goodreads

Yılın En İyi Gerilim Romanı Adayı

BENİM SEVGİLİ EŞİM

SAMANTHA DOWNING

Epsilon

CamScanner ile tarandı

BENİM SEVGİLİ EŞİM

tarayan:
NURS
CamScanner ile tarandı

Benim Sevgili Eşim
Orijinal Adı: *My Lovely Wife*
Samantha Downing
Çeviri: Maide İdil İspir

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Yayına Hazırlayan: Bengü Impram
Editör: Bahar Çetiner
Kapak Uygulama: Işıl Kardeşler
Sayfa Tasarım: Çağla Yön

1. Baskı: Temmuz 2024
ISBN: 978-625-414-573-5

© Samantha Downing, 2019
Penguin Random House LLC'nin alt markası Berkley ile yapılan anlaşma uyarınca yayımlanmıştır.
Türkçe yayım hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,
Dalgıç Çarşısı, No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17
Sertifika No: 46025

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

CamScanner ile tarandı

BENİM SEVGİLİ EŞİM

SAMANTHA DOWNING

Çeviri
Maide İdil İspir

Epsilon

CamScanner ile tarandı

BİR

Bana bakıyordu. Donuk mavi gözlerini içkisine indirdikten sonra tekrar yukarı kaldırdı. Kendi içkime baktım ve bakışları hâlâ üzerimdeyken onun kadar ilgi duyup duymadığımı merak ettim. Başımı çevirip ilgilendiğimi göstermek için gülümsedim. O da gülümsedi. Rujunun çoğu silinmiş, bardağının kenarında kırmızımsı bir leke bırakmıştı. Yanına gidip sandalye çektim.

Eliyle kabarttığı saçlarının ne rengi ne de uzunluğu dikkat çekiciydi. Dudakları hareket edip merhaba derken gözleri daha da parlaklaştı. Işıl ışıl parlayan bir ekrana benziyorlardı.

Fiziksel olarak, bu bardaki çoğu kadına hitap ettiğim gibi ona da hitap ediyordum. Otuz dokuz yaşındaydım; vücudum mükemmeldi, saçlarım yerindeydi, gamzelerim vardı ve takım elbisem vücuduma tıpkı bir eldiven gibi oturuyordu. Bu yüzden bana bakmış, bu yüzden gülümsemişti ve bu yüzden yanına oturduğum için mutlu olmuştu. Aklındaki adam tam olarak bendim.

Telefonumu bara doğru kaydırdım. Bir mesaj yazmıştım.

Merhaba. Benim adım Tobias.

Okuduğunda kaşlarını çatarak telefona ve bana baktı. Başka bir mesaj daha yazdım.

CamScanner ile tarandı

Sağırım.

Kaşları yükseldi, bir eliyle ağzını kapattı ve tenindeki pembelik arttı. Utanç herkeste aynı şekilde kendini belli ediyordu.

Başını *bilmiyordum* anlamında salladı. Çok ama çok mahcup olmuştu... Bilmiyordu...

Tabii ki bilmiyordun. Nasıl bilebilirdin ki?

Gülümsedi. Tam bir gülümseme değildi bu.

Artık kafasındaki imaja uymuyordum, hayal ettiği adam değildim ama şimdi o da ne yapacağını bilmiyordu.

Telefonumu alıp geri yazdı.

Ben Petra.

Tanıştığıma memnun oldum, Petra. Rus musun?

Ailem öyleydi.

Başımı sallayıp gülümsedim. O da aynısını yaptı. Aklının karıştığını görebiliyordum.

Benimle vakit kaybetmemeyi tercih ederdi. Gülüşünü duyabilen ve söyleyeceklerini yazmak zorunda kalmayan bir adamla olmak isterdi.

Ama aynı zamanda vicdanı ona ayrımcılık yapmamasını söylüyordu. Petra, bir erkeği sağır olduğu için reddeden o sığ kadınlardan olmak istemiyordu. Başkalarının yaptığı gibi beni geri çevirmek istemiyordu.

Ya da öyle zannediyordu.

İçindeki savaş, gözlerimin önünde gelişen üç perdelik bir oyun gibiydi ve nasıl bittiğini biliyordum. En azından çoğu zaman.

Yanımda kaldı.

İlk sorusu, işitme duyumla ya da daha çok bunun eksikliğiyle ilgiliydi. Evet, doğuştan sağırdım. Hayır, doğduğumdan beri hiçbir şey duymamıştım; ne bir kahkaha ne

CamScanner ile tarandı

bir ses ne havlayan bir köpek yavrusu ne de yukarıdan geçen bir uçak.

Petra'nın yüzü asıldı. Bunun büyüklük taslamak olduğunun farkında değildi ve ben de bunu ona söylemedim çünkü en azından deniyordu. Çünkü yanımda kalmıştı. Dudak okuyabiliyor muyum, diye sordu. Başımla onayladım. Konuşmaya başladı.

"On iki yaşındayken bacağım iki yerden kırıldı. Bisiklet kazası." Ağzı çok abartılı, grotesk bir şekilde hareket ediyordu. "Her neyse, ayağımdan uyluğuma kadar uzanan bir alçı takmak zorunda kaldım." Durdu, anlamakta güçlük çekerim diye kalçasına bir çizgi çekti. Onu gayet iyi anlıyordum ama çabasını takdir ettim. Ve bacağını da.

Devam etti. "Altı hafta boyunca yürüyemedim. Alçı, koltuk değnekleri için çok ağır olduğundan okulda tekerlekli sandalye kullanmak zorunda kaldım."

Büyük bir alçıyla küçük Petra'yı hayal ederek gülümserken bir yandan da bu üzücü hikâyenin nereye varacağını hayal ediyordum.

"Tekerlekli sandalyeye mahkûm olmanın ya da herhangi bir kalıcı sakatlığa sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi söylemiyorum. Sadece her zaman... bunun nasıl bir şey olduğunu ucundan tatmışım gibi hissediyorum. Anlarsın ya?"

Başımla onayladım.

Hikâyesinin beni gücendirmiş olabileceğinden korktuğu için rahatlayarak gülümsedi.

Şöyle yazdım:

Çok duyarlısın.

Omuz silkti. İltifatım karşısında yüzü aydınlandı.

Bir içki daha içtik.

Ona sağır olmakla alakası olmayan bir hikâye anlattım. Çocukluğumda evcil hayvanım olan Sherman adlı bir kur-

CamScanner ile tarandı

bağadan bahsettim. Havuzdaki en büyük kayanın üzerine oturan ve bütün sinekleri avlayan bir kurbağaydı. Asla Sherman'ı yakalamaya çalışmazdım, onu sadece izlerdim ve bazen o da beni izlerdi. Birlikte oturmayı severdik ve ben de onu evcil hayvanım olarak görmeye başlamıştım.

"Ona ne oldu?" diye sordu.

Omuz silktim.

Bir gün kaya boştu. Onu bir daha hiç görmedim.

Petra bunun üzücü olduğunu söyledi. Ona öyle düşünmediğimi söyledim. Ölü bedenini bulup onu gömmek zorunda kalmam daha üzücü olurdu. Bunu yapmak zorunda değildim. Daha fazla sineği olan daha büyük bir gölete gittiğini hayal etmiştim.

Bu fikrin onun da hoşuna gittiğini söyledi.

Ona Sherman hakkında her şeyi anlatmadım. Örneğin uzun bir dili vardı ve o kadar hızlı hareket ederdi ki onu bir an bile görmeyi başaramazdım ama her zaman onu yakalamak isterdim. Gölün kenarında oturup bunun ne kadar kötü bir düşünce olduğunu merak ederdim. Bir kurbağanın dilini yakalamaya çalışmak ne kadar korkunçtu? Ve ona zarar verir miydi? Ölürse cinayet sayılır mıydı? Dilini tutmaya hiç çalışmadım ve muhtemelen tutamazdım da ama aklımdan geçirmiştim. Ve bu da bana Sherman için iyi bir arkadaş olmadığımı hissettirmişti.

Petra bana, küçükken sahip olduğu kediyle aynı ismi taşıyan kedisi Lionel'dan bahsetti. Ona bunun komik olduğunu söyledim ama öyle olduğundan emin değildim. Bana fotoğraflarını bile gösterdi. Lionel, yüzünün yarısı beyaz, diğer yarısı siyah olan smokin kedilerdendi. Sevimli olamayacak kadar sıradandı.

Konuşmaya devam ederken işinden bahsetmeye başladı. Ürünleri ve şirketleri markalaştırıyordu ve bunun aşırı

CamScanner ile tarandı

kolay olduğu kadar aşırı zor olduğunu söylüyordu. Başlangıçta zorlanmıştı çünkü herhangi birinin bir şeyi hatırlamasını sağlamak çok zordu ancak daha fazla insan bir markayı tanımaya başladıkça işler kolaylaşıyordu.

"Bir noktada ne sattığımızın önemi kalmıyor. Marka, üründen daha önemli hâle geliyor." Telefonumu işaret ederek markasından dolayı mı yoksa telefonu beğendiğim için mi aldığımı sordu.

İkisi birden?

Gülümsedi. "Bak. Emin bile değilsin."

Sanırım hayır.

"Sen ne iş yapıyorsun?"

Muhasebeciyim.

Başını salladı. Dünyadaki en az heyecan verici meslekti ama sağlam, istikrarlı ve sağır bir adamın kolayca yapabileceği bir şeydi. Rakamların sesi yoktu.

Barmen geldi. Üniversite çağında düzgün ve temiz bir gençti. Ben sağır olduğum için siparişi veren Petra oldu. Kadınlar her zaman ilgilenilmem gerektiğini düşünürlerdi. Benim için bir şeyler yapmaktan hoşlanırlardı çünkü zayıf olduğumu zannederlerdi.

Petra bize iki içki ve bir kâse taze atıştırmalık ısmarladı ve kendisiyle gurur duyarcasına gülümsedi. Buna güldüm. Sessizdi ama yine de bir gülüştü.

Bana doğru eğilip elini koluma koydu ve çekmedi. Onun ideal erkeği olmadığımı unutmuştu bile ve artık gidişatımız tahmin edilebilirdi. Evine gitmemiz çok uzun sürmedi. Bu kararı vermek olması gerekenden daha kolay olmuştu ama onu özellikle çekici bulduğum için değil; bu bir seçim olduğu için. Bana karar verme gücü vermişti ve şu anda evet diyen taraf bendim.

CamScanner ile tarandı

Petra şehir merkezinde, bara yakın, tüm büyük markaların yer aldığı bir caddede oturuyordu. Evi beklediğim kadar temiz değildi. Her yerde dağınıklık göze çarpıyordu: kâğıtlar, giysiler ve bulaşıklar. Bana sıklıkla anahtarlarını kaybeden birinin izlenimini vermişti.

"Lionel buralarda bir yerlerde. Muhtemelen saklanıyor."

O sevimsiz kediyi merak etmiyordum.

Etrafta dolanıp çantasını yere bıraktı ve ayakkabılarını başka bir yerde çıkardı. Kırmızı şarapla dolu iki kadehle belirip beni yatak odasına götürdü. Gülümseyerek yüzünü bana çevirdi. Gözüme daha çekici gelmeye başlamıştı, sıradan saçları bile parlıyor gibiydi. Bunun sebebi hem alkolden hem de mutluluktandı. Neden bilmiyordum ama bir süredir bu kadar mutlu olmadığı hissine kapılmıştım. Oysa yeterince çekici bir kadındı.

Bana yaslandı, vücudu sıcaktı, nefesi şarap kokuyordu. Bardağı elimden alıp yere bıraktı.

Karanlık çöküp de tek ışık telefonumdan gelene kadar içtik. Hem kendimizle hem de birbirimizi tanımadığımız gerçeğiyle dalga geçerek yazıştık.

Şöyle sordum:

En sevdiğin renk?

Limon yeşili.

Dondurma?

Balonlu sakız.

Balonlu sakız mı? O mavi şey mi?

Evet.

Kim bunu söyler ki?

Senin favorin ne?

Fransız vanilyası. Pizzanı neli seversin?

CamScanner ile tarandı

Jambonlu.

Burada işimiz bitti.

Bitti mi?

Bekle, hâlâ pizzadan mı bahsediyoruz?

Pizzadan bahsetmiyorduk.

Daha sonra o uyuyakaldı. Önce gitmeyi, sonra kalmayı düşündüm ve bu fikir o kadar uzun süre aklımda döndü durdu ki ben de uyuyakaldım.

Uyandığımda hava hâlâ karanlıktı. Petra'yı uyandırmadan yataktan sıvıştım. Yüzüstü uyuyordu, bir bacağı bükülmüş ve saçları yastığın üzerine yayılmıştı. Ondan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığıma karar veremedim, bu yüzden bunu düşünmeyi bıraktım. Buna mecbur değildim.

Komodinin üzerinde küpeleri duruyordu. Renkli camdan yapılmışlardı, tıpkı gözleri gibi mavi tonlardan oluşan bir girdap gibiydi. Giyindikten sonra küpeleri cebime attım. Onları almamın sebebi böyle bir şeyi tekrar yapmamaktı. Neredeyse işe yarayacağına inanacaktım.

Arkama bakmadan ön kapıya doğru yürüdüm.

"Gerçekten sağır mısın?"

Arkamdan yüksek sesle söylemişti bunu.

Onu duydum çünkü sağır değildim.

Ve hareket etmeye devam ettim.

Onu duymuyormuş gibi yaptım, doğruca kapıya gidip arkamdan kapattım, sonra binadan çıkıp sokağın aşağısına ve köşeye gelene kadar yürüdüm. Ancak o zaman durup bunu nasıl anladığını merak ettim. Kendimi ele vermiş olmalıydım.

CamScanner ile tarandı

İKİ

Adım Tobias değildi. Sadece birinin beni hatırlamasını istediğimde bu ismi kullanırdım. Bu sefer şanslı kişi barmendi. İçeri girip bir içki sipariş ettiğimde kendimi tanıtmak için adımı yazdım. Beni hatırlayacaktı. Tobias'ın yeni tanıştığı bir kadınla bardan ayrılan sağır adam olduğunu hatırlayacaktı. Bu isim onun yararınaydı, Petra'nın değil. Petra beni zaten hatırlayacaktı, kaç tane sağır adamla yatmıştı ki?

Eğer bir hata yapmamış olsaydım seks hayatında garip, önemsiz bir olay olarak kalırdım. Ama şimdi beni "sahte sağır adam" ya da "muhtemelen sahte sağır adam" olarak hatırlayacaktı.

Düşündükçe acaba iki kere mi kendimi ele verdim, diye merak ettim. Belki de Petra sağır olduğumu sorduğunda donup kalmıştım. Ne de olsa insanların beklenmedik bir şey duyduklarında böyle tepki vermeleri olasıydı. Donup kaldıysam da bunu muhtemelen görmüştü. Yalan söylediğimi biliyor olabilirdi.

Eve dönerken her şey beni rahatsız etmeye ant içmiş gibiydi. Araba koltuğum kaşındırıyor, sırtımı acıtıyordu. Radyodaki şarkılar çok gürültülüydü, neredeyse herkes bağırıyor gibiydi. Ama bütün suçu Petra'ya yükleyemezdim. Bir süredir zaten huzursuzdum.

CamScanner ile tarandı

Evde sessizlik hâkimdi. Karım Millicent hâlâ yatağındaydı. On beş yıldır evliydik ve o bana Tobias demezdi. İki çocuğumuz vardı; Rory on dört yaşında, Jenna da ondan bir yaş küçüktü.

Yatak odamız karanlık olmasına rağmen Millicent'ın yatak örtüsünün altındaki vücut hatlarını hemen hemen görebiliyordum. Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra banyoya doğru süzüldüm.

"Eee?"

Millicent'ın sesi uyanıkmış gibi geliyordu.

Biraz döndüğümde dirsekleri üzerine yaslanmış gölgesini gördüm.

İşte yine Millicent'tan nadir görülen bir seçim.

"Hayır," dedim.

"Hayır mı?"

"O doğru kişi değil."

Aramızdaki hava buz kesti. Millicent nefes verip de başını arkaya yaslamadan da buzlar çözülmedi.

Benden önce uyanmıştı. Mutfağa girdiğimde Millicent kahvaltıyı, çocukların öğle yemeklerini, günümüzü ve hayatlarımızı düzenliyordu.

Petra'dan bahsetmem gerektiğini biliyordum. Seksten değil, bunu karıma söyleyemezdim. Ama bir hata yaptığımı ve Petra'nın bizim için doğru olduğunu söylemeliydim. Petra'yı dışarıda bırakmak bir risk olduğu için bunu yapmalıydım.

Yine de hiçbir şey söylemedim.

Millicent bana baktı ve hayal kırıklığı âdeta bir yumruk gibi yüzüme çarptı. Yeşilin pek çok tonunu içeren gözleri kamuflaj yeşiline dönmüştü.

Petra'nın gözlerine hiç benzemiyordu. Millicent ve Petra'nın bir tane bile ortak noktası yoktu, benimle yatmaları dışında. Ya da benim bir versiyonumla.

CamScanner ile tarandı

Çocuklar birbirlerine bağırarak merdivenlerden yuvarlanırcasına iniyor, dün okulda falanca hakkında kim ne dedi kavgası yapıyorlardı. Çoktan giyinmişlerdi, okula gitmek için hazırlardı, ben de bembeyaz tenis eğitmeni kıyafetlerimle işe gitmek için hazırdım. Muhasebeci değildim ve hiçbir zaman da olmamıştım.

Çocuklarım okuldayken ve eşim ev satarken ben güneşin altında insanlara tenis oynamayı öğretiyordum. Öğrencilerimin çoğu, formdan düşmüş, çok fazla parası ve zamanı olan orta yaşlı insanlardı. Arada sırada, çocuklarının üstün yetenekli, şampiyon, geleceğin rol modeli olduğuna inanan ebeveynler tarafından da işe alınırdım. Şimdiye kadar hepsi yanılmıştı.

Ben insanlara bir şeyler öğretmek için evden çıkmadan önce Millicent hepimizi en az beş dakika boyunca masada oturtur ve bunun adına kahvaltı derdi.

Jenna tüm bu süre boyunca gözlerini devirir, ayaklarını yere vurur, telefonunu geri almak için sabırsızlanırdı. Yemek masasında telefonlara izin verilmezdi. Rory ise kız kardeşinden daha sakindi. Beş dakikamızı mümkün olduğunca çok yemek yiyerek ve ağzına sığmayanları da ceplerine doldurarak geçirirdi.

Karşımda oturan Millicent kahvesini yudumluyordu. İş kıyafetleri olan etek, bluz ve topuklu ayakkabı giymiş, kızıl saçlarını da toplamıştı. Sabah güneşi saç rengini bakır gibi gösteriyordu. Aynı yaşta olsak da o benden her zaman daha iyi görünürdü. Asla benim olacağını düşünmediğim bir kadındı o.

Kızım ilgimi çekene kadar bir şarkının ritmi gibi ardı ardına koluma vurdu. Jenna annesine benzemezdi. Gözleri, saçı ve yüz hatları bana benzerdi ve bazen bu beni üzerdi. Bazen de üzmezdi.

CamScanner ile tarandı

"Baba, bugün bana yeni ayakkabı almaya gidelim mi?" dedi. Evet diyeceğimi bildiğinden gülümsüyordu.

"Olur," dedim.

Millicent masa altından beni tekmeledi. "Ayağındakiler bir ay önce alındı," dedi Jenna'ya.

"Ama şimdi çok sıkıyorlar."

Buna karım bile karşı çıkamazdı.

Rory, okula gitmeden önce birkaç dakika video oyunu oynayabilir miyim, diye sordu.

"Hayır," dedi Millicent.

Rory bana baktı. Hayır demem gerekiyordu ama kız kardeşine evet dedikten sonra ona hayır diyemezdim. Rory akıllı bir çocuk olduğundan bunu biliyordu. Aynı zamanda Millicent'a benzeyen de oydu.

"Tamam," dedim.

Koşarak uzaklaştı.

Millicent kahvesini tek seferde bitirdi.

Jenna telefonunu aldı.

Kahvaltımız bitmişti.

Masadan kalkmadan önce Millicent bana ters ters baktı. Tıpkı karıma benziyor ama aynı zamanda da hiç benzemiyordu.

Millicent'ı ilk kez bir havalimanında görmüştüm. Yirmi iki yaşındaydım, üç arkadaşımla yaz tatilini geçirdiğim Kamboçya'dan dönüyordum. Her gün kafamız iyi olurdu, her gece sarhoş olurduk ve asla tıraş olmazdık. Banliyölerden temiz bir çocuk olarak çıkmış, yoğun bir bronz teni ve birkaç harika hikâyesi olan sakallı bir adam olarak geri dönmüştüm. Ama hiçbir hikâyem Millicent ile karşılaştırılamazdı.

Aktarma yapacağım yerdeydim, uzun bir zamandan sonra ülkeme geri dönüyordum. Gümrüğe girip iç hatlara

CamScanner ile tarandı

doğru ilerlerken onu gördüm. Valizinin üzerine ayaklarını uzatmış, boş bir kapı bölgesinde tek başına oturuyordu. Uçak pistine bakan, yerden tavana kadar uzanan pencerelerden dışarıyı seyrediyordu. Kırmızı saçlarını gevşek bir topuz yapmıştı; üzerinde tişört, kot pantolon, ayaklarında da spor ayakkabı vardı. O uçağı izlerken ben de onu izlemek için durdum.

Beni etkileyen pencereden dışarı bakan bakışlarıydı.

Seyahate çıktığımda ben de aynı şekilde bakmıştım. Tek hayalim seyahat etmek, Tayland, Kamboçya ve Vietnam gibi yerleri görmekti ve öyle de yaptım. Şimdi aşina olduğum topraklara, büyüdüğüm yere geri dönmüştüm ama ailem gitmişti. Gerçi hiçbir zaman orada olduklarından emin değildim. En azından benim için.

Döndüğümde seyahat etme hayalim gerçekleşmişti ama onun yerini yeni bir şey almamıştı. Ta ki Millicent'ı görene kadar. Kendi hayallerini gerçekleştirmeye yeni başlayan biri gibi görünüyordu. O an, onun hayalinin bir parçası olmak istedim.

O zamanlar bunların hiçbirini düşünmemiştim. Ona neden bu kadar kapıldığımı ancak uzun zaman sonra kendisine ya da bir başkasına bunun sebebini açıklamaya çalıştığımda anladım. Ama o sırada bir sonraki kapıya doğru yoluma devam etmiştim. Yirmi saatlik yolculuktan sonra ve daha gidecek çok yolum varken onunla konuşacak enerjim bile yoktu. Tek yapabildiğim hayranlıkla ona bakmaktı.

Aynı uçakta olduğumuz ortaya çıktı. Bunu bir işaret olarak yorumladım.

O, pencere kenarındaydı, bense orta sıranın ortasında oturuyordum. Koltuğumu Millicent'ın yanındakiyle değiştirmek için birkaç uçuş görevlisiyle ikna edici bir biçimde

CamScanner ile tarandı

flört etmem ve cebimdeki yirmi dolarla vedalaşmam gerekti. Nihayet yanına oturduğumda başını kaldırıp bana bakma zahmetinde bile bulunmadı.

İçecek arabası geldiğinde çoktan bir plan yapmıştım. O ne sipariş ederse ben de aynısı isteyecektim, zaten özel biri olduğuna karar verdiğim için su gibi sıradan bir şey sipariş edeceğini sanmıyordum. Buzlu ananas suyu gibi alışılmadık bir şey isteyecekti ve ben de aynı şeyi istediğimde kalplerimiz bir olacak, birbirimize bağlanacak ve nadir bir tesadüf ânı yaşayacaktık; nasıl olduğu önemli değildi.

Uzun zamandır uyumadığım göz önüne alınırsa bu plan kafamda bana mantıklı gelmişti, ta ki Millicent uçuş görevlisine, teşekkürler ama almayayım diyene kadar. İçecek istememişti.

Ben de aynısını söyledim. İstediğim etkiyi yaratmadı.

Ama Millicent uçuş görevlisine döndüğünde gözlerini ilk kez gördüm. Bu renk bana, Kamboçya'nın her yerinde gördüğüm yemyeşil, açık tarlaları hatırlatmıştı. Şimdi göründükleri kadar koyu değillerdi.

Pencereden dışarı bakmaya devam etti. Ben de ona bakmıyormuş gibi yaparak onu izliyordum.

Kendime aptallık ettiğimi ve onunla konuşmam gerektiğini söyledim.

Kendime bende bir sorun olduğunu çünkü normal insanların daha önce hiç görmedikleri bir kız için böyle davranmadıklarını söyledim.

Kendime sapık gibi olmamam gerektiğini söyledim.

Kendime onun benim için fazla güzel olduğunu söyledim.

Uçuşun bitmesine otuz dakika kala nihayet konuştum.

"Merhaba."

Dönüp baktı. "Merhaba."

CamScanner ile tarandı

Sanırım o zaman nefesimi tutmayı bıraktım.

Hem uçakta hem de havalimanında neden pencereden dışarı bakıp durduğunu sormadan yıllar geçmişti. Sebebinin daha önce hiç uçmadığı için olduğunu söyledi. Hayalini kurduğu tek şey güvenli bir inişmiş.

CamScanner ile tarandı

ÜÇ

Petra listede bir numaraydı ama şimdi elendiğine göre sıradaki kişiye, Naomi George adında genç bir kadına geçmiştim. Onunla henüz konuşmamıştım.

Akşam, Lancaster Otel'e gittim. Naomi, geçmişteki ihtişamıyla ayakta kalan o eski binalardan biri olan Lancaster'da resepsiyon görevlisi olarak çalışıyordu. Bina çok büyüktü ve bugün asla inşa edilemeyecek kadar görkemli bir dekora sahipti. Öyle ki bu binayı doğru şekilde yapmak çok pahalıya patlar, yanlış yapılırsa da çok demode dururdu.

Otelin ön tarafındaki cam kapılar ve yan paneller resepsiyonun net bir şekilde görülmesini sağlıyordu. Resepsiyonun arkasında duran Naomi'nin üzerinde Lancaster üniforması vardı; her ikisi de altın örgüyle süslenmiş mavi bir etek-ceket takımı ve beyaz bir bluz. Uzun siyah saçları ve burnundaki çiller onu olduğundan daha genç gösteriyordu. Naomi yirmi yedi yaşındaydı. Muhtemelen barlarda ona hâlâ kimlik soruyorlardı ama göründüğü kadar masum değildi.

Gece geç saatlerde birden fazla erkek misafire epey yakın davrandığını gördüm. Hepsi de yalnız, yaşlı, şık giyimli beyefendilerdi ve Naomi vardiyası bittiğinde her zaman otelden ayrılmıyordu. Bu da ya mesaiye kaldığı ya da tek gecelik ilişkilere hevesli olduğu anlamına geliyordu.

CamScanner ile tarandı

Sosyal medya sayesinde en sevdiği yemeğin suşi olduğunu ama kırmızı et yemediğini biliyordum. Lisedeyken voleybol oynamıştı ve Adam adında bir erkek arkadaşı vardı. Şimdi ona Ahmak diyordu. Son erkek arkadaşı Jason üç ay önce yanından taşınmıştı ve Naomi o zamandan beri yalnızdı. Bir evcil hayvan –mesela kedi– sahiplenmeyi düşünse de henüz bu konuda bir adım atmamıştı. İnternette binden fazla arkadaşı vardı ama anladığım kadarıyla Naomi'nin sadece iki yakın arkadaşı vardı. En fazla üç.

Hâlâ onun doğru kişi olduğundan emin değildim. Daha fazlasını bilmem gerekiyordu.

Millicent beklemekten yorulmuştu.

Dün gece Millicent'ı banyomuzda aynanın önünde makyajını çıkarırken buldum. Kot pantolon ve yedinci sınıf onur öğrencisinin annesi olduğunu ilan eden bir tişört giymişti. Jenna'yı ima ediyordu, Rory'yi değil.

"Kızın nesi vardı?" diye sordu. Millicent, Petra'nın ismini ağzına almıyor çünkü buna mecbur değildi. Kimi kastettiğini biliyordum.

"Sadece aradığımız kişi değildi."

Millicent aynada bana bakmadı. Yüzüne krem sürdü. "Bu, elediğin ikinci kişi."

"Doğru kişi olmalı. Bunu biliyorsun."

Krem şişesinin kapağını hızla kapattı. Yatak odasına gidip ayakkabılarımı çıkarmak için oturdum. Gün uzun sürmüştü ve artık bitmesi gerekiyordu ama Millicent buna izin vermeyecekti. Beni yatak odasına kadar takip edip başımda dikildi.

"Bunu hâlâ yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

"Evet."

Başka bir kadınla yattığım için kendimi o kadar suçlu hissediyordum ki hevesli gibi davranamıyordum. Bunu

CamScanner ile tarandı

öğleden sonra yaşlı bir çift gördüğümde anlamıştım; en az doksan yaşında olmalıydılar ve sokakta yürürken el ele tutuşmuşlardı. Böyle çiftler birbirlerini aldatmazdı. Millicent'a bakıp keşke biz de onlar gibi olabilseydik, diye düşündüm.

Millicent önümde diz çöküp elini dizime koydu.

"Bunu yapmamız gerekiyor."

Gözleri titriyordu, elindeki sıcaklık bacağıma yayıldı. "Haklısın," dedim. "Buna ihtiyacımız var."

Yaklaşıp dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu. Bu kendimi daha çok suçlu hissetmeme neden oldu çünkü onu mutlu etmek için her şeyi yapacağımı biliyordum.

Yirmi dört saatten daha az bir süre sonra Lancaster Otel'in önünde oturuyordum. Naomi'nin vardiyası akşam on bire kadar bitmiyordu ve önümüzdeki üç saat boyunca otelin dışında öylece oturamazdım. Eve gitmek yerine yiyecek bir şeyler alıp bir barda oturdum. Gidecek başka bir yer olmadığında vakit geçirmek için uygun bir yerdi.

Seçtiğim mekân ağzına kadar dolu değildi ve kalabalığın çoğunu yalnız erkekler oluşturuyordu. Petra ile gittiğim bar kadar güzel değildi. Kokteyller yarı fiyatınaydı ve takım elbise giyen herkes kravatını çoktan gevşetmişti. Ahşap zemin, bar taburelerinden dolayı çizilmiş, barın üstünü bardak izleri kaplamıştı. Burası içki içenlerin, ayrıntıları fark edemeyecek kadar sarhoş olduğu bir yerdi.

Bira ısmarlayıp bir ekranda beyzbol maçını, başka bir ekranda da haberleri izledim.

Üçüncü vuruşun sonu, iki aut. Yarın yağmur yağabilirdi ama güneş de açabilirdi. Gerçek dünyadan sözde uzak bir yerleşim bölgesi olan Woodview, Florida'da hava her zaman güneşlidir. Yaklaşık bir saat içinde okyanusta, eyalet parkında veya dünyanın en büyük eğlence parklarından

CamScanner ile tarandı

birinde olabilirdiniz. Her zaman Florida'nın merkezinde yaşadığımız için ne kadar şanslı olduğumuzu söylerdik, özellikle de Hidden Oaks bölgesinde yaşayan bizler. Oaks, etrafına daha da kapalı bir yerleşim bölgesiydi.

Dördüncü vuruşun başı, bir aut. Naomi'nin vardiyasının bitmesine daha iki saat vardı ve onu takip edebilirdim.

Ve sonra, Lindsay.

Gülümseyen yüzü televizyon ekranından bana bakıyordu.

Küçük kahverengi gözleri, düz sarı saçları ve hafif bronzlaşmış teniyle bembeyaz dişlerini ortaya seren Lindsay...

Bir yıl önce kaybolmuştu. Bir hafta boyunca haberlerde yer almış, sonra bir daha konuşulmamıştı. Peşine düşecek bir ailesi olmadığından kimse onunla ilgilenmemişti. Lindsay kayıp bir çocuk değildi, savunmasız değildi. Yetişkin bir kadındı ve yedi günden kısa bir süre içinde unutulmuştu.

Benim dışımda. Gülüşünü hâlâ hatırlıyordum. Beni de güldürecek kadar bulaşıcı bir gülümsemesi vardı. Onu tekrar görmek, ondan ne kadar hoşlandığımı hatırlatmıştı.

CamScanner ile tarandı

DÖRT

Lindsay ile ilk kez bir yürüyüş sırasında konuştum. Bir cumartesi sabahı, onu kasabanın hemen dışındaki tepelik patikalara kadar takip etmiştim. O bir patikada başlamıştı, ben de başka bir patikadan ve bir saat sonra karşılaşmıştık.

Lindsay beni görünce başını salladı ve daha fazla konuşmaya niyeti yokmuşçasına merhaba dedi. Ben de el sallayıp merhaba dedim. Farkında olmadan bana tuhaf bir bakış attı, kendimi tanıtmak için ona telefonumu uzattım.

Üzgünüm, muhtemelen bu sana garip gelmiştirl Merhaba, benim adım Tobias. Sağırım.

Gardının düşmesini izledim.

Kendini tanıttı, konuştuk ve sonra biraz su içmek için oturduktan sonra bana atıştırmalık bir şeyler ikram etti. Pixy Stix şeker çubukları. Hem de bir avuç dolusu.

Lindsay gözlerini devirdi. "Korkunç, değil mi? Spor yaparken şeker yemek? Ama onları seviyorum."

Ben de.

Gerçek buydu. Çocukluğumdan beri Pixy Stix yememiştim ama onları severdim.

Bana kendinden, zaten bildiğim işinden, evinden ve hobilerinden bahsetti. Ben de ona hepsine anlattığım hikâyeleri anlattım. Sabah güneşi yükselirken yürüyüşümüzü birlikte

CamScanner ile tarandı

bitirmeye karar verdik. Yolun çoğunda sessizdik ve bu hoşuma gitmişti. Sessizlik hayatımın bir parçası değildi.

Öğle yemeği davetimi reddetti ama birbirimize numaralarımızı verdik. Ona Tobias olduğumda kullandığım telefon numaramı verdim.

Lindsay yürüyüşten birkaç gün sonra bana mesaj attı. Ondan haber almak beni gülümsetmişti.

Geçen hafta seninle tanışmak harikaydı, umarım bir ara birlikte yürüyüş yaparız.

Yaptık da.

İkinci yürüyüşümüz farklı bir patikada, daha kuzeyde ve Indian Lake Eyalet Ormanı yakınındaydı. O yine Pixy Stix getirmişti, ben de battaniye. Güneşin yoğun bitki örtüsüyle kaplandığı bir alanda dinlenmek için durduk. Oturduğumuzda ona gülümsedim; bu gerçek bir gülümsemeydi.

"Çok tatlısın," dedi.

Hayır, tatlı olan sensin.

Birkaç gün sonra mesaj attığında görmezden geldim. O zamana kadar Millicent ve ben Lindsay'in doğru kişi olduğu konusunda anlaşmıştık.

Şimdi, bir yıl sonra, Lindsay televizyon ekranlarına geri dönmüştü. Onu bulmuşlardı.

Bardan doğruca eve gittim. Millicent çoktan gelmiş, ön verandada oturuyordu. Üzerinde hâlâ iş kıyafetleri vardı ve rugan topukluları ten rengiyle uyumluydu. Bu ayakkabıların, bacaklarını daha uzun gösterdiğini söylüyordu ve ben de ona katılıyordum. Şimdi bile onları her giydiğinde fark etmekten kendimi alamıyordum.

Bütün gün çalıştıktan ve arabada tıkılıp Naomi'yi gözetledikten sonra, duşa ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim. Ama yanına oturduğumda Millicent kılını bile kıpırdatmadı. Ben konuşamadan o konuştu.

CamScanner ile tarandı

"Sorun değil."

"Emin misin?" diye sordum.

"Eminim."

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Lindsay'le beraber ilgilenmemiz gerekiyordu ama işler öyle yürümemişti. Ve benim de bunu tartışacak hâlim yoktu.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum..."

"Sorun değil," dedi tekrar.

Yukarıyı, evimizin ikinci katını işaret etti. Çocuklar evdeydi. Daha fazlasını sormak istedim ama yapamadım.

"Bir sonrakini beklemeliyiz," dedim. "Şimdilik hiçbir şey yapamayız."

Cevap vermedi.

"Millicent?"

"Seni duydum."

Anlayıp anlamadığını sormak istedim ama anladığını biliyordum. Sadece bundan hoşlanmıyordu. Lindsay'in şimdi, tam da biz yeni bir plan yaptığımız sırada bulunmasına üzülmüştü. Sanki buna bağımlı hâle gelmişti.

Bu konuda yalnız değildi.

Millicent ile uçakta tanışmam ilk görüşte aşk değildi. En azından onun için. Hafif bir ilgi bile değildi. Merhaba dedikten sonra gözlerini kaçırıp pencereden dışarı bakmaya devam etmişti. Başladığım yere geri dönmüştüm. Koltuk başlığına yaslandım, gözlerimi kapattım ve daha fazlasını söylemeye cesaret edemediğim için kendime kızdım.

"Affedersiniz."

Gözlerim açıldı.

Bana bakıyordu, yeşil gözleri kocaman, alnı kırış kırıştı.

"İyi misin?" diye sordu.

Evet anlamında başımı salladım.

CamScanner ile tarandı

"Emin misin?"

"Eminim. Anlamıyorum, neden böyle..."

"Çünkü kafanı buna vuruyorsun." Koltuk başlığını işaret etti. "Koltuğu sallıyorsun."

Bunu yaptığımın farkında bile değildim. Kendimi zihinsel anlamda hırpaladığımı sanıyordum. "Üzgünüm."

"İyi misin yani?"

Gözlerimi ayırmadan baktığım kızın şimdi benimle konuştuğunu fark edecek kadar kendime gelmiştim. Hatta endişeli görünüyordu.

Gülümsedim. "Ben iyiyim, gerçekten. Sadece..."

"Kendini hırpalıyorsun. Ben de aynı şeyi yapıyorum."

"Ne hakkında?"

Omuz silkti. "Pek çok şey.

Bu kızın hayal kırıklığı içinde kendini hırpalamasına neden olan her şeyi bilmek istedim ama iniş takımları yeni açılmıştı ve zamanımız yoktu. "Bana bir tanesini söyle," dedim.

İşaretparmağını dudaklarına götürerek sorumu düşündü. Sadece şirin olduğu için değil, onun dikkatini çekebildiğim için gülümsememi bastırdım.

Uçak indikten sonra cevap verdi.

"Pislikler," dedi. "Tek istediğim yalnız kalmakken bana asılan uçaklardaki pislikler."

Hiç düşünmeden, benden bahsettiğinin farkına bile varmadan, "Seni onlardan koruyabilirim," dedim.

Bana şaşkınlıkla baktı. Ciddi olduğumu anlayınca kahkahalara boğuldu.

Neden güldüğünü anladığımda ben de kahkaha attım. Körükten yürürken sadece adımızı söylemekle kalmamış, telefon numaralarımızı da birbirimize vermiştik.

Gitmeden önce, "Nasıl?" dedi.

"Ne nasıl?"

CamScanner ile tarandı

"Uçaklardaki tüm o pisliklerden beni nasıl korursun?"

"Onları zorla orta koltuğa oturtur, kolçakları kaldırır ve acil durum bilgi kartıyla yüzlerinde kâğıt kesikleri açardım."

Tekrar güldü, öncekinden daha uzun ve daha şiddetli. Hâlâ o gülüşü duymaktan bıkmamıştım.

O sohbetimiz bizim bir parçamız oldu. Birlikte geçirdiğimiz ilk Noel'de içine dev bir televizyonun sığabileceği büyüklükte, fiyonkla bağlanıp paketlenmiş kocaman bir kutu verdim. İçindeki tek şey acil durum bilgi kartıydı.

O zamandan beri her Noel, aramızdaki bu şakaya en yaratıcı göndermeleri bulmaya çalıştık. Bir keresinde ona koltuk altı can yeleği vermiştim. Başka bir sefer de o, ağacımızı oksijen maskeleriyle süslemişti.

Ne zaman uçağa binsem ve o acil durum kartını görsem hâlâ gülümserim.

İşin tuhafı, her şeyin başladığı ve bizi şu anda bulunduğumuz noktaya getiren o ânı seçmem gerekseydi, bunun bir kâğıt kesiği olduğunu söylerdim.

Rory sekiz yaşındaydı. Arkadaşları vardı ama çok fazla değildi, popülerlik düzeyinde orta seviyede sayılırdı, bu yüzden Hunter adında bir çocuğun bilerek Rory'de kâğıt kesikleri açması hepimize sürpriz olmuştu. Hangi süper kahramanın daha güçlü olduğu konusunda tartışırlarken Hunter sinirlenip Rory'yi kesmişti. Kesik, sağ elinin başparmağı ile işaretparmağı arasındaki kıvrımdaydı. Rory'nin çığlık atmasına neden olacak kadar acı vericiydi.

Hunter o gün için eve, Rory de revire gönderildi. Orada hemşire elini sarıp ona şekersiz bir lolipop verdi. Acı çoktan unutulmuştu.

O gece çocuklar uyuduktan sonra Millicent'la kâğıt kesiği hakkında konuştuk. Yataktaydık. O, dizüstü bilgisayarını

CamScanner ile tarandı

Hâlâ başını sallıyordu...

Millicent tekrar konuştuğunda sesi değişmişti. "Anladım. Çok teşekkür ederim. Hemen geliyorum." Telefonu kapattı.

"Ne ol..."

"Jenna hasta. Midesini üşütmüş ya da gıda zehirlenmesi. Son bir saattir tuvaletten çıkmamış." Ben henüz bir cevap veremeden, "Ben giderim," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, ben giderim."

Millicent itiraz etmedi. Lindsay'e ve bana baktı. "Ama..."

"Giderim," dedim. "Jenna'yı alıp eve götüreceğim."

"Onunla ben ilgilenebilirim." dedi Lindsay'e yukarıdan bakarak. Kızımızdan bahsetmiyordu.

"Tabii ki yapabilirsin." Bundan hiç şüphem yoktu. Sadece bu ânı kaçıracağım için hayal kırıklığına uğramıştım.

Sheehanların evine vardığımda Jenna hâlâ hastaydı. Eve dönerken kusabilmesi için arabayı iki kez kenara çektim. Gecenin çoğunda onunla oturdum.

Millicent şafaktan hemen önce eve döndü. Lindsay'i o ıssız bölgeye gömdüğünü düşündüğüm için onu taşıyıp taşımadığını sormadım. Moonlite Moteli'ndeki 18 numaralı odaya nasıl geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Moonlite, yirmi yılı aşkın bir süre önce yeni otoyol inşa edildiğinde kapanmıştı. Motel kaderine terk edilmiş, doğa koşullarına, kemirgenlere, başıboş serserilere ve uyuşturucu bağımlılarına kalmıştı. Kimse bu otelin yanından geçmediğinden ona dikkat de etmemişti. Lindsay'yi birkaç genç bulmuş ve hemen polise haber vermişti.

Motel, tek katlı bir binanın iki yanında sıralanan odalardan oluşuyordu. 18 numaralı oda arka taraftaki köşedeydi ve yoldan görünmüyordu. Televizyonda motelin havadan

CamScanner ile tarandı

çekilmiş görüntülerini izlerken Millicent'ın, Moonlite'ın arkasında dolaşıp park ettiğini ve arabadan indikten sonra bagajı açtığını hayal etmeye çalıştım.

Lindsay'i yerde sürüklediğini...

Bunu yapacak kadar güçlü olup olmadığını merak ettim. Lindsay, yaptığı tüm o doğa sporlarından ötürü oldukça kaslıydı. Belki Millicent, Lindsay'i taşımak için bir şey kullanmıştı. Bir el arabası, tekerlekli bir şey. Bunu düşünebilecek kadar akıllıydı.

Muhabir genç ve ciddiydi, sanki her kelimesi önemliymiş gibi konuşuyordu. Lindsay'in muşambaya sarılıp dolaba tıkıldığını ve üzerinin bir battaniyeyle örtüldüğünü söyledi. Gençler onu sarhoşken saklambaç oynadıkları sırada bulmuşlardı. Ne kadar süredir dolapta olduğunu bilmiyordum ama muhabir, Lindsay'in cesedinin ilk etapta diş kayıtlarından teşhis edildiğini söyledi. DNA testlerinin sonuçları bekleniyordu. Polis teşhis için parmak izlerini kullanamamıştı çünkü Lindsay'in parmak izleri silinmişti.

Millicent'ın bunu nasıl yaptığını ya da yapanın o olup olmadığını düşünmemeye çalıştım ama *düşünebildiğim* tek şey buydu.

Zihnimde görüntüler dönüp duruyordu. Lindsay'in gülen yüzündeki bembeyaz dişleri. Karımın onun parmak uçlarını törpülemesi. Cesedini bir motel odasına sürükleyip dolaba tıkması... Bunların hepsi gün boyunca, akşamları ve uyumaya çalışırken aklımdan geçiyordu.

Ancak Millicent normal görünüyordu. İşten eve gelip salata yaparken, makyajını çıkarırken, uyumadan önce bilgisayarında çalışırken hep aynı görünüyordu. Haberleri dinliyorsa da belli etmiyordu. Defalarca kez ona Lindsay'in o motelde ne işi olduğunu sormaya çalıştım.

Ama soramadım. Çünkü düşünebildiğim tek şey neden sormak zorunda olduğumdu. Neden bana söylememişti?

CamScanner ile tarandı

Ertesi gün öğleden sonra beni aradığında soru, dilimin ucuna kadar geldi. Bilmediğim başka bir şeyler de var mı, diye merak etmeye başlamıştım.

"Unutma," dedi. "Bu akşam Prestonlarla yemek yiyeceğiz..."

"Evet. Biliyorum."

Ama unutmuştum. Bunu biliyordu ve ben sormadan restoranın adını da söylemişti.

"Saat 7'de," dedi.

"Orada olacağım."

Andy ve Trista Preston, evlerini Millicent'tan satın almışlardı. Benden birkaç yaş büyük olmasına rağmen Andy'yi uzun zamandır tanıyordum. Hidden Oaks'ta büyümüş, aynı okullara gitmiştik ve ailelerimiz birbirini tanıyordu. Şimdi bir yazılım firmasında çalışıyordu ve her gün tenis dersi almaya yetecek kadar para kazanıyordu ama bunu yapmıyordu, bu yüzden de göbekliydi.

Ama eşi tenis dersi alıyordu. Trista da buralarda büyümüştü ama o, Woodview'un diğer tarafındandı, Oaks bölgesinden değil. Haftada iki kez buluşurduk, Trista da kalan zamanında bir sanat galerisinde çalışıyordu. Prestonlar, bizim kazandığımızın iki katını kazanıyorlardı.

Millicent, tüm müşterilerinin ne kadar kazandığını bilirdi ve çoğu bizden daha fazla kazanıyordu. İtiraf etmeliyim ki bu beni ondan daha çok rahatsız ediyordu. Millicent bunun sebebinin, kendisinin benden daha çok kazanması olduğunu düşünse de yanılıyordu. Sebebi, Andy'nin benden daha çok kazanmasıydı ama bunu ona söyleyemezdim. Oaks'tan değildi ve burada büyüyüp burada çalışmaya başlamanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyordu.

Akşam yemeğimizi herkesin salata, tavuk veya somon yiyip kırmızı şarap içtiği lüks bir restoranda yedik. Andy

CamScanner ile tarandı

ve Trista bütün şişeyi içti. Millicent pek içmezdi ve benim içmemden de nefret ederdi. Onun yanında içmezdim.

"Seni kıskanıyorum," dedi Trista bana. "Seninki gibi bir işim olmasını ve bütün gün dışarıda olmayı çok isterdim. Tenis oynamayı seviyorum."

Andy güldü. Yanakları kızarmıştı. "Ama sen de bir sanat galerisinde çalışıyorsun. Neredeyse aynı şey."

"Bütün gün dışarıda olmakla, bütün gün dışarıda çalışmak farklı şeyler," dedim. "Ben de bütün gün sahilde hiçbir şey yapmadan oturmayı çok isterdim."

Trista burun kıvırdı. "Bence öylece oturmak sıkıcı olurdu. Bir şeyler yapmayı tercih ederim."

Ona tenis dersi almakla, öğreten kişi olmanın iki farklı şey olduğunu söylemek istedim. İşteyken açık havada olmak aklımdaki son şeydi. Zamanımın çoğu, telefonla konuşmayı, televizyon izlemeyi, sarhoş olmayı ya da yemek yemeyi tercih eden insanlara tenis öğretmeye çalışmakla geçiyordu. Egzersiz yapmayı isteyenler bir yana, gerçekten tenis oynamak isteyen insanların sayısı bir elin parmağını geçmezdi. Trista da onlardan biriydi. Tenisi gerçekten sevmiyor, sadece iyi görünmeyi seviyordu.

Ama çenemi kapalı tuttum çünkü arkadaşlar böyle yapardı. Sorulmadıkça birbirimizin kusurlarını söylemezdik.

Konu, Andy'nin işine geldiğinde çatal bıçak sesleri dikkatimi dağıttığı için yalnızca anahtar sözcükleri yakalayarak arayı kapattım. Millicent ne zaman bir parça ızgara tavuk kesse onun Lindsay'i öldürmesini düşünüyordum.

"Dikkat," dedi Andy. "Yazılım şirketlerinin tek önemsediği şey bu. Dikkatinizi nasıl çekebiliriz ve bunu nasıl koruyabiliriz? Bütün gün bilgisayarınızın başında oturmanızı nasıl sağlayabiliriz?"

Gözlerimi devirdim. Andy içtiğinde ahkâm kesmeye meyillidir ya da ders vermeye.

CamScanner ile tarandı

"Hadi ama!" dedi. "Soruya cevap ver. Seni bilgisayar başında tutan ne?"

"Kedi videoları," dedim.

Trista kıkırdadı.

"Pislik yapma," dedi Andy.

"Seks," dedi Millicent. "Ya seks ya da şiddet olmalı."

"Ya da her ikisi," dedim.

"Aslında seks içermesi gerekmiyor," dedi Andy. "Gerçek seks değil. Tek gereken seks vaadidir ya da şiddet. Ya da her ikisi. Ve bir hikâye, bir hikâyeniz olmalı. Gerçek ya da sahte olması ya da kimin anlattığı önemli değil. Sadece insanların bundan sonra ne olacağını umursamasını sağlamalısınız."

"Peki, bu nasıl olacak?" diye sordu Millicent.

Andy gülümseyip işaretparmağıyla görünmez bir daire çizdi. "Seks ve şiddet."

"Gerçi bu her şey için geçerli. Haberler bile seks ve şiddet üzerine kurulu," dedim.

"Bütün dünya seks ve şiddet üzerine dönüyor," dedi Andy. Parmağıyla tekrar daire çizerek bana döndü. "Bunu biliyorsun, sen de buralısın."

"Biliyorum." Resmi olarak, Oaks eyaletteki en güvenli yerlerden biriydi. Bunun nedeni tüm şiddetin kapalı kapılar ardında yaşanıyor olmasıydı.

"Bunu ben de biliyorum," dedi Trista kocasına. "Woodview o kadar da farklı değil."

Öyleydi ama Andy tartışmadı. Bunun yerine eğilip karısının dudağına bir öpücük kondurdu. Dudakları birbirine değdiğinde Trista avucuyla kocasının yanağına dokundu.

Kıskanmıştım.

Sıradan sohbetlerini kıskandım. Çok içmelerini kıskandım. Basit ön sevişmelerini ve bu gece yapacakları seksi kıskandım.

CamScanner ile tarandı

"Sanırım hepimiz anladık," dedim.

Andy bana göz kırptı. Gözlerini yemeğine dikmiş Millicent'a baktım. Ulu orta sevgi gösterilerinden hoşlanmazdı.

Hesap geldiğinde hem Millicent hem de Trista masadan kalkıp tuvalete gittiler. Andy adisyonu benden önce kaptı.

"İtiraz etme zahmetine girme. Bendensiniz," dedi hesaba bakarak. "Zaten bütçe dostusunuz. Alkol almadınız."

"Pek içmeyiz," dedim omuz silkerek.

Andy başını sallayıp gülümsedi.

"Ne?" dedim.

"Sonunda bu kadar sıkıcı bir aile babası olacağını bilseydim Kamboçya'da çok daha uzun süre kalmanı sağlardım."

Gözlerimi devirdim. "Piçlik yapıyorsun," dedim.

"Bunun için buradayım."

Ben cevap veremeden eşlerimiz masaya dönünce hesap ve alkol hakkında konuşmayı bıraktık.

Dördümüz birlikte dışarı çıkıp otoparkta vedalaştık. Trista bir sonraki derste görüşeceğimizi söyledi. Andy de yakında tenise başlayacağını. Trista onun arkasından gözlerini devirip gülümsedi. Millicent ve beni yalnız bırakarak uzaklaştılar. Restoranda buluştuğumuz için iki arabayla gelmiştik.

Millicent bana döndü. Sokak lambalarının altında, onu hiç görmediğim kadar yaşlı görünüyordu. "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," diyerek omuz silktim. Başka seçeneğim yoktu.

"Çok fazla endişeleniyorsun," dedi araba seline bakarak. "Her şey yolunda."

"Umarım."

"Güven bana." Millicent uzanıp elimi tuttu ve sıktı.

Başımı sallayıp arabama bindim ama doğruca eve gitmedim. Bunun yerine Lancaster Otel'in önünden geçtim.

CamScanner ile tarandı

Naomi resepsiyonun arkasındaydı. Siyah saçları omuzlarına dökülüyor ve burnundaki çilleri göremesem de hayal edebiliyordum. Hâlâ masanın arkasında çalışıyordu ve muhtemelen hâlâ iş dışı faaliyetlerle uğraştığını bildiğim için de rahattım. Ona bir şey olduğunu düşünmem için hiçbir neden yoktu çünkü beklemeye karar vermiştik. Naomi'yi kontrol etmek saçmaydı ama yine de yapıyordum.

Daha önce de mantıksız davrandığım olmuştu. Lindsay'i bulduklarından beri iyi uyuyamıyordum. Gecenin bir yarısı kalbim küt küt atarak uyandığımda bu her zaman mantıksız bir şeyle ilgili oluyordu: Ön kapıyı kilitledim mi? Faturalar ödendi mi? Evin yanmaması ya da banka tarafından el konmaması için yapmam gereken tüm küçük şeyleri yaptım mı? Arabanın kaza yapmaması için frenleri zamanında kontrol ettirdim mi?

Tüm bu küçük şeyler aklımı Lindsay'den ve şu anda onunla ilgili hiçbir şey yapamayacağım gerçeğinden uzaklaştırıyordu.

CamScanner ile tarandı

ALTI

Cumartesi sabahı Jenna'nın futbol maçı vardı. Yalnızdım çünkü Millicent'ın bir ev göstermesi gerekiyordu. Cumartesi hem emlak işleri hem de tenis dersleri için haftanın en önemli günüydü. Aynı zamanda çocuklarımızın aktivitelerinin olduğu gündü. Millicent ve ben cumartesi günleri çocukları paylaşırdık ve en son bir yıl önce, Rory'nin gençler takımı golf turnuvasında finallere kaldığında hep birlikte olabilmiştik. Rory şu anda golfteydi, bu sabah kız kardeşinin maçı başlamadan hemen önce onu tenis öğrettiğim kulübe bırakmıştım. Sırf tenis oynamamak için golf oynuyordu ve bu durumdan en az onun istediği kadar nefret ediyordum.

Jenna şimdiye kadar aynı asiliği sergilememişti. Beni zorlamazdı. Jenna bir şeyi, başka birini kızdıracağı için değil, kendi istediği için yapardı ve onun bu özelliğine hayrandım. Ayrıca çok gülümserdi, bu benim de gülümsememe ve ardından istediği her şeyi yapmama neden olurdu. Neyi gözden kaçırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve onu çözemediğim için Jenna'nın bu hâlleri beni çok korkuturdu.

Futbol benim oyunum değildi. Kuralları ancak Jenna oynamaya başladığında öğrenmiştim, bu yüzden pek yardımcı olamıyordum. Tenis oynarken olduğu gibi, ona ne

CamScanner ile tarandı

yapacağını ya da neyi nasıl daha iyi yapacağını söyleyemezdim. Şans eseri kaleci olarak oynuyordu da en azından görevinin diğer takımın gol atmasını engellemek olduğunu biliyordum. Bunun ötesinde yapabileceğim tek şey onu cesaretlendirmekti.

"Bunu yapabilirsin!"

"İyi iş!"

"Ha gayret!"

Sık sık onu utandırıp utandırmadığımı merak ediyordum. Sanırım utandırıyordum ama yine de yapıyordum çünkü diğer tek seçeneğim maçlarını sessizce izlemekti ki bu da acımasız görünüyordu. Utanç verici olmayı tercih ederdim. Topun fileye gitmesini engellediğinde aklımı kaybedecek gibi oldum. Gülümsedi ama elini sallayarak susmamı işaret etti. Böyle anlarda kızım ve onun futbol maçından başka bir şey düşünmezdim.

Millicent bir mesaj göndererek araya girdi.

Merak etme.

Tek yazdığı buydu.

Çocuklar sahada bağırıyordu. Karşı takım gol atmaya çalışınca kızım yine topa doğru hamle yapmak zorunda kaldı ve kaçırdı.

Jenna'nın sırtı bana dönüktü, elleri kalçalarındaydı. Ona bunun önemli bir şey olmadığını, herkesin hata yapabileceğini söylemek istesem de bunun yanlış olduğunu biliyordum. Bütün ebeveynler böyle söylerdi ve bütün çocuklar bundan nefret ederdi. Ben etmiştim.

Jenna doğruca çimenlere bakıyordu. Takım arkadaşlarından biri gelip omzuna vurdu ve bir şeyler söyledi. Jenna başını sallayıp gülümsediğinde takım arkadaşının ne dediğini merak ettim. Sanırım benim söyleyeceğim şeyin aynısıydı ama onun için daha fazlasını ifade ediyordu.

CamScanner ile tarandı

Oyun devam etti. Tekrar telefonuma baktım. Millicent başka bir şey yazmamıştı.

Haberlere baktığımdaysa nefesim kesildi.

Adli tıp raporuna göre, Lindsay öleli sadece birkaç hafta olmuştu.

Bir yerlerde, bir şekilde Millicent onu neredeyse bir yıl boyunca hayatta tutmuştu.

***

İçimde kaçma isteği vardı. Nereye, bilmiyordum. Önemli değildi. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece herhangi bir yere koşmak istiyordum.

Ama Jenna'yı burada, ona tezahürat yapacak kimse olmadan yalnız bırakamazdım. Kızımı bırakamazdım. Ya da oğlumu.

Jenna'nın maçı bittiğinde Rory'yi kulüpten aldım ve sonrasında üçümüz her zamanki spor sonrası pizzamızın ardından donmuş yoğurt yedik. Sohbeti sürdürmekte zorlanıyordum. Bunu fark ettiler çünkü onlar benim çocuklarımdı, beni her gün gördükleri için bir şeylerin ters gittiğini de anlamışlardı. Bu da Millicent hakkında ne düşündüklerini merak etmeme neden oldu.

Ancak Millicent hiçbir zaman bir sorun varmış gibi davranmazdı. Geçtiğimiz yıl bile sakindi. Bir ay önce bana sıradaki kadını bulmaktan bahsetmişti.

Şimdi bütün taşlar yerine oturuyordu. Demek Lindsay'i öldürdükten sonra bir sonrakinden bahsetmeye karar vermişti.

Geçen yıl benim için işle, çocukların aktiviteleriyle, evdeki işlerle, faturalar hakkında tartışmakla ve arabayı yıkamakla geçmişti. Öne çıkan hiçbir şey olmamıştı. Hiçbir olay, hiçbir gün, hiçbir anı, bundan yirmi, otuz ya da kırk

CamScanner ile tarandı

sene sonra hatırlayacağım bir şey değildi. Jenna'nın futbol takımı neredeyse şehir finallerine gidiyordu ama olmamıştı. Millicent işte güzel bir yıl daha geçirmişti. Benzin fiyatları yükselmiş ve düşmüş, yerel seçim gelip geçmiş ve en sevdiğim kuru temizlemecim iflas etmiş ve ben de başka bir tane bulmak zorunda kalmıştım.

Ya da kuru temizlemeci iki yıl önce de kapanmış olabilirdi. Zihnim allak bullaktı.

Tüm bunlar olurken de Millicent, Lindsay'i hayatta tutuyordu. Onu esir almıştı.

Aklımdan geçen görüntüler rahatsız ediciden barbarlığa kadar değişiyordu. Haberlerde duyduğum türden şeyleri, kadınların yıllarca sapık bir adam tarafından tutsak edildikten sonra bulundukları hâllerini hayal ediyordum. Bir kadının böyle bir şey yaptığını hiç duymamıştım. Ve bir erkek olarak, bunu kendim yapmayı hayal bile edemiyordum.

Çocukları evde bırakıp Millicent'ın gösterdiği açık eve doğru yola koyuldum. Bizimkinden sadece birkaç blok ötedeydi, arabayla sadece birkaç dakika sürerdi. Evin önüne iki araba çekilmişti, onunki ve bir SUV.

Bekledim.

Yirmi dakika sonra bizden daha genç bir çiftle evden çıktı. Kadının gözleri açılmıştı. Adam gülümsüyordu. Millicent adamla tokalaşırken göz ucuyla beni gördü. Yeşil gözlerinin üzerime dikildiğini hissedebiliyordum ama yine de duraksamadı, akıcı hareketlerini hiç bozmadı.

Çift, arabalarına geri döndü. Millicent evin önünde durup onların gidişini izledi. Bugün lacivert, dar bir etek, topuklu ayakkabılar ve ince çizgili bir bluz giymişti. Kızıl saçları dümdüzdü ve çene hizasında küt bir şekilde kesilmişti. Tanıştığımızda saçları çok daha uzundu ve sanki düzenli aralıklarla yarım santim kestirmeye kararlıymış gibi

CamScanner ile tarandı

her yıl daha da kısaldı. Yaptığı şeyin tam olarak bu olduğunu öğrenmek beni şaşırtmazdı. Artık Millicent ile ilgili hiçbir şeyin beni şaşırtacağından emin değildim.

Bana dönmeden önce SUV'nin gitmesini bekledi. Arabadan inip eve doğru yürüdüm.

"Kızgınsın," dedi.

Ona baktım.

Evi işaret etti. "Hadi içeri girelim."

İçeri girdik. Giriş çok büyüktü, tavanlar altı metreden yüksekti. Yeni inşaattı, tıpkı bizimki gibi; sadece bu daha büyüktü. Her yer açık ve havadardı, antre şu anda ilerlediğimiz büyük odaya açılıyordu.

"Ona ne yaptın? Bir yıl boyunca ne yaptın?"

Millicent başını salladı. Saçları ileri geri sallandı. "Bunu şimdi tartışamayız."

"Tartışmak zorundayız..."

"Burada olmaz. Bir randevum var."

Benden uzaklaştığında onu takip ettim.

***

Evlendikten birkaç ay sonra Millicent hamile kalmıştı. Bir süre beklemekten bahsettiğimiz için bir bakıma sürpriz olmuştu ama ciddi de değildik. Korunma konusunda her zaman dikkatli değildik. Çeşitli doğum kontrol yöntemlerini tartışmış ama hep prezervatife geri dönmüştük. Millicent hormon içeren bir şey almaktan hoşlanmıyordu. Onu duygusallaştırdığını düşünüyordu.

Millicent'ın âdeti geciktiğinde ikimiz de hamile olduğundan şüphelendik. Önce evde yaptığımız testle, ardından doktor muayenehanesinde bunu doğruladık. O gecenin ilerleyen saatlerinde uyuyamadım. Harabeye benzeyen kiralık evimizdeki ikinci el kanepemizde uzun süre otur-

CamScanner ile tarandı

duk. Yanına kıvrıldım, başımı karnına koydum ve her şey için endişelenmeye başladım.

"Ya her şeyi berbat edersek?" dedim.

"Etmeyeceğiz."

"Paraya ihtiyacımız var. Nasıl..."

"Halledeceğiz."

"Sadece idare etmek istemiyorum. Başarılı olmak istiyorum. Ben..."

"Olacaksın."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Nasıl bu kadar eminsin?"

"Sen neden değilsin?"

"Değilim," dedim. "Sadece..."

"Endişelisin."

"Evet."

İçini çekip başımı nazikçe karnına doğru itti. "Aptallık etmeyi kes," dedi. "İyi olacağız. İyiden de öte olacağız."

Dakikalar önce kendimi müstakbel bir baba olmaktan çok bir çocuk gibi hissediyordum.

Ama Millicent beni güçlendirdi.

Paramızın olmadığı o ilk günlerden bu yana çok yol kattettik. İşletme alanında yüksek lisans yapmak için okula geri dönmüştüm ama o hamile kaldığında okulun daha yarısındaydım. Paraya ihtiyacımız vardı, bu yüzden programı yarıda bıraktım ve en iyi bildiğim şeye, tenise geri döndüm. Bu benim tek yeteneğimdi, birlikte büyüdüğüm herkesten daha iyi yapabildiğim bir şeydi. Tenis kortu benim parladığım yerdi. Profesyonel olacak kadar değil ama özel ders vermeye başlayacak kadar iyiydim.

Millicent'la tanıştığımda emlakçılık derslerini yeni bitirmişti ve sınava çalışıyordu. Sınavı geçtikten sonra ev satmaya başlaması biraz zaman aldı ama hamileyken, hatta çocuklar henüz bir bebekken bile satmaya devam etti. Ve haklıydı, başarmıştık. İyiden öteydik. Ve bildiğim kadarıyla henüz çocukları da berbat etmemiştik.

CamScanner ile tarandı

YEDİ

Satmaya çalıştığı o boş evde beraber dururken Millicent beni daha güçlü hissettirmiyordu. Beni korkutuyordu.

"Bir sorun var," dedim. "Bunların hiçbiri iyi değil."

Tek kaşını kaldırdı. Bu eskiden sevimli olurdu. "Şimdi mi vicdanın sızlamaya başladı?"

"Ben hep..."

"Hayır. Hiç sanmıyorum."

Yine haklıydı. Onu mutlu etmeye çalışırken hiç vicdanım sızlamamıştı.

"Ona ne yaptın?" diye sordum.

"Önemli değil. Artık öyle biri yok."

"Ama buldular."

"Fazla endişeleniyorsun. Her şey yolunda."

Kapı çaldı.

"İşe dönmem lazım," dedi.

Onunla kapıya kadar yürüdüm. Gelenlerle beni tanıştırıp onlara tenis becerilerimden bahsetti. Bir önceki çift kadar genç ve aynı seviyede dünyadan bihaberlerdi.

Eve doğru yola çıksamda evde durmadım.

Önce Lancaster'a gittim. Naomi oradaydı, masanın arkasında duruyordu, mesaisinin bitmesine saatler kalmıştı.

Sonra şehir kulübüne gittim. Orada takılıp bazı müşterilerimle maç izlerken sohbet ederek dikkatimi dağıtmayı düşündüm. Ama yine durmadım.

CamScanner ile tarandı

Aklımdan farklı farklı yerler geçiyordu: bar, park, kütüphane, sinema. Kaçınılmaz olana doğru ilerlemeden önce bir varış noktası seçmeye çalışarak neredeyse yarım depo benzin yakmıştım.

Ev.

Her zaman gittiğim yer orasıydı.

Kapıyı açtığımda hayatımı kaplayan sesleri duydum. Ailem. Sahip olduğum tek gerçek.

Rory video oyunu oynuyor, elektronik silah sesleri evin içinde çınlıyordu. Jenna telefonda konuşuyor, mesaj atıyor ve bir yandan da masayı kuruyordu. Akşam yemeğinin kokusu büyük odaya yayılmıştı; tavuk, sarımsak ve tarçınlı bir şey. Millicent tezgâhın arkasında yemek hazırlarken her zaman kendi kendine bir şeyler mırıldanırdı. Şarkı seçimi genellikle gülünç bir şey olurdu –reklam müziği, opera ya da en son çıkan pop şarkısı– ve bu da aramızdaki şakalardan bir tanesiydi.

Kafasını kaldırıp gülümsedi; tamamen gerçek bir gülümsemeydi bu. Gözlerinden belliydi.

Hep birlikte oturup yemek yedik. Jenna, futbol maçlarını anlatıp annesini eğlendirirken erkek kardeşinin de canını sıkıyordu. Rory ise on altı yaşın altındaki herkesten daha iyi olan bugünkü golf skoruyla övünüyordu. Çoğu gün yemeklerimiz böyle geçerdi. Gürültülü ve neşeli; günün hikâyeleriyle ve ezelden beri birlikte yaşamış olan bizlerin rahatlığıyla dolu.

Lindsay esir tutulurken bunu kaç kez yaptığımızı merak ettim.

Yatağa girdiğimde Lindsay'i, polisi, Millicent'la ne yaptığımızı düşünmemin üzerinden saatler geçmiş olmasına şaşırdım. Evde vakit nasıl geçiyor anlamıyordum.

Benim çocukluğum böyle değildi. Hidden Oaks'taki güzel evimizde anne babadan oluşan bir aileye, iki araba, iyi

CamScanner ile tarandı

okullar ve birçok ders dışı aktivitelere sahip olmama rağmen kendi ailem gibi birlikte yemek yemezdik. Hepimiz aynı anda yemek yesek bile birbirimizi görmezden gelirdik. Babam gazete okur, annem gözlerini boşluğa diker, ben de olabildiğince çabuk yerdim.

Ancak bir turnuvaya katıldığımda, o zaman bile sadece son tura kaldığımda beni tenis oynarken izlemeye gelmişlerdi. Annem de babam da cumartesi gününü hiçbir şeye değişmezdi. Ev uyuyacağım, eşyalarımı koyacağım ve mümkün olan en kısa sürede ayrılacağım bir yerdi. Ve öyle de yaptım. Ülkeyi elimden geldiğince çabuk terk ettim. Koca bir ömrün hayal kırıklığı gibi geçtiğini hayal etmek imkânsızdı.

Sorunun ben olup olmadığından emin olmasam da kişisel bir şey olmadığını biliyordum. Tahmin etmem gerekirse evliliklerini düzeltmesi gereken kişi bendim. Yıllarca bunu düşünüp tüm çocukluğumu tekrar tekrar gözden geçirdikten sonra anne babamın, evliliklerini düzeltmem için beni dünyaya getirdikleri sonucuna vardım. Ama işe yaramadı. Ve onların hayal kırıklığı benim başarısızlığım oldu.

Hidden Oaks'a dönmemin tek sebebi ailemin ölmüş olmasaydı. Önlenmesi ya da tahmin edilmesi mümkün olmayan, garip bir kazaydı. Otoyolda ilerlerken önlerindeki bir arabanın lastiği fırlamıştı. Babamın lüks arabasının ön camını parçalayıp içeri girmiş ve ikisini de öldürmüştü. Öylece gittiler. Hâlâ birlikteydiler ama şüphesiz hâlâ mutsuzdular.

Cenazelerini hiç görmedim. Polis görmek istemeyeceğimi söylemişti.

Ailemin göründüğünden çok daha az parası olduğu ortaya çıktı, bu yüzden ipotek içindeki bir eve döndüğümde her şeyi halledip borçlardan kurtulmak için bir emlak avukatı tuttum. Annemle babam sandığım kişiler değildi, ikisi de sahtekârdı. Hidden Oaks'ta yaşamaya maddi güçleri yetmiyordu ama yetiyormuş gibi yapıyorlardı. Artık bir ailem yoktu ve aile ne demek hiç bilmiyordum.

CamScanner ile tarandı

Ailemizi kuran Millicent'tı. Çünkü ben bunun nasıl yapılacağını bilmiyordum. Bir yuvanın nasıl kurulduğunu, hatta akşam yemeklerinde herkesi nasıl bir araya getireceğimi bile bilmiyordum. Bunu yapan da oydu. Rory mama sandalyesine oturduğu anda onu masaya doğru itmişti ve o zamandan beri birlikte yemek yiyorduk. Büyüyen çocuklarımızın artan şikâyetlerine rağmen hâlâ birlikte yemek yiyorduk.

Millicent, Jenna'ya hamileyken aile kurallarımızı belirledi. Onlara Millicent'ın Emirleri diyordum.

Kahvaltı ve akşam yemeği her zaman birlikte yenecek.
Masada oyuncak ya da telefon yok.
Harçlıklar ev işleri yaparak kazanılmalıdır.
Haftada bir kez film gecesi yapacağız.
Şeker, meyve suyuyla değil, meyveyle sınırlı ancak özel günlerde alınabilir.
Paranın izin verdiği ölçüde tüm yiyecekler organik olmalıdır.
Fiziksel aktivite ve egzersiz önerilir. Hayır, zorunludur.
Ödevler, TV veya video oyunlarından önce yapılmalıdır.

Liste beni güldürmüştü. Gerçi güldüğümde bana ters ters bakmış, ben de durmuştum. Kızgın numarası yaptığı zaman ile gerçek öfkesi arasındaki farkı bilecek kadar onu tanıyordum.

Millicent kurallarını teker teker uygulamaya başladı. Evi hapishaneye çevirmek yerine ailemize bir düzen verdi. İki çocuğumuz da spor yapıyordu. Çalışmadıkları sürece harçlık alamıyorlardı. Haftada bir gün hep birlikte oturup film izlerdik. Çoğunlukla organik ve çok az şekerli yiyecekler yerlerdi. Ev ödevleri ben işten eve dönene kadar bitmiş olurdu.

Bunların hepsi Millicent sayesindeydi. Lindsay'i bir yıl boyunca hayatta tutan ve Tanrı bilir ona neler yapan aynı Millicent.

CamScanner ile tarandı

Hâlâ uyuyamamıştım. Kalkıp çocuklara baktım. Rory yatağına yayılmış, örtülerini etrafa saçmıştı. On dört yaşına geldiğinde artık duvarlara dinozor çizilmesini istemiyordu. Odayı yeniden düzenleyip boyamış, mobilyaları da yenilemiştik; şimdi dört duvarın biri siyah, geri kalanı bej rengindeydi, birkaç rock grubu posteri ve koyu renk ahşap mobilyaların yanı sıra pencerelerinde uyuduğu zamanlar için karartma perdeleri bile asmıştık. Bir çocuğun yetişkin odası gibi görünüyordu. Oğlum ergenlik çağına giriyordu.

Jenna'nın odası hâlâ turuncuydu. Neredeyse doğduğundan beri bu renge takıntılıydı. Sanırım Millicent'ın saç renginden kaynaklanıyordu. Jenna'nın saçı benimki gibi koyu kahverengiydi ve kızıldan eser yoktu. Duvarlarında kadın futbolcuların posterleriyle beraber birkaç müzik grubunun, bir ya da iki erkek oyuncunun posteri daha vardı. Kim olduklarını bilmiyordum ama ne zaman televizyona çıksalar Jenna ve arkadaşları çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Artık on üç yaşına geldiği için bütün oyuncak bebeklerini dolabına tıkıştırmıştı. Birkaç peluş hayvanı ve video oyunlarının yanı sıra modaya, takılara ve henüz yapmasına izin vermesek de makyaja bayılıyordu.

Evin içinde dolaşıp tüm kapıları ve pencereleri kontrol ettim. Hatta garaja girip kemirgen, böcek ya da su hasarı var mı diye bile baktım. Arka bahçeye çıkıp yan kapıyı kontrol ettim. Aynısını ön bahçede de yaptım ve sonra tekrar evin içinde dolaşıp tüm kapıları yeniden kilitledim.

Genelde bunu yapan Millicent'tı, özellikle de Rory doğduktan sonra. Eski bir kiralık evde yaşıyorduk ve o her gece etrafta dolanıp bütün kapıları ve pencereleri kilitlerdi. Birkaç dakika oturur, sonra kalkıp her şeyi yeniden kontrol ederdi.

"Burası tehlikeli bir mahalle değil," dedim ona. "Kimse zorla girmeyecek."

CamScanner ile tarandı

"Biliyorum." Tekrar ayağa kalktı.

Sonunda onu takip etmeye karar verdim. Arkasına geçip yaptığı her hareketi taklit ettim. Önce bana ters ters bakmakla yetindi.

Ben hâlâ durmayınca bana tokat attı.

"Komik değilsin," dedi.

Konuşamayacak kadar şaşkındım. Daha önce bir kadın tarafından hiç tokatlanmamıştım. Hatta şakasına bile bir şaplak yememiştim. Ancak az önce karımla dalga geçtiğim için ellerimi havaya kaldırıp özür diledim.

"Sadece tokat yediğin için kızgınsın," dedi Millicent. Arkasını döndü, yatak odasına girip kapıyı kilitledi.

Bütün geceyi beni terk edeceğini düşünerek geçirdim. Oğlumu alıp gidecekti çünkü her şeyi mahvetmiştim. Uç bir düşünceydi, evet. Ama Millicent hiçbir şeye tahammül etmezdi, nokta. Bir keresinde sevgiliyken onu belirli bir zamanda arayacağımı söyledim ve aramadım. Benimle bir haftadan fazla konuşmadı. Telefonu açmadı bile...

O dönem bana geri döndü. Ama onu yeterince kızdırırsam Millicent öylece giderdi. Ve bir kez yaptı da.

Rory bir buçuk yaşında, Jenna altı aylıktı ve Millicent'la ben bütün günümüzü çocuklarla ve işimizle uğraşarak geçirirdik. Bir gün yine bitkin hâlde uyandım ve yirmi yedi yaşında olduğumu, bir karım, iki çocuğum ve yepyeni bir ev kredim olduğunu fark ettim.

Tek istediğim bir molaydı. Tüm bu yepyeni sorumluluklardan geçici bir kurtuluş. Erkek arkadaşlarımla dışarı çıktım ve o kadar sarhoş oldum ki beni eve taşımak zorunda kaldılar. Ertesi gün uyandığımda Millicent gitmişti.

Telefonuna cevap vermedi. Ofisinde değildi. Ailesi yanlarında olmadığını söyledi. Millicent'ın sadece birkaç yakın arkadaşı vardı ve hiçbiri ondan haber almamıştı. Ortadan kaybolmuştu ve çocuklarımı da yanına almıştı.

CamScanner ile tarandı

Üç ya da dört gün sonra her saat başı onu aradım. E-posta gönderdim, mesaj attım, daha önce hiç olmadığım kadar çıldırmıştım. Onun için endişelendiğimden değildi. Onun iyi olduğunu biliyordum, çocuklarımın da iyi olduğunu biliyordum. Çıldırdım çünkü onların sonsuza dek gittiğini düşündüm.

Sekiz gün geçti. Sonra geri döndü.

Pizza kutuları, kirli tabaklar, fincanlar ve rasgele yiyecek paketleriyle dolu dağınık yatağa yayılmış bir hâlde geç saatlerde uyuyakalmıştım. Çöplerden arınmış bir yatağa ve krep kokusuna uyandım.

Millicent mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. Rory masada, mama sandalyesindeydi ve Jenna da beşiğindeydi. Millicent bana dönüp gülümsedi. Gerçekti.

"Mükemmel zamanlama," dedi. "Kahvaltı neredeyse hazır."

Rory'nin yanına koşup onu havaya kaldırdım ve ciyaklayana kadar havada tuttum. Koyu renk gözleriyle bana bakan Jenna'yı öptüm. Konuşmaktan korkarak masaya oturdum. Bir rüyada olduğumdan korkuyor ve uyanmak istemiyordum.

Millicent masaya bir yığın krep getirdi. Onları masaya koyarken ağzı kulağımın hemen yanında olacak şekilde eğildi ve "Bu dönüşün ikincisi olmayacak," diye fısıldadı.

Tüm evliliğimizi ona inanmaktan başka seçeneğim yokmuşçasına geçirdim. Yine de Petra ile yatmıştım.

Ve diğeriyle de.

CamScanner ile tarandı

SEKİZ

İşten geldiğimde Millicent ve çocuklar evdeydi. Rory kanepede uzanmış video oyunu oynuyordu. Millicent onun başında duruyordu, elleri belinde, yüz ifadesi gergindi. Arkasında, Jenna telefonunu ileri geri hareket ettirerek pencerenin önünde selfie çekmeye çalışıyordu. Televizyon ekranı hepsinin üzerine bir ışıltı saçıyordu. Bir an için donup kaldılar, modern hayatın bir portresi gibiydi.

Millicent'ın bakışları Rory'den bana kaydı. Gözleri yeşilin en koyusuydu.

"Bugün oğlumuzun ne yaptığını biliyor musun?"

Rory'nin beyzbol şapkası, gözlerini ve yüzünü örtecek şekilde aşağı inmişti. Ama sırıtışını tamamen gizlemiyordu.

"Oğlumuz bugün ne yaptı?" diye sordum.

"Babana ne yaptığını söyle."

Jenna onun yerine cevap verdi. "Sınavda telefonuyla kopya çekti."

"Odana git," dedi Millicent.

Kızım dışarı çıktı. Merdivenleri kıkırdayarak tırmandıktan sonra yatak odasının kapısını çarptı.

"Rory," dedim. "Ne oldu?"

Sessizlik.

"Babana cevap ver."

CamScanner ile tarandı

Millicent'ın oğlumuza, bana karşı nasıl davranması gerektiğini söylemesinden hoşlanmıyordum ama sesimi çıkarmadım. Millicent oyun kumandasını Rory'nin elinden kaptı. O da iç çekip nihayet konuştu.

"Nasıl olsa botanist olmayacağım. Fotosentez hakkında bir şey öğrenmem gerekirse bugün yaptığım gibi araştırırım." Bana bakıyordu, gözleri kocamandı. "Değil mi?" diye ekledi sessizce.

Bir bakıma haklı olduğu için ona katılmak istedim. Ama ben babaydım.

"Okuldan üç gün uzaklaştırma aldı," dedi. "Kovulmadığı için şanslı," dedi Millicent.

Onu özel okuldan atarlarsa bir devlet okuluna yerleştirilecekti. Millicent oğlumuza verdiği cezaları söylerken bunu hatırlatmadım.

"...telefon yok, video oyunu yok, internet yok. Okuldan sonra hemen eve geleceksin, bizzat kontrol edeceğim."

Millicent arkasını dönüp koridordan garaja gitti. Ten rengi topuklu ayakkabıları yine ayaklarındaydı.

Arabasının çalıştığını duyduktan sonra oğlumun yanına oturdum. Millicent'ın kızıl saçlarını almıştı ama gözleri daha açık yeşildi. Bana bakıyordu.

"Neden yaptın bunu?"

Omuz silkti. "Sadece kolayıma geldi."

Anlıyordum. Bazen bazı şeyleri kabullenmek daha kolaydı. Her şeyi yıkıp sıfırdan başlamaktan daha kolay.

"Hile yapamazsın," dedim.

"Ama sen yapıyorsun."

"Neden bahsediyorsun?"

"Gizlice kaçtığını duydum." Haklıydı. Geceleri uyuyamadığım için gizlice dışarı çıkıyordum. "Bazen arabayla dolaşıyorum."

Rory kıs kıs güldü. "Aptal gibi mi görünüyorum?"

CamScanner ile tarandı

"Hayır."

"Baba, seni takım elbiseyle gizlice eve girerken gördüm. Kim gezmeye çıkarken takım elbise giyer ki?"

Petra'yla birlikte olduğumdan beri takım elbise giymemiştim.

"Akşamları kulüpte çok vakit geçirdiğimi biliyorsun. Yeni insanlarla tanışmak işimin bir parçası."

"Yeni insanlar." Hiç ironi yapar gibi değildi.

"Anneni aldatmıyorum," dedim. Bu neredeyse doğruydu.

"Sen bir yalancısın."

Rory'ye öyle olmadığımı söylemeye çalıştım ama bunun faydasız olduğunu biliyordum. Aldattığımı inkâr etmeye başsam da bunun faydasız olduğunu görüyordum. Oğlum çok akıllıydı.

Keşke bunu ona açıklayabilseydim ama yapamazdım. Bu yüzden de ikiyüzlü oldum.

"Konu ben değilim," dedim.

Gözlerini devirdi, hiçbir şey söylemedi.

"Ben okulda hiç kopya çekmedim. Şöyle düşün, ya bir gün zombi kıyameti koparsa ve bir adaya kaçıp yepyeni bir medeniyet kurup bitki yetiştirmek zorunda kalsan? Sence fotosentezi bilmenin faydası olmaz mı?"

"Çabanı gerçekten takdir ediyorum baba. Özellikle de zombi kıyameti falan. Ama sana biraz zaman kazandırayım." Cebinden bir şey çıkarıp önüme koydu. Parlak mavi cam karşısında ağzım açık kaldı. Petra'nın küpelerinden biriydi.

"Jenna'nın kulakları delik değil," dedi. "Annem de asla bu kadar adi bir şey takmaz."

Haklıydı. Millicent pırlanta küpeler takardı. Gerçek pırlanta, cam değil.

"Sanırım artık söyleyecek pek bir şeyin yok," dedi Rory.

İkide iki. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

CamScanner ile tarandı

"Merak etme. Jenna'nın diğer kadından haberi yok." Gülümsedi. "Henüz."

Oğlumun bana şantaj yapmaya çalıştığını anlamam bir saniyemi aldı.

O kadar zekiydi ki hem etkilenmiş hem de dehşete düşmüştüm; istediğim son şey çocuklarımın özellikle kızımın, aldatan bir babayla büyümesiydi. Uzmanların kaçınmamız gerektiğini söylediği şeylerdendi bu. Bu tarz olaylar kızımın erkeklerle olan ilişkilerini sonsuza kadar etkileyebilirdi. Gündüz kuşağında izlemiştim.

Jenna, Rory'nin doğru olduğuna inandığı şeyi asla bilmemeliydi, hatta şüphe bile etmemeliydi. Bundan başka her şeyi tercih ederdim. Rory'ye döndüm. "Ne istiyorsun?"

"Yeni *Bloody Hell* oyunu."

"Annen onları evde yasakladı."

"Biliyorum."

Kabul etmezsem Jenna'ya annelerini aldattığımı söyleyecekti. Tam olarak neyle tehdit ediyorsa onu yapacaktı.

Kabul edersem de on dört yaşındaki oğlum bana şantaj yapacaktı.

Böyle olacağını tahmin etmeliymişim gibi hissediyordum. Doğduğu gün anlamalıydım. Başta çok sessizdi, herkes öldüğünü düşünmüştü. Nihayet ağladığında sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki kulaklarımı tırmalamıştı.

Ya da belki de kız kardeşinin doğduğu gün anlamalıydım; bu sefer gelişini duyurmak için değil, ilgi eksikliğini duyurmak için aynı derecede gürültü yapmıştı.

Bir de iki kardeşin birlikte şeker mi şaka mı oynamaya gittikleri zaman vardı; Rory, Jenna'yı süpermarkette çalışan bir psikopatın bütün şekerlemeleri zehirlediğine inandırmıştı. Bu adam iriyarı bir oduncuydu, bir hamster kadar şirindi ama hiçbir şey yapmasa bile çocukları korkutuyordu. Jenna kardeşine inanmış, zehirli olduğunu

CamScanner ile tarandı

sandığı tüm şekerleri çöpe atmıştı. Ne Millicent ne de ben olanlara anlam verebilmiştik, ta ki Jenna bir hafta boyunca kâbuslar görene ve Rory'nin odasında bir yığın mini çikolata ambalajları bulana kadar.

Şimdi, oğlum bana şantaj yaparken, geriye dönüp baktığımda bunu yapacağını tahmin etmeliydim, diye düşündüm. Ama o andan önce hiçbir fikrim yoktu.

"Ama önce şunu cevaplayacaksın," dedim ona.

"Tamam."

"Bunu ne zamandır biliyorsun?" Aldatma kelimesini kullanmamaya özen gösterdim. Sanki bir önemi varmış gibi.

"Birkaç ay. İlk seferinde futbol topumu almak için sabah erkenden garaja inmiştim. Araban orada değildi. Sonra dikkat etmeye başladım."

Başımla onayladım. "Yarın o oyunu alacağım. Annenin görmesine izin verme."

"Göstermem. Sen de gizlice eve girdiğini görmesine izin verme."

"Artık bunu yapmayacağım."

Küpeyi alıp cebine koyarken gülümsedi. Bana inanmıyordu ama elinde böyle bir koz varken çenesini kapalı tutacak kadar akıllıydı.

Millicent'a oğlumuzun yaptıklarından bahsetmeliydim. Akşam yemeğinde Jenna, Rory'le dalga geçip yakalanmamak için elinden geleni yaparken bunu düşündüm. Yemekten sonra Millicent, Rory'nin telefonunu bu gece için elinden alırken bunu düşündüm. Hatta karım ve ben yatak odamızda uyumaya hazırlanırken bile bunu düşündüm. Oğlumuzun neyin peşinde olduğunu söylemeliydim ama yapamadım.

CamScanner ile tarandı

Cevaplayabileceğimden daha fazla soru yaratacağı için söyleyemezdim.

Petra ile geçirdiğim o gecenin üzerinden iki hafta geçmişti. Onu ya gecenin bir yarısı ya da çoktan uyanmış olduğum ve tekrar uyuyamadığım zamanlarda düşünüyordum. İşte o zamanlarda kendimi ele verecek ne yaptığımı merak ediyordum. Gerçekten sağır olup olmadığımı sormasına ne sebep olmuştu? Bir sese mi tepki verdim, konuşurken ağzı yerine gözlerine mi baktım, yoksa yatakta çıkardığı seslere karşı mı duyarlıydım? Bilmiyordum. Bir daha sağır gibi davranır mıydım bilmiyordum ama bu konu geceleri beni hâlâ ayakta tutuyordu. Çözmem gereken bir konu hâline gelmişti.

Rory'nin şantajı da farklı değildi. Başka bir hata. Oğlumun geceleri gizlice dışarı çıktığımı anlamasına izin vermemeliydim. Millicent bundan hoşlanmazdı.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Rory ve Petra, karımdan sakladığım sırlardı. Belki de onun benden daha çok sırrı olduğunu düşündüğüm içindi. Her ne kadar Rory ve Petra kendince bir risk olsa da yine de ağzımı kapalı tutuyordum.

Her şeyi nasıl böyle batırdığımı bilmesini istemiyordum.

CamScanner ile tarandı

DOKUZ

Kötü bir şey gibi başlamamıştı. Hâlâ buna inanıyordum. Üç yıl önce ekim ayında öğleden sonra bir cumartesi gününde, Rory ve Jenna ile ön bahçedeydim. Hâlâ yanımda sıkılmadan duracak kadar küçüklerdi ve üçümüz de Cadılar Bayramı süslerini asıyorduk. Cadılar Bayramı, Noel'den sonra ikinci favorileriydi ve her yıl evi örümcek ağları, örümcekler, iskeletler ve cadılarla donatırdık. Hareketli oyuncaklara paramız yetseydi onları da kullanırdık.

Millicent işi bittikten sonra eve geldi. Üzerinde iş kıyafetleri vardı, ön tarafta durup çıkardığımız işe hayran kalarak gülümsedi. Çocuklar acıktıklarını söylediler. Millicent gözlerini abartılı bir şekilde devirerek gidip birkaç sandviç hazırlayacağını söyledi. Bunu söylerken gülümsüyordu. Sanırım hepimiz gülümsüyorduk.

Ancak işler o kadar da mükemmel değildi. Süslediğimiz ev daha çok yeniydi, orada sadece altı aydır yaşıyorduk ve kredisi çok fazlaydı. Millicent daha fazla ev satmak için çok büyük baskı altındaydı. Ben de aynı baskı altındaydım, bazen ikinci bir iş bulmayı bile düşünüyordum.

Millicent'ın annesiyle de devam eden sorunlarımız vardı. Babası iki yıl önce vefat etmişti. Ardından annesine Alzheimer teşhisi konmuş ve beraberinde uzun, ağır bir çö-

CamScanner ile tarandı

küş dönemi başlamıştı. Uzun süre yatılı hemşire aradık. İlk ikisi olmamıştı çünkü ikisi de Millicent'ın standartlarına uymuyordu. Üçüncüsü iyi gidiyordu, en azından şimdiye kadar bir sorun olmamıştı.

Ailecek pek çok sıkıntımız vardı ama o gün, Millicent'ın çığlığı duyulana kadar hepimiz gülümsüyorduk.

İçeri koştum, çocuklar da hemen arkamdaydı. Mutfağa vardığım anda Millicent'ın telefonunu odanın bir ucuna fırlattığını gördüm. Duvara çarpıp parçalara ayrılan telefon duvarda iz bırakmıştı. Yüzünü ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı.

Jenna çığlık attı.

Rory, kırık telefonun parçalarını topladı.

Vücudu hıçkırıklarla sarsılırken kollarımı Millicent'a doladım.

Aklımdan en korkunç iki şey geçti. Birisi ölmüştü. Belki annesi. Belki bir arkadaşı.

Ya da biri ölüyordu. Ölümcül bir hastalık. Belki çocuklardan biriydi. Belki de benim karımdı.

İkisinden biri olmalıydı. Başka hiçbir şey böyle bir tepkiyi haklı çıkarmazdı. Ne para ne iş ne de sahip olmadığımız bir evcil hayvanın kaybı. Biri ölmüş olmalıydı ya da yakında ölecekti.

İkisinin de olmadığını öğrenmek şoke ediciydi. Kimse ölmemişti, kimse ölmüyordu. Aslında tam tersiydi.

Çıkmaya başladıktan birkaç ay sonra Millicent ve ben *Trivia Night* adını verdiğimiz bir gece geçirmiştik. Pizza ve şarap alıp küçük dairesine gitmiştik. Oturma odası o kadar küçüktü ki sadece iki kişilik bir koltuk ve bir sehpa vardı, bu yüzden yere oturmuştuk. Birkaç mum yakmış, pizza dilimlerini tabaklara dizmiş ve şarabı şampanya kadehlerine doldurmuştu çünkü evindeki tek şey buydu.

CamScanner ile tarandı

Bütün geceyi sorular sorarak geçirdik. Sınır yoktu, yasaklar yoktu, öyle planlamıştık. İlk sorular oldukça masumdu, hâlâ seks hakkında konuşamayacak kadar ayıktık, bu yüzden geri kalan şeyler hakkında konuştuk. Filmler, müzik, sevdiğimiz yemekler ve renkler. Alerjisi olup olmadığını bile sordum. Varmış. Göz damlası.

"Göz damlası mı?" dedim.

Şaraptan bir yudum daha alarak başını salladı. "Kızarıklığı geçirenler var ya. Neredeyse göremeyecek hâle gelene kadar gözlerimi şişiriyor."

"Rocky gibi."

"Tıpkı Rocky gibi. Bunu on altı yaşımdayken kafam güzel olduğunda fark ettim. Ailemden saklamaya çalıştım ve sonunda kendimi hastanede buldum."

"Aha," dedim. "Demek kötü bir kızdın?"

Omuz silkti. "Ya sen? Herhangi bir alerjin var mı?"

"Yalnızca adı Millicent olmayan kadınlara."

Şaka yaptığımı göstermek için ona göz kırptım. Ayağıma tekme atıp gözlerini devirdi. Sonunda, iyi sorular soracak kadar sarhoş olduk. Çoğu seks ve eski ilişkiler etrafında dönüyordu.

Eski erkek arkadaşını dinlemekten bıkmıştım, bu yüzden ailesini sordum. Nereli olduğunu ve anne babasının hâlâ evli olduğunu biliyordum ama hepsi bu kadardı. Kardeşlerinden hiç bahsetmemişti.

"Hiç kardeşin var mı?"

O sırada oldukça sarhoştuk ya da en azından ben öyleydim ve önümüzdeki mumdan damlayan balmumuyla oynamaya devam ediyordum. Küçük tabakta biriken kısmı parmaklarımın arasında ezerek bir top hâline getirip tekrar düzleştirdim. Millicent soruma cevap vermek yerine beni izledi.

"Hey?" dedim.

CamScanner ile tarandı

Şaraptan bir yudum aldı. "Kız kardeş. Holly."

"Senden büyük mü küçük mü?"

"Büyüktü. Onu kaybettik."

Balmumuyla oynamayı bıraktım ve uzanıp elimi onunkinin üzerine koyarak şampanya kadehine dayadım. "Çok üzgünüm," dedim.

"Sorun değil."

Başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledim. Konuşmayınca, "Nasıl oldu?" diye sordum.

Arkasındaki duvara yaslandı. Alkol ve mum ışığı, kızıl saçlarıyla birlikte her şeyi titretiyordu. Bir an için saçlarından sıcak korlar dökülüyormuş gibi göründü.

Konuşurken arkasını döndü. "On beş yaşındaydı, benden iki yaş büyüktü. Holly araba kullanmayı dünyadaki her şeyden çok istiyordu. Ehliyetini almak için sabırsızlanıyordu. Sonra bir gün anne babamız dışarı çıktılar. Babamın arabasıyla çıkıp anneminkini bırakmışlardı. Holly arabayı alıp dışarı çıkmamız gerektiğini söyledi. Sadece etrafta dolanacağımızı, çok yavaş gideceğini söyledi." Millicent bana dönüp omuz silkti. "Öyle yapmadı. Ve öldü."

"Aman Tanrım. Çok üzgünüm."

"Sorun değil. Holly benim kız kardeşimdi ama o... iyi bir insan değildi. Hiçbir zaman da olmadı."

Daha fazlasını sormak istedim, sorabilirdim de ama sormadım. Bunun yerine ilk ne zaman sarhoş olduğunu sordum.

Ailesinin evine yemeğe gidene kadar Holly'nin bahsi bir daha geçmedi. Onlarla daha önce bir kez, şehre geldiklerinde bir restoranda tanışmıştım ama bu sefer evlerine üç saat süren bir araba yolculuğu yapmıştık. Millicent'ın ailesi kuzeyde, Georgia sınırına yakın, hiçliğin ortasında büyük bir evde yaşıyordu. Babası Stan, bir balık yemi icat edip patentini almış ve ardından onu bir spor malzemeleri şirketine satmıştı. Zengin değillerdi ama çalışmak zorunda da değil-

CamScanner ile tarandı

lerdi. Stan artık zamanını kuş gözlemciliği, sinek balıkçılığı ve ahşap kuş evleri oymakla geçiriyordu. Millicent'ın annesi Abby, bir zamanlar öğretmendi ve bahçesiyle ilgilenmediği zamanlarda eğitim üzerine bir blog yazıyordu. Esrar yerine kişniş yetiştirmeleri dışında biraz hippi gibiydiler.

Millicent, rengârenk gözlerine kadar babasına benziyordu ama karakterini annesinden almıştı. Abby, Millicent'tan bile daha düzenliydi.

Yemek bitene kadar fotoğrafı görmemiştim. Masayı toplamaya yardım ettim ve bulaşıkları mutfağa taşıdım. Fotoğraf, lavabonun üzerindeki pencere pervazındaydı, bir bitkinin arkasına neredeyse gizlenmiş bir şekilde duran küçücük bir şeydi. Fotoğraftaki kızıl saçlar dikkatimi çekmişti. Bakmak için elime aldığımda resimdekilerin Millicent ve kız kardeşi Holly olduğunu anladım. O âna kadar, evdeki fotoğraf yokluğunu fark etmemiştim. Her yerde Millicent'ın anne babasının ve kendisinin fotoğrafları vardı ama bu Holly'nin tek fotoğrafı buydu.

"Bunu görmesine izin verme."

Kafamı kaldırdım. Millicent'ın annesi karşımda duruyordu. Açık kahverengi gözleri neredeyse yalvarır gibi bakıyordu.

"Holly'ye ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Millicent anlattı."

"O zaman bunun onu üzdüğünü biliyorsun." Fotoğrafı elimden alıp bitkinin arkasına geri koydu. "O geldiği zaman fotoğrafları kaldırıyoruz. Millicent onun hatırlanmasından hoşlanmıyor."

"Kaza onu çok üzmüş olmalı. Holly'yi bu şekilde kaybetmek zor olmalı."

Bana tuhaf bir bakış attı.

Telefonun çaldığı ve Millicent'ın çığlık attığı güne kadar bu bakışı anlamamıştım.

CamScanner ile tarandı

ON

Bloody Hell VII'nin kutusu o kadar kanlıydı ki kocaman sarı bir uyarı etiketiyle kaplanmıştı. Arkasındaysa oyunun kendisi hakkında kırmızı bir uyarı etiketi vardı.

Bunun evimde olması gereken bir şey olduğundan emin değildim.

Yine de satın almıştım.

Okuldan üç günlük uzaklaştırma cezası alan Rory hâlâ evdeydi. Annesi, Rory'nin bilgisayarını alıp internet şifresini değiştirmiş, kablolu televizyonun bağlantısını kesmeye çalışmış ama yarı yolda pes etmişti. Rory oturma odasındaki kanepede kanallarda geziniyordu.

Oyunu yanındaki kanepeye fırlattım.

"Teşekkürler," dedi. "Ama tavrını düzeltsen iyi olur."

"Sakın başlama."

Sırıtarak oyunu kaptı ve ön taraftaki sarı uyarı etiketini sıyırdı. Altındaki resimde üst üste yığılmış düzinelerce ceset görülüyordu. Üstlerinde de muhtemelen şeytan olan çirkin, boynuzlu bir yaratık duruyordu.

Rory bana bakınca yeşil gözleri parladı. Oyun konsolunun nerede olduğunu sordu. Tereddüt etsem de sonra yemek odasındaki cam bölmeyi işaret ettim. "Gümüş tepsinin arkasında. Sakın bir şeyi kırma."

"Kırmam."

CamScanner ile tarandı

"Ve geri koy."

"Koyarım."

"Bir daha kopya çekmeyeceksin, değil mi?" dedim. Gözlerini devirdi.

"Babamın oğluyum."

Televizyon sesi konuşmamızı böldü. Bir son dakika haberi, gündüz kuşağını yarıda kesmişti.

Yerel haber logosu göründü. Onu, Lindsay'in haberini yapan o genç, ciddi muhabir takip etti. Adı Josh'tı, Lindsay'in cesedi bulunduğundan beri her gün onu izliyordum. Bugün biraz yorgun görünüyordu ama gözleri parlıyordu.

Polis departmanı sonunda Lindsay'in nasıl öldürüldüğünü açıklamıştı.

"*Bu akşam Georgia DeKalb County'nin eski adli uzmanı Dr. Johannes Rollins ile birlikteyiz,*" dedi Josh. "*Bize katıldığınız için teşekkürler, Dr. Rollins.*"

"*Rica ederim.*" Dr. Rollins, tanıdığım herkesten daha yaşlı görünüyordu ve kıyafetlerinin yanlış olması dışında bana Noel Baba'yı hatırlatıyordu. Düz mavi bir kravatla ekose bir gömlek giymişti. "*Dr. Rollins, bugünkü polis açıklamasını duydunuz. Uzmanlığınız neticesinde, bu konuda bize ne söyleyebilirsiniz?*"

"*Kadın boğulmuş.*"

"*Evet, evet. Burada öyle yazıyor. İple boğulmaya bağlı havasız kalma.*" Dr. Rollins başını salladı. "*Ben de öyle dedim. Boğulmuş.*"

"*Bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?*"

"*Saniyeler içinde bilincini kaybedip dakikalar içinde ölmüş.*"

Josh, Dr. Rollins'in söyleyecek başka bir şeyi olup olmadığını görmek için bekledi. Yoktu. "*Pekâlâ. Çok teşekkür ederim Dr. Rollins. Zaman ayırdığınız için gerçekten minnettarız.*" Kamera Josh'a yaklaştığında adam bir nefes

CamScanner ile tarandı

aldı. Resmi açıklamanın ardından her zaman gayriresmi bir açıklama gelirdi çünkü Josh hırslıydı ve her yerde kaynakları varmış gibi görünüyordu.

"*Elimizdeki tek şey bu değil. Her zaman olduğu gibi, Haber 9 herkesten daha fazla bilgiye sahip ve bunu polisin açıklamasında ya da başka bir yerde bulamazsınız. Kaynaklarım bana Lindsay'in boynundaki izlerin muhtemelen zincirle boğulma neticesinde oluşabileceğini söylüyor. Katil tam arkasında durmuş ve kadın ölene kadar zinciri nefes borusuna dayamış.*"

"Havalı," dedi Rory.

Onu azarlayamayacak kadar kendimi hasta hissediyordum çünkü annesini, karımı, Josh'ın tarif ettiği katil olarak hayal ediyordum.

Kısmen iki kadını da tanıdığımdan kafamda her şey çok netti. Lindsay'in yüzündeki dehşet ifadesini görebiliyordum. Her an yüz ifadesi değişse de Millicent'ın yüzünü de görebiliyordum. Dehşete kapılıyor, rahatlıyor, orgazm oluyor ve gülümsüyordu.

Rory video oyununu kurmaya başladı.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

Cevap vermedi. *Bloody Hell VII* açıldı. Tenis dersim olduğu için evden çıktım. Son zamanlarda çok fazla ders iptal etmiştim.

Yolun aşağısında, kulüpte orta yaşlı bir kadın beni bekliyordu. Düz siyah saçları, yoğun bir bronzluğu ve aksanı vardı. Kekona Hawaiiliydi. Sinirleri bozulduğunda yerel dilinde küfrediyordu.

Kekona emekli bir duldu, yani kimin ne yaptığıyla ilgilenmek için çok zamanı vardı. Dedikodu da yapardı. Kekona sayesinde kimin kiminle yattığını, hangi çiftlerin ayrıldığını, kimin hamile olduğunu ve hangi çocukların

CamScanner ile tarandı

başının belaya girdiğini biliyordum. Bazen bilmek istediğimden daha fazlasını duyuyordum. Bazen sadece tenis öğretmek istiyordum.

Bugün, Rory'nin öğretmenlerinden birinin bir öğrencinin babasıyla ilişkisi olabileceğini öğrendim. Rahatsız ediciydi ama en azından öğrencisiyle ilişkisi yoktu. Ayrıca bir yılı aşkındır devam eden McAllister boşanması ve olası bir uzlaşma hakkında yeni haberleri vardı. Ardından söylediklerini "muhtemelen doğru değil ama yine de bilemeyiz" şeklinde etiketlemeyi de ihmal etmezdi.

Bir saatlik dersimizin yarısına geldiğimizde Lindsay'den bahsetmeye başladı. Bu alışılmadık bir durumdu çünkü Lindsay bizim küçük Hidden Oaks topluluğumuzda yer almadığı gibi şehir kulübünün de bir üyesi de değildi. Lindsay, Kekona'nın dedikodu bölgesinin otuz kilometre uzağında yaşıyor ve çalışıyordu. Zamanının çoğunu da Oaks'ın içinde yer alan büyük evinde geçiriyordu. Büyüdüğüm yerden bir blok ötedeydi evi, Kekona'nın evini de iyi biliyordum. Ya da eskiden bilirdim. İlk kız arkadaşım orada yaşıyordu.

"Motelde bulunan kızda bir gariplik var," dedi Kekona.

"Bütün cinayetlerde yok mudur?"

"Pek sayılmaz. Cinayet neredeyse ulusal bir eğlence. Ama yine de normal kızlar terk edilmiş motellerde öyle ölü bulunmaz."

Kekona başından beri düşündüğüm şeyi söylüyordu. Motel beni hâlâ şaşırtıyordu. Millicent'ın onu yaşadığımız yerin yakınında, eninde sonunda bulunacağı aşikâr olan bir motele götürmek yerine neden onu başka bir yere gömmediğini ya da cesedini yüz kilometre ötedeki ormana bırakmadığını anlamıyordum. Bu hiç mantıklı değildi.

Yakalanmak istemiyorsa tabii.

"Normal kızlar mı?" diye Kekona'ya sordum. "Normal bir kız nedir?"

CamScanner ile tarandı

"Bilirsin işte, uyuşturucu bağımlısı ya da fahişe olmayan. Sınırlarda yaşamayan. Bu kız normaldi. Bir işi, evi vardı ve muhtemelen vergilerini ödüyordu. Normal işte."

"Polisiye dizilerini çok mu izliyorsun?" Kekona omuz silkti. "Tabii, kim izlemez?"

Millicent izlemezdi. Ama polisiye roman çok okurdu.

Eşime bir mesaj gönderdim:

Bir randevu gecesine ihtiyacımız var.

Millicent ve ben on yılı aşkındır gerçek bir randevu gecesi yapmamıştık. Bu ifade aramızda bir şifreydi çünkü bir noktada oturup bir şifreye ihtiyacımız olduğunu fark etmiştik. *Randevu gecesi*, evlilik dışı aktivitelerimiz hakkında konuşmamız gerektiği anlamına gelirdi. Ciddi bir konuşmaydı, sadece karanlıkta fısıltılar değildi.

***

Mesaj ile randevu gecesi arasında bir de Rory'nin uzaklaştırılması meselesi vardı. Bütün gün evde yalnızdı ve Millicent'ın hayalinde oğlu, zihnini geliştirmek için kitap okuyordu. Oysa benim yüzümden muhtemelen yeni video oyununu oynuyordu. Ama eve geldiğimde buna dair hiçbir iz yoktu. Rory sessizce masayı hazırlıyordu.

Bana bakıp göz kırptı. İlk defa oğlumun dönüştüğü kişiden hazzetmiyordum. Ve bu benim hatamdı.

Akşam yemeğinden önce hızlı bir duş almak için yukarı çıktım. Aşağı indiğimde Jenna ortaya çıkmıştı. Rory ile uğraşıyordu.

"Bugün herkes senden bahsediyordu," dedi Jenna bir yandan da elindeki telefonla uğraşarak. Hep böyle yapardı. "O kadar aptalmışsın ki kendi adının yazılışına bile bakıyormuşsun. Bu yüzden kopya çekiyormuşsun."

"Ha ha," dedi Rory.

CamScanner ile tarandı

"Benim abim olamayacak kadar aptal olduğunu söylediler."

Rory gözlerini devirdi.

Millicent mutfaktaydı. İş kıyafetlerini çıkarmış, yoga taytını, bol kazağını ve çizgili çoraplarını giymişti. Saçları başının üstüne dev bir tokayla sabitlenmişti. Beni görünce gülümseyip masaya koymam için bir kâse salata uzattı.

Biz sofrayı kurarken çocuklar çekişmeye devam ediyordu.

"Çok aptalsın," dedi Jenna. "Ailedeki tüm zekâyı ben almışım."

"Güzelliği almadığın kesin," dedi Rory.

"Anne!"

"Yeter," dedi Millicent. Masaya oturdu.

Rory ve Jenna sustular. Peçetelerini kucaklarına serdiler.

Her şey çok normaldi.

Yemeğimiz bittiğinde Millicent, Jenna ve bana bulaşıkları halledip halledemeyeceğimizi sordu. Hepsini bitirdiğinden emin olmak için Rory'nin ev ödevlerini gözden geçirmek istiyordu.

Rory'nin gözlerindeki paniği gördüm.

Onun için uzun bir akşam olacaktı, Jenna'yla ortalığı temizlerken mutfaktan duyabiliyordum. Ben durularken o, bulaşık makinesine yerleştiriyor, bir yandan da sohbet ediyorduk.

Jenna futbol hakkında gevezelik ederken hayatta anlayamayacağım ayrıntılara giriyordu. İlk defa olmasa da acaba yardımcı koç ya da onun gibi bir şey olmak için gönüllü olmalı mıyım diye düşündüm. Sonra zamanım olmadığını hatırladım.

Jenna konuşmaya devam ederken aklım Millicent'a gitti. Randevu gecemize.

Bulaşıkların işi bitip Rory'nin bahaneleri tükendiğinde akşam da sona ermişti. Rory, bugünkü ödevlerini yapmak

CamScanner ile tarandı

için odasına gitti. Jenna ise aynı anda hem sohbet edip hem de mesajlaşıyordu. Yatma zamanı geldiğinde Millicent her ikisinin de bilgisayarını aldı. Biz yattıktan sonra uyumayıp internette yabancılarla sohbet etmesinler diye her gece bilgisayarlarını alırdı. Bence internette her saat yabancılar kol geziyordu ama onunla bu konuda tartışmıyordum.

Çocuklar yattıktan sonra Millicent ve ben randevumuz için garaja gittik.

CamScanner ile tarandı

ON BİR

Millicent'ın arabasına geçtik. O daha güzel olanını, lüks model bir SUV kullanıyordu çünkü müşterileri sık sık ev gezdirmeye götürürdü. Deri koltuklar rahat ve genişti, kapılar kapalıyken çocuklar bizi duyamazdı.

Elimi aramızdaki orta konsola koyduğumda Millicent da aynısını yaptı.

"Gerginsin," dedi.

"Sen değil misin?"

"Bizi ele verecek hiçbir şey bulamazlar."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Onu bulamayacaklarını mı düşünmüştün?"

Omuz silkti. "Belki de umursamadım."

Bildiklerim avucuma sığacakken kadarken bilmediklerim evi dolduracak gibiydi. Çok sorum vardı ama cevaplarını bilmek istemiyordum.

"Diğerleri hiç bulunmadı," diye ekledim. "Neden Lindsay?"

"Lindsay." İsmi yavaşça söyledi. Bir anda onu bulduğumuz âna geri döndüm. He şeyi birlikte yapmıştık: Aramış ve seçmiştik, ben de her kararın bir parçasıydım.

Lindsay ile ikinci kez yürüyüşe çıktıktan sonra Millicent'a onun doğru kişi olduğunu söylemiştim. Garajda

CamScanner ile tarandı

buluşmamamız dışında, özel randevu gecemiz olan şifreyi ilk o zaman belirlemiştik. Komşularımızdan biri kısa süreliğine çocuklara bakarken Millicent ve ben donmuş yoğurt almaya gittik. O vanilyalı, ben de cevizli aldım ve sinema dışında her yerin kapalı olduğu alışveriş merkezine doğru yürüdük. Lüks bir mutfak mağazasının önünde durup vitrinine baktık. Millicent'ın en sevdiği mağazalardan biriydi.

"Ee," dedi, "anlat bakalım."

Etrafıma bakındım. En yakındaki insanlar sinema bileti almak için en az yüz metre ötede sıraya girmişti. Yine de sesimi alçalttım. "Bence kız mükemmel."

Millicent kaşlarını kaldırdı, şaşırmış görünüyordu. Ve mutlu.

"Gerçekten mi?"

"Eğer bunu yapacaksak, evet. O aradığımız kişi." Aslında iki alternatifimiz daha vardı ama Lindsay farklıydı çünkü internetten seçtiğimiz bir yabancıydı. Milyonlarca seçenek arasından onu seçmiştik. İlk ikisini seçmemiştik. Bize gelmişlerdi.

Millicent bir kaşık vanilyalı yoğurt yedikten sonra kaşığı yaladı. "Öyleyse bunu yapmamız gerektiğini mi düşünüyorsun? Yapmalı mıyız?"

Gözlerindeki bir şey bakışlarımı başka yöne çevirmeme neden oldu. Bazen Millicent bana nefes alamıyormuşum gibi hissettiriyordu. Tam o anda, alışveriş merkezinde Lindsay'in kaderine karar verirken de aynı şey oldu. Bakışlarımı Millicent'tan uzaklaştırıp kapalı mutfak mağazasına yönelttim. Tüm o yeni ve pırıl pırıl ekipmanlar, ulaşılmazlıklarıyla benimle alay ediyordu. İstediğimiz her şeyi almaya gücümüz yetmiyordu. Kimsenin yetmezdi ama yine de beni rahatsız ediyordu.

"Evet," dedim Millicent'a. "Kesinlikle yapmalıyız.

Eğilip bana soğuk bir vanilyalı öpücük verdi.

CamScanner ile tarandı

Lindsay'i esir tutmakla ilgili hiçbir şey konuşmamıştık. Şimdi garajda oturmuş, başka bir randevu gecesi yapıyorduk. Donmuş yoğurt yoktu, sadece torpido gözünde küçük bir paket kraker vardı. Onları Millicent'a ikram ettiğimde burun kıvırdı.

Arabada oturmamızın nedenine geri döndüm. "Lindsay'in bulunacağını tahmin etmeliydin..."

"Ediyordum."

"Ama neden? Neden onun bulunmasını istedin?"

Arabanın camından dışarı, eski oyuncaklar ve Noel süsleriyle dolu plastik kutu yığınlarına baktı. Bana döndüğünde başını yana eğip yarı gülümseyerek, "Çünkü bu bizim yıldönümümüz."

"Yıldönümümüz beş ay önceydi.

"O değil."

İşleri berbat etmemek için değil sorularıma cevap bulabilmek için durup düşündüm. Böyle şeyleri hatırlamam gerekiyordu.

Birdenbire aklıma geldi. "Lindsay'i bir yıl önce seçtik. Kararımızı o zaman verdik."

Millicent'ın gözleri parladı. "Evet. O günden bulunduğu güne kadar bir yıl geçti." Ona baktım. Hâlâ mantıklı gelmiyordu. "Neden isteye..."

"Owen Riley'i duydun mu?" dedi.

"Kim?"

"Owen Riley. Kim olduğunu biliyor musun?"

İsim ilk başta tanıdık gelmedi. Sonra hatırladım. "Owen Oliver'ı mı kastediyorsun? Seri katil?"

"Ona böyle mi diyorsun?"

"Owen Oliver Riley. Eskiden ona Owen Oliver derdik."

"Yani ne yaptığını biliyor musun?"

"Elbette biliyorum. Burada yaşayıp da bilmeyen yoktur."

CamScanner ile tarandı

Bana gülümsediğinde bazen olduğu gibi sersemliyorum. "Bu sadece bizim değil, Owen'ın da yıldönümü," dedi.

Daha yeni yetişkin sayıldığım zamanlarda gerçekleşen olaylar için zihnimi yoklayarak geçmişi düşündüm. Owen Oliver, ben liseden mezun olduktan sonraki yaz ortaya çıkmıştı. Bir kadın kaybolduğunda kimse ilgilenmemiş, ikinci bir kadın ortadan kaybolduğunda da kimse ilgilenmemişti. Ama biri ölü bulunduğunda nihayet fark etmişlerdi.

Sahte kimlikle bir bara gittiğimi ve etrafımda aynı yaştan arkadaşlarımla çevrili olduğum günü hatırladım. Haberlerde ilk cesedin bulunuşunu izlerken ucuz bira ve ucuz likör içiyorduk. Woodview'da asla böyle şeyler olmazdı. Özellikle de bir giyim mağazasında müdür olarak çalışan Callie adındaki güzel bir kadının öldürülmesi gibi bir şey. Cesedi bir kamyon şoförü tarafından otoyolda terk edilmiş bir dinlenme tesisinde bulunmuştu.

İlk başta bu olay korkunç bir kadın cinayetinden ibaretti. O yaz, polisin ve toplumun cinayet sebebini bulmaya çalışmasını haberlerde dikkatle izlemiştim.

"Serserinin biri," akla yatkın bir cevaptı. Katilin buralı olmadığına inanmak herkese kendini daha iyi hissettiriyordu, her ne kadar bu yabancının Callie'yi kaçırdığı ve öldürmeden önce aylarca hayatta tuttuğu anlamına gelse de. Yine de hepimiz inandık. Ben bile.

İkinci kez olduğunda hepimiz ihanete uğramış hissettik. İçimizden biri olmalıydı.

Kimse Owen Oliver Riley olduğunu bilmiyordu. Henüz. Ona sadece Woodview Katili diyorduk.

Dokuz kadını öldürdükten sonra yakalandı. Owen Oliver Riley, saman gibi saçları olan, mavi gözlü, otuzlu yaşlarında göbekli bir adamdı. Gümüş rengi bir sedan arabası vardı, salaş barlarda takılır ve kilisede gönüllü olarak ça-

CamScanner ile tarandı

lışırdı. İnsanlar onu tanıyor, sohbet ediyor, alışverişte bulunuyor ve yanından geçerken ona el sallıyorlardı. Televizyondaki fotoğrafına baktığımda bunun o olamayacağını düşündüm. O kadar normal görünüyordu ki. Tabii dokuz kadını öldürmesi dışında.

Owen Oliver başlangıçta bir cinayetle suçlanmıştı, diğer suçlamalar delil yetersizliği nedeniyle bekletiliyordu. Kefalet reddedilmişti. Üç hafta nezarethanede tutuldu, ta ki teknik bir hata yüzünden serbest bırakılana kadar. Polis, yanağının iç kısmından örnek aldığı sırada DNA örneği için gerekli izin belgesi imzalanmamıştı. Mahkemenin atadığı avukat bile bu tutarsızlıktan istifade edebilirdi. Ve öyle de yaptı.

DNA alınmayınca polisin elinde bir şey kalmamıştı. Owen Oliver hapisten çıktığında hâlâ kanıt arıyorlardı. Ama adam o kadar normaldi ki topluma karışıp tekrar kaybolmayı başardı.

O serbest bırakıldığında ben yurtdışındaydım ve yine de bu olayı duymuştum. Ailem ölmeden önce onlardan aldığım son birkaç haberden biriydi bu. Öldüklerinde eve dönmüştüm ama orada kalma planım yoktu, ta ki Millicent'la tanışana kadar. Benimle çıkmayı kabul etmesinin sebebinin burada yeni ve başka kimseyi tanımıyor olması olduğunu düşünmüştüm.

Bazen hâlâ öyle olduğunu düşünüyordum.

O zamana dek Owen Oliver çoktan ortadan kaybolmuştu. Ama her yıl, serbest bırakıldığı günün yıldönümünde, yüzü yeniden haberlerde görülür olmuştu. Yıllar geçtikçe Owen yerel canavarımız, öcümüz, seri katilimiz hâline gelmişti. Sonunda bu sıfatlara sığmayıp bir efsaneye dönüştü.

"En son birini öldürdüğünden bu yana on yedi yıl geçmiş olmalı," dedim.

CamScanner ile tarandı

"Aslında on sekiz yıl oldu. On sekiz yıl önce bu ay, son kurbanım ortadan kayboldu."

Parçaları kafamda birleştirmeye çalışarak başımı salladım. Her zaman olduğu gibi Millicent bunu benim yerime yaptı.

"Lindsay'in ilk kaybolduğu zamanı hatırlıyor musun? İnsanların onu aradığı zamanı?"

"Tabii ki."

"Peki, başka biri kaybolduğunda ne olacağını düşünüyorsun? Listemizdeki kadınlardan biri mesela."

Kopuk parçalar birer birer bir araya gelmeye başlıyordu. Başka bir kadın daha kaybolursa polis bir seri katilimiz olduğunu düşünmeye başlayacaktı. Millicent suçu Owen'a atmak için onu diriltmişti.

Geleceğimizi planlıyordu.

"Bu yüzden Lindsay'i o kadar uzun süre hayatta tuttun, değil mi?" dedim. "Owen'ı taklit ediyordun."

Millicent başını salladı. "Evet."

"Ve kurbanlarını boğarak öldürürdü, değil mi?"

"Evet."

Derin bir nefes aldım. Hem bedenenen hem de zihnen. "Her şey bir tuzaktı."

"Tabii ki öyleydi. Polis araştırmaya başladığında ki bunu yapacaklar, ilk aradıkları isim Owen olacak."

"Peki ama neden bana söylemedin? Bir *yıl* boyunca?"

"Sana sürpriz yapmak istedim," dedi. "Yıldönümümüz için."

Ona baktım. Sevgili eşime.

"Bu delilik," dedim.

Bana tek kaşını kaldırdı. O konuşmadan önce parmağımı dudaklarına götürdüm. "Ve harika," dedim.

Millicent yaklaşıp burnumun ucunu öptü. Nefesi bu akşam yediğimiz tatlı gibi kokuyordu. Bu sefer vanilyalı değildi. Çikolatalı dondurma ve vişne.

CamScanner ile tarandı

Ortadaki konsolun üzerinden kayarak yanıma geldi. Kazağını çıkarırken saçındaki toka gevşedi ve saçları dağıldı. Bataklık kadar kara gözleriyle bana bakıyordu.

"Duracağımızı düşünmedin, değil mi?" diye sordu.

Hayır. Şimdi duramazdık.

Zaten istemiyordum da.

CamScanner ile tarandı

ON İKİ

Bu işe başladığımızda her şey Holly ile ilgiliydi. Çünkü buna mecburduk.

O ılık sonbahar gününde telefon çaldığında dünyamız paramparça olmuştu. Gelen telefon Holly hakkındaydı. Psikiyatri hastanesinden taburcu olacaktı.

Kulaklarım uğulduyordu. Millicent bana kız kardeşinin on beş yaşındayken bir kazada ölmediğini ilk söylediğinde de böyle hissetmiştim. Meğer akıl hastanesine yatırılmıştı.

O cumartesi gecesi, çocuklar sakinleşip karnını doyurduktan ve uyuduktan sonra vakit geç olmuştu. Millicent ve ben oturma odamızda hâlâ kredi kartı borcunu ödediğimiz yeni kanepede otururken nihayet bana Holly'nin gerçek hikâyesini anlattı.

İlk hikâye kâğıt kesiğiydi. Sevdikleri resimlerden nasıl kolaj yaptıklarına dair bu hikâyeyi zaten biliyordum.

"Bilerek yaptı," dedi Millicent. "Elimi tutup kâğıtla kesti. Tam buradan." Başparmağı ile işaretparmağı arasındaki noktayı işaret etti. "Ailemizi bunun bir kaza olduğuna ikna etti."

Aradan bir ay geçmiş ve altı yaşındaki Millicent bunu neredeyse unutmuştu. Ta ki tekrar olana kadar. Holly'nin odasında Mor Çukur adını verdikleri yerde oynuyorlardı.

CamScanner ile tarandı

Millicent ve kız kardeşi oyuncak bebekler, peluş hayvanlar ve plastik atlarla kendi küçük dünyalarını yaratmışlar ve oraya Mor Çukur adını vermişlerdi. İsim, Holly'nin odasının rengine gönderme yapıyordu. Onunki eflatun, Millicent'ınki de sarıydı.

Oradayken Holly onu tekrar kesmişti. Bu kez başka bir oyuncaktan söktüğü keskin bir plastik parçasını kullanmıştı.

Kesik Millicent'ın bacağındaydı, ayak bileğine yakındı. Kan halıya damlarken çığlık atmıştı. Holly, anneleri odaya girene kadar kan damlalarına baktı. Sonra o da Millicent ile ağlamaya başladı.

Olay, başka bir kaza olarak geçiştirildi.

Sonraki birkaç yıl boyunca Millicent başka kazalar da geçirdi. Babası onun sakar olduğunu düşünüyordu. Annesi ona dikkatli olmasını söylüyordu.

Holly ise ona gülüyordu.

Millicent anlattıkça dehşete kapıldım. Gördüklerimin bir kısmı şimdi mantıklı geliyordu.

Kolundaki ısırık için köpeği suçlamıştı. İki küçük yara izi hâlâ vardı.

Kapıya çarptığı için parmağı kırılmıştı. Hâlâ biraz eğriydi.

Ön alt dişindeki o küçük kırık, ayağı takılıp kapı pervazına çarptığı andan kalmaydı.

Sokaktaki cam kırıkları yüzünden baldırında uzun ve derin bir kesik vardı. Yara izi hâlâ görülebiliyordu, neredeyse on beş santim uzunluğunda ten rengi bir şeritti.

Liste saatlerce sürmüş gibi uzayıp gitmişti. Ve kızlar büyüdükçe olanlar daha da kötüleşiyordu.

Millicent on yaşındayken Holly onu merdivenlerden aşağı itmiş, kolunun kırılmasına sebep olmuştu. Altı ay

CamScanner ile tarandı

sonra Holly, bisikletiyle Millicent'a çarpmıştı. Daha sonra da Millicent arka bahçedeki ağaçtan düşmüştü.

Ailesi hepsinin kaza olduğuna inanıyordu. Ya da görmek istedikleri gibi davranıyorlardı. Hiçbir ebeveyn çocuğunun bir canavar olduğuna inanmak istemezdi.

Bir parçam bunu anlayabilirdi. Hiçbir şey beni Rory veya Jenna'nın böyle davranabileceğine inandıramazdı. Mümkün değildi. Millicent'ın ailesinin de Holly için aynısını düşündüğünden emindim.

Bu beni daha da öfkelendirdi. Oturup Millicent'ın büyürken katlandığı şeyleri dinlerken öfkemi bir türlü dindiremiyordum.

Bu davranışlar, hayır, daha çok işkence, onlu yaşlarının başlarına kadar devam etmişti. O zamana kadar Millicent, düzeleceğini umarak kız kardeşine iyi davranmaya çalışmaktan çoktan vazgeçmişti. Bunun yerine Holly'nin canını yakmaya çalışmıştı.

Holly'yi incitmeye çalıştığı ilk ve tek sefer ikisi de ortaokuldaydı. Gün sona erdiğinde diğer çocuklarla birlikte ön tarafa, çocuklarını almak için bekleyen ebeveynlerin sırasına doğru gitmişlerdi. Birlikte yan yana yürürlerken Millicent ayağını uzatmıştı.

Holly yüzüstü yere düşmüştü.

Her şey bir saniyede olmuştu ama okulun yarısı görmüştü. Çocuklar gülmüş, öğretmenler yardıma koşmuş ve Millicent içinden kendi kendine gülümsemişti.

"Kulağa iğrenç geliyor," dedi Millicent. "Ama gerçekten bittiğini sanmıştım. Onu incitirsem beni incitmeyi bırakacağını sanmıştım."

Yanılmıştı.

Saatler sonra Millicent gecenin bir yarısı uyanmıştı. Bilekleri bağlıydı ve yatak başlığına bağlanmıştı. Holly, Millicent'ın ağzına tıkaç bile tıkmıştı.

CamScanner ile tarandı

Tek kelime etmemiş, sadece köşeye oturup güneş doğana kadar ona bakmıştı. Ebeveynleri uyanmadan hemen önce Holly onu çözmüş ve ağzındaki tıkacı çıkarmıştı.

"Bir daha sakın canımı yakmaya çalışma," demişti. "İşte o zaman seni öldürürüm."

Millicent bir daha ona bulaşmadı ama sakar olmadığını ve kazayla kendine zarar vermediğini kanıtlamak için bir yol ararken tacizlerine katlanmaya devam etti. Holly kameralara da insanlara da yakalanmayacak kadar zekiydi.

Millicent bugün bile, eğer araba kazası olmasaydı Holly'nin böyle davranmaya devam edeceğinden emindi.

Bana bahsettiği araba kazası geçekten olmuştu. Holly on beş, Millicent on üç yaşındaydı ve Holly annelerinin arabasıyla bir tur atmaya karar vermişti. Millicent'a da arabaya binmesini emretmiş, sonra kasıtlı olarak yolcu tarafını bir çite çarpmıştı.

Eğer o video olmasaydı kayıtlara kaza olarak geçecekti.

Kazayı iki ayrı güvenlik kamerası kaydetmişti. İlki, caddede dümdüz ilerleyen aracın ani bir sağa dönüşle çitlere çarptığını gösteriyordu. İkinci video da arabanın sürücü tarafını. Arabayı süren Holly direksiyonu kasten çevirmiş gibi görünüyordu.

Polis onunla görüşmüş, bunun bir kaza olmadığına karar vermişti.

Millicent, Holly ve ebeveynleriyle yapılan birçok görüşmeden sonra Holly'de bir şeylerin çok yanlış olduğunu fark ettiler. Ayrıca onun küçük kız kardeşini öldürmeye çalıştığına da inanıyorlardı.

Millicent'ın ailesi, kızlarının cinayete teşebbüsle suçlanması yerine onu bir psikiyatri hastanesine yatırmayı kabul etmişti. Doktorları onu orada tuttu.

Yirmi üç yıl sonra serbest bırakıldı.

Holly bir ilkti.

CamScanner ile tarandı

Randevu gecemizden sonra, Owen Oliver Riley'i araştırdım. Eğer planımız şehrin öcüsünü diriltmekse o zaman gerçekleri, özellikle de hedef aldığı kadınların özelliklerini tazelemem gerekiyordu. Bu konuda pek bir şey hatırlamıyordum. Tek hatırladığım, bölgedeki bütün kadınların ödünü kopardığı ve bunun da bir kadınla tanışmayı çok zorlaştırdığı ya da çok kolaylaştırdığı gerçeğiydi. Ya bana Woodview Katili'ymişim gibi bakıyorlar ya da onunla mücadele etme şansımı değerlendiriyorlardı.

Bunlar, o zamanlar benim yaşlarımda, on sekiz ila yirmi yaşlarındaki kızlardı ancak görünüşe göre Owen Oliver onlara dönüp ikinci kez bakmazdı bile. Biraz daha büyük, yirmi beş ila otuz beş yaşları arasında olanları seviyordu.

Sarışın ya da esmer fark etmezdi. Owen Oliver'ın bir tercihi yoktu.

Ama başka tercihleri vardı. Kadınlar kısa boyluydu, hiçbiri 1.60'tan uzun değildi. Onları taşımak daha kolaydı. Millicent için de öyle.

Hepsi yalnız yaşıyordu.

Çoğu geceleri çalışıyordu. Hatta biri fahişeydi.

Owen'ın son tercihi onu ele verendi. Kurbanların hepsi bir zamanlar Saint Mary's Memorial Hastanesi'nde hastaydı. Bazen bu iş yıllar öncesine kadar gidiyordu. Biri bademciklerini Saint Mary's'te aldırmıştı, bir diğeri zatürre olmuş ve iki gün orada serum tedavisi görmüştü. Owen faturalandırma bölümünde çalışıyordu. Yaşları, medeni hâlleri ve adreslerinin yanı sıra uygulanan tedaviler hakkında da her şeyi biliyordu.

Saint Mary's, kurbanları birbirine bağlayan tek şeydi. Uzun zamandır bu göz ardı edilmişti çünkü herkes Saint Mary's'e giderdi. Bölgemizdeki tek büyük hastaneydi. İkinci en yakın hastane bir saat uzaklıktaydı. Esir tuttuğu

CamScanner ile tarandı

sırada kurbanlarına ne yaptığıyla ilgili ayrıntıların çoğunu atlıyordum. İhtiyacım olmayan çok fazla bilgi, istemediğim çok fazla zihinsel imge vardı.

Gözüme çarpan tek şey parmak izleriydi. Owen tüm kurbanlarının parmak izlerini silmişti. Millicent da aynısını Lindsay'e yapmıştı.

Sonra, öldürdüğü kadınların fotoğrafları arasında gezindim. Genç, zeki ve mutluydular. Kurban fotoğrafları hep böyle görünür. Ölmüş olsa bile kimse kasvetli bir genç kadının fotoğrafını görmek istemezdi.

Birkaç şey daha fark ettim. Kadınların hepsi oldukça sadeydi. Çok fazla makyaj yapmayan ya da şık kıyafetler giymeyen tiplerdi. Çoğu basit görünüyordu: sıradan saçlar, kot pantolon ve tişört, koyu ruj ve ojeli tırnaklar yoktu. Lindsay bu profile uyuyordu ve Owen'ın boy tercihine de uygundu.

Naomi gösterişli olmaktan çok sadeydi ama fazla uzundu.

Şimdiye kadar hiçbir kadını bu tür kriterlere göre seçmemiştim. Kriterlerim, onu kaç kişinin arayacağı, polise ne kadar çabuk haber verileceği ve yetişkin bir kadını bulmak için ne kadar zaman harcayacaklarına bağlıydı.

Geri kalan her şey keyfiydi. Lindsay'i seçmiştim çünkü o bütün önemli kriterlere uyuyordu ve Millicent bir sonrakini seçme konusunda yakamı bırakmayacaktı.

Petra farklıydı. Ya onunla yattığım için ya da sağır olmadığımdan şüphelendiği için. Belki ikisi de. Hâlâ dışarıdaydı, hâlâ bir riskti ama yeni profilimize hiç uymuyordu. Petra çok uzun ve fazlasıyla göz alıcıydı, etek ve topuklu ayakkabı giyiyordu, ayak tırnakları bile kırmızı ojeliydi.

Başka bir tane bulmalıydım. Dördüncümüz.

Owen Oliver böyle yapmıştı. Her zaman son kurbanını bulduktan sonra, bir sonraki kurbanını belirlemişti.

CamScanner ile tarandı

Sosyal medya sitelerinde gezinirken adrenalimin yükselmeye başladığını hissedebiliyordum. Henüz tavan yapmamıştı ama yapacaktı. Millicent ve ben Owen'ı birlikte geri getirecektik.

Ve bunu dört gözle bekliyordum.

CamScanner ile tarandı

ON ÜÇ

İlk iki kadını biz seçmemiştik. Lindsay seçtiğimiz ilk kişiydi ve onu sosyal medyada bulmuştuk. Ama o zaman bir profilimiz ya da boy şartımız yoktu. Pek çok kişi fiziksel istatistiklerini sosyal medyaya koymuyordu ve boy, ağırlık veya göz rengi için kesin bir kategori yoktu. Bu da dört numara için yaptığım ön araştırmayı zorlaştırıyordu.

Boy listelenen tek bir yer bulmuştum: flört siteleri. Ancak birkaç tanesinde yaptığım kısa bir araştırma pek de iç açıcı olmamıştı. Ertesi gün, Millicent'ı öğle molasında buluşmak üzere çağırdım. Bir fincan kahve alıp karşıdaki parkta oturduk. Güzel bir gündü, gökyüzü maviydi ve hava fazla nemli değildi, üstelik oturduğumuz yer kahve dükkânının internetini kullanmak için yeterince yakındı.

Yeni kriterlerimizi açıkladım ve internette bulduklarımı gösterdim. Flört sitesindeki kadınları inceleyip bana baktı.

"Hepsi çok şey görünüyor..." Sesinin alçalmasıyla başını salladı.

"Sahte mi?"

"Evet. Sanki kendileri olmak yerine erkeklerin istediği gibi olmaya çalışıyorlar."

Hobilerinin rüzgâr sörfü ve plaj partileri olduğunu söyleyen bir profil gösterdim. "Bir de çok fazla arkadaşları olabilir."

CamScanner ile tarandı

"Bazılarının kesinlikle vardır."

Kaşları çatık hâlde profilleri incelemeye devam etti. "Bir flört sitesinden seçim yapamayız."

Hiçbir şey söylemeyince dönüp bana baktı. Gülümsedim.

"Ne oldu?" dedi.

"Bir fikrim daha var."

Biraz rahatlayarak kaşlarını kaldırdı, artık endişeli değildi. "Şimdi mi? Söyle."

"Evet."

"Söyle."

Parkın karşısına baktım, gözlerim başka bir bankta oturmuş kitap okuyan bir kadına takıldı. İşaret ettim. "Ona ne dersin?"

Millicent başını çevirip kadını inceledikten sonra gülümsedi. "Gerçek hayatta birini bulmak istiyorsun."

"Başlangıç için evet. Fiziksel profilimize uygun birini bulalım, sonra internetten araştırma yaparak uygun olup olmadığına bakarız."

Millicent'ın gözleri bana döndü. Çok parlaktılar. Elini benimkinden ayırmıyordu. Dokunuşu tüm vücudumda yayılıyor, âdeta şarj oluyormuş gibi hissediyordum. Beynim bile uğulduyordu.

Başını salladı ve gülümsemeye başladığında ağzının kenarları yukarı kalktı. Tek düşünebildiğim onu öpmekti. Onu parkın ortasında yere yatırmayı ve kıyafetlerini yırtmayı istiyordum.

"Seninle evlenmemin bir nedeni olduğunu biliyordum," dedi sonunda Millicent.

"İnanılmaz derecede zeki olduğum için mi?"

"Ve alçakgönüllü."

"Hem fena da sayılmam," dedim.

"Eğer bu işi doğru yaparsak," dedi, "polisin bir çifti aramak akıllarına bile gelmez. Ne istersek yapmakta özgür olacağız."

CamScanner ile tarandı

Bir şeyler beni daha da heyecanlandırıyordu. Dünya, evlerden arabalardan mutfak ekipmanlarına kadar karşılayamayacağım şeylerle doluydu ama *bu* özgür olabileceğimiz anlamına geliyordu. Bu bizim kontrolümüz altında olan tek şeydi. Millicent sayesinde.

"Evet," dedim ona.

"Neye evet?"

"Her şeye."

SunRail istasyonuna kadar arabayla gidip Petra'nın yaşadığı yerin tam tersi istikametteki Altamonte Springs'e gitmek için trene bindim. Teknik olarak, kasaba Woodview'un dışında olsa da hâlâ Owen'ın esas avlanma bölgesinin bir parçasıydı.

Kadınlar her yerdeydi. Genç, yaşlı, uzun, kısa, zayıf, şişman. Her sokakta, her dükkânda, her köşede varlardı. Erkekleri görmüyordum, sadece kadınları görüyordum ve bu kendimi bildim bileli böyleydi. Gençken, bu kadar çok seçenek varken sadece birini seçmeyi hayal edemezdim.

Tabii bu, Millicent'tan önceydi.

Farklı olan bendim. Hâlâ tüm kadınları değerlendiriyordum ama aynı şekilde değil. Onları olası partnerler, sevgililer ya da fethedilecek insanlar olarak görmüyordum. Onları Owen'ın profiline uyacak şekilde değerlendiriyordum. Önce boylarına bakıyor, sonra makyaj ve kıyafetlerine göre her birini tartıyordum.

Genç bir kadının çamaşırhaneden çıkıp üst kattaki dairesine gittiğini gördüm. Bulunduğum yerden boyunun çok uzun olup olmadığına karar veremiyordum.

İkinci bir kadın bir ofis binasından çıkıyordu. Oldukça kısa boyluydu ama rahatsız edici derecede hızlı yürüyordu, ardından benimkinden daha güzel bir araya binişini izledim. O arabaya yaklaşabileceğimden emin değildim.

CamScanner ile tarandı

Kafenin birinde başka bir kadın gördüm ve arkasındaki masaya oturdum. Dizüstü bilgisayarında iki kategoriye ayrılan siteleri gözden geçiriyordu: siyaset ve yiyecek. İki konuya da biraz hâkimdim ve ne tür bir sohbet edeceğimizi merak ediyordum. Bu durum beni oldukça cezbetmişti; kadının gidişini izledikten sonra plaka numarasını almak için peşinden ben de kalktım.

Kaldırımda yürürken kısa boylu bir kadınla daha karşılaştım. Park görevlisiydi ve araçlara ceza yazıyordu. Tırnakları kısa kesilmişti, saçları da öyle. Güneş gözlüğü taktığı için gözlerini göremedim ama ruj sürmediği belliydi.

İsim etiketindeki adını okuyacak kadar yakınından geçtim.

A. Parson.

Belki doğru kişi oydu, belki değildi. Henüz karar vermemiştim. Bakmadığı sırada birkaç fotoğraf çektim.

O gece Millicent, yatakta uzanmış, bilgisayarındaki bir tabloyu inceliyordu. Çocuklar ya uyuyordu ya da yeni yatmışlardı. Sessiz olmaları bile bir şey sayılırdı.

Millicent'ın yanına yatıp, "Merhaba," dedim.

"Merhaba." Yatağımızın yeterince büyük olmasına rağmen bana yer açmak için öbür tarafa kaydı.

"Bugün alışverişe çıktım."

"Tanrım, umarım hiç para harcamamışsındır. Ben de bütçemize bakıyordum ve fazladan hiç paramız yok. Çamaşır makinesini değiştirdikten sonra elimizde bir şey kalmamış."

Gülümsedim. "O türden bir alışveriş değil." Telefonumu önüne koyup A. Parson'ın fotoğrafını gösterdim.

"Ah," dedi Millicent. Fotoğrafı yakınlaştırıp gözlerini kısarak baktı. "Ne üniforması bu?"

"Park görevlisi."

CamScanner ile tarandı

"Onlardan intikam almak hiç de fena olmazdı."

"Bence de." Birlikte güldük. "Hem Owen'ın profiline de uyuyor."

"Kesinlikle." Millicent bilgisayarını kapatıp bana döndü. "İyi iş çıkarmışsın."

"Teşekkür ederim."

Öpüştük ve tüm bütçe problemlerimiz yok oldu.

CamScanner ile tarandı

ON DÖRT

Başlangıçta bunun çekici hiçbir yanı yoktu. Aksine korkunçtu.

Holly bu işin sonu olmalıydı, başlangıcı değil. Hastaneden taburcu olduktan sonraki gün, Millicent kapıyı açtığında Holly'yi verandada bulmuş ve kapıyı kardeşinin yüzüne kapatmıştı.

Holly bunun üzerine bir mektup yazıp posta kutumuza koydu ama Millicent'tan hiçbir yanıt alamadı.

Aradığında Millicent telefonları açmayı bıraktı.

Psikiyatri hastanesiyle iletişime geçtim ama bana hiçbir şey söylemediler.

Holly halka açık yerlerde karşımıza çıkmaya başladı, en az yüz metre uzağımızda duruyordu ama her yerdeydi. Millicent alışverişe gittiğinde oradaydı. Alışverişe gittiğinde otoparktaydı. Akşam yemeği için dışarı çıktığımızda karşı sokaktaydı.

Hiçbir yerde polis çağırmamızı gerektirecek kadar uzun durmuyordu. Kanıt için Holly'nin fotoğrafını çekmeye çalıştığımız her seferde dönüp gidiyor ya da hareket ettiğinden fotoğraf bulanık çıkıyordu.

Millicent bu durumu annesine söylemedi. Alzheimer yüzünden zaten Holly'nin kim olduğunu unutuyordu ve Millicent bunun böyle kalmasını istiyordu.

CamScanner ile tarandı

İnternetten takipçi tacizci yasalarını araştırdım ve Holly'nin şimdiye kadar ortaya çıktığı yerlerin bir listesini yaptım. Millicent'a gösterdiğimde bana bunun işe yaramaz olduğunu söyledi.

"Bunun bize faydası olmaz."

"Ama eğer..."

"Takipçi yasalarını biliyorum. Onları ihlal etmedi ve etmeyecek. Holly bunu yapmayacak kadar akıllı."

"Bir şeyler yapmalıyız," dedim.

Millicent defterime bakıp başını salladı. "Anladığını sanmıyorum. Çocukluğumu cehenneme çevirdi."

"Biliyorum."

"O zaman bir listeden daha fazlasına ihtiyacımız olduğunun farkındasındır."

Polise gidip başımızdaki belayı anlatmak istedim ama elimizdeki tek fiziksel kanıt posta kutusuna koyduğu mektuptu. Tehditvari değildi. Millicent'ın dediği gibi, Holly bunun için fazla zekiydi.

M,

Sence de konuşmamız gerekmiyor mu? Bence konuşmalıyız.

H.

Polise gitmek yerine Holly'yi görmeye gittim. Ona, Millicent'ı ve ailemizi yalnız bırakmasını söyledim.

Ama yapmadı. Onu bir sonraki görüşümde evimdeydi.

Bir salı günü öğle saatlerinde kulüpte dersimi bitirmiş, ne yesem diye düşünüyordum. Telefonum arka arkaya üç kez çaldı, hepsi Millicent'tan gelen mesajlardı.

911

Eve gel. HEMEN

Holly

CamScanner ile tarandı

Holly'yi ziyaret edeli daha bir hafta bile olmamıştı.

Hemen Millicent'a mesaj attım. Eve vardığımda Millicent beni kapıda karşıladı. Gözleri ıslaktı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmek üzereydi. Ki benim karım öyle her şeye ağlayan biri değildir.

"Neler oluyor?"

Sözümü bitirmeden elimi tutup beni salona götürdü. Holly en uçta, kanepede oturuyordu. Beni görür görmez ayağa kalktı.

"Ben eve geldiğimde buradaydı," dedi Millicent. Sesi titriyordu.

"Ne?" dedi Holly.

"Tam burada, salonumuzdaydı."

"Hayır, öyle olmadı."

"Fotoğraf makinemi unutmuşum," dedi Millicent. "Bugün Sullivan evinin fotoğraflarını çekmem gerekiyordu ve o, eve geldiğimde burada oturuyordu."

"Dur..."

"*Kanepemizde oturuyordu*," diye ekledi Millicent. Ağlamaya başladı ve elleriyle yüzünü kapattı. Ona sarıldım.

Holly otuzlu yaşlarında normal bir kadına benziyordu; üzerinde kot pantolon ve tişört ayaklarında da sandalet vardı. Kısa kızıl saçları geriye taranmıştı ve parlak bir ruj sürmüştü. Holly derin bir nefes alıp ellerinin boş olduğunu göstermek istercesine havaya kaldırdı. "Bekle. Öyle olmadı."

"Yalan söylemeyi bırak," diye bağırdı Millicent. "Her zaman yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum!"

"Durun," dedim öne çıkarak. "Hepimiz sakinleşelim."

"Evet," dedi Holly. "Sakinleşelim."

"Hayır, sakinleşmeyeceğim." Millicent evin yan tarafına bakan köşedeki pencereyi işaret etti. Perde çekilmişti

CamScanner ile tarandı

ama camlar yere saçılmıştı. "İçeri böyle girmiş. Evimize girmek için pencereyi kırmış."

"Kırmadım!"

"Öyleyse nasıl girdin?"

"Ben..."

"Holly, dur. Artık vazgeç. Annemi ve babamı kandırdığın gibi kocamı da kandıramayacaksın."

Millicent bu konuda haklıydı.

"Aman Tanrım," dedi Holly. Ellerini başının üzerine koyup sanki dünyayla arasına bir engel koymak istiyormuş gibi gözlerini kapattı. "Aman tanrım, aman tanrım, aman tanrım."

Millicent bir adım geri attı.

"Holly," dedim ona yaklaşarak. "İyi misin?"

Durmadı. Sanki beni duymuyor gibiydi. Açık elini başının yan tarafına vurmaya başladığında Millicent'a göz attım. Holly'ye bakıyordu ve hareket edemeyecek kadar korkmuş görünüyordu. Millicent âdeta donup kalmıştı.

Sesimi yükselttim. "Holly."

Başını kaldırdı.

Ellerini iki yana düşürdü.

Holly'nin yüzü öfkeli, neredeyse vahşi bir hâl almıştı. Millicent'ın neden bu kadar korktuğunu artık anlıyordum.

"O kazada ölmeliydin," dedi Millicent'a. Sesi bir hırıltı gibiydi.

Millicent beni kalkan gibi kullanıp yaklaşarak kolumu kavradı. Ona polisi aramasını söylemek için döndüm ama önce o konuştu. Sesi âdeta bir fısıltıdan ibaretti. "Tanrı'ya şükür çocuklar burada değil."

Birden zihnimde çocuklar canlandı. Odada bizim yerimizde Rory ve Jenna'yı gördüm. Bu deli kadın onlarla yüzleşirken korkularını hissettim.

"Holly," dedim.

CamScanner ile tarandı

Beni duymuyordu. Kimseyi duymuyordu. Gözleri, arkama saklanmaya çalışan Millicent'a kilitlenmişti.

"Seni sürtük," dedi Holly.

Bana doğru bir hamle yaptı.

Millicent'a doğru.

O anda bir karar vermedim. Aklımdaki seçenekleri değerlendirmek bir yana artılarını ve eksilerini tartıp mümkün olan en mantıklı şeyi yapmak için aklımı kullanamadım bile. Bütün bunları yapmış olsaydım Holly hâlâ hayatta olurdu.

Ne var ki ben düşünmedim, karar vermedim. Yaptığım şey derinlerden kopup gelmiş gibiydi. Biyolojiydi, kendini korumaydı, içgüdüydü.

Holly ailem için bir tehditti, bu yüzden benim için de bir tehditti. En yakın şeye uzandım. Hemen yanımdaydı, duvara yaslanmıştı.

Bir tenis raketi.

CamScanner ile tarandı

ON BEŞ

Birkaç gün geçtikten sonra televizyonda biri Owen Oliver Riley hakkında soru sordu.

Benim de yakından takip ettiğim genç muhabir Josh, seri katilin adını gündeme getiren kişiydi. Lindsay bulunduğundan beri, polis en az iki günde bir basın toplantısı düzenliyordu. Bu toplantıların özeti akşam haberlerinde tekrar yayınlanabilsin diye öğleden sonra yapılıyordu.

Josh'ın sorusu bugünün en can alıcı sorusu olacaktı.

"*Owen Oliver Riley'nin geri döndüğünü düşünüyor musunuz?*"

Ellili yaşlarında kel bir adam olan başdedektif bu soruya hiç de şaşırmış görünmüyordu.

Josh, Owen Oliver hakkındaki detayları hatırlayamayacak kadar gençti ama internette hızlıca bir araştırma yapacak kadar da zeki bir muhabirdi, sadece bir başlangıç noktasına ihtiyacı vardı.

Bunu ona vermek için en ünlü seri katillerden bazılarına geri döndüm. Birçoğu basınla, hatta bazen de polisle iletişim kurmuştu ve bu, e-posta icat edilmeden çok önceydi. Ancak elektronik bir şeyi takip etmenin ne kadar kolay olduğu göz önüne alındığında bunu kullanmaktan vazgeçtim. Eski usule döndüm.

CamScanner ile tarandı

Owen kimseye mektup yazmamıştı, bu yüzden yapmam gereken gerçek olabilecek kadar inandırıcı bir şey bulmaktı. Uzun, kısa, şiirsel ya da saçma denemelerden sonra tek bir cümlede karar kıldım:

Evde olmak güzel.

-Owen

Kâğıdı, zarfı ve pulu elime almadan önce ameliyat eldivenlerimi giydim. Zarfı kapatırken üzerine ucuz bir kolonya sıktım. Misk kokan bir kovboyun kokusunu andırıyordu.

Bu sadece Josh'la dalga geçmek içindi.

Sonra arabayla şehrin öbür ucuna gidip mektubu bir posta kutusuna attım. Üç gün sonra, Josh basın toplantısında Owen'ın adını geçirdi ama mektuptan söz etmedi. Belki Josh bunu kendine saklıyordu ya da polis bundan bahsetmemesini istememişti.

Şimdilik olacakları bekleyip görmekten memnundum çünkü yapmam gereken başka bir şey vardı. Dün gece, Annabelle Parson'ın dairesini izlemeye başlamıştım. Nihayet. Gözüme çarpan o park görevlisini bulmak diğerlerine göre daha zor olmuştu. Lindsay ve Petra için tek yapmam gereken isimlerini internetten aratmaktı. Oysa Annabelle çok daha zekiydi; tüm o park cezası kestiği insanlardan kendini saklamayı başarmıştı. Nerede yaşadığını öğrenmek için bir akşam onu evine kadar takip etmem gerekti. Biraz can sıkıcıydı.

Dün gece, eve yalnız mı döndüğünü yoksa biriyle mi görüştüğünü anlamak için dairesinin dışında bekledim. Gece yarısına doğru oğlumdan bir mesaj aldım.

Yine mi çıktın? Bu sana pahalıya patlayacak.

Ne istiyorsun?

Yani, ne kadar mı istiyorum?

CamScanner ile tarandı

Bu sefer başka bir video oyunu istemiyordu. *Para istiyordu.*

Ertesi gün işten sonra eve geldiğimde onunla konuştum. Çoktan kanepeye oturmuş, kanallarda geziniyor, mesajlaşıyor ve oyun oynuyordu. Millicent henüz evde değildi. Jenna da üst kattaydı.

Yanına oturdum.

Yukarı bakıp kaşlarını kaldırdı.

Bu bir hataydı. Millicent'a her şeyi anlatmalıydım. Rory ve Jenna'yla oturup hiçbir şey olmadığını açıklayabilirdik.

Baba sadece gecenin bir yarısı arabayla dolaşmayı seviyor. Hem de takım elbise giyerken.

Rory'ye parayı verdim.

Para saymakla o kadar meşguldu ki haberlerde basın toplantısının önemli anlarını tekrar yayınladıkları televizyona dikkat etmedi. Rory, babasının geceleri dışarıda olmasının gerçek nedeninden bihaberdi. Oysa tek yapması gereken kafasını kaldırmaktı.

Akşam yemeğinde tavuklu taco vardı ve çok lezzetliydi. Karım iyi bir aşçıydı, her gece akşam yemeği yapmakta ısrar ediyordu ama bir şeyi ne kadar çabuk bir araya getirirse yemek o kadar iyi olurdu.

Tabii bunu ona hiç söylemedim.

Tatlı olarak üzerine esmer şeker serpilmiş şeftali dilimleri ve yanında da kurabiye vardı. İlk gözlerini deviren Rory oldu, sonra da Jenna. Millicent tatlı konusunda her zaman cimri olmuştur.

Hepimiz farklı şekillerde yedik. Jenna şeftalilerindeki esmer şekeri yaladıktan sonra kurabiyeyi yiyip kalan şeftalileri bitirdi. Rory önce kurabiyeyi, sonra şeftalileri yedi; o kadar hızlı yemişti ki yanlış görmüş de olabilirdim. Mil-

CamScanner ile tarandı

licent şeftali ve kurabiye arasında gidip geliyor, birinden bir ısırık aldıktan sonra diğerini yiyordu. Bense şeftali ve kurabiyeleri ezip kaşıkla hepsini aynı anda yedim.

Yarın film gecemizdi ve ne izleyeceğimize karar vermeye çalışıyorduk. Geçen hafta konuşan bir hayvan filmi izlemiştik. Rory ilk başlarda homurdansa da herkes gibi o da bu tarz filmleri seviyordu. Çocukların ikisi de spor filmlerine bayılıyordu, bu yüzden dünya şampiyonalarına katılmaya çalışan bir beyzbol gençlik ligi hakkında bir film seçtik. Ciddi bir seçimmiş gibi bunu oylamış ve *Batter Up* açık ara farkla kazanmıştı.

"Beş buçuğa kadar evde olurum," dedim.

"Akşam yemeği altıda," dedi Millicent.

"Benimle işiniz bitti mi?" diye sordu Rory.

"Owen Oliver Riley kim?" dedi Jenna.

Her şey bir anda durdu.

Millicent ve ben Jenna'ya baktık.

"Bunu nereden duydun?" diye sordu Millicent.

"Televizyondan."

"Owen insanları inciten korkunç bir adam," dedim.

"Ama seni asla incitemez."

"Ah."

"Owen için endişelenme."

"Ama neden onun hakkında konuşuyorlar?" diye sordu Jenna.

"Şu ölü kız yüzünden," dedi Rory.

"Kadın," dedim. "Ölü kadın."

"Ah. O." Jenna omuz silkip telefonuna baktı. "Peki işimiz bitti mi?"

Millicent başını salladı, telefonlarını ellerine alıp bir yandan mesajlaşırken bir yandan da masayı topladılar.

CamScanner ile tarandı

Ben bulaşıkları sudan geçirdim, Jenna da bulaşık makinesini yerleştirmeye yardım etti. Millicent kalan tacolardan kurtulmakla meşguldü.

Biz yatmaya hazırlanırken Millicent haberleri açtı. Basın toplantısında öne çıkanları izledikten sonra bana döndü. Hiçbir şey söylemeden, bununla bir ilgim olup olmadığını sordu.

Omuz silktim.

Bir kaşını kaldırdı.

Ona göz kırptım.

Gülümsedi.

Bazen konuşmak zorunda bile kalmıyorduk.

Her zaman böyle değildik. Başlarda tüm âşık genç çiftlerin yaptığı gibi bütün geceyi konuşarak geçirirdik. Ona başımdan geçen her şeyi anlatırdım. Nefes almadan konuşurdum çünkü sonunda büyüleyici olduklarını düşünen birini bulmuştum. Tıpkı benim gibi.

Zaman geçtikçe tüm hikâyelerimi öğrendi, bu yüzden de birbirimize sadece yenilerini anlattık. Ona en ufak şeyleri anlatmak için günün ortasında mesaj atardım. O da bana gününün nasıl geçtiğini gösteren komik bir fotoğraf gönderirdi. Daha önce hiç kimseyi böylesine iyi tanımamış, hayatımı bütünüyle paylaşmamıştım. Bu durum evlenene kadar, hatta Millicent'in Rory'ye hamile olduğu zamanlarda bile devam etti.

Ona söylemediğim ilk şeyi hâlâ hatırlıyordum. Önemli olan ilk şeyi yani. Araba konusuydu. İki arabamız vardı; onunki daha yeni olandı, benimkiyse tüm tenis malzemelerimi taşıdığım eski püskü bir kamyonetti. Millicent sekiz aylık hamileyken kamyonetim bozuldu. Tamir için bin dolar gerekiyordu ama paramız yoktu. Elimizdeki parayı da

CamScanner ile tarandı

beşik, bebek arabası ve ihtiyaç duyacağımız yığınla bebek bezi için azar azar harcamıştık.

Onu üzmek ya da endişelendirmek istemedim, bu yüzden bir seçim yaptım. Ona kamyonetin bozulduğunu söyledim ama ne kadara mal olacağını söylemedim. Tamir masraflarını ödemek için kendi adıma yeni bir kredi kartı açtım.

Bunu ödemek bir yıldan fazla sürdü ve Millicent'e asla bir şey söylemedim. Ona harcamaların geri kalanından da hiç bahsetmedim.

Bu ilk büyük olaydı ama sonra ikimiz de ufak şeyler hakkında konuşmayı bıraktık. Bir bebeğimiz oldu, sonra bir tane daha ve günler eğlenceli olmaktan çok yorucu hâle gelmeye başladı. Ne o ufak şeyleri anlatıyor ne de ben ona müşterilerimle ilgili her detayı anlatıyordum.

İkimiz de sormayı bıraktık, ânı paylaşmaktan vazgeçip önemli noktalara takılıp kaldık. Hâlâ da öyleyiz.

Oysa ihtiyacımız olan tek şey bir gülümseme ve bir göz kırpmaydı.

CamScanner ile tarandı

ON ALTI

Yirmi dört saat içinde Owen Oliver Riley her yerdeydi. Yüzü tüm yerel haberlerde ve internet sitelerindeydi. Müşterilerim onun hakkında konuşmak istiyordu. Buralı olmayanlar daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Buralı olanlarsa gerçekten dönüp dönmediğine karar veremiyorlardı. Yerel dedikoducu Kekona bile arada kalmıştı.

Hawaii'de doğmuş olmasına rağmen tüm efsanelerimizi, mitlerimizi ve kötü şöhretli sakinlerimizi bilecek kadar uzun süredir burada yaşıyordu ve Owen Oliver'ın döndüğüne inanmıyordu. Hem de hiç.

Korttayken Kekona servis atışları üzerinde çalışıyordu. Tekrar. Birbiri ardına ace atabilirse oyunun geri kalanını oynamasına gerek kalmayacağını düşünüyordu. Teoride haklıydı. Ama gerçekte kimse bunu yapamazdı. Rakibi beş yaşında bir çocuk değilse tabii.

"Owen kadınları öldürmek için her yere gidebilir ama insanlar onun buraya geri döndüğünü mü düşünüyor?" dedi.

"Eğer 'insanlar' derken polisi kastediyorsan hayır, Owen Oliver hakkında hiçbir şey söylemediler. Sadece bir muhabirin sorusuydu."

"Hıh."

CamScanner ile tarandı

"Bu sesle ne demek istediğinden emin değilim."

"Bu çok saçma demek. Owen bir kez kaçtı. Geri dönmesi için bir nedeni yok."

Omuz silktim. "Evi olduğu için olabilir mi?"

Kekona koyu renk gözlerini devirdi. "Hayat bir korku filmi değildir."

Böyle hisseden tek kişi o değildi. O günleri yaşamamış olan herkes onun geri dönmesinin saçma olacağını düşünüyordu. Kekona gibi bu seçimi mantıklı bulmuyorlardı.

Ama burada yaşayanlar ve hatırlayacak kadar yaşlı olanlar, Owen'ın eve döndüğüne inanıyordu. Özellikle de kadınlar.

Owen, kurbanlarını neredeyse her yerden kaçırdığı için yalnız olduklarında ister evde olsunlar ister dışarıda korkmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorlardı. İki kişi kendi evindeyken kaybolmuştu. Biri kütüphanede, diğeri parkta ve en az üç tanesi de otoparkta yok olmuştu. Bunlardan ikisi güvenlik kamerasına yakalanmıştı. Görüntüler eski ve karıncalıydı; koyu renk kıyafetleriyle Owen beyzbol şapkası takmış koca bir karaltıya benziyordu. Görüntüler bütün gün haberlerde dönüp durdu.

Bugün Andy'nin eşi Trista ile tenis dersim vardı ama kulüp binasında yürürken onu spor barında gördüm. Büyük ekranlardan birinde haberleri izliyordu. Kocası gibi o da kırklı yaşlarının başındaydı, daha genç olduğu söylenemezdi. Saçlarının uçları fazla sarıydı, gözlerine her zaman siyah kalem çekerdi ve yoğun, rahatsız edici bir bronzluğu vardı. Öğleden sonra saat birde yalnız başına kırmızı şarap içiyordu. Şişe henüz masanın üzerindeydi.

Sanırım bugün dersimiz yoktu.

Acaba yanına gidip onunla konuşmalı mıyım diye merak ederek uzaktan onu izledim. Bazen müşterilerim bana

CamScanner ile tarandı

bilmek istediğimden fazlasını söylerdi. Spor dünyasının kuaförü gibiydim.

Ama itiraf etmeliyim ki zaman zaman ilginç de olabiliyordu.

Trista'ya doğru yürüdüm. "Merhaba."

El sallayıp gözlerini televizyon ekranından hiç ayırmadan boş bir sandalyeyi işaret etti. Partilerde ve akşam yemeklerinde pek çok kez içtiğini görmüştüm ama böyle olduğunu hiç görmemiştim.

Reklam arasında bana döndü. "Bugünkü dersimizi iptal ediyorum," dedi.

"Bildirdiğin için teşekkürler."

Gülümsedi ama mutlu görünmüyordu. Andy'ye kızgın olabileceği aklıma geldi. Belki o yanlış bir şey yapmıştı ve ben bunun ortasında kalmak istemiyordum. Konuşmaya başladığında sandalyeden kalktım.

"O dönemi hiç hatırlıyor musun?" dedi televizyonu işaret ederek. "Onun cinayet işlendiği zamanları?"

"Owen mı?"

"Başka kim olacak?"

"Elbette. Buralı olan herkes hatırlar." Omuz silkip tekrar oturdum. "Hiç The Hatch'e gittin mi? Cumartesi geceleri bir grup genç orada içerdik ve bütün televizyonlarda haberler açık olurdu. Sanırım ben o zaman..."

Derin bir nefes aldı. "Onu tanıdım."

"Kimi?"

"Owen Oliver. Onu tanıyordum." Trista şişeyi alıp bardağını yeniden doldurdu.

"Bunu bana daha önce hiç söylememiştin."

Gözlerini devirdi. "Pek gurur duyulacak bir şey değil. Özellikle de onunla çıktığım için."

"Yok artık."

CamScanner ile tarandı

"Çok ciddiyim."

Ağzım açık kaldı. Abartmıyordum. "Andy bunu biliyor mu?"

"Hayır. Ona söylemeyi aklından bile geçirme."

Başımı hayır anlamında salladım. Hayatta söylemezdim. Bu haberi veren kişi ben olmayacaktım. "Ama sen nasıl..."

"Önce şundan biraz iç." Trista şarap şişesini bana doğru itti. "İhtiyacın olacak."

Trista haklıydı. Şarap, anlattığı hikâyenin dehşetini köreltmişti. Owen Oliver'la otuzlu yaşlarının başındayken tanışmıştı. Ondan on yaş küçüktü, sanat tarihi diploması vardı ama bir tahsilat dairesinde çalışıyordu. Bu sayede tanışmışlardı. Owen, Saint Mary's'te faturalandırma departmanında çalışıyor, faturalar ödenmediğinde de tahsilat dairesine devrediliyordu.

"Pis bir işti," dedi. Sesi şaraptan dolayı boğuklaşmıştı. "Hasta insanları arar, onlardan para talep ederdim. O pislik bendim yani. Bütün gün kendimi pis işler yapan pis bir insan gibi hissederdim."

Owen ona öyle olmadığını söylemişti. İlk olarak hastaneye 10.000 dolardan fazla borcu olan Leann adında bir hasta hakkında konuşmuşlardı. Leann'ı on yedi kez aradıktan sonra, Trista numaranın yanlış olduğuna ikna olmuştu. Telefona cevap veren tek kişi, sesi doksan civarında çıkan ve bunadığı belli olan bir adamdı. Leann ise yalnız yaşayan yirmi sekiz yaşında bir kadındı. Trista, telefon numarasını kontrol etmek için Saint Mary's'in faturalandırma departmanını aramıştı. Hastaneyle doğrudan temasa geçmemesi gerekiyordu ama yine de yapmıştı. Telefona Owen cevap vermişti.

CamScanner ile tarandı

"Elbette numarayı doğru almıştım. Owen bana Leann'in oyuncu olduğunu söyledi." Trista derin bir iç çekti. "O kadar utanmıştım ki bunu nereden bildiğini bile sormadım."

Konuşmaya devam etmişlerdi. Kız adamın sesini, adam da kızın gülüşünü beğenmiş ve görüşmeye karar vermişlerdi. Trista altı ay boyunca Owen'la çıkmıştı.

"İkimiz de yemeyi ve içmeyi seviyorduk ve spor yapmaktansa izlemeyi tercih ederdik. Seks hariç. Çok fazla seks yaptık. İyiydi ama harika değildi. Dünyamı sarsacak kadar değildi. Ama..." Trista parmağını kaldırıp salladı. "Ama dünyamı sarsan tarçınlı çörekler yapardı. Hem de sıfırdan. Hamuru açıp üzerine eritilmiş tereyağı sürer ve sonra da tarçın-şeker karışımını eklerdi..." Bir an boş boş baktı. Sonra yavaşça devam etti. "Her neyse. Tarçınlı çörekler güzeldi. Tarçınlı çöreklerde hiçbir sorun yoktu. Owen'da da gerçekten bir sorun yoktu. Tıbbi faturalama memuru olması dışında."

Trista masaya bakıp gülümsedi. Gerçek bir gülümseme değildi bu, nefret dolu ve kendine yöneltilmiş bir gülümsemeydi. Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Ondan ayrıldım çünkü otuz üç yaşında bir tıbbi faturalandırma memuruyla asla evlenmeyecektim. En ufak bir şansı bile yoktu. Ve eğer bu beni bir züppe yapıyorsa, öyle olsun, ama hayatım boyunca fakir kalacaksam cehenneme kadar yolu vardı." Ellerini havaya kaldırdı, ona savurmak isteyebileceğim her türlü hakarete teslim oldu.

Hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine kadehimi kaldırdım, şerefe yaptık ve içtik. Trista neredeyse iki saat boyunca Owen Oliver Riley hakkında konuştu.

Owen spor izlerdi. En yakın profesyonel takım yüzlerce kilometre uzakta olmasına rağmen hokey en sevdiği sporlardandı. Her zaman kot pantolon giyerdi. Duşta, yatakta

CamScanner ile tarandı

ya da havuz kenarında olmadığı sürece. Ama asla yüzmezdi. Trista onun sudan korktuğundan şüpheleniyordu.

Şehrin kuzeyindeki bir evde, Millicent'la ilk evlendiğimiz zaman oturduğumuz bölgede yaşıyordu. Kuzey tarafı kötü bir bölge değildi ama Hidden Oaks'ın bulunduğu güneydoğu tarafına göre daha eski ve daha köhneydi. Annesi öldüğünde ev Owen'a miras kalmıştı ve Trista burayı "yeterince sevimli ama neredeyse bir baraka" olarak tanımlıyordu. Bu şaşırtıcı değildi. Kuzey tarafındaki evlerin çoğu verandalı, usta ahşap işçiliğine ve küçük çatı pencerelerine sahip küçük kulübelerdi. İçleriyse çoğu zaman dökülürdü. Owen'ınki de bir istisna değildi.

Isıtıcı çalışmıyordu, yatak odası penceresi sıkışmıştı ve halı iğrenç bir deniz mavisi tonuydu. Banyoda Trista'nın hoşuna giden ayaklı bir küvet vardı ama musluk damlatıyor ve onu çıldırtıyordu. Geceyi orada geçirecekse banyonun kapısını kapatırdı, aksi hâlde koridorun sonundan gelen damla seslerinden uyuyamazdı. Owen'ın evinde yemek yediklerinde kenarları sarı çiçek desenli, annesinin tabaklarını kullanıyorlardı.

Bir süre sonra devam edemeyecek kadar sarhoş olmuş ve yorulmuştu, bu yüzden kulüpten bir şoföre onu eve götürmesini söyledim. Trista'ya da Owen hakkında daha fazla konuşmak isterse seve seve dinleyeceğimi belirttim. Ne de olsa gerçek buydu.

Çünkü Josh'a yazacağım ikinci mektup için tam da ihtiyacım olan şeyi sağlamıştı.

CamScanner ile tarandı

ON YEDİ

Plan yapmak hiç bana göre değildir. Yurtdışı seyahatim bile plansızdı. Arkadaşlarımdan biri beni aramış, bir hafta sonra Orlando Havaalanı'nda onunla buluşmuştum. Hiçbir zaman profesyonel bir tenis kariyerine sahip olamayacağımı anladığımda bir planım yoktu. Millicent'ın bana Rory'ye hamile olduğunu söylediği gün, çocuk büyütmek gibi bir planım yoktu. Jenna'ya hamile kaldığında da hâlâ bir planım yoktu. Sadece Millicent ile paylaştığımız sır plan yapmamı sağlıyordu.

Benim oyunum tenisti, satranç değildi. Sadece tenis oynuyor ve öğretiyordum; bildiğim tek şey buydu: filenin iki tarafı, iki karşıt güç, tek bir hedef. Karmaşık değildi. Ama işte hâlim ortadaydı; sanki kanıtlamam gereken bir şey varmış gibi birden çok kişiyi içeren bir plan yapıyordum.

Planımın şu anki versiyonu üç kişiyi içeriyordu: Owen, Josh ve Annabelle. Millicent'ı da sayarsak dört, hatta Trista'yı bile dahil edebilirdim. Ya da en azından Trista'nın bana verdiği bilgiyi.

Önce Josh'a bir mektup daha gönderecektim. Sadece Owen'ın gerçek hayatıyla ilgili detayları değil, özellikle de annesinin evi ve başka bir kadının ortadan kaybolacağı tarihi de yazacaktım.

CamScanner ile tarandı

Bu riskliydi, biliyordum. Hatta belki de gereksizdi. Ama tek bir hamleyle amacımıza ulaşmamızı sağlıyordu. Evet, Owen geri dönmüştü. Evet, Lindsay'den ve bir sonrakinden o sorumluydu. Tahmin oyunları yoktu, polis ve medya arasında gidip gelmek yoktu, gerçekten dönüp dönmediğini veya bir taklitçi olup olmadığını merak etmek yoktu. Trista'nın bana verdiği bilgi onlara katilin Owen olduğunu kanıtlayacaktı. Bir sonraki kadın kaybolduğunda kimsenin şüphesi kalmayacaktı.

İsmini yazmasam da bu kişi Annabelle Parson'dı.

İşin kötü tarafı, tüm polis departmanı o gece bir kadının ortadan kaybolmasını bekliyor olacak ve biri kayıp ihbarında bulunur bulunmaz onu aramaya başlayacaklardı.

İyi tarafıysa Annabelle'in çok az arkadaşı vardı. İşe gitmeyene kadar kimse kayıp ihbarında bulunmayacaktı. Bu da bize iki günlük bir avantaj sağlayacaktı.

Yine de herkesin bir kadının kaybolmasını beklediği bir gecede Annabelle'i kameralar dahil kimseye görünmeden nasıl kaçıracağımızı bulmamız gerekiyordu. Ve polis Owen'ı ararken Millicent'ı tamamen gözden kaçıracaktı.

Plan o kadar basitti ki gerçekten işe yarayabilirdi.

Josh'a yazdığım mektupla başlayıp Annabelle'in kaybolusuyla biten planı tekrar gözden geçirdim. Yol boyunca yüzlerce eksik, yarım kalmış işler ve potansiyel problemler gördüm.

İşte bu yüzden plan yapmıyordum. Çok yorucuydu. Bir yandan da tam da bu sebepten yapıyordum. Millicent'a bundan bahsetmeden önce planı kusursuz hâle getirmeye çalışıyordum. Bunca yıldan sonra bile hâlâ onu etkilemek istiyordum.

Uzun zamandır beraberdik. Millicent gençken bile onu etkilemek kolay değildi. Şimdiyse neredeyse imkânsızdı.

Yine de ilişkimiz tek taraflı değildi. Pek çok kez o da beni etkilemeye çalışmıştı. Noel ağacımızı oksijen maskeleriyle

CamScanner ile tarandı

süslediğinde beni etkilemeye çalışıyordu. Beşinci yıldönümümüzde, düğün gecemizde giydiği iç çamaşırını giymişti. Onuncu yıldönümümüz için küçük bir tatil planlamıştı.

İki çocuğumuz ve hayalimizde büyük bir ev almak varken ne tatile ne de güzel bir akşam yemeğine ayıracak paramız vardı. Ama Millicent bir yolunu bulmuştu. Önce tenis kortunda belirmişti. Millicent asla buraya gelmezdi. Kulübe geliyorsa ya yüzecek ya da biriyle öğle yemeği yiyecekti, bu yüzden kortta onu gördüğümde bir şeylerin ters gittiğini sanmıştım. Ama karım beni kaçırmak istiyordu.

Millicent bizi hiçliğin ortasına götürdü, durdu ve ormanı işaret etti.

"Yürü," dedi.

Yürüdüm.

Yoldan birkaç yüz metre uzakta bir açıklığa geldik. Taştan bir ateş çukurunun hemen yanına bir çadır kurulmuştu. Küçük bir piknik masası, plastik tabaklar, bardaklar ve kalın mumlarla donatılmıştı.

Millicent beni kampa götürmüştü. Açık hava seven biri değildi ama o gece öyleymiş gibi davranmıştı.

Sinek ilacını unuttuğu için sivrisinekler sorun olmuştu. Mumların üstü kapalıydı ama sönüp duruyorlardı ve bulaşıkları yıkamak ya da diş fırçalamak için fazladan su getirmeyi akıl edememişti. Bunların hiçbiri önemli değildi. Ateş çukurunun önüne oturup sıcak çorba ve ardından ucuz bira içip daha da ucuza seviştik. Çocuklar yüzünden eskisinden çok daha farklı görünen gelecek hakkında konuştuk. Kötü anlamda farklı değildi, sadece önceliklerimiz farklıydı.

Eskiden çok isteyip de artık yapamayacağımız şeyleri konuşmaktan kaçındık.

Gece yarısından biraz sonra uykuya daldık. Noel arifesinden beri bu kadar geç yatmamıştım, Noel Baba'nın hediyelerini dağıtması için sabahladığım geceden beri...

CamScanner ile tarandı

Ertesi sabah çadırdan çıktığımda Millicent elleri ağzında kenetlenmiş, öylece duruyordu. Kampımız darmadağın edilmişti.

Her şey altüst edilmiş, etrafa saçılmış, boşaltılmıştı. Yiyecekler alınmış ya da paketleri yırtarak açılmış, fazladan giysilerimiz de yere saçılmıştı.

"Yağmacılar," dedim. "Muhtemelen rakunlar." Cevap vermedi. Cevap veremeyecek kadar sinirliydi.

Millicent, eşyalarımızdan geriye kalanları toplamaya başladı.

"Hâlâ biraz kahvemiz var," dedim küçük bir kavanoz hazır kahve tutarak. "İstersen..."

"Onların rakun olduğunu sanmıyorum."

Sırt çantasından geriye kalanları toplarken ona baktım. "Ne olabilir peki?"

"Kampımızı insanlar yok etti. Hayvanlar değil."

"Sana bunu söyleten ne?"

Uyuduğumuz yeri işaret etti. "Çadıra dokunmadılar."

"Belki sadece yemek istiyorlardı. Belki umurlarında değildi..."

"Ya da belki insanlardı."

Tartışmayı bıraktım. Ormandan çıkıp arabaya geri döndük. O gün bugündür, o kamp gezisi gündeme geldiğinde, eşyalarımızı yağmalayan korkunç insanlardan bahsederdi. Bense hâlâ bunu insanların değil, hayvanların yaptığını düşünüyordum ama tartışmıyordum. Millicent, her şeyin arkasında bir sebep görürdü.

Ama benim o geziyle ilgili en çok hatırımda kalan şey farklıydı. Önemli olan Millicent'ın o geziyi beni etkilemek için planlamış olmasıydı.

Annabelle Parson hiçbir zaman hastayım diye işe gitmemezlik yapmamış, geç kalmamış, arka arkaya iki günden fazla izin almamış ve biri hastalandığında her zaman onun

CamScanner ile tarandı

yerine bakmıştı. Bu da erkek arkadaşı olmadığı anlamına geliyordu. Sevgilisi olan biri ara sıra geç kalırdı, çiftler tatillere çıkardı, özellikle de çocuğu olmayan çiftler ama Annabelle bunların hiçbirini yapmıyordu. Üstüne üstlük, beş kez "Ayın Görevlisi" seçilip kasabanın internet sitesinde yer alması da tuzu biberi olmuştu.

Tüm bunları Millicent'a gösterdiğimde her şeyi inceleyip, "Haklısın. O mükemmel," dedi.

"Bir de Josh'a yazacağım bir sonraki mektup üzerinde çalışıyorum ama sana göstermeyeceğim."

"Neden?"

"Sürpriz olmasını istiyorum."

Hafifçe gülümsedi. "Sana güveniyorum."

Bütün hafta boyunca duyduğum en güzel haber buydu.

Annabelle'i de diğerlerini izlediğim gibi gözetlemeye başladım. Gerekli önlemleri alarak.

Bugün sırf arabamı tanıması ihtimaline karşı değişiklik olsun diye çalıştığı yere trenle gittim. Çalışırken onu takip etmek imkânsızdı. Annabelle, süresi dolmuş sayaçları ve yasadışı park edenleri tespit etmek için ilçe tarafından verilen bir ATV kullanıyordu. Rasgele zamanlarda duruyor ve sonra yine dolaşmaya başlıyordu.

Bir süre ana cadde üzerindeki bir kafede oturdum. Annabell her yirmi ila otuz dakikada bir, sayaçları kontrol etmek için yanından geçiyordu. Beklerken bir sonraki Owen Oliver mektubumu hazırladım. Bunun kamuoyuna duyurulacak kadar ikna edici olacağı düşüncesiyle yola çıktım. Josh ve çalıştığı haber kanalı buna karşı koyamayacaktı.

Owen'ın dönüşünden bahsetmek bile herkesi heyecanlandırıyordu. Yerel haber kanalları eski haber videolarını ve geçmişte hazırlanan incelemeleri tekrar yayınlamaya başlamıştı. Owen son birkaç gündür de manşetlerdeydi.

CamScanner ile tarandı

Rory ve arkadaşları, Owen'ın adını çoktan bir fiile dönüştürmüşlerdi ("Seni Owen Oliver'layacağım") ve yerel kadın dernekleri, Lindsay cinayetinin nefret suçu ilan edilmesi için mücadele ediyorlardı.

Söylentinin doğrulanması hâlinde olayların ne boyuta varacağını hayal etmeye çalışıyordum. Ya da insanların doğru olduğuna inanması hâlinde. Gerçekten ihtiyacımız olan tek şey buydu. İnanç. Polisi buna inandırabilirsem Owen'dan başka kimseyi aramayacaklardı.

Bunu Millicent başlatmış olabilirdi ama sona erdiren ben olacaktım. Çok etkilenecekti.

CamScanner ile tarandı

ON SEKİZ

Robin olmasaydı bunların hiçbiri olmazdı. Onu biz bulmadık, Lindsay gibi seçilmemişti de. Kapımızı çalarak her şeyi değiştiren Robin'di.

Bir salı günüydü. Eve yeni gelmiştim. Öğle yemeği vaktiydi, evde kimse yoktu ve bir sonraki dersime birkaç saat vardı. Bu, Holly'den neredeyse bir yıl sonraydı ve hayat normale dönmüştü. Cesedi çoktan yok olmuş, bir bataklıkta çürüyüp gitmişti. Millicent'la onun hakkında hiç konuşmuyorduk. Artık polis sirenlerini duymayı beklemiyordum. Telefon ya da kapı zili her çaldığında kalbim güm güm atmayı bırakmıştı. Kapıyı açtığımda tetikte değildim.

Verandadaki kadın gençti, yirmili yaşlarının başındaydı, dar bir kot pantolon ve yakası yırtık bir gömlek giymişti. Tırnakları kırmızı, ruju pembeydi ve uzun saçları kavrulmuş kestane rengindeydi.

Arkasında, sokağa park etmiş küçük kırmızı bir araba vardı. Arabası klasik olabilecek kadar eski görünüyordu. Dakikalar önce, evden çok da uzak olmayan bir yerde, dur tabelasının orada görmüştüm hatta. Korna çalmıştı ama bana korna çaldığını anlamamıştım.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedim.

Başını eğip yan yan bakarak bana gülümsedi. "Sen olduğunu anlamıştım."

CamScanner ile tarandı

"Affedersiniz?"

"Sen Holly'nin arkadaşısın."

O adı duymak sanki parmağımı elektrik prizine sokmuşum gibi beni çarpmıştı.

"Holly?"

"Seni onunla gördüm."

"Sanırım beni başka biriyle karıştırdınız." Tabii ki karıştırmamıştı. Onu şimdi tanımıştım.

Holly taburcu olduğunda doktorlardan biri onun bir markette çalışması için yardımcı olmuştu. Holly yarı zamanlı olarak rafları diziyordu. Bizden uzak durmasını söylemek için oraya gitmiş, ailemi korkutmaması için onunla yüzleşmiştim.

İşlerin kontrolden çıkmasını hiç istememiştim.

Mağazanın tenha olduğu ve rafların yeniden düzenlendiği bir pazartesi sabahı oraya gittim. Holly koridorlardan birinde bir rafı granola barlarla dolduruyordu ve yalnızdı. Koridorda ona doğru yürürken birden bana döndü. Açık yeşil gözleri ürkütücüydü.

Holly ellerini beline koydu ve tam karşısına gelene kadar bana baktı.

"Evet?" dedi.

"Resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum." Elimi uzatıp sıkmasını bekledim. Sonunda yaptı.

Ona bu şekilde tanışmak zorunda kaldığımız için üzgün olduğumu söyledim; başka bir yerde, başka bir zamanda belki bir aile gibi olabilirdik. Ama şu anda bu mümkün değildi çünkü davranışları karımı ve çocuklarımı korkutuyordu. Çocuklarım ona hiçbir şey yapmamıştı. Bunu hak etmiyorlardı. "Senden rica ediyorum," dedim. "Lütfen ailemi rahat bırakır mısın?"

Bana güldü.

CamScanner ile tarandı

Gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü ve gülmeye devam etti. Bu durum uzadıkça kendimi daha da aşağılanmış hissetmeye başladım. Sanırım bu onu daha da güldürdü. Millicent'ın kendini nasıl hissettiğini anlamaya başladığımda bu beni daha da kızdırdı.

"Seni sürtük," dedim.

Gülmeyi bıraktı. Gözleri neredeyse öfkeyle parlıyordu. "Defol."

"Ya gitmezsem? Ya burada kalıp hayatını perişan edersem?" Sesim olması gerekenden çok daha yüksek çıkmıştı.

"Defol."

"Ailemden uzak dur."

Holly hâlâ bir heykel gibi bana bakıyordu. Hiç kıpırdamıyordu ve asla kıpırdamayacaktı.

Kendimi biraz çaresiz hissederek gitmek için arkamı döndüm. Holly'yle iletişim kuramıyordum, anlamasını sağlayamıyordum.

Robin koridorun sonunda durmuş, her şeyi izliyordu.

O da markette çalışıyordu. Aynı sarı gömleği ve yeşil önlüğü giymişti. Onu gördüm, yanından geçerken belki ona başımı sallamış olabilirdim. Ya da belki sallamamıştım. Ama oradaydı, beni görmüştü ve şimdi kapımda duruyordu.

"Yanılmıyorum," dedi. "O gün gördüğüm sizdiniz."

Renk vermedim. "Üzgünüm, yanlış kişiyi yakaladınız." Kapıyı kapattım.

Tekrar zili çaldı.

Duymazdan geldim.

Kapıdan Robin'in sesi geldi. "Öldüğünü biliyorsun, değil mi? Son maaş çekini bile almamış."

Kapıyı açtım. "Bak, arkadaşın için gerçekten üzgünüm ama hiçbir fikrim yok..."

CamScanner ile tarandı

"Anladım, anladım. Yanlış adam. Sen değildin. Artık kim olduğunu bildiğime göre, bırakayım da her şeyi polis çözsün."

Arkasını dönüp gitmeye çalıştı.

Ona izin vermedim.

Kimse Holly'nin kaybolduğunu bilmiyordu. Kimse onu aramıyordu ve ben de aranmasını istemiyordum. Millicent da ben de adli tıp, DNA ya da buna benzer herhangi bir konuda uzman değildik. Derinlere bakan birinin yaptığımız tüm hataları bulması kaçınılmazdı.

Robin'e içeri gelip konuşmak isteyip istemediğini sordum. Önce tereddüt etti. Telefonunu çıkardı ve eve girerken elinden bırakmadı. Mutfağa gittik. Ona içecek bir şeyler teklif ettim ama hayır dedi. Onun yerine masadan bir portakal alıp soymaya başladı. Hiçbir şey anlatmadan, kendimi bile tanıtmadan ona ne olduğunu sordum. Marketten, Holly'den ve kendisinden bahsetmeye başladı.

Bana markette nasıl çalışmaya başladığını, Holly ile ne zaman tanıştığını ve nasıl arkadaş olduklarını anlattı. Masadan kalkıp bir soda almak için buzdolabına gittim. Buzdolabının kapısı açıkken Millicent'a kısa mesaj gönderdim. Holly evdeyken kullandığı dilin aynısını kullandım.

911 Eve gel HEMEN

Arabasının gelişini duyana kadar saatler geçmiş gibiydi. O sırada Robin içinde bulunduğumuz durumu çözmek için ne yapmamız gerektiğini soruyordu. Sevgili eski dostu Holly için adalet istemiyordu. Para istiyordu, hem de çok.

"Bunun ikimiz için de kazançlı olabileceğini düşünüyorum," dedi. Ön kapı açıldı ve Robin'in başı o tarafa çevrildi. "Kim o?"

"Karım," dedim.

CamScanner ile tarandı

Millicent sanki koşarak gelmiş gibi nefes nefese kapıda belirdi. Her zamanki iş kıyafetlerini giymişti; etek, bluz ve topuklu ayakkabı. Ceketi açıktı, düğmelerini iliklemeye zahmet etmemişti. Önce bana, sonra Robin'e ve tekrar bana baktı. "Bu Robin," dedim. "Eskiden Holly adında bir kadınla çalışıyormuş."

Millicent kaşlarını kaldırarak Robin'e bakınca o da başını salladı. "Evet, doğru. Ve kocanı onunla konuşurken gördüm. Ona sürtük dedi."

Havaya kalkmış kaşlar bana döndü.

Hiçbir şey söylemedim.

Millicent ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine astı. "Robin," dedi mutfağa girerken, "neden bana olanları anlatmıyorsun?"

Robin bana sırıttı ve markete girdiğim andan başlayarak her şeyi anlatmaya başladı.

Arkamdaki Millicent mutfakta bir şeyler yapıyordu. Ne yaptığını göremiyordum. Bize doğru dönerken topuklularını yere tıkırdattığını duydum. Robin ona garip bir bakış attı ama konuşmaya devam etti.

Robin'in kafatasının çatırdadığını duyana kadar Millicent'ın elindeki pankek tavasını görmemiştim. Büyük bir gümbürtüyle bedeni yere yığıldı.

Millicent, Robin'i benim Holly'yi öldürdüğüm gibi öldürmüştü. Tereddütsüz. Tamamen içgüdüsel.

Ve bu çok seksiydi.

CamScanner ile tarandı

ON DOKUZ

Annabelle'i kontrol etmek için kulüpten çıkarken telefonum çaldı. Arayan Millicent'tı ve kızımızın hasta olduğunu söylüyordu.

"Onu okuldan aldım."

"Ateşi var mı?" diye sordum.

"Hayır. Programın nasıl?"

"Eve gelebilirim."

Annabelle'le ilgili tüm düşüncelerim kayboldu. Arabayı geri döndürdüm. Eve vardığımda Millicent koridorda bir ileri bir geri yürüyerek telefonla konuşuyordu. Salonda televizyon açık, Jenna kanepede battaniyelere sarınmış, başını yastıklara dayamıştı. Sehpanın üzerinde bir bardak zencefilli gazoz, bir yığın sade kraker ve her ihtimale karşı büyük bir kova vardı.

Yanındaki koltuğa oturdum. "Annen hasta olduğunu söylüyor."

Başını sallayıp somurttu. "Evet."

"Numara yapmıyorsun yani?"

"Hayır." Jenna hafifçe gülümsedi.

Numara yapmadığını biliyordum. Jenna hasta olmaktan nefret ederdi.

CamScanner ile tarandı

Anaokulunda zatürre olmuş ve bir ay okulu kaçırmıştı. Hastaneye yatacak kadar hasta değildi ama o günlerin nasıl geçtiğini hatırlayacak kadar hastaydı. Millicent da öyle. Bazen Jenna yeniden beş yaşındaymış gibi davranıyordu. On üç yaşında bir kız için bana göre bu biraz fazlaydı ama sesimi çıkarmıyordum. Jenna için ben de endişeleniyordum.

"Benimle izle." Jenna televizyonu işaret etti.

Ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı uzattım. Televizyonda bir yarışma programı açıktı; cevapları onlar söylemeden biz bağırıyorduk. Millicent'ın topuklularının tıkırtısı geldi ve yürüyüp televizyonun önünde durdu.

Jenna televizyonun sesini kıstı.

"Nasılız? İyi miyiz?" diye sordu Millicent.

Jenna başını salladı. "İyiyiz."

Millicent bana döndü. "Ne kadar süre kalabilirsin?"

"Tüm öğleden sonra."

"Seni sonra ararım."

Millicent, Jenna'nın yanına gidip önce eliyle, sonra dudaklarıyla alnına dokundu. "Ateşi yok. Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Topuklularını tıkırdata tıkırdata geri döndü. Jenna, ön kapı kapanana kadar televizyonun sesini açmadı. Yarışma programını izlemeye geri döndük. Reklam arasında Jenna televizyonun sesini tekrar kıstı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Ben mi? Hasta olan ben değilim."

"Demek istediğim bu değil."

Öyle olmadığını biliyordum. "Ben iyiyim. Sadece meşgulüm."

"Çok meşgulsün."

"Evet. Çok meşgul."

CamScanner ile tarandı

Tekrar sormadı.

Millicent iki kez aradığında önce bir talk show'u, ardından da bir gençlik dizisini izliyorduk. Rory saat üç gibi eve gelip biraz homurdandıktan sonra TV maratonumuza katıldı.

Saat beşte yeniden baba rolüne büründüm.

"Ev ödevi," dedim.

"Hastayım," dedi Jenna.

"Rory, ev ödevi."

"Okula gittiğimi şimdi mi hatırlıyorsun?"

"Ev ödevi," dedim tekrar. "Kuralları biliyorsun."

Gözlerini devirerek üst kata çıktı.

Bunu daha önce söylemeliydim. Unuttuğum için değil; sadece çocuklarımla en son ne zaman yalnız zaman geçirdiğimi hatırlayamıyordum.

Millicent kırk beş dakika sonra eve geldi. Hemen bize selam verip mutfağa koşturdu, daha üstünü bile değiştirmeden akşam yemeğini fırına vermişti. O buradayken evdeki enerji bir farklı oluyordu. Beklentiler yükseldiği için her şey bir adım yukarı çıkıyordu.

Bu akşam hepimiz tavuk suyu çorbası içecektik ve kimse bundan şikâyet etmeyecekti. Aramızdan biri hasta olduğunda hep böyle yapardık.

Diğer kurallar da gevşetilmişti. Jenna kanepede yattığı için Millicent herkesin orada yemek yemesine karar vermişti. Hepimiz tabaklarımızı tepsilere koyarak televizyonun karşısına oturduk. O sırada Millicent çoktan eşofmanlarını giymiş, Rory de ödevlerini bitirdiğini iddia ediyordu. Yeni başlayan berbat bir sitcom, ardından da vasat bir polisiye dizisi izledikten sonra birkaç saatliğine her şey olağan akışında seyretti.

Çocuklar yattıktan sonra Millicent ve ben salonu toparladık. Bütün gün kanepede uzanmış olmama rağmen

CamScanner ile tarandı

kendimi bitkin hissediyordum. Mutfak masasına oturup gözlerimi ovuşturdum.

"Bugün çok şey kaçırdın mı?" diye sordu Millicent. Annabelle'i gözetlemeyi planladığım için zaten gidemeyeceğim asıl işimden bahsediyor.

Omuz silktim.

Arkama geçip omuzlarıma masaj yapmaya başladı. Çok iyi hissettiriyordu.

"Asıl ben *sana* masaj yapmalıyım," dedim. "Bütün gün çalışan sendin."

"Hasta bir çocuğa bakmak da kolay değildir."

Millicent haklıydı ama Jenna hasta olmaktan çok keyifsizdi. "İyileşir," dedim.

"Elbette iyileşecek."

Masaj yapmaya devam etti. Ardından, "Onun dışında ne var ne yok?" dedi sonra.

"Sürprizin neredeyse hazır."

"İyi."

"Öyle olacak."

Millicent omuzlarımı ovmayı bıraktı. "Kulağa söz veriyormuşsun gibi geliyor."

"Belki de veriyorumdur."

Elimden tutup beni yatak odamıza götürdü.

Robin'den sonra onun hakkında hiç konuşmadık. Holly hakkında da. Millicent ve ben hayatlarımıza, işimize ve çocuklarımıza geri döndük. Lindsay'in üçüncü olma fikri bir buçuk yıl önce doğmaya başlamıştı. O zamanlar bilmiyordum tabii; ne kadın seçmeyi ne takip etmeyi ne de öldürmeyi. Alışveriş merkezinde yaşadığımız küçük bir şeydi.

Millicent'la birlikteydik, sadece ikimizdik. Çocuklara Noel hediyeleri alıyorduk. Para her zamankinden daha

CamScanner ile tarandı

büyük bir sorundu. Millicent iki evin daha satılmasını bekliyordu ancak finansman sorunları nedeniyle ikisi de beklemedeydi. Noel'e bir hafta kala elimizde ne hediyemiz ne nakit paramız vardı, kredi kartlarımızda dolmuştu. Tatil bütçemizi üç kez kısmıştık. Bundan hiç memnun değildim. Sadece çocuklar için hediye almamız gerekmiyordu; arkadaşlarımız, meslektaşlarımız ve müşterilerimiz için hediye almak zorundaydık.

Alışveriş merkezinde Millicent sürekli hayır diyordu. Aldığım her şey çok pahalıydı.

"Ucuz görüneceğiz," dedim.

"Abartıyorsun."

"Ben bu insanların arasında büyüdüm."

Millicent gözlerini devirdi. "Yine başlama."

"Ne demek şimdi bu?"

"Hiçbir şey, boş ver."

Elimi koluna koydum. Uzun kollu bir gömlek giymişti ama aralık ayında bile hava on beş derece olduğundan ceket giymemişti. "Olmaz, ne demek istedin?"

"Yani sürekli 'bu insanlar'dan bahsediyorsun. Hidden Oaks halkı. Onları aşağılıyorsun ama sonra onlardan biri olmakla övünüyorsun."

"Hiç de bile."

Millicent cevap vermedi. Şamdanların olduğu bir rafa bakıyordu.

"Öyle bir şey yapmam," dedim.

"Bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" Gümüşten yapılmış bir çifti kaldırdı. Ya da gümüş gibi görünen bir şeyi.

Burun kıvırdım.

Şamdanları rafa geri koydu.

Zaten sinirliydim. Sonra da yorgunluk vurdu. Son zamanlarda konuştuğumuz tek şey paraydı. Paramız olma-

CamScanner ile tarandı

dığını, satın alamadığımı, daha ucuz bir şey almam gerektiğini duymaktan bıkmıştım. Çocuklarıma Noel için istediklerini bile alamıyordum.

Millicent bütçe ve banka hesaplarından bahsedip durdu. Onu dinlemedim. Artık dinleyemiyordum, düşünemiyordum ve dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Tesadüfen yanımdan biri geçti. Saçları koyu kestane rengindeydi.

"Merhaba?" Millicent parmaklarını yüzümün önünde şıklattı.

"Buradayım."

"Emin misin? Çünkü..."

"Robin'e benziyordu," dedim. "Holly'nin arkadaşı."

Millicent arkasını dönüp kadının kalabalığın içinde kaybolmasını izledi. Arkasını döndüğünde tek kaşını kaldırmıştı.

"Sen de öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Ne kadar tuhaf."

Gerçekten tuhaftı. Robin'in cinayetini kafamda tekrar canlandırdığımda hissettiğim duygu da öyleydi. Bunu her yaptığımda, o günün ne kadar harika olduğunu, nasıl bir araya geldiğimizi ve kendimizi korumak için yapılması gerekeni nasıl yaptığımızı düşündüm. Ailemizi korumak için. Muhteşemdi.

Ve çok seksiydi.

Ben de karıma bundan bahsettim.

CamScanner ile tarandı

YİRMİ

Annabelle'nin çalışma programı hiç değişmiyordu. Pazartesiden cumaya, sekizden beşe kadar park cezası kesiyor, çekici çağırıyor ve işini yaptığı için azarlanıyordu. İnsanlar ona küfrediyor, kaba hareketler yapıyor ve isim takıyorlardı. Annabelle soğukkanlılığını koruyordu ama bunu nasıl başardığını merak ediyordum. Gerçekten umursamıyor muydu yoksa bunu umursamamasını sağlayan bir alışkanlığı mı vardı? Park görevlilerinin madde bağımlılığı oranlarını merak ettim.

Akşamları da kolay geçmiyordu. Dışarı çıkmayı sevse de bekâr bir kadın ve park görevlisi olarak fazla para kazanmıyordu. Çarşamba günleri ailesiyle yemek yiyordu ama bunun dışında herhangi bir rutini yoktu. Eğer diğerlerinden daha sık dışarı çıktığı bir akşam seçmem gerekseydi bu cuma olurdu.

Bundan iki hafta sonra ayın 13'ü cumaya denk geliyordu. Bundan daha mükemmel bir şey olamazdı. 13. Cuma Annabelle ortadan kaybolacaktı. Sonunda Owen'ın Josh'a yazdığı ikinci mektubu bitirmiştim. İlki gibi daktiloyla yazılmıştı, sadece biraz daha uzundu.

CamScanner ile tarandı

Sevgili Josh,

Benim geri döndüğüme inandığından emin değilim. Ya da belki de sen inanıyorsundur ama polis inanmıyordur. Ben bir taklitçi ya da sahtekâr değilim. Ben 4233 Cedar Crest Drive'da iğrenç bir halısı olan o küçük eski evde oturan Owen Oliver Riley'nin ta kendisiyim. Bu arada o halının benimle bir ilgisi yok. Annemin kötü bir seçimi işte.

Bu noktada bana pek güven duyuyormuşsun gibi hissetmiyorum. Kimsenin beni görmediği ya da benimle konuşmadığı düşünülürse bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Lindsay hariç. O beni fazlasıyla gördü. Benim olduğu bir yıl boyunca pek çok kez konuştuk.

Ama şimdi yalnızım ve sen bana inanmıyorsun. Bu yüzden sana bir söz vereceğim. Tam iki hafta sonra başka bir kadın ortadan kaybolacak. Sana tam tarihi bile vereceğim: 13. Cuma. Çok klişe, değil mi? Ah, evet, öyle. Hatırlaması da kolay.

Şimdi bana inanmıyorsun olabilirsin, Josh ama ben verdiğim sözü her zaman tutarım.

-Owen

Mektup salı gününe kadar Josh'a ulaşacaktı. Postalamadan önce üzerine biraz daha misk kolonyası sıktım. Mektup önce polis tarafından incelenecek ve kim bilir kamuoyuna açıklanmadan önce kaç tartışma yaşanacaktı. Ya da en azından 13. Cuma ile ilgili kısmı.

Artık kendi hayatıma geri dönmeliydim. Son birkaç haftadır çok fazla ders iptal etmiştim. Halletmem gereken tüm angarya işlere ek olarak iş programım neredeyse her

CamScanner ile tarandı

gün doluydu. Çocukları almak, bırakmak, eksiklerimizi almak için hızlıca markete gitmek. Ufak tefek şeylerle kendimi meşgul ettiğimde hayatım normalmiş gibi hissediyordum. Her zaman hissettiğim o gerginlik neredeyse yok oluyordu. Tabii Millicent bana bakıp gözleriyle bir sürü soru sormaya devam etmeseydi...

Beklediği cevapları perşembe akşamı alacaktı.

Millicent ve ben şehir kulübündeydik, yönetim kurulundan birinin emeklilik partisine katılmıştık. Kulüpteki davetler bayağılık derecesinde gösterişlidir. Menü zengin, şaraplar kaliteliydi ve herkes birbirini başarıları için tebrik ediyordu.

Bu partide olmamızın amacı yeni insanlarla tanışıp ağ kurmaktı çünkü ikimizin de işi bunu gerektiriyordu. Hatta bir sistemimiz vardı. Birlikte içeri girdikten sonra ayrılırdık. Ben sola, o da sağa giderdi ve ikimizin de o tarafta işi bitince tekrar girişte buluşurduk. Sonra da yön değiştirip tekrar ayrılır ve girişte tekrar bir araya gelirdik.

Millicent parlak sarı bir elbise giymişti, kızıl saçlarıyla tıpkı bir alev gibi görünüyordu. Zıt yönlerde hareket ederken gözüm sürekli ona kayıyor, o sarı elbisesi görüş açımdan hiç kaybolmuyordu. Güldüğünü, gülümsediğini, insanlarla ilgilendiğini veya bundan keyif aldığını görüyordum. Dudakları hareket ettiğinde ne söylediğini tahmin etmeye çalışıyordum. Elinde bir bardak şampanya vardı ama asla içmiyordu. Kimse de bunu fark etmemişti.

Bu gece gözleri, uzun zamandır gördüğüm en açık renge bürünmüştü, güneşin altında parlayan yemyeşil bir yaprak gibiydi. Bakışları bana kaydı. Millicent onu izlediğimi biliyordu.

Göz kırptı.

Nefes verip insanlarla konuşmaya devam ettim. Andy ve Trista da ellerinde dolu şarap kadehleriyle buradaydı.

CamScanner ile tarandı

Andy hafifçe göbeğine vurup gerçekten spora başlaması gerektiğini söylüyordu. Trista pek bir şey konuşmuyordu ama bana olan bakışları üzerimde biraz fazla oyalanıyordu. Owen hakkındaki konuşmamızı ya da en azından bir kısmını hatırlamış olmalıydı.

Kekona da partideydi. Yanında tanıştırmaya bile zahmet etmediği genç bir adam vardı. Bunun yerine insanlar hakkında konuşup duruyor; kim iyi görünüyor, kim görünmüyor, kim estetik yaptırmış ya da yaptırmaya ihtiyacı var gibi konulardan bahsediyordu. Kulübün en zengin üyelerinden biri olan Kekona, istediği her yorumu yapabilir ve yine de insanlar ona ağzını açamazdı.

Kulübün garsonu Beth elinde bir tepsi içkiyle yanımdan geçerken bana da bir tane ikram etti. Hemen fark edilen Alabama aksanı, onun her zaman neşeli görünmesine neden oluyordu.

Başımı salladım. "Bu akşam olmaz."

"Peki," dedi.

Daha yeni bir çift olan Rhinehartların yanına geçtim. Lizzie ve Max, Hidden Oaks'a yeni taşınmışlardı. Evlerini onlara karım satmıştı ve onlarla daha önceden tanışmıştım. Max golfçüydü ama Lizzie onun eskiden tenis oynadığını söylüyor ve tenise geri dönmesi gerektiğini düşünüyordu. Kocası bu konudan sıkılıp konuyu kendi işi olan pazarlamaya getirdi. Max, resmi olarak işe alınmamasına rağmen Hidden Oaks Şehir Kulübü için harika şeyler yapabileceğini düşünüyordu.

Lizzie'ye tekrar tenis oynamak isterse aramasını söyleyerek yoluma devam ettim. Arayacağına söz verdi.

Millicent ve ben yolun yarısında buluştuk. Şampanya kadehi hâlâ doluydu. Yarısını bir bitkiye döktü.

"İyi misin?" dedi.

"İyiyim."

CamScanner ile tarandı

"O zaman bir tur daha?"

"Hadi."

İkinci kez ayrıldık ve ben odanın diğer tarafına geçip henüz görmediğim herkesi selamladım. Sanki daireler çiziyormuşum gibi geliyordu ki zaten öyle yapıyordum.

Açıklama saat on bir haberlerinden önce geldi. İlk kimin gördüğünü ya da bundan ilk kimin bahsettiğini bilmiyordum ama insanların telefonlarını eline aldığını gördüm. Hem de hepsi aynı anda.

"Bu o," diye fısıldadı yanımdaki bir kadın.

Ve sonra anladım.

Birisi bardaki televizyonu açtı. Kariyeri dönüm noktasında olan Josh'la göz göze geldik. Bu gece o kadar genç görünmüyordu, belki de yeni gözlükleri yüzündendi.

"Bu mektubu hafta başında aldım. Hem polisle hem de haber kanalındaki patronumla görüştükten sonra kamu güvenliği açısından bunu yayınlamaktan başka seçeneğimiz olmadığına karar verdik.

Ekranda mektubun bir görüntüsü belirdi. Josh yüksek sesle mektubu okurken hepimiz ekrandan takip ediyorduk. Ayın 13'ünde cuma günü ortadan kaybolacak bir kadınla ilgili kısma geldiğinde partideki misafirler topluca bir nefes aldılar. Etrafa bakınıp sarı elbiseyi buldum.

Millicent bana bakıyordu, dudaklarında yarım bir gülümseme vardı ve sanki bana soru soruyormuşçasına tek kaşını kaldırmıştı.

Göz kırptım.

"Harika," dedi. "Harikasın."

Millicent çırılçıplak yatakta yatıyordu, sarı elbisesi sandalyenin üzerine atılmıştı.

"Sence herkes inanmış mıdır?" İnandıklarını biliyordum. Bunu söylemesini istiyordum.

CamScanner ile tarandı

"Tabii ki inandılar. Hepsi inanıyor."

Yatağın ayakucunda çıplak bir hâlde durdum, gülümsedim, büyük bir zafer kazanmış gibiydim.

Millicent kollarını yukarı uzatarak yatak başlığına tutundu. Yatağa girip yanına geldim. "Hepsi Owen'ı arayacak."

"Evet."

"Başka bir şey görmeyecekler."

Millicent burnuma dokundu. "Senin sayende."

"Tam olarak değil."

"Ama bu doğru."

Başımı salladım. "Böbürlenmeyi bırakmalıyız."

"Yarın."

Sonraki birkaç gün hiç olmadığı kadar güzel geçti. Millicent'ın bana gülümsemesi kalbimi çarptırıyordu. Hatta başım daha dik duruyordum.

O da bunu hissediyordu. Partiden sonraki gün Penny adıyla bir mesaj gönderdi. Bu onun takma ismiydi ama yıllardır kullanmamıştım.

Bunu ilk kez bir randevumuzda bulmuştum; resmi olarak sevgili değildik ama beraber olmuştuk. İkimizin de fazla parası yoktu, bu yüzden randevularımızın çoğu sade geçerdi. Uzun yürüyüşlere çıkar, halk gününde sinemaya gider ve *happy hour* saatlerinden yararlanırdık. Bazen daha yaratıcı olduğumuz da olurdu. O gece, ucuz pizza yemek ve eski moda bir atari salonunda oyun oynamak için otuz iki kilometre yol gittik. Ben onu yarış oyunlarında yenerken o da silahlarla ilgili oyunlarda canıma okuyordu.

Atari salonunun karşısındaki caddede küçük bir park ve bir çeşme vardı. Cebinden bir peni çıkarıp dilek tuttu ve çeşmenin içine attı. Dibe batışını, diğerlerinin üzerine düşmesini izledik. Su o kadar berraktı ki paranın üzerindeki yazıları hâlâ görebiliyordum.

CamScanner ile tarandı

Bir Sent.

"Sana böyle hitap etmeliyim," dedim. "Penny."

"Penny mi?"

"Milli*cent.*"*

"Aman Tanrım."

"Üstelik saçlarında kızıl,"** dedim.

"Penny mi? Ciddi misin?"

Gülümsedim. "Penny."

Başını salladı.

Hiç şüphe yoktu ki ona tamamen âşıktım ama bunu henüz yüksek sesle söylememiştim. Bunun yerine ona Penny diyordum. Sonunda gerçek hislerimizi kelimelere döktük ve ben de ona Penny demeyi bıraktım. Şimdi Penny geri dönmüştü ve ben onu bırakmak istemiyordum.

---

* (İng.) *Penny* ve *cent* bir kuruş anlamına gelir. Yazar burada karakterin ismiyle kelime oyunu yapmaktadır. (ç.n.)

** Stephen King'in kitabından uyarlanan kült korku filmi *O* filmindeki katil palyaço Pennywise'a gönderme yapılmaktadır. (ç.n.)

CamScanner ile tarandı

YİRMİ BİR

Ayın 9'u, pazartesi günü Annabelle işteydi. Hava güzel ve güneşliydi ama çok da sıcak değildi. Arabasını sokağın sonuna park ettikten sonra cadde boyunca yürüyerek plakaları ve sayaçları kontrol ediyordu. Kısa saçları, gözlerini gölgelemek için taktığı başlığın altından dışarı çıkmıştı. Sağ kulağına kulaklık takmıştı ve beyaz kablosu göğsünden aşağı kıvrılarak gömleğinin içinden geçip pantolonunun sağ ön cebine giriyordu. Mavi üniforması kesinlikle üniseksti.

Sokağın aşağısından onu izleyerek bekledim. Yeşil arabanın yanına geldiğinde elindeki aletin tuşlarına basmaya başladı.

Sokak boyunca koşarak ondan birkaç adım ötede durdum. Ona beklemesini söyler gibi ellerimi kaldırdım.

Annabelle bana deliymişim gibi baktı.

Telefonumu çıkarıp bir şeyler yazdım ve ona uzattım.

Üzgünüm, seni korkutmak istemedim! Benim adım Tobias. Sağırım.

Mesajımı okuduğunda omuzları gevşedi ve başını salladı.

Önce arabayı, sonra kendimi işaret ettim.

O da süresi dolmuş sayacı gösterdi.

CamScanner ile tarandı

Yalvarıyormuşum veya dua ediyormuşum gibi ellerimi çenemin altında birleştirdim.

Güldü. Annabelle'in güzel bir kahkahası vardı.

Ona gamzelerimi göstererek gülümsedim. Annabelle bana parmağını salladı.

Ona telefonumu uzattım.

Bir daha bunu yapmayacağıma söz veriyorum...

İç çekti.

Ben kazandım. Yeşil arabaya ceza kesmedi. Benim arabam bile değildi.

Annabelle'le niye sohbet ettiğimi bile bilmiyordum. Bu kez konuşmak zorunda değildim; hayatı, nerede yaşadığı ya da onu kimin bekliyor olabileceği hakkında daha fazla şey bilmeme gerek yoktu. Cevapları zaten biliyordum ama yine de yaptım. Hepsi seçim sürecimin bir parçasıydı.

Çarşamba günü onu tekrar görecektim ve o bunu bilmiyordu.

Owen'ın fotoğrafı her yerdeydi. Bilgisayar uzmanları, şimdi nasıl göründüğü hakkında teoriler üreterek onu yaşlandırıyor, hatta kendini nasıl gizleyebileceğini bile hesaba katıyorlardı. Kafamı nereye çevirsem her yerde onun fotoğraflarını görüyordum; haberlerde, gazetelerde, internette. El ilanları telefon direklerine bantlanmıştı. Sakallı, bıyıklı, siyah saçlı, kel, şişman ve zayıf Owen. Uzun ve kısa saçlı, güneş gözlüklü ve lensli, favorili ve keçi sakallı Owen. Bu fotoğraflar hem her erkeğe benziyor hem de benzemiyordu.

Bunu ben başarmıştım.

Aslında Millicent başarmıştı. Ya da en azından o başlatmıştı. Ama ben de yardım etmiştim.

CamScanner ile tarandı

Şu hayatta belli başlı bir başarım yoktu, kesinlikle sıradışı bir şey yapmamıştım ama benim sayemde şu an herkes Owen Oliver Riley'yi arıyordu.

Her zaman ortalamanın üzerinde olmak istemişimdir.

Bu önce tenisle başlamıştı. Babam oynardı, annem de oynarmış gibi yapardı ve ilk tenis topuna vurduğumda yedi yaşındaydım. İlgilendiğim ilk spordu, bu yüzden bana bir koç tutup ilk raketimi aldılar ve bir daha da benimle ilgilenmediler. Birkaç yıl içinde kulübün en iyi genç oyuncusu olmuştum. Yine de hâlâ dikkatlerini istediğim gibi çekemiyordum ve bu beni daha ateşledi. O küçük sarı topa vurana kadar ne kadar öfkeli olduğumu bilmiyordum.

O zamanlar ortalama biri değildim, ailem dışında kimse için hayal kırıklığı değildim. Herkesten daha iyiydim, ta ki olmayana kadar. Ardından nasıl eski hâlime geri döneceğimi bile bilemedim, bu yüzden daha iyi olabileceğim, bir hayal kırıklığından daha fazlası olabileceğim bir yer arayışıyla ailemden uzağa denizaşırı ülkelere gittim. Millicent ile yeniden doğdum.

Söylemesi korkunç olsa da ailem öldüğünden beri hayatım daha da iyiye gider olmuştu. Bir de Millicent hayatıma girdiğinden beri. Kimse beni onun kadar iyi hissettirmiyordu. Mektubumdan çok etkilenmişti. Yataktayken bu konu hakkında konuşmuştuk.

"Keşke kesip buzdolabına yapıştırabilsem."

Gülüp benimkinin üzerinde tembel bir şekilde sarkan bacağını okşadım.

"Çocuklar bunun tuhaf olduğunu düşünebilir."

"Farkına bile varmazlar."

Haklıydı. Buzdolabımız, üzerine bir şeyler asılmış ya da bantlanmış bir tür aile albümü karmaşasına benziyordu. Ayrıntıları fark etmek o kadar zordu ki hiçbir şey göze çarpmıyordu. "Haklısın," dedim. "Fark etmezler.

CamScanner ile tarandı

Millicent yuvarlanıp yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Sana bir sır vereceğim," diye fısıldadı.

Kalbim ağzıma geldi. "Ne?" dedim fısıltıdan daha yüksek bir sesle.

"Onu gördüm."

"Kimi?"

"Anabelle." İsmini ses çıkarmadan ağız hareketleriyle söylemişti. Kalbim biraz olsun rahatladı. Bunu geçen sefer de yapmıştık, Lindsay'i izleyip birbirimize rapor vermiştik.

"Ve?" dedim.

"Televizyonda mükemmel görünecek."

Odamızın ışıkları kapalıydı ama zifiri karanlık değildi. İkinci kattaki yatak odamız ön cepheye bakıyor, bir sokak lambasının ışığı perdelerin kenarlarında parlıyordu. Bu eve taşındığımızdan beri defalarca bakmıştım oraya. Altın rengi ışık hep çok doğal dururdu.

"Penny," dedim.

Güldü. "Ne?"

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Gözlerimi kapattım.

Bazen önce ben söylerdim, bazen de o. Eşit hissettirdiği için bu hoşuma gidiyordu. Ama ilk söyleyen oydu. Başlangıçta, yani. Beni sevdiğini ilk söyleyen oydu.

Üç ay sürmüştü. Uçakta tanıştığımız andan itibaren beni sevdiğini söylediği âna kadar üç ay geçmişti. Onu tanıdığım üç ayın en az iki buçuk ayında onu sevmiş ama söylememiştim. Ta ki o söyleyene kadar. Birbirimize bunu itiraf ettiğimizde kelimenin tam anlamıyla bir ağacın tepesindeydik. Gençtik, beş kuruş paramız yoktu ve yapacak bir şey ararken bir ağaca tırmanmıştık.

Adından belli olduğu gibi, Woodview'da ağaçlar vardı. Tırmanmak için mükemmel olan dev meşe ağaçlarıyla

CamScanner ile tarandı

dolu bir parkımız vardı. Ama o gün Millicent ve ben bir akçaağacın tepesindeydik. Millicent ağaca tırmanmak istediğini söylediğinde özel bir mülke girmemizi gerektirecek bir ağaç seçeceğini bilmeliydim.

Ağaç, birkaç yüz metre geride yer alan bir evin önünde, özel bir mülkteydi. Yol ile ön kapı arasındaki tek şey, düz yeşil bir çimenlik ve o dev akçaağaçtı.

Ağustos ortasıydı, yaz sıcağının zirvede olduğu günlerdi ve biz klimalı arabamın içinden ağaca bakıyorduk. Sokağın aşağısına, her yeri iyi görebileceğimiz bir yere park etmiş ve evdeki tüm ışıklar sönene dek beklemiştik. Sadece bir tane ışık kalmıştı; üst katta sağ oda. Millicent gerilmiş gibi elimi tuttu.

"Gerçekten o ağaca tırmanmak istiyor musun?" dedim.

Gözleri parlayarak bana döndü. "Sen istemiyor musun?

"Bunu daha önce hiç düşünmemiştim."

"Peki şimdi?"

"Şimdi, gerçekten o lanet ağaca tırmanmak istiyorum."

Güldü. Ben de güldüm. Işık nihayet söndü.

Anahtarı çevirip klimayı kapattım. Arabanın içi hemen ısındı. Önce Millicent indi. Mümkün olduğunca az ses çıkararak kapıyı arkasından kapattı. Ben de aynı şekilde dışarı çıktım.

Birdenbire çok savunmasız gibi görünen açıktaki akçaağaca baktım. Acaba özel mülke izinsiz girmenin cezası hapis mi diye merak ettim.

Millicent koşmaya başladı. Çimenliğin üzerinden sokağın karşısına fırladı ve ağacın gövdesinin arkasında gözden kayboldu. Bir ses çıkardıysa da duymamıştım.

Ben de aynı yolu koştum. Sanki her adımım mahallede gümbürdüyormuş gibi hissediyordum. Millicent'ın yanına varana dek koşmaya devam ettim. Ağaca ulaştığımda beni

CamScanner ile tarandı

kendine çekip öptü. Sertçe. Beni bıraktığında nefesimi tutmak zorunda kalmıştım.

"Tırmanmaya hazır mısın?" diye sordu. Ben cevap veremeden büyük bir ağaç yumrusuna uzanarak kendini yukarı kaldırdı. Oradayken en aşağıdaki dalı tutarak daha da yükseğe tırmandı. Evin ışıklarının yanma ihtimalini bekleyerek izledim. Ya da onu yakalayabilmem için düşmesini bekleyerek. İkisi de olmadı.

"Hadi," diye fısıldadı.

Millicent yüksek bir dalda oturmuş bana bakıyordu. Ay ışığı onu kendi suretine büründürmüştü. Rüzgârda dalgalanan uzun saçlarını ve ağaç dalının iki yanında sallanan ayaklarını görebiliyordum. Geri kalan her şey bir gölge gibiydi.

Ağaca tırmandım ama bu beklediğimden daha zor oldu, homurdanışım ve nefes alıp verişim on altı kilometrelik bir alanda yaşayan herkesi uyandıracak kadar yüksekti. Yine de yan evdeki aile uyumaya devam ediyordu. Odaları karanlıktı.

Hava o kadar sıcaktı ki Millicent'a ulaştığımda ter içinde kalmıştım. Üstelik ağaçların arasındaki hava daha da baskındı. Ter, yosun ve ağaç kabuğu kokuyordu. Millicent tişörtümden tutup beni kendine çekerek öptü. Tadının akçaağaç şurubu gibi olduğuna yemin edebilirdim. Sanki benimle bir bütün olmak istermiş gibi yüzünü boynuma gömdü, tenime vuran nefesi sıcaktı.

"Hey," dedim.

Başını kaldırıp bana baktı. Yüzünün kenarına nemli bir saç teli yapışmıştı.

"Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum."

"Öyle mi? Gerçekten mi?"

"Elbette."

Elini yanağıma koydu. "Söz ver."

"Söz veriyorum."

CamScanner ile tarandı

YİRMİ İKİ

Otomatik kahve makineleri gelmiş geçmiş en kullanışlı icatlardan biriydi. Barista yok, yüzde iki yerine tam yağlı süt yok, ekstra aroma seçmeyi unutmak yok. Tek yapmam gereken kahve türünü, sütü, aromayı ve hatta sıcaklığı seçmek ve ardından yeşil düğmeye basmaktı. Kahvem hazırdı. Hem de ucuzdu.

Dezavantajı ise bu gelişmiş ama basit makinelerin yalnızca benzin istasyonu marketlerinde bulunmasıydı. Gerçek kahve dükkânlarında self servis makineler yoktu.

En sevdiğim makine, Oaks'tan üç kilometre ötedeki EZ-Go benzin istasyonundakiydi. Vaktim olmasa bile yine de oraya giderdim. Kasiyer, Jessica adında hoş bir genç kadındı, her zaman gülümser ve herkese güzel sözler söylerdi. Belki de EZ-Go'ya kadar üç kilometre gitmemin bir nedeni de oydu. Demem o ki EZ-Go benim hiç aksamayan rutinimin bir parçasıydı. Ve herkesin bir rutini vardı.

Annabelle'in kesinlikle vardı.

Her çarşamba akşamı, ailesiyle birlikte aynı İtalyan restoranında yemek yiyordu. Tahminimce aynı yemeği, aynı içecekleri, hatta belki aynı tatlıyı sipariş ediyorlardı. Akşam yemeği altı buçukta başlıyor ve sekizde bitiyordu. Annabelle restorandan çıkıp yürüyor ve bir mağaza-

CamScanner ile tarandı

ya uğramadığı, telefonu çalmadığı ya da tanıdığı birine rastlamadığı sürece dairesine yürümesi on bir dakikasını alıyordu. Benim gibi.

Annabelle telefonuna bakarken ona çarptım.

Şaşkınlıkla bana baktı. Sonra tanıdı.

"Merhaba," dedi.

Gündüze kıyasla daha fazla makyaj yapmıştı. Ruju daha koyu, gözleri belirgindi. Kısa kesilmiş saçları yüzünü daha da çekici gösteriyordu. Telefonumu çıkardım.

Bu, şehirdeki en güzel park görevlisi değil mi? :)

Gözlerini devirdi. "Nasılsın?"

Başımı iyi anlamında sallayıp aynısını ona sordum.

Bana başparmağını kaldırdı.

Dışarıda tek başına ne yapıyorsun? Ortalıkta dolaşan bir seri katil olduğunu bilmiyor musun?

Okurken gülümsedi. "Şu an eve gidiyorum."

Önce bir içki ister misin?

Tereddüt etti.

Sokağın aşağısındaki bir barı işaret ettim.

Annabelle saatine baktı. Evet dediğinde şaşırmaktan kendimi alamadım. Hayır demeliydi, özellikle de tüm bu Owen Oliver meselesinden sonra; ama Annabelle düşündüğümden daha yalnızdı.

Barmen Eric elini kaldırıp beni selamladı. Buraya birkaç kez gelmiştim ama hep yalnızdım, Annabelle'in ailesiyle akşam yemeğinden eve dönmesini hep burada bekliyordum. Eric de beni Tobias olarak tanıyordu. Bildiğim tüm işaret dilini öğretmiştim. Adımı ve her zaman içtiğim cin toniği heceleyebiliyordu.

CamScanner ile tarandı

Annabelle de aynısını söyledi. "Tonik daha fazla olsun," diye ekledi sadece.

Bana güvenmiyordu, onu suçlamıyordum. Ben sadece bana ceza kesmemesi için yalvaran bir adamdım. Muhtemelen iyi niyetli, tehditkâr olmayan sağır bir adam.

"Demek onu tanıyorsun?" Annabelle beni göstererek Eric'le konuştu.

"Elbette tanıyorum. Tobias çok içmez ama çok bahşiş bırakır. Pek konuşkan değildir ama." Şaka yaptığını belli edercesine göz kırptı.

Annabelle güldü, kahkası çok hoştu. Onunla yatakta olduğumu hayal etmeye başladım. Ardından da beni eve davet etmesinin daha ne kadar süreceğini merak ettim. Edeceğini zaten biliyordum, evinin uzak olmadığını da. Hakkında bu kadar çok şeyi bilmenin ve bir sonraki adımda ne olacağını seçebilmenin gücü, işte en sevdiğim şey bu.

"Siz bir takımsınız," dedi Eric'le beni işaret ederek. Annabelle konuşurken yüzünün bana dönük olmasına özen gösteriyor, sağır olduğumu unutmuyordu.

İçkilerimizden bir iki yudum aldıktan sonra Eric barın diğer ucuna gitti. Annabelle'le yalnız kalmıştık, bana bildiğim ve bilmediğim pek çok şey anlattı. Mesela bu akşam mantarlı makarna yediğini bilmiyordum. Ama şimdi çarşamba geceleri ne yediğini biliyordum.

Ona Tobias hikâyemi anlattım. Muhasebeciydim, boşanmıştım, çocuğum yoktu. Karımı çok sevmiştim ama lisede tanışmış ve erken evlenmiştik. Böyle şeyler olurdu.

Annabelle iyi bir dinleyiciydi ve hep doğru anlarda başını sallıyordu.

Peki ya sen? Erkek arkadaşın var mı?

Başını salladı. "Uzun zamandır erkek arkadaşım yok."

Artık uzun sürmeyeceğini biliyordum. Bu davetin iki numaralı içkiden sonra ve üç numaralı içkiden önce gelmesini bekliyordum.

CamScanner ile tarandı

Neden erkek arkadaşın yok?

Bu soru sadece sohbet amaçlı değildi. Gerçekten merak ediyordum.

Annabelle omuz silkti. "Kimseyle tanışmadım?"

Başımı salladım.

Çok klişe.

Bir dakika bekledi. Sanırım bana son erkek arkadaşının bir pislik olduğunu söylemek üzereydi. Onu aldatmıştı. Her zaman erkeklerle dışarıdaydı. Bencil hıyarın tekiydi.

"Son erkek arkadaşım öldürüldü," dedi.

Yaşadığım şok neredeyse yüksek sesle konuşmama neden olacaktı.

Bu korkunç. Nasıl oldu?

"Sarhoş sürücü."

Annabelle'in sosyal medyasında alkollü araba kullanmaya karşı bir bağış kampanyası paylaştığını hayal meyal hatırladım. Kişisel olduğuna dair hiçbir emare yoktu.

Ona erkek arkadaşı hakkında daha çok soru sordum. Adı Ben'di ve Annabelle onunla iş aracılığıyla tanışmıştı. Ben bir polisti. Cezai adalet alanında gece dersleri almıştı, hedefi önce dedektifliğe, sonra komiserliğe yükselmekti.

Artık onun fotoğrafını telefonunda tutmuyordu çünkü sürekli ona bakmanın sağlıklı olmadığını düşünüyordu.

Böyle söylemesi o kadar üzücüydü ki bakışlarımı başka tarafa çevirmem gerekti.

"Hey," dedi Annabelle. Koluma dokunarak ona bakmamı söyledi. "Üzgünüm. Bu çok ciddi bir konu oldu."

Yok, önemli değil. Ben sordum ne de olsa.

"Kendimden konuşmaktan yoruldum. Ya sen? Kız arkadaşın var mı?"

Hayır anlamında başımı salladım.

CamScanner ile tarandı

"Sıra sende. Neden yok?"

Tekrar birileriyle görüşmek zor geldi. On yıldır evliydim. Sağır olmak da... işleri daha da zorlaştırıyor sanırım.

"Eh, sağır olduğun için seninle çıkmayan hiçbir kadın buna değmez zaten," dedi.

Güldüm. Sözleri klişeydi ama bunları ondan duymak samimi gelmişti. Ona gerçeği söylesem acaba ne derdi diye merak ettim.

O an karar verdim. Onunla yatmayacaktım.

Kendimiz hakkında konuşmayı bırakarak konuyu değiştirdim. Müzikten, filmlerden, güncel olaylardan bahsettik. Kişisel hiçbir şey söylemedik, sadece acı vermeyen rasgele konuşmalar... Flört etmeyi bıraktığımda o da vazgeçti. Aramızdaki hava değişti.

Eric bizim tarafımıza dönüp bir tane daha isteyip istemediğimizi sordu. İkimiz de sipariş vermedik.

Onunla evine kadar yürümemi istemedi. Gayet anlaşılabilir bir durumdu bu ama Eric'in ona bir taksi çağırması konusunda ısrar ettim. O da kabul etti, eminim Owen Oliver yüzündendi. Gitmeden önce numarasını istedim ve verdi, ben de ona tek kullanımlık telefonumun numarasını verdim.

Annabelle elini uzatıp içki için bana teşekkür etti. Hem resmi hem sevecendi. Bardan çıkışını izledim.

Ona mesaj atmayacaktım. Bundan emindim.

Annabelle'in aradığım kişi olmadığından da emindim. Cuma gecesi ortadan kaybolan kişi o olmayacaktı.

Erkek arkadaşı yüzündendi. Hikâyeyi duyar duymaz Annabelle'in o kişi olamayacağını biliyordum.

Belki de daha hayatının baharında olan biri için çok trajik bir son olacağı içindi. Sevdiği birini feci bir kazada kaybettikten sonra cinayete kurban gitmek...

CamScanner ile tarandı

Bunların hiçbiri adil değildi. Onu seçme sistemimiz kısmen Owen'a dayanıyordu ama tercihlerimiz yine de keyfiydi. Annabelle o gün tesadüfen karşıma çıkmıştı. Herhangi biri de olabilirdi.

Şimdi Lancaster Otel'e geri dönmüş, Naomi'yi izliyordum. Hâlâ Owen'ın profili için biraz fazla uzundu. Onu sadece internetten ve Lancaster'ın cam kapılarından gördüğüm kadarıyla tanıyordum. Onunla hiç konuşmamış, sesini hiç duymamıştım.

Aslında bunu istiyordum. Bir iki kadehten sonra nasıl davrandığını görmek, gülüşünü duymak istiyordum. Gerçekten yaşlı erkeklerden hoşlanıyor muydu yoksa sadece paraya mı ihtiyacı vardı bilmek istiyordum. Ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı ya da ona karşı bir şey hissedip hissetmediğimi bilmek istiyordum. Ama bunu yapmayacaktım. Bu riski göze alamazdım. Yaşamasına izin vereceğim bir detay öğrenemezdim.

Bu yüzden otele girmedim; ona yaklaşmadım. Vardiyası bittiğinde gidişini izledim. Üniformasını değiştirip bir kot pantolon ve bir tişört giydi. Kireç rengi küçücük bir şey olan arabasına doğru yürürken telefonda konuşuyordu. Çarşamba gecesi on bir on beşte, tek durağı arabaya servis eden bir fast-food dükkânıydı. Dakikalar sonra eve geldiğinde bir elinde yiyecek torbası, diğerinde üniformasıyla dairesine yürüdü. Naomi, fazla para kazanmayan insanlara hitap eden sessiz bir binanın birinci katında yaşıyordu. Ön kapısının yanında sık çalılarla kaplı bir bahçesi vardı.

Mükemmeldi. 13'üncü cuma için otelin otoparkından Naomi'nin apartmanına kadar pek çok seçeneğimiz vardı.

Şimdi tek yapmam gereken Millicent'a fikrimi değiştirdiğimi söylemekti.

CamScanner ile tarandı

YİRMİ ÜÇ

Sabahın altısında radyodaki spikerin sesi gürlediğinde yerimden zıpladım. Millicent saatli radyosunu severdi. Eski bir alarmlı radyoydu bu; yaprak saatli ve kasası çakma ahşap olan türdendi ve beni sinir ediyordu. Radyo, Millicent'ın kötü bir alışkanlığıydı.

"Günaydın. Bugün 12 Ekim Perşembe ve eve kapanmak için bir gününüz daha var hanımlar. Owen Oliver siz güzellerden birini almaya geliyor."

Radyo bir anda sustu. Gözlerimi açtığımda Millicent'ın ayakta durduğunu gördüm.

Tam tepemde dikiliyordu.

"Üzgünüm," dedi. "Kapatmayı unutmuşum."

Dönüp banyoya gitti. Kızıl saçları ve pamuklu pijama takımı, uzun bir atkuyruğuna ve altın işlemeli mavi bir üniformaya dönüştü.

Alarm çaldığında rüyamda Naomi'yi görüyordum. Lancaster'daki masasının arkasında, konuşurken hırıldayan yaşlı bir adamla sohbet ediyordu. Naomi başını geriye atıp güldü. Peri masallarındaki cadının kıkırdaması gibiydi. Sonra bana dönüp göz kırptı. O an burnunun üzerindeki çiller kanamaya başladı. Sanırım alarm çaldığında bir şey söylemek üzereydim.

CamScanner ile tarandı

Millicent yalan söylemişti, alarmı kapatmayı unutmamıştı. Bana hâlâ biraz kızgındı. Son dakikada Naomi'ye geri dönmek zorunda kaldığımız için değil, bu kararı onsuz verdiğim için.

Dün gece, garajda başka bir randevu gecesi daha geçirdik. Bunun, büyük günden önce her şeyi gözden geçirmek için bir son dakika planı düşündü. Ki öyleydi de, en azından ben aradığımız kişinin Annabelle olamayacağını söyleyene kadar.

"Anlamıyorum," dedi.

"Naomi'ye geri dönmeliyiz diyorum."

"Naomi çok uzun. Profile uymuyor."

"Biliyorum ama Annabelle..."

"Ne?"

Bir anda yalan söylemeye karar verdim. "Biriyle görüşmeye başladı."

"Erkek arkadaş mı?"

"Henüz değilse de olacak. Sonra da hemen polisi arayacak." Bu kaçınmayı tercih ettiğimiz türden bir senaryoydu.

Millicent başını salladı. Hatta içinden küfür bile etmiş olabilirdi. "Bunu yeni öğrendiğimize inanamıyorum."

"Onu hep çalışırken izledik."

"Her zaman değil."

Bu konuyu kapatmaya karar verdim. Bana söylemediği şeyler hakkında Millicent'ı sorgulamanın sırası değildi. En azından ben yalan söylerken.

"Öyleyse, Naomi."

Millicent iç çekti. "Naomi."

Annabelle'in adını bir daha asla anmayacaktık.

Çalışmak istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Günüm arka arkaya derslerle doluydu ve nihayet bittiğinde

CamScanner ile tarandı

çocukları okuldan alıp diş hekimine götürdüm. Şans eseri, randevuları ayın 12'si, yani perşembe günüydü. Millicent, altı ayda bir diş temizliklerini planlardı.

Kliniğe girdiğimizde, Jenna ve Rory kimin önce gireceğini belirlemek için taş kâğıt makas oynadı. Hep bir ağızdan konuştukları nadir anlardan biriydi.

"Taş, kâğıt, makas, kazandım."

Rory kaybederken Jenna seviniyordu ama büyük resmi kaçırıyorlardı. İkisi de hâlâ dişlerini temizletmek zorundalardı.

Bekleme odasında telefonumdan haberlere bakarken Owen'ın önceki kurbanlarının fotoğraflarıyla karşılaştım. Yerel gazetemiz hepsini ön sayfaya koymuştu ve tüm fotoğraflar kurbanlar hayattayken ve gülümserken çekilmişti. Mesaj açıktı. Eğer bu kadınlara benziyorsanız yarın risk altında olacaktınız. Owen sizin için geliyor olabilirdi. Kimsenin karşı koyabileceği ya da kaçabileceği kesin değildi ve hayatta kalmanın tek yolu seçilmemekti. Bana kalırsa kadınlara bu kadar çaresizmiş gibi davranılması biraz rahatsız ediciydi. Bu makalenin yazarı karımla hiç tanışmamıştı.

Dişçiden sonra dondurma yemeye gittik. Millicent da bu tuhaf aile geleneğimiz için yanımıza gelmişti. Bu geleneği başlatan bendim, çocuklar çok daha küçükken dişçiden korkup ağlamasınlar diye bunu uydurmuştum. Dondurma vaadi işe yaramıştı ve şimdi de bundan vazgeçmiyorlardı.

Hepimizin bir favorisi vardı. Millicent vanilyalı, ben çikolatalı ve Rory de hep olmayanı isterdi. Jenna ise denemeyi severdi. Her zaman günün spesyalini sipariş ederdi. Bugünkü yabanmersinli çikolata parçalıydı ve buna bayılmıştı. Bence iğrençti.

Herkesin dişleri karıncalanmaya ve beyni donmaya başladığında oradan ayrıldık. Millicent çocukları eve götürdü, ben de işe geri döndüm. Kulübe giderken Trista ile

CamScanner ile tarandı

karşılaştım. Son dersimizi iptal etmişti ve bana Owen Oliver'la ilişkisini anlattığı o sarhoş günden beri neredeyse onu hiç görmemiştim. Bunun için ona minnettardım ama o bunu bilmiyordu. Her şeyden bihaberdi ve şu anda bana sarhoş gibi boş bakışlar atıyordu ama bunun nedeni alkol değildi. Hap kullanıyordu, büyük ihtimalle o ağır ağrı kesicilerden. Şehir kulübünde buna çok sık rastlıyordum.

Ama onun için bu bir ilkti.

"Hey." Uzanıp koluna dokundum. "İyi misin?"

"Mükemmel." Ama söyleyiş tarzı sanki bunun aksini söylemek ister gibiydi.

"İyi görünmüyorsun. Andy'yi aramamı ister misin?"

"Hayır, onu aramanı istemiyorum."

Yine de bunu yapmalıymışım gibi hissettim çünkü ben olsam karımın kafasının gidik olup olmadığını bilmek isterdim. Telefonuma uzandım.

Trista bana bakmaya devam etti. "Yarın bir kadın ortadan kaybolacak. Sonra da ölecek."

Ona belki bunun olmayacağını, belki de Owen'ı yakalayacaklarını söylemek istedim. Ama yapamadım çünkü bu bir yalandı. Polis, Millicent ve beni yakalayamayacaktı. Varlığımızdan haberleri bile yoktu.

"Evet," dedim. "Muhtemelen biri kaybolacak."

"Owen piçin teki." Trista donuk görünüyordu ama değildi. Aldığı hapların uyuşturucu etkisini reddediyordu sanki.

"Hey, kes şunu. Bu pislik için kendini suçlayamazsın."

Homurdandı.

"Yarın yalnız olmayacaksın, değil mi?" Gerçekten onun için endişelendiğim için bunu sormuştum. Trista ne yaparsa yapsın sadece kendine zarar veriyordu.

"Andy evde olacak." Başını kaldırıp Owen'ın on beş yıl önce tutuklandığı zamana ait görüntüleri veren televizyona baktı.

CamScanner ile tarandı

Titriyordu. "Gitmek zorundayım."

"Bekle, seni eve bırakayım."

"Eve gitmiyorum."

"Trista."

"Sonra görüşürüz. Millicent'a onu arayacağımı söyle." Kadınların soyunma odasına doğru yürüdü ama sonra geri döndü. "Andy'ye söyleme, tamam mı?"

Ona Trista'yı iyi görmediğimden ve karısının Owen Oliver'la olan geçmişinden hiç bahsetmedim. Ona ihanet ettiğim gerçeğini daha da kötü bir hâle getiremezdim.

"Söylemeyeceğim," dedim.

"Teşekkür ederim."

Soyunma odasına gidip gözden kaybolduğunda arkasından bakarak biz neye bulaştık böyle diye düşündüm. Owen'ı geri getirmek, polis soruşturmasından daha fazlasını etkilemişti.

Son öğrencim de bundan bahsediyordu. Üç kızı olan sevecen bir adamdı ve kızlarından ikisi Owen'ın hedeflediği yaş grubundaydı. Hepsi hâlâ burada yaşıyordu. İki kızı da bekârdı ve yalnız yaşıyordu, o kadar endişeliydi ki hafta sonu için onları şehir dışına göndermeyi teklif etmişti. Owen'ın terör estirdiği dönemde burada yaşamıyordu ama namını fazlasıyla işitmişti.

Öğleden sonra yediğimiz dondurmaya rağmen akşam yemeği hâlâ altıdaydı. Jenna okuldaki herkesin bütün hafta Owen hakkında konuştuğunu söylüyordu. Arkadaşlarından birinin ablası, Owen'ın kendisi için geleceğine inanıyormuş; Rory kıkırdayıp böyle bir şey olmayacağını, ikisinin de bir seri katil için çok çirkin olduğunu söyledi. Jenna, erkek kardeşine ekmek fırlattığında Millicent onlara durmalarını söyledi. Masanın öbür ucundan birbirlerine isim takmaya başladılar.

"Size kesin dedim."

CamScanner ile tarandı

Millicent kendini tekrar etmekten hoşlanmadığı için durdular. Ama sadece bir dakikalığına. Rory masanın altından Jenna'yı tekmelediğinde Jenna yerinden sıçradı. Millicent'ın bunu gördüğünden emindim ama hiçbir şey demiyordu çünkü yemek bittiğinde doğaçlama bir film gecesi yapacağımızı söylüyordu. Bazen çok kavga ettiklerinde birlikte daha çok zaman geçirmeleri gerektiğini düşünürdü. Birbirlerinden kopmasınlar diye ortak bir noktada onları buluşturmaya çalışırdı.

Yirmi dakika boyunca hangi filmi izleyecekleri hakkında tartıştılar. Ne Millicent ne de ben müdahale ettik, dikkatimiz onlarda değildi. Bulaşıkları toparlıyorduk ki bu gece tekrar dışarı çıkıp çıkmayacağımı sordu.

"Çıkacağım."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Sorun yok."

Ses tonum istediğimden daha sert çıkmıştı. Bütün gün Owen'ı duymak beni germişti. Trista'yı görmek de. Onunla ilgili bir şeyler beni rahatsız ediyordu. Yarın olacak her şey benim yüzümdendi. Josh'a mektubu ben yazdım, tarihi ben seçtim, başka bir kadının kaybolacağın ben söyledim. Ve daha dün gece Annabelle'den vazgeçip Naomi'ye geçen bendim. Onun doğru kişi olduğundan emin olması gereken bendim.

Yazı tura atıp akşam için filmimizi seçtik; film bir yunus hakkındaydı. Rory ve Jenna bir kâse patlamış mısırla birlikte yere oturdular ve mısırları birbirlerine fırlatmadılar. Millicent ve ben de kendi patlamış mısırımızla kanepede oturduk. Filmden çok çocuklarımıza bakarken Millicent'ın göz rengi on ton daha açık görünüyordu. Çocuklarına bakarken her zaman böyle olurdu.

Film bitene ve çocuklar birbirlerine hafifçe takılıp yunuslar hakkında sohbet ede ede üst kata yatmaya gidene

CamScanner ile tarandı

kadar aynı şekilde kaldı. Elini dizime koyup sıktığında ayaklanmaya çalıştım.

"Hazırlansan iyi olur," dedi.

Sanki bu onun fikriymiş gibi konuşması beni rahatsız ediyordu. "Haklısın," dedim. "Gitmem lazım."

"İyi misin?"

Trista'nınkilere hiç benzemeyen berrak gözleriyle bana bakan karıma döndüm. Millicent ile ilgili her şey Andy'nin karısının tam tersiydi.

Trista ile evli olmadığıma şükrederek gülümsedim.

CamScanner ile tarandı

YİRMİ DÖRT

Naomi'yle konuşmak gibi bir planım olmadığından takım elbise giymek niyetinde değildim ama son dakikada Millicent'ın en çok sevdiği takımı giydim. Koyu mavi, yakası el dikişli ve çok pahalıydı. Madem almıştım, o zaman giyecektim.

Aynanın önünde durup kravatımı takarken Millicent arkamda belirdi. Duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş beni izliyordu. Bu takım elbiseyi sadece onunlayken giydiğim için neden şimdi de üzerimde bunun olduğunu sormak istediğini biliyordum. Ne de olsa o almıştı.

Kravatımı taktıktan sonra ayakkabılarımı giydim, cüzdanımı, telefonumu ve anahtarlarımı aldım. Tek kullanımlık telefonum evde değildi.

Kafamı kaldırdığımda Millicent hâlâ aynı şekilde duruyordu.

"Ben gideyim," dedim.

Başını salladı.

Bir şeyler söylemesini bekledim ama sessiz kaldı. Yanından geçip merdivenlerden indim. Garajın kapısına ulaştığımda bir ses duydum.

"Baba."

CamScanner ile tarandı

Rory elinde bir bardak suyla mutfak kapısındaydı. Diğer elini kaldırıp başparmağını ve işaretparmağını birbirine sürttü. Daha fazla para istiyordu.

Tesadüfen mutfağın önünde karşılaşmamıştık. Beni bekliyordu.

Başımı sallayıp dışarı çıktım.

Resepsiyondaki Naomi, gelen misafirlerle ilgileniyor, telefona cevap veriyor, problem yaşayanların sıkıntılarını çözüyordu. Bu gece dışarıda oturmadım. Lobideydim.

Burası koyu renkli kalın kumaşlarla kaplı, gösterişli ve aşırı rahat mobilyalarla doluydu. Pencerelerin iki yanında Lancaster üniformaları gibi altın örgülerle süslenmiş kadife perdeler asılıydı. Saçaklar ve püsküller her yerdeydi.

Bu süslü dekorun içinde gizlenip lobide saklanabilirdim, bilgisayarında çalışıp bir şeyler içen, her şeyden bihaber bir misafir olabilirdim çünkü otel odamda bir dakika daha oturamazdım. Gerçek buydu. Otelin dışındaki arabamda bir dakika daha oturamazdım. Eğer aradığım kişi Naomi ise ona biraz daha yakınlaşmak zorundaydım.

Ama onunla konuşmayacaktım. Buna zaman yoktu. Son dakika değişikliğinden sonra olmazdı. Hem stresli hem de endişeliydim. Owen Oliver'ı diriltmek, düşündüğümden daha karmaşık bir hâl almıştı. Belki medya, belki Trista yüzündendi ama daha ziyade çocuklarımın o adamın adını ağızlarından düşürmedikleri içindi.

Bu, Lindsay ile olduğundan çok farklıydı. O zaman sadece Millicent ve ben vardık, yakınımızda kimse yoktu.

Yılbaşı gecesi, Millicent ve ben şehir kulübünde bir partiye gitmiştik. Jenna on iki, Rory on üç yaşındaydı ve 31 Aralık'ta onları ilk kez evde yalnız bırakmıştık. Buna bayılmışlardı. Biz de öyle. Çocuklar doğmadan önce yeni yıla bir partide hiç girmemiştik.

CamScanner ile tarandı

Bir aydan kısa bir süre önce alışveriş merkezinde Robin'e benzeyen o kadını görmüştüm. Millicent ve ben o gece sevişmiştik. Evlilerin yaptığı gibi bir şeylerin üstünü kapama çabasıyla yapılan sekslerden değildi bu. Çıkmaya ilk başladığımız zamanlarda, birbirimize doyamadığımız anlarda yaptığımız türdendi.

Harikaydı.

Ertesi günse her şey yok olmuştu. Seks, ruh hâli, hisler. Para hakkında tartışmaya, neye gücümüzün yetip yetmeyeceği hakkında hesaplamalar yapmaya geri dönmüştük. Yılbaşı partisi de buna dahildi.

Kostümlü bir partiydi bu. Millicent ve ben 1920'lerden kalma bir gangster ve onun hoppa kız arkadaşı gibi giyinmiştik. Takım elbisem ince çizgiliydi, ayakkabılarımın uçları parlaktı ve fötr şapka takmıştım. Millicent ise tüylü bir saç bandı takmış, menekşe renginde parıltılı bir elbise giymiş, kırmızı ruj sürmüştü.

Normalde kostüm partilerini iç karartıcı bulurdum. Sanki kendilerini sevmeyen, başka biri olmayı hayal eden insanlarla çevrili gibi hissederdim.

Ama o gece farklıydı. Diğerlerinden, partideki insanlardan çok farklıydık. Millicent'la bunu tekrar yapmaktan bahsettik: Bir kadını öldürmek. Ona ne yapacağımızı konuştuk, bunu neden yapacağımızı.

"Peki ya o?" Millicent, göğüsleri acayip derecede büyük olan bir kadını işaret etti. Göğüsleri sahteydi ve hepimiz biliyorduk çünkü herkese ne kadara mal olduklarını söylemişti.

Omuz silktim. "Onu suda boğamayız."

"Haklısın."

"Ya o?" Yanında dedesi yaşında bir adam olan aptal sarışınlardan birini gösterdi.

CamScanner ile tarandı

Millicent gülümsedi, beyaz dişleri yakut dudaklarının arasında parlıyordu. "Ona iyilik yapmış olacağız. Bronzluğuna bakılırsa zaten cilt kanseri olacak."

Kahkahamı bastırdım, Millicent da kıkırdadı. Korkunç davranıyorduk, insanlar hakkındaki çarpık düşüncelerimizden bahsediyorduk ama bunların çoğu laftaydı. Gecenin çoğunda sadece birbirimizle konuştuk.

Uzun zamandır dışarıda geçirdiğimiz ilk akşam olduğu için geç saatlere kadar ayakta kalmaya hazırdım, hatta evden çıkmadan önce enerji içeceği bile içmiştim. Ama geç saate kalmadık. Gece yarısını beş geçe eve doğru yola çıkmıştık.

On beş dakika sonra da 1920'lerden kalma kostümlerimiz yatak odamızın zeminine atılmıştı.

Bir şeye başlıyor muyduk yoksa devam mı ediyorduk bilmiyordum ama bitmesini kesinlikle istemiyordum.

Lancaster'ın lobisinde saatime bakıyor, telefonumu kontrol ediyor ve internette geziniyordum. Tüm bunları Naomi'yi izlemiyormuşum gibi görünmek için yapıyordum. Naomi de beni fark etmedi. O akşam normalden çok daha yoğundu ertesi gün 13. Cuma'ydı. İnsanlar Owen'ın ne yapacağını, kimi kaçırıp öldüreceğini görmek için şehre gelmişlerdi. Bu insanlardan bazıları resmi medya kaynakları için çalışırken bazılar da internet ortamına yüklenebilecek görüntülerin peşindeydi.

Bir grup genç lobide yanımda oturuyordu. Bunlar paranın peşine düşmüş üniversite çağındaki çocuklardı ve ne kadar para kazanabilecekleri hakkında atıp tutuyorlardı. Her şey çekecekleri görüntülerin ne kadar çarpıcı olacağına bağlıydı ama asıl istedikleri bir kadının kaçırılma ânını yakalamaktı. Kamerayı sabit tutmaları şartıyla tabii.

CamScanner ile tarandı

Sonunda seri katillerin takıldığı muhtemel yerleri bulmak için gittiklerinde Naomi'ye tekrar odaklanabildim. Millicent'a anlatacak, onunla paylaşabileceğimiz bir şey arıyordum. Bunun daha önce olduğu gibi hissettirmesini istiyordum.

Naomi bütün gece gülümsemişti. Bu inanılmaz, hatta takdire şayandı. Resepsiyona gelen insanların çoğunun suratlarından memnuniyetsizlik akıyordu ya da bir şeye ihtiyaç duyuyordu ancak o, nazik olmayı asla ihmal etmiyordu. Birisi ona aptal dediğinde bile gülümsüyordu.

Onun bir tür Pollyanna olduğunu, ne olursa olsun iyi ve mutlu biri olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bu hoşuma gitmedi. Millicent ve ben gizlice bunun dedikodusunu yapamazdık.

Sonra Naomi'nin tatlı kişiliğindeki çatlağı gördüm. Özellikle kaba bir misafir arkasını döndüğü anda ona ortaparmağını gösteriyordu.

Gülümsedim.

Eve gidip Millicent'a söyleme zamanıydı.

CamScanner ile tarandı

YİRMİ BEŞ

Sessizliğe uyandım. Güneşin doğmasına bir saat vardı ve hava hâlâ zifiri karanlıktı.

Bugün 14'üydü. Cumartesiydi.

Millicent henüz evde değildi.

Ayrı olmaya perşembe gecesi geç saatlerde, Lancaster'dan eve döndükten sonra karar vermiştik. Planımız tıpkı Lindsay gibi Naomi'yi de bir süre hayatta tutmaktı. Böyle yapmamız gerekiyordu çünkü Owen hep böyle yapardı.

Sadece hoşuma gitmiyordu işte. Görmek bile istemiyordum.

Bir yanımsa Millicent'ın bunu tek başına yapmasının adil olmayacağını düşünüyordu. Naomi'yi hapsedip onu hayatta tutmanın, beslemenin, su vermenin ve işkence etmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştım. Midem bulandı.

Buna ne yakından ne de bizzat şahit olabileceğimi sanmıyordum.

Bu durum beni Millicent'la Lindsay'i nerede tuttuğu ve Naomi'yi nerede tutacağı hakkında konuşmaktan alıkoydu. Bunu sormayı düşünsem de hiç sormadım. Bazen bu konuda kendimi kötü hissediyordum ama olması gerektiği kadar kötü değildi. Çoğu zaman sadece rahatlıyordum.

CamScanner ile tarandı

"Bunu halledebilirim," dedi Millicent.

Cuma sabahı evde yalnızdık. Çocuklar çoktan okula gitmişti. Mutfakta oturmuş bir fincan kahve daha içerken planımızın üstünden geçiyorduk.

"Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin," dedim.

"Daha önce de yaptım." Millicent ayağa kalkıp kahve kupasını lavaboya götürdü.

"Yine de," dedim. Yeteri kadar itiraz etmiyordum ve bunun farkındaydım. Ama öyle ya da böyle kendimi daha rahat hissediyordum.

"Endişelenme," dedi Millicent. "Ben halledeceğim. Sen şu muhabirle ilgilen."

"İlgileneceğim. Eninde sonunda onunla tekrar iletişime geçmem gerekecek."

"Kesinlikle."

Bana dönüp gülümsedi, pencereden gelen sabah güneşi üzerine vuruyordu.

Planımız hazırdı. Lindsay'de kullandığımız planın aynısı.

Her şeyi, Millicent'ın her zaman yaptığı gibi en ince ayrıntısına düşünmüştük. İlki ilaçtı. Naomi'yi ıssız bir yere götürebilmemiz için baygın olmak zorundaydı. Meğer kloroform, filmlerde gördüğümüz gibi mucizevi bir bayıltma ilacı değilmiş. Araştırmamız bizi internetin karanlık ve kuytu köşelerine, bir bedel karşılığında her şeyin temin edilebildiği bir yere götürdü. Kripto para, isimsiz bir e-posta ve gizli bir posta kutusu size bir dinozoru bile bayıltmaya yetecek kadar güçlü bir sakinleştirici dahil olmak üzere her şeyi sağlayabilirdi.

Bizim sadece 60 kilo civarı bir kadını bayıltmamız gerektiğinden fazla bir şeye ihtiyacımız yoktu.

Millicent, sadece ikimize ait olacak bir dizüstü bilgisayar satın aldı. Bayıltıcı ilaçları araştırmak için kullanacaktık. Bir de Lindsay'i bulmak için.

CamScanner ile tarandı

Ve Petra'yı.

Ve Naomi'yi.

Cuma gecesi Naomi'yi birlikte kaçırdık. Tıpkı Lindsay'e yaptığımız gibi.

Otelin arkasındaki otoparkta Naomi arabasıyla uzaklaşırken Millicent ona el salladı. Güvenlik kameralarının hemen ötesindeydiler. Millicent'ın sürücü tarafındaki pencereye doğru eğildiğini ve sanki arabası bozulmuş da yardım istiyormuş gibi hızlı hızlı konuştuğunu gördüm. Sonra Naomi'ye ilacı enjekte ederken kızın kolundaki o ani kasılma çarptı gözüme. Millicent, Naomi'nin bedenini yana doğru iterek sürücü koltuğuna binip uzaklaştı.

Gülümseyerek onları takip ettim. Bitmek bilmeyen araştırmalar, planlamalar ve tartışmalardan sonra, her şeyin gerçekleşmesini izlemek hoşuma gitmişti.

Ormanda ayrıldık. Ben Naomi'nin arabasını alıp ondan kurtuldum, Millicent ise hâlâ baygın kurbanımızla birlikte benim arabamla uzaklaştı. Millicent'ın arabasına gidip Lancaster'dan bir sokak öteye park ettikten sonra eve döndüğümde saat gece yarısını geçmişti. Hidden Oaks'ta, bizimki de dahil olmak üzere herkesin verandasının ışığı yanıyordu.

Çocuklar henüz uyumamıştı. Tam da benim onların yaşındayken yapacağım şeyi yapıp korku filmi izliyorlardı. İkisi de telefonları, tabletleri ve bir yığın abur cuburla oturma odasında kamp kurmuşlardı. Ben de onlara katıldım.

Mahallede devriye gezdiğimi, Hidden Oaks'u Owen Oliver'dan korumaya yardım ettiğimi düşünüyorlardı. Kendi özel güvenliğimiz vardı ama dün gece bir grup mahalle sakini gözcülük yapmaya karar vermişti. Çocukların bilmediği şeyse benim onlardan biri olmadığımdı.

Çocuklar Millicent'ın sabaha kadar evde olmayacağını zaten biliyordu. Onlara malum gecede yalnız kalmak

CamScanner ile tarandı

istemeyen bir grup kız arkadaşında kalacağını söylemiştik. İkisi de bunu umursamadı. Owen Oliver'ın onlar için gerçek olduğundan emin değildim. O televizyondaki öcü, filmlerdeki psikopattı. Herhangi bir kadının –ister öğretmenleri olsun ister komşuları ya da anneleri– risk altında olabileceği akıllarına gelmiyordu. Bu konudaki hislerim birbiriyle çelişiyordu. Çocuklarımın kendilerini güvende hissetmelerini, aynı zamanda da dünyanın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmelerini istiyordum.

Daha yataktan çıkmamışken Millicent'ın Naomi'yi nereye götürdüğünü, ona ne olacağını merak etmeye başladım. Ya da ne olduğunu. Düşünmemek için kalkıp televizyondaki spor kanalını açtım. Dünkü beyzbol skorlarını dinlerken kahve yaptım.

Gazete ön kapıya çarptı ama almadım. Bunun yerine, çocuklar kalkıncaya kadar kahve içip çizgi film izledim ve onlar aşağı inmeden televizyonu kapattım. Mutfağa ilk gelen Rory'ydi. Uzaktan kumandayı alıp haberleri açtı.

"Ee, nalları kim dikti?" Dolaptan bir kâse çıkarıp içine mısır gevreği döktü.

"Öyle denmez."

Gözlerini devirdi. "Tamam, kim öldürüldü?"

Jenna kapı aralığında belirdi. Bir Rory'ye, bir bana bakıyordu. "Oldu mu? Owen geri döndü mü?"

Rory televizyonun sesini açtı. Ekrandaki muhabir Josh değildi. Owen'ın profiline benzeyen genç ve sarışın bir kadındı.

"Polis henüz net bir bilgi olmadığını söylüyor. Dün geceyle ilgili endişeler göz önüne alındığında telefonlarına cevap vermeyen ya da aileleriyle iletişime geçmeyen kadınlar hakkında çok sayıda ihbar aldılar. Bu kadınlardan birinin gerçekten kaybolup kaybolmadığını bilmiyoruz ve polisin bir çözüme ulaşması muhtemelen biraz zaman alacak..."

CamScanner ile tarandı

"Aptal polisler," dedi Rory. Jenna'ya dönüp kolunu dürttü. "Senin gibi."

Jenna gözlerini devirdi. "Her neyse."

Owen hakkında konuşmayı bıraktılar. Jenna'nın futbol maçına gitmek için arabaya binene kadar onun adını bir daha duymadım. Radyo spikeri müziğe ara verdiğinde polisin cuma gecesi Owen Oliver'ı gördüklerini iddia eden insanlardan binden fazla çağrı aldığını söyledi.

Çocuklara yalan söyleyip arkadaşlarıyla öğle yemeğinde olduğunu söylesem de Millicent'tan hâlâ haber yoktu. İkisi de hâlâ bir umursama belirtisi göstermemişti.

Maç sırasında telefonumu daha sık kontrol etmeye başladım.

Ebeveynlerden birkaçı haberler hakkında konuşuyor, Owen ve 13. Cuma notu hakkında tahminler yürütüp hepsinin bir aldatmaca olup olmadığını tartışıyorlardı. Babalardan biri öyle olması gerektiğini söyledi ama kadınlar o kadar emin değildi. Adamlardan biri güldüğünde bir kadın 13. Cuma günü birinin öldürüleceğini iddia etmenin nesinin komik olduğunu sordu.

Telefonumu kontrol ettim. Hâlâ bir şey yoktu.

Jenna'nın takımı bir sayı öndeydi. Ona harikasın anlamında başparmağımı gösterdim. Gülümseyerek gözlerini devirdi. Muhtemelen yaptığım hareketin havalı olmadığını düşünüyordu.

Sonra onu gördüm. Jenna'nın arkasındaki otoparkın olduğu tarafta sahanın etrafında yürüyordu. Kızıl saçları omuzlarına dökülmüş, hareket ettikçe dalgalanıyordu. Kot pantolon, spor ayakkabı ve önünde okulun maskotu olan aslanlı bir tişört giymişti. Her zaman kendini çocuklarına adayan diğer anneler gibi görünmeye çalışırdı ama asla beceremezdi. Millicent her zaman onlardan farklıydı.

CamScanner ile tarandı

Yaklaştıkça gözlerinin derinliklerine kadar uzanan büyük, geniş bir gülümseme kaplı yüzünü. O an içim ferahladı. İşte o zaman ne kadar gergin olduğumu fark ettim. Aptalcaydı. Millicent'tan şüphe etmemem gerekirdi.

Ona doğru uzandım. Kolunu belime dolayıp beni öpmek için eğildi. Dudakları sıcaktı, nefesi tarçın ve kahve gibi kokuyordu.

"Jenna nasıl?" Millicent, sahaya doğru dönerek sordu. Gözlerimi ondan alamıyordum.

"Bir farkla kazanıyorlar."

"Mükemmel."

Benim olduğum taraftan biraz uzaklaşıp diğer ebeveynlerden bazılarına merhaba dedi. Oyun, güzel hava ve sonunda Owen hakkında sohbet ettiler.

Maç bittiğinde işe gitmek zorundaydım. Bu cumartesi çocukları öğle yemeğine Millicent götürecekti ve tek yalnız kalabildiğimiz an otoparktaki birkaç dakikaydı. Çocuklar çoktan arabaya binmiş, kemerlerini bağlamış, laf dalaşı yapıyordu. Arabalarımızın arasında durduk.

"Her şey yolunda mı?"

"Mükemmel," dedi. "Hiç sorun yok."

Yollarımız orada ayrıldı, kulübe giderken kendimi mutludan da öte hissediyordum. Bulutlarda gibiydim. Sanki yeryüzüne hiç inmeyecektim.

Cumartesi günü, şehrimizin dedikoducusu Kekona ile nadir tekrarlanan bir dersimiz vardı. Sanırım bunu Owen hakkında ve dün gece neler olmuş olabileceğiyle ilgili konuşmak için planlamıştı ve ders başladığından haklı olduğumu gördüm. Zira tek konuştuğu şey Owen'dı.

"Elli üç kadın. Haberlerde dün gece ile bu sabah arasında elli üç kadının kayıp olduğu söylendi." Başını salladı. Kekona'nın uzun siyah saçları ensesinde topuz hâlinde toplanmıştı.

CamScanner ile tarandı

"Owen dün gece elli üç kadını kaçırmadı," dedim.

"Hayır, kaçırmadı. Hatta kimseyi kaçırmamış da olabilir. Ama elli üç aile buna inanıyor."

Bu sözleri sindirmeye çalışarak başımı salladım ve çekilen bunca acıyı anlamaya çalıştım. Sanki bunun benimle hiçbir alakası yokmuş gibi kendimi soyutlanmış hissediyordum.

CamScanner ile tarandı

YİRMİ ALTI

Herkesin ne olduğunu anlamasını bekliyorduk. Haberler başladığında Millicent bana göz kırptı. Owen'dan bahsedildiğinde ona sadece ikimizin anlayacağı bir bakış attım. Bizim olayımız da buydu, bizi diğer herkesten ayıran şey...

Bunu ilk kez Holly'den sonra hissetmiştim. Robin'den ve Lindsay'den sonra da. Her kadından sonra, Millicent ve ben dünyada tek olduğumuz bir an yaşıyorduk. O büyük ağaca tırmandığımız zamanki gibi hissettim. Naomi'den sonra da öyle hissediyordum.

Herkes uyurken biz tamamen uyanıktık.

Pazartesi günü polisin elindeki kayıp kadın ihbarı ikiye düşmüştü. Diğerleri ya bulunmuşlardı ya da evlerine dönmüşlerdi. İşe giderken bunu radyoda duymuş ve şaşırmıştım. Kimin kaybolduğunun anlaşılmasının bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim. Neredeyse Josh'a, Naomi olduğunu bildirmek için başka bir not daha gönderecektim.

Neredeyse. Ancak kimin kaybolduğunu anlamaya çalıştıkları süre ne kadar uzarsa onu bulmak için de o kadar az zamanları kalırdı. Polis kimi arayacağını bile bilmiyordu.

Günün ortasında okul müdüründen bir telefon aldım. Bu garibime gitmişti çünkü okul her zaman önce Milli-

CamScanner ile tarandı

cent'ı arardı ancak müdür, karımın telefonuna cevap vermediğini söyledi. Ayrıca okulda bir olay olduğunu ve hemen oraya gelmem gerektiğini de ekledi. Konunun Rory ile mi ilgili olduğunu sordum.

"Kızınız," dedi. "Jenna'yla ilgili bir sorunumuz var."

Okula vardığımda Jenna müdürün odasının köşesinde oturuyordu. Nell Granger ezelden beri bu okuldaydı ve hiç değişmemişti. Yanaklarınızı morarana kadar sıkan, tatlı bir büyükanneye benziyordu.

Jenna yere bakıyor, başını bile kaldırmıyordu.

Nell oturmam için eliyle işaret etti ve ben de oturdum. İşte o zaman bıçağı gördüm.

On beş santimlik, paslanmaz çelik bıçaktı. Oyma ahşap saplı. Mutfağımızdan alınmıştı ve şimdi Nell'in masasının üstünde duruyordu.

Nell pembe tırnağını bıçağa vurdu. "Kızınız bunu bugün okula getirdi."

"Anlamıyorum," dedim. Anlamak istediğimden de emin değildim.

"Kızınız defterini çıkarırken öğretmenlerden biri bıçağı sırt çantasında görmüş."

Jenna duvara yaslanmış, bize dönük duruyordu ama başı hâlâ aşağıdaydı. Hiçbir şey söylemedi.

"Bunu neden okula getirdin?" diye sordum.

Sadece başını salladı. Hiçbir şey söylemedi.

Nell ayağa kalkıp onu takip etmemi işaret etti. Ofisten çıktıktan sonra kapıyı arkamızdan kapattı.

"Jenna tek kelime etmedi," dedi Nell. "Sizin ya da eşinizin, neden bıçağı aldığını konusunda bizi aydınlatacağını umuyordum."

"Ben de sizin kadar merak içindeyim."

"Yani bu sizin fikriniz değil..."

CamScanner ile tarandı

"Jenna çok sakin bir çocuktur," dedim. "Bıçaklarla oynamaz."

"Ama işte..." Nell cümleyi bitirmedi, bitirmek zorunda değildi.

Müdürün odasına tek başıma geri döndüm. Jenna bir santim kıpırdamamış gibi duruyordu. Bir sandalye çekip yanına oturdum.

"Jenna," dedim.

Tek kelime etmedi.

"Bana bıçaktan bahsedebilir misin?"

Omuz silkti. Bu bir başlangıç sayılırdı.

"Birine zarar mı verecektin?"

"Hayır."

Sesi güçlü ve tereddütsüzdü, beni ürkütüyordu.

"Pekâlâ," dedim. "Madem kimseye zarar vermeyi planlamıyordun, neden okula bıçak getirdin?"

Yukarı baktı. Gözleri sesi kadar güçlü görünmüyordu. "Kendimi korumak için."

"Biri sana zorbalık mı yapıyor?"

"Hayır."

Onu omuzlarından tutup cevapları zorla almamak için kendime engel olmaya çalıştım. "Jenna, lütfen bana ne olduğunu anlat. Biri seni tehdit mi etti? Seni incitti mi?"

"Hayır. Ben sadece..."

"Ne?"

"Beni incitmesini istemedim."

"Kimin?"

Adını fısıldadı. "Owen."

Karnıma inen yumruk şok ediciydi. Acı vericiydi. Jenna'nın Owen'dan korkabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Ona sarıldım. "Owen asla sana zarar vermeyecek. Ne şimdi ne bir trilyon yıl sonra."

Biraz güldü. "Çok aptalsın."

CamScanner ile tarandı

"Biliyorum. Ama bu konuda değil. Owen'ın seni incitmesi konusunda değil."

Jenna geri çekilip bana baktı, gözleri artık normal görünüyordu. "Bıçağı bu yüzden getirdim. Kimseyi incitmeyecektim."

"Biliyorum."

Ben Jenna'nın Owen Oliver korkusunu Nell'e anlatırken o da kapının dışında bekliyordu. Nell anlattıklarım karşısında başını sallayıp hafiften gülümsedi. Birkaç haftadır tüm haberlerde onun yüzü olduğunu söyledim. Baktığımız her yerde o vardı; internette, televizyonda, hatta marketin önündeki el ilanlarında. "Böyle bir şey muhtemelen kaçınılmazdı," dedim bıçağı göstererek. "Düşünüyorum da aslında bu beni hiç şaşırtmadı. Medya, geri döndüğünden beri Owen hakkında konuşmayı bırakmadı."

Nell bir kaşını kaldırdı. "Geri döndüğünü mü düşünüyorsun?"

Bir anda on üç yaşıma geri dönmüşüm gibi hissettim; üstüm başım toz toprak içinde, morluklarla kaplı, ağzımın köşesinden sızan kanla... Danny Turnbull ile olan kavgam, müdürün ofisine gönderilmem dışında benim açımdan iyi geçmişti. Müdüre kavgayı başlatanın Danny olduğunu söylediğimde şu anda bana Nell Granger'ın baktığı gibi bakmıştı.

"Geri dönüp dönmediğini bilmiyorum," dedim. "Ama belli ki kızım öyle olduğunu düşünüyor."

"Belli ki öyle."

"Yalan söylediğini düşünmek için bir sebebin mi var? Çünkü benim yok."

Nell başını salladı. "Hayır, hiç yok. Jenna her zaman iyi bir çocuk olmuştur." 'Şimdiye kadar,' demedi ama demek zorunda da değildi.

"Artık onu eve götürebilir miyim?"

"Tabii. Ama bıçak bende kalmalı."

CamScanner ile tarandı

İtiraz etmedim.

Jenna günün geri kalanında mazeretli olduğu için biz de öğle yemeği yemeye gittik. Kalorili bir kahvaltıdan ızgara kaburgalara kadar her şeyi içeren on sayfalık bir menüsü olan büyük bir zincir restorana gittik. Bu restorana çok gelirdik, Jenna her zaman ızgara peynirli, domatesli ya da kulüp sandviç sipariş ederdi. Ama bugün, yanında sos olan bir salata sipariş etmişti, gazlı içecek yerine su istemişti.

İyi olup olmadığını sorduğumda Jenna iyi olduğunu söyledi.

Millicent ile konuşmak istiyordum. Ona kızımızdan bahsetmek istiyordum. Ama karım hâlâ telefonuna cevap vermiyordu.

Naomi ile olmalıydı. Muhtemelen filmlerde olduğu gibi bir sığınakta ya da beton bir odalardı, bu yüzden de telefonunu açamıyordu. Yeraltında çekmiyor olabilirdi.

Ya da belki de sadece meşguldü.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmasam da ona öyle olduğunu söyleyen bir mesaj gönderdim. Ardından bir son dakika haberinin tanıdık giriş melodisini duydum.

Oturduğumuz yerin diğer tarafında, birden fazla televizyonun bulunduğu bir bar alanı vardı ve Naomi'nin yüzü hepsinden bana bakıyordu. Dev ekranlarda kocaman görünüyordu. En alttaki kısımda şöyle yazıyordu:

KASABALI KADIN HÂLÂ KAYIP

"Bu o, değil mi?" Jenna da ekranlara bakıyordu. "Owen'ın kaçırdığı kişi."

"Kesin olarak bilmiyorlar," dedim.

"Ölecek, değil mi?"

Cevap vermedim. İçimden gülümsedim. En azından bir yarımla.

Diğer yarım Jenna için endişeleniyordu.

CamScanner ile tarandı

YİRMİ YEDİ

Naomi. Saçları açık, saçları toplu, makyajsız ve dudakları sakız pembesine boyanmış; iş üniformasıyla, kot pantolonuyla, yeşil saten nedime elbisesiyle. Naomi her yerdeydi, televizyonda, internette ve herkesin dilindeydi. Birkaç saat içinde üç arkadaşı ortaya çıkmıştı. Hakkında bilinmeyen bir şey kalmamıştı, gazetecilere sevgili arkadaşları Naomi hakkında her şeyi anlatmaktan mutluluk duyuyorlardı.

Pazartesi akşamı evdeydik, televizyon açıktı. Millicent da buradaydı. Öğleden sonraki yokluğunu belli belirsiz bir açıklamayla geçiştirmişti. Ben de ona Jenna'nın okulunda olanlarla ilgili üstünkörü bir açıklama yaptım. Kulağa olduğundan daha az endişe verici geliyordu.

"Sadece büyük bir yanlış anlaşılmaydı," dedim.

Millicent omuz silkti. "Emin misin?"

"Eminim."

Haberler başladı. Jenna kafayı buna takmıştı ama Rory yeni bir bilgi olmadığı sürece sıkılıyordu. Jenna'ya kanalı değiştirmesini söyleyince o da reddetti.

Owen Oliver'ın çocuklarımızı nasıl etkileyeceğini hiç hesaba katmamıştım. Holly ve Robin hiçbir zaman kamuoyunda böylesine meşhur olmamıştı. Şimdi, haftalardır tek

CamScanner ile tarandı

konuştukları Owen'dı. Jenna sonsuza kadar Naomi hakkında konuşabilirdi.

Artık kendimi eskisi kadar ferahlamış hissetmiyordum.

Arka bahçeye çıktım. Bir köşede büyük bir meşe ağacımız vardı. Diğer köşedeyse yıllardır boş yere bahçeyi işgal eden çocukların eski oyun evi duruyordu. Burada olduğunu bile unutmuştum ama şimdi görebildiğim tek şey ne kadar solduğu, plastiğin nasıl çatladığı ve tehlikeli olduğuydu. Eve geri dönüp garaja girdim ve alet çantamı aldım. Oyun evini parçalara ayırmam ve birisi incinmeden önce ondan kurtulmam çok önemli, hatta hayatiydi.

Çocuk güvenliği için kullanılan iri plastik vidalar hâlâ sıkı olsa da vurduğum gibi çekiçle bir tanesini kırdım.

"Ne yapıyorsun?"

Millicent'ın sesi beni ürkütmedi. Aslında bunu bekliyordum. "Neye benziyor?"

"Yarına kadar bekleyebilir gibi görünüyor."

"Ama şimdi yapmak istiyorum." İç çektiğini duymasam da öyle yaptığını biliyordum. Arkamda durup başka bir plastik vidayı daha kırmamı izledi. "Bütün gece beni mi izleyeceksin?" diye sordum.

Eve geri döndü. Sürgülü kapı çarparak kapandı.

Henüz bir saat bile olmamıştı ki ter içinde kalmış, köşede bir plastik yığını biriktirmiştim. Arka bahçeyi bulduğumdan daha kötü bir hâlde bıraktım.

Oturma odasında kimse yoktu. Üst kattakilerin sesini duydum. Biri banyodaydı, diğeri de koridorda yürüyordu. Televizyonun önüne oturdum. Bir sitcom başladı, oradaki aile bizim ailemize benziyordu; anne baba ve iki çocuk, tabii bizden çok daha komiktiler. Onların sorunları, on üç yaşındaki kızlarının okula bıçak getirmesi ya da oğulların babalarına şantaj yapması değildi.

CamScanner ile tarandı

Reklam arasında, haberlerden bir kesit yayınlanınca kanalı değiştirdim ve bunu yapmaya devam ettim, ta ki Millicent gelip kumandayı elimden alana kadar. Yakınıma eğilip kulağıma fısıldadı.

"Kendini topla. Hemen." Uzaktan kumandayı kanepenin diğer tarafına atıp odadan çıktı.

***

Millicent'a hiç karşı çıkmıyormuşum gibi görünebilirdi ama öyle değildi. Sık sık olmasa da arada bir yaşandığı oluyordu. En azından bir kez olmuştu ki bunu çok iyi hatırlıyordum. Uğruna itiraz edecek kadar önemli bir konuydu.

Rory altı, Jenna beş yaşındaydı, Millicent ve ben nefes alamayacak kadar meşguldük. İki işim vardı. Özel tenis dersleri vermenin yanı sıra bir sağlık kulübünde de çalışıyordum. Millicent ise emlakçılık yapmaya çalışıyordu. Çocuklar iki farklı okula gidiyor –anaokulu ve birinci sınıf– ve birinin daima okula bırakılıp alınması gerekiyordu. İki arabamız vardı ama biri her zaman bozuktu. Yine de karnımız toktu, başımızı sokabileceğimiz bir çatıya ve tüm ihtiyaçlarımıza sahiptik. Geri kalan her şeyse sadece can sıkıyordu.

Bir gün, başımıza bir talih kuşu kondu. Aklımın ucundan bile geçmeyen bir şey. Lisedeyken çalıştığım yerdeki eski işverenime karşı açılmış bir toplu dava vardı ve on yıldan fazla bir süre sonra nihayet sonuçlanmıştı. Belki sayımız azdı ya da avukatlar işini çok iyi yapmıştı ama tuhaf bir şekilde benim payıma 10.000 dolar düşmüştü. Daha önce tek seferde hiç bu kadar param olmamıştı.

Millicent'la mutfak masasına oturup çeke baktık. Çocuklar yatmıştı, ev sessizdi ve bir süre bu parayla neler yapabileceğimizi hayal ettik. Hawaii'de bir hafta ya da

CamScanner ile tarandı

dağlarda bir ay. Avrupa'ya bir gezi. Millicent'ın hak ettiği nişan yüzüğü hak ediyordu. Bir kadeh şarap içtikten sonra hayallerimiz daha gülünç bir hâl aldı. Özel dikim kıyafetler. Ev sineması sistemi. Her iki eski arabamız için de süslü jantlar. On bin dolar büyük bir servet değildi ama öyleymiş gibi davranıyorduk.

"Ciddi olalım," dedi kalan şarabını bitirerek. "Çocuklar. Üniversite."

"Çok mantıklı."

"Saklamak zorundayız."

Haklıydı. Üniversite pahalıydı ve bunun için birikim yapmanın asla zararı olmazdı. Ama oldu. Bize ve geleceğimize sadece zarar verdi, oysaki her şeyi daha iyi hâle getirebilirdi. "Daha iyi bir fikrim var," dedim.

"Çocuklarımızın eğitiminden daha mı iyi?

"Beni dinle."

Parayı kendimize yatırım yapmak için kullanmamızı önerdim. Evliliğimizin ilk yıllarından ve çocuklarımız olduğundan bu yana geçen yıllarda ekonomik durumumuz pek düzelmemişti. Kariyerlerimiz de öyle. Millicent, apartman daireleri ve düşük fiyatlı evler satma döngüsüne sıkışıp kalmıştı. Daha deneyimli acenteler daha yüksek fiyatlı evler satıyorlardı. Benim özel derslerimse parktaki halka açık tenis kortlarında yapılıyordu ve öğrencilerim istikrarlı değildi. Bu konuya yönelmemiz gerektiğini düşündüm.

İlk başta saçma bir hayal gibi gelmişti. Hidden Oaks Şehir Kulübü'ndeki Noel partisi bileti kişi başına 2.500 dolara mal olacaktı. Ancak bu davet sadece bir parti değildi, başka hiçbir yerde tanışamayacağımız insanlara yaklaşmanın biletiydi. Oaks'ta yeni bir nesil yaşıyordu. Çoğu ne beni ne de ailemi tanıyordu. Bunlar özel tenis derslerini ve pahalı evleri karşılayabilecek güçte insanlardı. Çocuklarımızın eğitim masraflarını onlar *ödeyeceklerdi.*

CamScanner ile tarandı

"Çılgınlık bu," dedi Millicent.

"Beni dinlemiyorsun ama."

"Hayır." Elini sallayarak fikrimi reddetti.

Bu beni daha da hırslandırdı.

Bir hafta boyunca kavga ettik. O bana çocuk dedi, ben de ona ufkunun dar olduğunu söyledim. Bana sınıf atlamaya uğraşıyorsun dedi, ben de ona hayal gücünün olmadığını söyledim. Benimle konuşmayı kesti ve ben de kanepede uyudum. Yine de pes etmedim. O da öyle.

Millicent artık bundan yorulduğunu söyledi. Sanırım meraklanmıştı. Belki de haklı olup olmadığımı görmek istiyordu.

Paranın yarısını biletlere harcadıktan sonra ona bir elbise ve topuklu, benim için de bir smokin ve ayakkabı aldık, ayrıca gece için de lüks bir araba kiraladık. Millicent saçlarını, makyajını ve tırnaklarını da yaptırdı. Bebek bakıcısına ödeme yaptığımızda paranın çoğu bitmişti.

Her kuruşuna değmişti. Galadan altı ay sonra, kulüpte tenis eğitmeni olarak bir iş teklifi aldım. Millicent da ilk zengin müşterileriyle o galada tanıştı ve emlak dünyasında yükselmeye başladı. Bir gecede beş yıldır yapamadığımızı yapıp merdivenleri tırmandık. Âdeta bir video oyununda otomatik olarak seviye atlamak gibiydi.

Müşterilerimiz gibi zengin değildik ama o gece bizi birbirimize daha da yakınlaştırmıştı.

Ve bugün, Millicent bunun benim sayemde olduğunu biliyordu. Çünkü o parayla ne yapacağımıza ben karar vermiştim. Her yıl o partiye gittiğimizde bu gerçek yüzüne çarpıyordu ancak dürüst olmak gerekirse umursadığından pek emin değildim.

CamScanner ile tarandı

YİRMİ SEKİZ

İlk başta, Rory'nin bana şantaj yapmanın bir yolunu bulması takdire şayandı. Doğruya doğru. Ama beni yakalamasından ziyade yakalandığım için daha çok kendime kızıyordum.

Ama artık beni kızdırmaya başlamıştı.

Onun odasındaydım. Masasında oturuyordu. Bilgisayarı açıktı ve ekranda Naomi bana bakıyordu. O gece kaybolan tek kadın olarak adlandırılmasından bu yana kırk sekiz saat geçmişti. Yüzü her yerdeydi; haberlerden sosyal medyaya kadar.

"Neden buna bakıyorsun?" dedim bilgisayarına bakarak.

"Konuyu değiştiriyorsun."

Haklıydı. Az önce var olmayan ilişkim hakkında çenesini kapalı tutmak için yüzlerce dolar istediği gerçeğinden kaçınıyordum. Ya da tek gecelik ilişkim demeliydim çünkü Petra'yla yatmıştım.

"Bunu daha ne kadar sürdüreceksin?" dedim.

"Peki ya sen? Daha geçen hafta gizlice dışarı çıktığını gördüm."

Böyle konuşurken Rory'yi bir çocuk olarak düşünmek imkânsızdı. Dağınık kızıl saçlarına ve bol kıyafetlerine rağmen on dört yaşında bir çocuğa benzemiyordu. Yaşıtım gibiydi.

CamScanner ile tarandı

"Seninle bir anlaşma yapalım," dedim. "Sana parayı vereceğim ve ikimiz de duracağız. Bir daha asla gizlice dışarı çıktığımı görmeyeceksin."

"Ya çıkarsan?"

"Tekrar gizlice dışarı çıkarsam sana iki katını vereceğim."

Kaşlarını havaya kaldırınca ifadesiz yüzü bozuldu. Şaşkınlığını çenesini ovuşturarak, teklifimi düşünüyormuş gibi yaparak örtüyordu. "Seni takip edeceğim," dedi.

"Edeceğini biliyorum."

Başını sallayıp düşündü ve sonra teklifime hayır dedi. "Başka bir fikrim var."

Çoktan kafamı sallamaya başlamış, sinirlenmiştim. Az önce öfkemin eşiğinde olsam bile şimdi büsbütün öfkeliydim. "Sana daha fazla para vermeyeceğim..."

"Para istemiyorum."

"Ne istiyorsun o hâlde?"

"Bir dahaki sefere gizlice dışarı çıktığında para istemeyeceğim. Hatta hiçbir şey istemeyeceğim," dedi. "Sadece Jenna'ya söyleyeceğim."

"Cidden bunu yapar mısın?"

İç çekti. Yorgun ve bıkkın yaşlı adamlar gibi değil, dudakları titreyen bir çocuk gibi. "Dur artık, baba," dedi. "Sadece annemi aldatmayı bırak."

Şimdi şaşırma sırası bendeydi. Söylediklerinin yarattığı etki, resmin tamamını görene kadar, her seferinde santim santim içime işliyordu.

Henüz bir çocuktu. Yetişkin olmasına yıllar vardı, hatta yakınında bile değildi. Şimdi, her zamankinden daha küçük görünüyordu gözüme. Ona ilk yalan söylediğim andan, tenis raketini nasıl tutacağını öğrettiğim günden ve tenisi golf için bıraktığı dönemden daha küçüktü. Düne göre bile daha küçüktü. O hâlâ küçücük bir çocuktu.

CamScanner ile tarandı

Bunların parayla, video oyunlarıyla, hatta şantajla hiçbir ilgisi yoktu.

Her şey benim yaptığımı düşündüğü şeyle ilgiliydi. Annesini aldatmak için gizlice dışarı çıktığımı düşünüyordu. Ve durmamı istiyordu.

Bunu anladığımda sanki mideme bir kurşun yemiş gibi oldum.

Ya da en azından o hissin nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyordum. Bir yumruktan çok daha güçlüydü. Ne söyleyeceğimi ya da nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Başımı sallayıp elimi uzattım.

El sıkıştık.

Tüm bunları daha önceden olduğu gibi Millicent'tan sakladım. Ona Rory'nin internette Naomi'yi araştırdığını bile söylemedim. Çocuklar her şeyi her yerde görüyordu zaten.

Josh hâlâ bütün gün televizyonda, son dakika haberleri ve akşam bültenlerinde aynı haberi yapıyordu. Hâlâ çok genç ve ciddiydi ama artık yorgun görünüyordu ve saçını kestirmesi gerekiyordu.

Son iki gündür, dinlenme tesislerini kontrol eden polislerle dolaşıyordu. Owen'ın kurbanlarını tuttuğu yer böyle bir yerdi; içi boşaltılmış ve bir sığınağa dönüştürülmüş terk edilmiş bir dinlenme tesisi. Polis, tüm şehirde içinde sığınak bulunabilecek her binayı arıyordu. Şimdiye dek hiçbir şey bulamamışlardı.

Bu gece, Josh boş bir yoldaydı, arkasında bir polis arabası ordusu vardı. Üzerinde onu daha da genç gösteren bir ceket ve başında beyzbol şapkası vardı; muhtemel bir suç mahalini kontrol ettiklerini söylüyordu. Gittikçe daha da uzaklaşıyorlar, hatta arama çalışmalarının doğudaki Goethe Eyalet Parkı yakınlarına kadar genişlediğini belirtiyordu.

CamScanner ile tarandı

Çünkü Naomi hâlâ hayattaydı.

Josh bunu söylemiyordu. Polis de bunu söylemiyordu. Ama herkes biliyordu ki eğer Owen hâlâ hayattaysa Naomi de hayattaydı. Onları daima hayatta tutar ve kurbanlarına korkunç şeyler yapardı. Televizyonda konuşulmayan türden. Benim bile hayal edemediğim şeyler çünkü şimdi bunları yapan Millicent'tı.

Ya da öyle olduğunu varsayıyordum. Naomi'nin hâlâ hayatta olduğunu sanıyordum ama Millicent'ın onu nerede tuttuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Polisin arama çalışmaları beni de meraklandırıyordu.

Ertesi sabah, garaj yolundan geri geri çıkarken Millicent da evden çıktı. Elini kaldırıp beklememi söyledi. Kapıdan arabama doğru yürümesini izledim. İnce bir pantolon ve minik puantiyeli beyaz bir bluz giymişti.

Cama doğru eğildi. Yüzü benimkine o kadar yakındı ki gözlerinin köşelerindeki minik çizgileri görebiliyordum, kırışıklıkları derin değildi ama elbet bir gün olacaktı. Elini kapının kenarına koyduğunda ön kolunda çizikler gördüm. Sanki bir kediyle oynamış gibiydi.

Nereye baktığımı görünce kolunu aşağı indirdi. Gözlerine baktım. Sabah güneşinde, neredeyse eskisi gibi görünüyordu.

"Ne?" dedim.

Cebine uzanıp beyaz bir zarf çıkardı. "Bunun işe yarayacağını düşündüm."

Zarf mühürlüydü. "Nedir bu?"

Göz kırptı. "Bir sonraki mektubun için."

Bu küçücük şey keyfimi yerine getirdi. Ben mektup yazmıyordum ama Owen yazıyordu.

"Bu onları ikna edecektir," dedi Millicent.

"Sen ne dersen o."

CamScanner ile tarandı

Elini yanağıma koyup başparmağıyla okşadı. Beni öpeceğini sandım ama yapmadı; burada, herhangi bir komşunun bizi görebileceği garaj yolunda böyle bir şey yapmazdı. Bunun yerine, eve dönerken badem sütü almamı hatırlatmış gibi rahat bir tavırla eve geri döndü.

Parmağımı zarfın kapağının altında kaydırıp köşesini açtım.

İçinde Naomi'nin bir tutam saçı vardı.

CamScanner ile tarandı

YİRMİ DOKUZ

Millicent'ın söylediklerine rağmen Naomi'nin saç tutamı hakkında tereddütlerim vardı. Acaba işleri daha mı iyi yoksa daha mı kötü bir hâle getirecekti? Jenna artık bıçak taşımasa da bildiğim kadarıyla fazla yemek yemiyordu. Yemeğini didikleyip tabağıyla oynuyordu ve artık yemekte pek fazla konuşmuyordu. Futbol antrenmanları ya da okulla ilgili hiçbir şey söylemiyordu.

Bundan hoşlanmamıştım. Bana gülümseyen, benden bir şeyler isteyen küçük kızımı geri istiyordum, böylece ona evet diyebilirdim. Ama şu an tek istediği masadan kalkmaktı.

Josh'a, Naomi'nin Owen'ın kurbanı olduğunu doğrulayan bir mektup gönderirsem arama çalışmaları daha da artacaktı. Polis onu bulmak için seksen kilometre içindeki her binayı didik didik edecek ve medya bunun her ânını haber yapacaktı.

Ama belki de mektubu göndermemek daha kötü olurdu. Belki de herkesin sonsuza dek Naomi'nin Owen'ın elinde olup olmadığını merak etmesine izin vermek daha kötü bir seçenekti. Çünkü o zaman Jenna insanların hiçbir şekilde bulunamadan ortadan kaybolabileceğini öğrenecekti. Gerçek bu olsa da bilmemesi daha iyiydi. En azından şimdilik.

Bir kez daha Millicent haklıydı. Saç tutamı işe yarayacaktı.

CamScanner ile tarandı

Mektubun birkaç taslağını gözden geçirdim. İlki çok ayrıntılıydı, ikincisi fazla uzundu. Üçüncüsü bir paragraf kadardı. Sonra Owen'ın hiçbir şey söylemek zorunda olmadığını fark ettim.

Saç tutamı yeterince şey anlatacaktı.

DNA testi yapacaklar ve Naomi'ye ait olduğunu öğreneceklerdi. Tek yapmam gereken onu bir kâğıda sarıp altına ismini yazmamdı.

—Owen

Son dokunuş da ucuz kolonyaydı.

Saç tutamını mektubumun üzerine koydum. Elli ya da yüz, kaç tane olduğunu bilmiyordum ama beş altı santim uzunluğundaydılar. Bir ucundaki saçlar yıpranmış ve farklı uzunluktaydılar. Diğer ucu o kadar düz kesilmişti ki neredeyse makasın kesişini görebiliyordum.

Bu düşünceleri zihnimden kovdum. Naomi'nin makası gördüğündeki yüz ifadesini düşünmek istemiyordum, sadece saçı kesildiğinde hissettiği o rahatlamayı hayal etmek istemiyordum.

Bunun yerine, saçı içine koyduğum kâğıdı katlayıp yeni bir zarfa koydum ve kapatmak için bir sünger kullandım. Mektubu posta kutusuna atana kadar da eldivenlerimi çıkarmadım.

Mektubu postalar postalamaz içimde bir adrenalin dalgası hissettim.

İş tüm bunlardan kaçabileceğim bir yer olmalıydı ama değildi. Herkesin dilinde Owen ve Naomi vardı; kızın nerede tutulduğundan ya da bulunup bulunamayacağından bahsediyorlardı. Kekona dersi olmamasına rağmen yine kulüpteydi. Her biri Naomi'nin annesi olacak yaştaki

CamScanner ile tarandı

kadınlarla dedikodu yapıyordu. Barda oturan erkeklerin bakışları televizyondaki kayıp güzel kadındaydı. Kimse Naomi'nin Lancaster'da ne yaptığıyla ilgili bir şey söylemiyordu. Bir anda herkesin kızı, kız kardeşi, komşu kızı hâline gelmişti.

Bunun bu kadar hızlı olması korkutucuydu.

Diğerlerinde böyle olmamıştı, özellikle de Holly. Kayıp olduğu hiçbir zaman bildirilmediğinden kimse onu aramadı.

Millicent ve ben bu kararı birlikte vermiştik. Holly öldükten sonra bazı konuları tartışmak hiç aklımıza gelmemişti. Yakalanmamayı düşünmekle o kadar meşguldüm ki bundan sonra ne olacağını hiç düşünmemiştim. Günler sonra Millicent'ın annesi aradı. Alzheimer'ı kaç kızı olduğunu unutacak kadar ilerlememişti. Holly'nin taburcu olduğunu ona hiç söylememiştik ama yine de biliyordu. Hastaneyi aramıştı.

O akşam ilk randevu gecemizi gerçekleştirdik. Daha önce hiç yapmamıştık. Hatta dilimize dolana kadar "randevu gecesi" ifadesiyle dalga geçtik.

Millicent'a annesinin aradığını söylediğimde yüz ifadesi değişmedi. Akşam yemeğini yeni yemiştik, çocuklar televizyon izliyordu ve biz hâlâ masadaydık. Domates ve organik peynirle doldurulmuş sebzeli burger köftesi, tatlı patates kızartması ve salata. Baharatlı mayoneze batırdığım patates kızartmalarını hâlâ bitirmeye çalışıyordum.

"Bunun olacağını tahmin etmiştim," dedi.

Çocukların etrafta olmadığından emin olmak için arkama baktım. O günlerde kendi gölgemden bile korkuyordum. Bırakın birini öldürmeyi, yasaları çiğnemeye bile alışık değildim, bu yüzden en ufak bir seste yakalanacağımızı düşünüyordum. Geçen her gün bir yıl yaşlanmış gibi hissediyordum.

"Bunu burada konuşmamalıyız," dedim.

CamScanner ile tarandı

"Elbette. Daha sonra, çocuklar uyuduğunda."

Bu bile beni tedirgin etmişti. "Dışarı gitmeliyiz. Ya da garaja inelim. Arabada falan oturabiliriz."

"Harika. O zaman bu bir randevu."

İlk randevu gecemiz on bir yaşındaki Rory ve on yaşındaki Jenna uyuduktan sonra gerçekleşmişti. Millicent, bize ihtiyaç duymaları hâlinde evin kapısını aralık bırakmıştı.

Annesine Holly'yi görmediğimizi söyleyeceğimizi sanıyordum. Yanılmışım.

"Ona kayıp olduğunu söyleyemeyiz," dedi Millicent. "Yoksa aramaya başlarlar."

"Ama bulamayacaklar..."

"Evet ama annem onu unutana kadar da aramaya devam edecekler."

"Yani annene yalan mı söyleyeceğiz? Ona Holly'nin burada olduğunu ve iyi olduğunu mu söyleyeceğiz?"

Başını salladı. Millicent'ın gözleri arabanın gösterge paneline sabitlenmiş, düşüncelere dalmıştı. Sonunda, "Bunun başka yolu yok," dedi.

Yine aptal gibi görüneceğimden korkarak bekledim.

Millicent, Holly hâlâ hayattaymış gibi davranmak istediğini söylediğinde bunun işe yaramayacağını düşündüğümü hatırladım. Yaptığımız ve görünüşe göre paçayı kurtardığımız onca şeyden sonra bizi mahvedecek olan şey buydu. Bunu doğru düzgün düşünmemiştik. Bunu hiç tartışmamıştık bile.

"İşe yaramayacak," dedim. "Eninde sonunda onunla konuşmak, onu görmek isteyecekler. Araştırmalarını derinleştirip ona ulaşmaya çalışacaklar..." Bunun neden işe yaramayacağının sebeplerini tek tek söyledim. Holly'yi gören ya da onunla konuşan son kişi biz olamazdık.

CamScanner ile tarandı

"Bence Holly kaçmak istiyor," dedi Millicent. "Muhtemelen benim yüzümden çünkü ona ne yaptığını ve neden o akıl hastanesine kapatıldığını hatırlatıyorum."

Anlamaya başlamıştım. "Ben olsam ve yeni bir başlangıç yapmak istesem ülkeyi bile terk edebilirdim."

"Kesinlikle ülkeyi terk ederdim," dedi. "Annene bir e-posta gönderir miydin peki?"

"Bir mektup. Anneme iyi olduğumu, sadece hayatımdaki bazı şeyleri çözmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu bildiren uzun bir mektup."

Mektubu Holly'nin ölümünden neredeyse bir hafta sonra gönderdi. Holly iyileşmek, kendini bulmak ve dünya üzerindeki yolunu çizmek için Avrupa'ya gideceğini ancak düzenli olarak kontrollerini yaptıracağını söylüyordu. Annesi anladığını yazdığı bir cevap mektubu gönderdi. Sonra da ona bir fotoğraf yolladık. Holly'nin çocukların okulunun önünde çektiğim fotoğrafıydı bu. Annesi bu mektubu daha sonra Millicent'a gösterdiğinde mektup dönüp dolaşıp yine karşımıza çıkmıştı.

Kayınvalidem vefat ettiğindeyse artık iki kızını da hatırlamıyordu.

CamScanner ile tarandı

OTUZ

Haberi ilk gördüğümde bir kafenin önünde araba otu-ruyordum. Ev ve iş arasında gidip geliyordum, çocukları okula bıraktıktan sonra kulübe geri dönerken kahve almak için durmuştum. O an telefonuma son dakika bildirimi geldi.

OWEN TEKRAR KENDİNİ GÖSTERDİ

Videoda Josh, Owen'dan gelen son not hakkında konuşuyordu. Uzun zamandır ilk kez yorgun görünmüyordu. Polis karakolunun önündeydi. Yanakları kızarmış, gözbebekleri heyecandan büyümüştü. Bir hafta boyunca polisin boş dinlenme tesislerini ve terk edilmiş barakaları kontrol etmesini takip ettikten sonra yeni bir adam gibi görünüyordu.

Ekranda Owen'ın adının açıkça görüldüğü mektubun bir kopyası gösterildi.

"Bu not, Owen Oliver Riley olduğunu iddia eden adamın bana gönderdiği tek şey değil. Bir de bu kâğıt parçasının içine sarılmış bir tutam saç mevcuttu. Kime ait olduğunu bilmiyoruz. Bir erkeğe mi yoksa bir kadına mı ait olduğunu bile bilmiyoruz. Şu anda DNA testleri devam ediyor ama daha fazla bilgiye ulaşır ulaşmaz ilk olarak burada açıklayacağız."

CamScanner ile tarandı

Josh'ın yanına Naomi'nin arkadaşı olduğunu söyleyen genç bir kadın geldi ama yine de Naomi'ye ne olduğunu bilmediğimizi vurguladı. Arkadaşı tanıdık gelmemişti. Onu Naomi ile gerçek hayatta ya da sosyal medyada gördüğümü hatırlamıyordum. Bu kadının genizden gelen kalın bir sesi vardı ve sanki bana arabada onunla kilitli kalmışım gibi hissettiriyordu. Naomi'nin "tatlı ama şirin değil, harika bir arkadaş olmasının yanı sıra kendi kendine yetebilen, akıllı ama ukala bir kadın olmadığını" iddia ediyordu ve bunların hiçbirinin ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Kadın görüntüden çıktı ve kamera Josh'a doğru kaydıktan sonra görüş açısını genişletti. Yanında bir adam duruyordu. Deniz ayısı gibi bıyıkları olan iriyarı bir adamdı. Josh, adamın Lancaster Otel'de müdür yardımcısı olduğunu ve Naomi ile birlikte çalıştığını söylüyordu. Ondan Naomi'yi tek kelimeyle tarif etmesini istemese de adam bir anda konuşmaya başladı.

"Naomi'yi tek kelimeyle tanımlamam gerekseydi, bu 'nazik' olurdu. Herkese, tüm konuklara ve tüm iş arkadaşlarına karşı nazikti. Her zaman yardım etmeye hazırdı. Misafirlerden birinin odasında bir şeye ihtiyacı varsa ve oda servisi meşgulse gönüllü olurdu. Biri hastaysa onun yerine bakardı. Asla bir şey istemezdi. En azından benden. Herkes adına konuşamam."

Arabamın camına vurulunca yerimden sıçradım.

Trista.

Camdaki yansımasını görmüştüm. Onu en son gördüğümde komalık olacak kadar kafası gidikti. Söz verdiğim gibi, Andy'ye hiçbir şey söylememiştim.

Trista gülümseyerek camı açmamı işaret etti. Dediğini yaptığımda yanağımdan öpmek için eğildi. Kayısı rengindeki ruju yapış yapıştı.

CamScanner ile tarandı

"Ah, selam," dedim.

Güldü. Papatya baskılı tenis şapkası onu daha genç gösteriyordu. "Kusura bakma. Keyfim yerinde."

"Bunu görebiliyorum." Arabadan inip onun karşısına geçtim. Gözleri berraktı, gözbebekleri ne çok büyük ne de çok küçüktü. Teni dün bütün günü plajda geçirmiş gibi hafif bir pembe tonundaydı. "Harika görünüyorsun."

"Harika hissediyorum."

Rahatlayınca onu ne kadar kafaya taktığımı fark ettim. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Senin için endişeleniyordum."

"Andy'yi bıraktım," dedi.

"Nerede bıraktın?" Kafede olduğunu düşünerek cidden arkasına baktım.

"Hayır, demek istediğim onu terk ettim."

Şaşkınlığımı gizleyemedim. Andy ve Trista, Millicent ve benden kısa bir süre sonra evlenmişlerdi. Düğünlerine katılmıştık. İkisi de hiçbir zaman bir sorun olduğunu ima etmemişlerdi, ne bana ne de Millicent'a. Trista illaki bir şey söylerdi.

"Sana söylemedi mi?" diye sordu Trista.

"Hayır."

"Yaptım işte. Onu terk ettim."

Ona evliliği bittiği için üzgün olduğumu söylemek istiyordum çünkü öyleydim. Hem onlar benim arkadaşlarımdı. Ama o kadar mutlu görünüyordu ki tek kelime edemedim.

Trista gözlerini devirdi. "Sorun değil. Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Ama ne var biliyor musun? Onu hiçbir zaman gerçekten sevmedim. Senin Millicent'ı sevdiğin gibi değil." Gülümsedi, hiç utanması yoktu. "Bu doğru. Kriterlerime uyduğu için Andy'yle evlendim. Kulağa ne kadar korkunç geliyor, değil mi? Haydi, söyle. Korkunç biriyim."

CamScanner ile tarandı

"Asla korkunç olduğunu söylemedim."

"Ama düşünüyorsun. Düşünmek zorundasın... Ne de olsa Andy'nin arkadaşısın."

"Senin de arkadaşınım." Omuz silkti. "Dersleri iptal etmek zorundayım. Bunun için üzgünüm ama Andy oradayken artık kulübe gelemem."

"Anlıyorum."

"Bana gerçekten çok yardımcı oldun," dedi. "Konuştuğumuz o gün her şeyin çözülmesini sağladı."

O konuşma bana da yardımcı olmuştu. Trista sayesinde Owen hakkında başka türlü bilemeyeceğim şeyler öğrenmiş, Josh'a ikna edici bir mektup yazabilmiştim. Ama kastettiği şey bu değildi.

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedim kendimi arkadaşımın evliliğini yıkmadığına ikna etmek için.

"Eğer o gün beni dinlemeseydin Owen hakkında asla konuşamazdım. Kimse bunları duymak istemez. Onun sadece bir canavar olduğunu düşünmek istiyorlar."

"Öyle değil mi?"

İçeceğini içerken bunu düşünüyordu. "Hem evet hem hayır. Sana Owen'la seksin iyi olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Harika değil ama iyi demiştim?"

Başımı salladım. "Yalan söyledim. Harikaydı. Aslında mükemmeldi. Owen..." Sesi değişti. Bakışları kafenin dışındaki otoparka kayarak göremediğim bir anının içinde kayboldu. Ona öylece bakmak garip geliyordu ama yorum yapmak daha da garip olurdu, bu yüzden sustum.

"Onu sevdim," dedi.

"Owen'ı mı?"

Evet anlamında başını salladı. "Kulağa korkunç geldiğini biliyorum. Kaçıp onunla birlikte olacağımı falan kastetmiyorum. Zaten nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim

CamScanner ile tarandı

yok. Aman Tanrım, saçmalıyorum." Açıklamaktan vazgeçerek ellerini havaya kaldırdı. "Üzgünüm. Bu çok tuhaf."

"Hayır, öyle..." Başka bir kelime düşünemiyordum.

"Tuhaf."

Omuz silktim. "Tamam, tuhaf." Ve korkunçtu.

"Bir canavarı sevmek berbat bir şey değil mi?"

"Ona ne zaman âşık olduğunu bilmiyordun ama değil mi?"

"Hayır."

"Ve ona bir canavar olduğu için âşık olmadın, değil mi?"

Şimdi omuz silkti. Gülümsedi. "Doğrusu bilmiyorum."

Cevap veremedim.

CamScanner ile tarandı

OTUZ BİR

Umut Kardeşliği adlı bir kilise, Naomi hakkında konuşmak, onun için dua etmek ya da bir mum yakmak isteyenler için bir toplanma yeri hâline gelmişti. Bunu başlatanlar arkadaşları ve iş arkadaşlarıydı, belki de deniz ayısı görünümlü adam ya da genzinden konuşan kız da olabilirdi, şimdiyse daha geniş bir topluluğa yayılmıştı.

Kiliseye girmedim ama işten eve dönerken uğradım ve insanların içeri girip çıkmalarını izledim. Bazıları bir süre kalıyor; diğerleriyse sadece birkaç dakika duruyordu. Kulüpten birkaç kişiyi tanıdım ve bahse girerim hiçbiri Naomi'yle hiç tanışmamıştı. Bunlar resepsiyon görevlileriyle takılan insanlar değildi.

Bu durum muhtemelen müşterilerinden biri aracılığıyla Millicent'a kadar gelmiş ve o da ailemizin cuma günü kiliseye gitmesi gerektiğine karar vermişti.

O akşam hepimizin acelesi vardı. Dersten geç çıkmış ve eve gelince hemen duşa girmiştim. Rory okuldan sonra bir arkadaşının evine gitmiş ama zamanı unutmuştu, Millicent da onu almaya gitmişti. Jenna odasında hazırlanıyordu. Akşam yemeğini evde yiyecek vaktimiz yoktu, o yüzden kiliseden sonra dışarıda yiyecektik. Millicent, hangi restorana gideceğimiz hakkında toplu bir mesaj

CamScanner ile tarandı

başlatmıştı. Rory İtalyan, Millicent da Meksika istiyordu, benimse umurumda değildi.

Araba garaja girdiğinde Jenna'ya, "Düş önüme," diye seslendim. Jenna böyle söylediğimde hep bir baba gibi konuştuğumu söylerdi.

Ama şimdi hiçbir şey demedi.

"Jenna?"

İkinci kez cevap vermeyince üst kata çıkıp kapısını çaldım. Kapısında küçük bir beyaz tahta vardı. Gökkuşağı renklerinde kurdelelerle süslenmişti ve üzerine kıvrımlı bir el yazısıyla *Hayır, Rory* yazılmıştı.

Alt katta garajın kapısı açıldığında Millicent seslendi. "Hazır mısınız?"

"Neredeyse," dedim ve tekrar kapıyı çaldım.

Jenna cevap vermedi.

"Neler oluyor?" dedi Millicent.

Kapının kilidi açıktı.

Birkaç santim araladım. "Jenna? İyi misin?"

"Evet." Banyodan alçak bir ses geliyordu.

Evimizde herkesin odasında bir banyo vardı. Dört yatak odası, dört banyo, Hidden Oaks'ta tüm evler bu şekilde inşa edilmişti.

"Hadi!" diye bağırdı Rory.

Millicent merdivenlerden yukarı çıktı.

Jenna'nın odasına girip çocukluk oyuncaklarının, genç kız kıyafetlerinin, ayakkabılarının ve makyaj malzemelerinin arasından geçtim. Banyonun kapısı açıktı. Tam içeriye bakarken Millicent, Jenna'nın odasının dışındaki koridorda belirdi.

"Neler oluyor?"

Jenna, ayaklarının etrafına yayılmış koyu renkli saç tutamlarıyla beyaz fayansların üzerinde duruyor, fal taşı gibi

CamScanner ile tarandı

açılmış gözleriyle bana bakıyordu. Saçlarını kesmişti. En fazla iki santim olan saçları kafa derisine kadar kırpılmıştı.

Arkamda duran Millicent'ın nefesi kesildi. Beni geçip Jenna'ya doğru koştu ve iki eliyle başını tuttu. "Ne yaptın sen?" dedi.

Jenna gözünü kırpmadan bana bakıyordu.

Cevabı bildiğim hâlde hiçbir şey söylemedim. Jenna'nın ne yaptığını biliyordum. Ama bunun farkına varmak taş kesilmeme sebep olmuştu. Sanki bedenim Jenna'nın odasındaki turuncu renkli halıya kök salıyordu.

"Bu da ne..." Odaya giren Rory kız kardeşine, banyo zemini kaplayan saçlara bakıyordu.

"Şimdi beni kaçırmaz, değil mi?" dedi Jenna bana dönerek.

"Tanrım," dedi Rory.

Tanrının bununla bir alakası yoktu.

Owen'ın vardı.

Kiliseye gitmedik. Dışarı çıkmadık.

"Kızımızın doktora ihtiyacı var," dedi Millicent.

"Bir doktor tanıyorum," dedim. "Öğrencilerimden biri."

"Ara onu. Hayır, bekle. Belki de öğrencin olmamalı? Belki de bilmelerini istemeyiz?"

"Neyi bilmelerini?"

"Kızımızın yardıma ihtiyacı olduğunu."

Ne yapacağımızı bilemeden birbirimize baktık. Gerçeklikten çok uzaktık.

Bu bizim için yeni bir sorundu. Çocuk yetiştirme kitaplarında her şeyin cevabı bulunabilirdi. Millicent'ta da öyle. Fiziksel olarak hastaysan doktora git. Kendini iyi hissetmiyorsan yatağa git. Hasta taklidi yaparsan doğru okula. Başka bir çocukla sorun yaşarsa ebeveynlerini ara. Sinir krizi geçiriyorsa ara ver.

CamScanner ile tarandı

Ama böylesi kitaplarda yoktu. Kitaplar, çocuğunuz bir seri katilden korktuğunda ne yapacağınızı söylemiyordu. Özellikle de böylesinden.

Yatak odamızdaydık, sessizce konuşuyorduk. Jenna alt kattaki kanepede, başında beyzbol şapkasıyla televizyon izliyordu. Rory de onunla birlikteydi. Ona kız kardeşini gözünün önünden ayırmamasını söylemiştik. Ayrıca onunla dalga geçmemesini de. Bir kez olsun dediğimizi yapmaya karar verdi.

Millicent aile hekimimizi aramaya karar verdi. Dr. Barrow müşterimiz değildi. Sadece yıllardır tanıdığımız bir aile hekimiydi.

Boğazımız ve karnımız ağrıdığında bizi tedavi eder, bir yerimizin kırılıp kırılmadığını ya da beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğimizi kontrol ederdi ama böyle bir durumda yardımcı olabileceğini sanmıyordum. Kendisi akıl sağlığının gerçek bir şey olduğuna inanmayacak kadar yaşlı bir adamdı.

"Geç oldu," dedim Millicent'a. "Cevap vermeyecektir."

"Her zaman bir doktora ulaşmanın yolu bulunur."

"Belki de..."

"Arayacağım," dedi. "Bir şeyler yapmalıyız."

"Evet. Sanırım yapmalıyız."

Millicent telefon açarken bana bir bakış attı. Bakışının ne anlama geldiğini çözemediğim nadir anlardan biriydi. Tahmin etmem gerekseydi biraz panik olduğunu söylerdim.

Jenna'yı kontrol etmek için aşağı indim. Rory ile kanepedeydiler. Ekmek arası patates yiyip televizyon izliyorlardı. Jenna bana baktı. Ona gülümsedim, her şeyin yolunda olduğunu, kendisinin iyi olduğunu, dünyanın iyi olduğunu ve kimsenin ona zarar vermeyeceğini anlatmaya çalışıyordum. Bakışlarını çevirip sandviçinden bir ısırık daha aldı.

CamScanner ile tarandı

Hiçbir şey söyleyememiştim.

Millicent üst katta telefondaydı. Telesekretere sakin bir şekilde acil bir durum olduğunu ve bu akşam Dr. Barrow ile konuşması gerektiğini açıklıyordu. Telefonu kapattıktan sonra beş dakika bekledi ve tekrar aradı.

Nihayet Dr. Barrow geri aradı. Millicent hemen neler olduğunu, kızımızın ne yaptığını anlatmaya koyuldu. Kelimeler ağzından yeteri kadar hızlı çıkmıyordu.

Bu onun için, bizim için, ailemiz için bir krizdi. Benim rolümse hiç belli değildi.

Kriz geçiren Jenna'ydı.

Bir şeyler yapmaya çalışan Millicent'tı.

Yolumuzdan uzak duran Rory'ydi. Ateş hattının dışında.

Bense merdivenlerden aşağı yukarı koşan, herkesi kontrol eden ve hiçbir şeye karar vermeyen kişiydim. Yine ortadaydım.

CamScanner ile tarandı

OTUZ İKİ

Dr. Barrow, cumartesi günü normal ücretinin iki katı karşılığında bizimle görüşmeyi kabul eden bir çocuk psikoloğu önermişti. Ofisinde halıdan tavana kadar her yer bej rengindeydi ve sanki bir kâse yulaf ezmesi içindeymişiz gibi hissediyordum.

Psikolog bu tür vakalarda uzmanlaşmıştı ve bize Jenna'nın kendini güvende hissetmediğini söylemişti. Gerçek adı önemsiz olan bir tür medya kaynaklı anksiyete bozukluğu olduğundan şüpheleniyordu. Böyle davranmasının nedeni de önemli değildi çünkü mantıklı hiçbir yanı yoktu. Akıl burada devre dışı kalmıştı.

"Jenna'nın güvende olduğunu uykusunda tekrar edene kadar söyleyebilirsiniz ama bir fark yaratmayacaktır."

Millicent, mümkün olduğunca doktora yakın oturmuştu. Geceyi Jenna'nın odasında geçirmiş, neredeyse hiç uyumamıştı ve berbat görünüyordu. Ben de aynı şekildeydim. Jenna dün gece sorunsuz uyumuştu. Saçlarını kesmek ona huzur vermiş gibiydi. Doktora bunu anlatmaya çalıştığımda elini kaldırdı.

"Yanlış."

"Yanlış," dedim. Onun ses tonunu taklit etmeye çalıştım ama kibri çok fazlaydı.

CamScanner ile tarandı

"Hissettiği rahatlık muhtemelen geçici; ta ki başka bir haber onu tekrar tetikleyene kadar," dedi. Dr. Barrow'un aracı olduğu acil cumartesi görüşmesinin bir parçası olarak da son bir saatini Jenna ile geçirdi. Biz ikinci kısımdık.

"Ne yapacağız?" diye sordu Millicent.

Doktorun, Jenna'nın kendini güvende hissetmesi için birtakım fikirleri vardı. İlk olarak iki haftada bir görüşeceklerdi. Her seans iki yüz dolardı, sigorta geçmiyordu, sadece nakit ya da banka kartı geçerliydi. İkincisi, yapacağımızı söylediğimiz her şeyi yapmaktı. Jenna'yı hiçbir koşulda hayal kırıklığına uğratmamalıydık. Onun yanında olmayacağımızı düşünmesine asla izin vermemeliydik.

"Ama buna zaten izin vermiyoruz," dedim.

"Her zaman mı?" diye sordu.

"En azından zamanın yüzde doksanında," dedi Millicent. "Belki doksan beş."

"Yüzde yüze çıkaracaksınız," dedi doktor.

Millicent sanki sihirli bir değnek sallayıp bunun gerçekleşeceğini düşünüyormuş gibi başını salladı.

"Son ama kesinlikle en önemlisi," dedi. "Onu medyadan, seri katilden ve kurbanlarıyla ilgili tüm haberlerden uzak tutacaksınız. Özellikle bu devirde bunun imkânsız olduğunu farkındayım ama bunu olabildiğince yapmaya çalışın. Evde haberleri izlemeyin. Owen'ı ya da onunla alakası olabilecek hiçbir şeyi tartışmayın. Ailenizle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranmaya çalışın."

"Yok zaten," dedim.

"Elbette yok."

Doktora yüklü bir çek yazıp kalktık. Jenna bekleme odasındaydı. Duvardaki televizyonda çizgi film açıktı ama o, telefonuna bakıyordu.

Millicent kaşlarını çattı.

CamScanner ile tarandı

Gülümseyip elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. "Kim kahvaltı ister bakalım?"

Hafta sonu tam bir toplantı telaşesiyle geçti: Tüm aile bir arada, Jenna'yla yalnız, Rory'yle yalnız, her iki çocukla birlikte ve sadece Millicent'la. Pazar akşamı yeni kurallarımız belirlenmişti bile ve bunlardan biri haberleri hayatımızdan çıkarmaktı. Tüm haber programları yasaktı, gazeteler de öyle. Çevrimiçi platformlardan film izleyecektik ve mümkün olduğunca canlı televizyondan kaçınacaktık. Radyo da yasaktı. Bunların hepsi interneti kısıtlamaya kıyasla daha kolaydı. Çocuklar interneti okul için, eğlence için ve iletişim için kullanıyorlardı.

Millicent yine de internete şifre koymayı denedi. Kendisi bağlanmadığı sürece kimse bağlanamayacaktı.

İsyan bayrakları çekildi.

"O zaman burada yaşayamam," dedi Rory bu cümleyle isyanı başlatarak.

Abisiyle aynı fikirde olan Jenna başını salladı. Ender görülen bir dayanışma ânı.

Ben de çocuklarla aynı fikirdeydim. Millicent'ın önerdiği şey pratik değildi, uygulanması zordu. Saçmaydı.

Ama sesimi çıkarmadım.

Rory aramızdaki zayıflığı hissederek annesine baktı. Millicent'in uzun çalışma saatlerinden başlayarak, şifre fikrinin neden işe yaramayacağına dair tüm nedenleri sıraladı.

Sonunda Jenna bağırdı. "İngilizceden kalacağım."

Bu kadar.

İngilizce bu yıl onu çok zorlamıştı. Onur listesinde kalmak için iki kat daha fazla çalışmıştı ve Jenna'nın bu listeden düşme ihtimali Millicent'ın fikrini değiştirmesine neden oldu. Böylelikle kural sayısı düştü.

CamScanner ile tarandı

Ebeveyn kontrolleri, dizüstü bilgisayarların aile odasına taşınması ve tüm haber uygulamaları telefonlardan silinmesi. Bunlar pratik olmaktan ziyade psikolojik önlemlerdi ama hepimiz konuyu anlamıştık. Yine de Jenna'nın yeni kurallara uyup uymayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir kuaför, Jenna'nın saçından geriye kalanları şekillendirmeye çalıştı. Biraz toparlanınca o kadar da kötü görünmedi, sadece farklıydı. Millicent, olur da saklamak isterse diye çeşit çeşit şapka aldı. Hepsini yemek masasına dizdi ve Jenna masa boyunca yürüyerek her birini denedi. En sonunda omuz silkti.

"Güzeller," dedi.

"İçlerinden beğendiğin var mı?" diye sordu Millicent.

Jenna tekrar omuz silkti. "Şapkaya ihtiyacım olduğundan emin değilim."

Millicent'ın omuzları çöktü. Jenna'nın saçları hakkında ondan daha fazla endişeliydi. "Pekâlâ," dedi şapkaları toplayarak. "Onları odana götüreceğim."

Yatmadan önce Rory'yi kontrol etmeye gittim. Yatağında çizgi roman okuyordu. Hemen yastığının altına sakladı ve ben de görmemiş gibi davrandım.

"Ne?" dedi. Kızgındı.

Masasına oturdum. Kitaplar, defterler, şarj cihazları. Dolu bir cips paketi ve yarı canavar yarı kahraman gibi görünen bir şeyin çizimi. "Bu haksızlık," dedim. "Hiçbir şey senin suçun değil ama yine de buna katlanmak zorundasın."

"Takım için fedakârlık yapacağız yani, anladım."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Ne hakkında?"

"Kız kardeşin."

Bir şeyler söylemeye başladı. O yeşil gözlerinden birazdan ukalalık yapmaya başlayacağını anlayabiliyordum.

CamScanner ile tarandı

Ama durdu. Bir an sessiz kaldı. "Bilmiyorum," dedi. "Kafayı şu adama takmış durumda."

"Owen."

"Evet. Her zamankinden daha takıntılı. Nasıl olduğunu biliyorsun." Jenna'nın ister futbol ister kurdeleler ya da midilliler olsun, bir konuya bütünüyle odaklanma yeteneğinden bahsediyordu. Rory böyle olmadığı için buna takıntı diyordu.

"Okulda nasıldı?" diye sordum.

"Gördüğüm kadarıyla iyi. Hâlâ popüler."

"Bir değişiklik olursa bana haber verebilir misin?"

Düşündü; belki de karşılığında bir şey isteyecekti. "Olur," dedi.

"Ve fazla üzerine gitme."

"Ama bu benim işim. Ben onun kardeşiyim." Rory gülümsedi.

"Biliyorum. Sadece bu konuda o kadar iyi olma."

***

Millicent ve ben nihayet pazar gecesi geç saatlerde yalnız kaldık. Yorgundum. Endişeliydim. Owen, Naomi ya da Lindsay hakkındaki bir sonraki haberden korkuyordum.

Naomi. İki gündür ilk kez, Millicent'ın yanımızdan ayrılmadığı aklıma geldi. Cuma gecesinden beri bizimleydi. Naomi'nin nerede olduğunu, hâlâ hayatta olup olmadığını merak ediyordum. Herhalde suyu vardı. Su olmadan hayatta kalamazdı.

Naomi'nin nerede olduğunu, elinin kolunun neyle bağlandığını, etrafında neler olduğunu hiç düşünmek istemiyordum. Ama kendimi buna zorladığımda kafamda bir şeyler canlandı. Bir yeraltı sığınağı ya da bodrum, normal bir evin ses geçirmez odası. Ne ile bağlandığını da düşündüm. Kırılmamaları için çelikten zincirler ve kelepçeler.

CamScanner ile tarandı

Ama böyle olmayabilirdi. Belki de sadece bir odaya kilitlenmiştir ve etrafta dolaşmakta özgürdür. Yatağı, şifonyeri, banyosu, belki de buzdolabı olan normal bir oda da tutuluyor da olabilirdi. Konforlu ve temiz. Korku ya da işkence odasıyla alakası olmayan bir oda. Belki televizyonu bile vardı.

Ya da yoktu.

Millicent'a döndüm; yatakta oturmuş, tabletinde televizyonda duyduklarından korkan çocukları araştırıyordu.

Ona Naomi'yi sormayı düşündüm. Onu nerede ve nasıl tuttuğunu bilmek istiyordum ama bu bilgiyle yapabileceklerimden korkuyordum.

Kendimi kontrol edebileceğimi sanmıyordum.

Nerede olduğunu öğrenirsem onu görmeye gidecektim. Bunu yapmak zorunda hissedecektim. Ya en kötü senaryoyla karşılaşırsam? Ya bir bodrum katında bir radyatöre zincirlenmiş, üstü başı pislik içinde ve işkenceden yaralıysa? Çünkü bu manzarayla karşılaştığım takdirde ne yapacağımdan emin değildim.

Onu öldürür müydüm? Yoksa gitmesine izin mi verirdim?

Bu yüzden sormadım.

CamScanner ile tarandı

OTUZ ÜÇ

Owen'ı geri getirmek işe yaramıştı. Kimse onun Lindsay'i kaçırıp öldüren ve Naomi'yi kaçıran kişi olduğundan şüphe duymuyordu. Şimdi yavaş yavaş ortadan kaybolma zamanıydı. Tek yol haberleri durdurmaktı: Artık mektup yoktu, saç tutamları yoktu, kaybolan kadınlar yoktu. Artık ceset yoktu.

Bir çıkış stratejisine ihtiyacımız vardı. Jenna için.

Kulüpte hâlâ Owen hakkında konuşuyorlardı. Onlarla hiç muhatap olmuyordum. Kulüp binasından, dedikodulardan, hatta Kekona'dan bile uzaklaştım. Hâlâ haftada iki dersimiz vardı ama o her gün kulüpteydi. Bütün günümü kortta ya bir öğrencimle ya da bir sonrakini bekleyerek geçirdim. Son birkaç haftadan ve geçtiğimiz haftadan sonra, günler neredeyse çok normal geçiyordu. Bir şey er ya da geç bunu bozacaktı.

Kurulduğundan bu yana Hidden Oaks'ta yaşayan bir çiftle dersim vardı. Yavaşlardı ama hareket edebilmeleri bile takdire şayan bir şeydi.

İşimiz bittiğinde, üçümüz birlikte kulüp içindeki kafeye yürüdük. Bir kahve içip haftalık programıma göz atmak istiyordum. Kafeye giden en kısa yol, kulüp binasından oradan geçiyordu ki orada da Andy'yle karşılaştım.

CamScanner ile tarandı

Trista onu terk ettiğinden beri görüşmemiştik. Eskiden hep aynı görünürdü: göbekli, saçları seyrelmiş ve şarap içmekten kızarmış yanaklar.

Şimdiyse garip görünüyordu. Bara yaslanmış, yüz yıllık gibi görünen bir eşofman giymişti. Hidden Oaks gömleği yepyeni görünüyordu; katlama yerleri hâlâ belliydi, mağazadan yeni alınmış ve hemen giyilmiş gibiydi. Sinekkaydı tıraş olmuştu ama saçları dağınık görünüyordu. Elindeki içki kahverengi, sek ve buzsuzdu.

Ona doğru yürüdüm çünkü o benim arkadaşımdı. Ya da ben ondan bir şeyler saklamaya başlayana kadar öyleydi.

"Merhaba," dedim.

Bana döndü ama mutlu görünmüyordu. "Vay be, eğitmenimiz gelmiş. Tenis eğitmeni, yani. Tabii başka bir şeyin de eğitmeni değilsen."

"Ne oldu?"

"Ah, sanırım ne olduğunu biliyorsun."

Başımı sallayarak omuz silktim. Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davrandım. "İyi misin?"

"Hayır, pek sayılmaz. Ama belki de bunu karıma sormalısın. Onu epey iyi tanıyorsun, değil mi?"

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden onu kolundan tuttum. "Hadi gidip biraz hava alalım," dedim. Neyse ki itiraz etmedi ve işyerimde başımı belaya sokacak başka bir şey söylemedi.

Kulüp binasından geçip ön kapıdan çıkarak kemerli bir yola çıktık. Sarmaşıklar yürüme yolunun üzerini sarmış, etrafından dolanarak aşağı inmişti. Bir tarafta spor malzemelerinin satıldığı dükkân, öbür tarafta otopark vardı.

Durup Andy'ye döndüm. "Bak, aranızda neler..."

"Karımla yatıyor musun?"

"Tanrım! Hayır."

CamScanner ile tarandı

Emin olmayarak bana baktı.

"Andy, karınla asla yatmam. Asla."

Öfkesi dinerken omuzları biraz çöktü. Bana inanmıştı. "Ama başka birine âşık."

"Ve o kişi ben değilim." Ona kim olduğunu söylemeye niyetim yoktu.

"Ama onu her zaman görüyorsun. Haftada iki kez, değil mi? Senden tenis dersleri almıyor mu?"

"Birkaç yıldır alıyor, evet. Bunu biliyorsun. Ama bir ilişkisi olduğundan hiç bahsetmedi."

Andy gözlerini kısıp bana baktı. "Bu doğru mu?"

"Birbirimizi ne kadar zamandır tanıyoruz?"

"Çocukluğumuzdan beri."

"Trista'ya senden daha sadık olacağımı mı düşünüyorsun?"

Andy ellerini havaya kaldırdı. "Bilmiyorum. O kayıp kızlar için gerçekten çok üzgündü. Haberleri bile izlemiyordu." Yere bakıp ayağını sahte kaldırım taşına sürttü. "Hiçbir şey bilmediğine yemin eder misin?"

"Yemin ederim."

"Tamam. Özür dilerim," dedi.

"Sorun değil. Öğle yemeği yemek ister misin?" Bir şeyler içmekten bahsetmiyordum.

"Şimdi değil. Eve gideceğim."

"Emin misin?"

Başını sallayıp uzaklaştı. Kulüp binasına geri dönmeden otoparka doğru gitti. Ona araba kullanamayacağını söyleyecektim ama sustum. Valeler ona engel olacaktır. Sorumluluk vs...

Derslerim devam etti. Haber yoktu. Arama yoktu, herhangi bir aksaklık yoktu. Ta ki işten çıkıp eve dönerken araba yıkama yerine uğrayana kadar...

CamScanner ile tarandı

Normalde telefonumu –tek kullanımlık olanı– en azından iki günde bir kontrol ederdim ancak kendi kuralımı bozmuştum. Başımda uğraşacak bir sürü dert vardı.

Telefon, bagajımdaki yedek lastiğin içine gizlenmişti. Yıkamacıda süpürebilsinler diye her şeyi bagajdan çıkardım ve diğer her şeyle birlikte telefonu da aldım. Araba yıkanırken telefonu açtım ve yeni mesaj sesiyle yerimden sıçradım. Hem ses hem de telefon eski modaydı. Akıllı telefon bile değildi, sadece göründüğünden daha ağır, kontörlü bir telefondu.

Yıllar önce bir indirim mağazasından almıştım. Bu kararı vermem biraz uzun sürmüştü. Hangi telefonu alacağım konusunda değil, o zamanlar tüm kontörlüler aynı görünüyordu. Bu telefonlardan bir tane almaya karar vermem uzun sürmüştü. Güzel bir tezgâhtar kadın yanıma gelmiş ve yardım edip edemeyeceğini sormuştu. Elektronik hakkında pek bilgisi olmayacak kadar yaşlı görünüyordu ama her şeyi bildiği ortaya çıktı. Hem de çok sabırlı ve nazikti, ben de birbiri ardına sorular sordum. Cevapların bir önemi yoktu. Teknik detaylar umurumda değildi. Tek kullanımlık ikinci bir telefon isteyip istemediğime karar vermeye çalışıyordum sadece, sonunda bir tane aldım çünkü bir noktada yürüyüp gitmek kabalık olurdu. Kadının çok fazla vaktini almıştım.

O zamandan beri bu şey bendeydi. Annabelle de en son kaydettiğim kişiydi.

Onun aradığım kişi olmadığına karar verdikten sonra aklıma bile gelmemişti. Annabelle'i düşünmek için hiçbir sebebim yoktu, ta ki o arayana kadar. Ya da mesaj atana kadar yani. Sağır bir adamı aramanın hiçbir manası yoktu.

Hey yabancı, yakında tekrar bir şeyler içelim. Bu arada ben Annabelle

CamScanner ile tarandı

Mesajı ne zaman gönderdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Telefonumu açtığımda gelmişti ama bir hafta önce de göndermiş olabilirdi. Telefonu en son kontrol ettiğimden bu yana en az bir hafta geçmişti.

En azından onu bilerek görmezden gelmediğimi söylemek için mesaja cevap vermeyi düşündüm.

Arabam hâlâ yıkanıyordu, bu yüzden telefonla uğraşmaya devam ettim. Annabelle'den gelen mesajdan önce Lindsay'den bir mesaj vardı. Görmezden geldiğim o mesaj. Üzerinden on beş ay geçmişti.

Geçen gün harika zaman geçirdim, Tobias. Görüşmek üzere!

Tobias. Asla bir kişiliği olmaması gerekiyordu. Ve kimseyle yatmaması gerekiyordu.

Millicent ve ben onu birlikte yaratmıştık. Florida'da sıcaklıkların kırk derecenin altına düştüğü nadir görülen serin gecelerden biriydi. Sıcak kakao ile bir top dondurma arasında Tobias doğdu.

"Görünüşünü değiştiremezsin," dedi bana. "Yani peruk ya da sakal takmadan olmaz."

"Peruk olmaz."

"O zaman başka bir şeye ihtiyacın var."

Sağırmışım gibi davranmayı öneren bendim. Daha birkaç gün öncesinde sağır bir çocuğa ders vermiştim ve iletişim kurmak için cep telefonlarımızı kullanmıştık. Aklımda yer etmişti, bu yüzden bunu önerdim.

"Harika," dedi Millicent. Beni tam da sevdiğim şekilde öptü.

Sonra ismimi tartıştık. Akılda kalıcı ama tuhaf olmamalıydı, geleneksel ama yaygın olmamalıydı. İki isim arasında kalmıştık: Tobias ve Quentin. İkincisini kısaltmasından dolayı istemiştim. Quint, Toby'den daha iyiydi.

Her iki ismin de artılarını ve eksilerini tartıştık. Millicent onların kökenlerini bile araştırdı.

CamScanner ile tarandı

"Tobias, İbranice Tobiah adından geliyor," dedi internetten okuyarak. "Quentin ise Romalı Quintus isminden geliyor."

Omuz silktim. İkisinin de kökeni benim için bir şey ifade etmiyordu.

Millicent devam etti. "Quentin, Latince 'beşinci' anlamına gelen kelimeden türetilmiş. Tobias ise İncil'de geçiyor."

"Hikâyesi neymiş?"

"Bekle." Millicent tıklayıp kaydırdı ve "Sarah'yı kurtarmak için bir şeytanı öldürmüş ve sonra onunla evlenmiş," dedi.

"Tobias olmak istiyorum," dedim.

"Emin misin?"

"Kim kahraman olmak istemez ki?"

Tobias işte o gece doğdu.

Çok fazla kişi onunla tanışmadı; sadece bir-iki barmen ve birkaç kadın. Millicent bile onunla tanışmadı. Tobias benim ikinci kişiliğim gibiydi. Kendi sırları bile vardı.

Annabelle'in beni bir şeyler içmeye davet eden mesajına cevap vermedim. Telefonu kapatıp bagaja geri koydum.

CamScanner ile tarandı

OTUZ DÖRT

Noel, altı yıl önce. Rory sekiz, Jenna yedi yaşındaydı ve ikisi de neden sadece tek bir büyükanne ve büyükbabaları olduğunu sormaya başlamıştı. Ailem hakkında hiç konuşmamıştım, kim oldukları ya da nasıl öldükleri hakkında hiçbir şey söylememiştim. Onların soruları beni nasıl bir cevap verebileceğimi düşünmeye itti. Ne söylemem gerektiğini.

Bir gece yemek yiyip yatarsam uykusuzluğuma çare olacağını umarak mutfağa indim. Arta kalan fasulye yemeğini tencereden yedim. Soğuktu ama çok da kötü değildi. Millicent mutfağa girdiğinde hâlâ yemek yiyordum. Bir çatal alıp yanıma oturdu.

"Neler oluyor?" diye sordu. Millicent tencereden büyük kaşık aldı ve bana bakarak bekledi. Gecenin bir yarısı yemek yemek için asla kalkmazdım. Bunu biliyordu.

"Çocuklar ailemi soruyorlar."

Millicent hiçbir şey söylemeden kaşlarını kaldırdı.

"Onlara yalan söyleyip büyükanne ve büyükbabalarının harika insanlar olduğunu söylersem, gerçeği öğrendiklerinde benden nefret ederler, öyle değil mi?"

"Muhtemelen."

CamScanner ile tarandı

"Ama her halükârda benden nefret edecekler."

"Bir süreliğine," dedi. "Sanırım tüm çocuklar her şeyin bizim hatamız olduğunu sandığı bir dönemden geçer."

"Bu ne kadar sürer sence?"

Omuz silkti. "Yirmi yıl?"

"Umarım bu süre zarfını kazasız belasız atlatırız."

Ben gülümseyince o da gülümsedi.

Onlara ailemin beni istismar ettiğini söyleyebilirdim. Zihinsel, fiziksel, hatta cinsel olarak bile. Beni dövdüklerini, bağladıklarını, sigara izmaritleriyle yaktıklarını, okula gidip gelirken yokuş yukarı yürüttüklerini söyleyebilirdim. Ama öyle değildi. Güzel bir bölgede, güzel bir evde büyümüştüm ve kimse bana yanlış bir manada dokunmamıştı. Annem ve babam uykularında bile görgü kurallarını ezbere okuyabilen kibar insanlardı.

Aynı zamanda anne baba olamayacak kadar da soğuk insanlardı. Bir bebeğin hiçbir şeyi düzeltemeyeceğini tahmin etmelilerdi.

Bardağı taşıran son damla yurtdışına gitmemdi. Onlara üniversiteye ara verip seyahat etmek istediğimi söylediğimde bana biraz para verdiler. Açık bir bilet ve büyük bir sırt çantası alıp birkaç düzine shot içtim. Andy ve diğer iki arkadaşım bana katılmaya karar verdiler, bu yüzden gelişigüzel bir plan yaptıktan sonra tarih belirledik. Onlara korktuğumu söylemedim, kimseye söylemedim.

Uçuştan birkaç saat önce hâlâ bavul hazırlıyordum, hâlâ hangi tişörtleri alacağıma ya da kalın bir cekete ihtiyacım olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum. Heyecanlıydım, evet. Hidden Oaks'tan çıkmak için can atıyordum. Yıldızlarla kaplı gökyüzü rengine boyalı duvarları olan çocukluk odamdan uzaklaşmak için can atıyordum. Dışarıdaki dünyayı hayal etmekten bıkmıştım, kendi gözlerimle görmek istiyordum.

CamScanner ile tarandı

Ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hem tenis-te hem de iyi bir üniversiteye girme konusunda başarısız olmuştum. Ortalama bir tenisçi, ortalama notlar. Yoldayken de ortalama olsaydım ne olurdu? Hiçbir fikrim yoktu. Ama hiç doğmamış olmam gerektiğini hissetmekten çok daha iyi olmalıydı.

Bir daha asla geri dönmeyeceğimi ve o gökyüzü boyalı duvarları asla görmeyeceğimi umuyordum.

Ailem beni havaalanına götürmedi. Taksiye binip gittim çünkü arkadaşlarımdan ve ebeveynlerimden beni de almalarını istemekten utanıyordum. Çarşamba sabahıydı, uçağım çok erken kalkacaktı ve şafak sökmeye başlamıştı. Annem elinde kahvesiyle, babamsa çoktan giyinmiş bir hâlde, hep beraber aynalarla çevrili antrede parlak fayansların üzerinde duruyorduk. Orta masanın üzerindeki vazo turuncu krizantemlerle doluydu. Yükselen güneş, başımızın üstündeki kristal avizeye vuruyor, merdivenlerin olduğu yerde bir gökkuşağı oluşturuyordu.

Taksi korna çaldı. Annem beni yanağımdan öptü. Babam elimi sıktı.

"Baba, ben..."

"İyi şanslar," dedi.

Ne diyeceğimi hatırlayamadım ve yanlarından ayrıldım. Bu onları son görüşümdü.

Nihayetinde çocuklara yalan söylemedim. Büyükanne ve büyükbabalarının yıllar önce korkunç bir trafik kazası geçirdiklerini ve yıllardır hayatta olmadıklarını anlattım.

Onlara her şeyi anlatmasam da buna yakındı. Hepsi Millicent sayesindeydi. Ne kadarını söyleyeceğimize birlikte karar verdik. Mümkün olduğunca resmi hâle getirmek için bir aile toplantısı düzenledik. Rory ve Jenna'nın yaşları çok küçüktü. Belki adil değildi ama yine de böyle yaptık.

CamScanner ile tarandı

Oturma odasında oturuyorduk. Jenna çoktan üzerinde sarı balonlar olan pijamalarını giymişti. Balonlara bayılıyordu, Rory de onları patlatmaya. Jenna'nın koyu renkli saçları çene hizasında kesilmişti ve perçemleri vardı. Kara gözleri kâküllerinin arasından bakıyordu.

Rory mavi bir tişört ve eşofman altı giymişti. Yedi yaşına bastığında, pijama giyemeyecek kadar büyüdüğünü söylemişti. Millicent ve ben onu dinlemeye karar verip ona pijama almayı bırakmıştık.

Onların minik, güven dolu yüzlerine bakıp bazen insanların çocuk sahibi olmamasının daha iyi olduğunu söylemek zordu.

"Herkes anne baba olmamalı," dedim. "Tıpkı herkesin iyi bir insan olmadığı gibi."

İlk konuşan Jenna oldu. "Yabancıları zaten biliyorum."

"Herkes iyi olacak diye bir şey yok."

Kaşları çatılmış, kafaları karışmıştı.

On dakika boyunca konuştum. Çocuklarıma büyükannelerinin ve büyükbabalarının iyi ebeveynler olmadıklarını söylemek için ihtiyacım olan süre buydu.

Yaptığım şeyin ironisi yıllar sonra, Holly ve diğer kadınlardan sonra aklıma geldi. Günün birinde Rory ve Jenna da çocuklarıyla konuşabilir, Millicent ve benim hakkımda aynı şeyi söyleyebilirlerdi.

CamScanner ile tarandı

OTUZ BEŞ

Naomi'nin saç tutamı üzerinde yapılacak DNA testinin bir haftadan daha uzun süreceğini sanmıştım. Belki de televizyonda her zaman çok hızlı sonuçlandığı için bu sürenin sahte olduğunu düşünmüştüm. Gerçek bir DNA testi aylar sürmeliydi. Görünüşe göre de öyleydi ama ön testler buna dahil değildi. Dahası polis hâlâ hayatta olabilecek bir kadını bulmaya çalışırken de öyle değildi.

Testler, saçın Naomi'ye ait olma ihtimalinin yüzde 99'dan fazla olduğunu gösteriyordu.

Tüm bunları bana anlatan Kekona'ydı. Her zamanki tenis dersimiz adli tıp dersine dönüşmüştü çünkü yeni hobisi gerçek suç programları ve belgeselleri izlemekti. Bu programlarda kayıp ve/veya ölü kadınlara sıkça rastlanıyordu.

"Her zaman genç, güzel ve özlerinde masum oluyorlar," dedi özelliklerini bir bir sayarak. Yanında bir fincan kahve vardı ve bunun günün ilk kahvesi olduğunu sanmıyordum. "Gerçi arada bir ibret olsun diye fahişelerle ilgili bir vaka da oluyor."

"Eeee?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bu genç, güzel ve özlerinde masum kadınlar kaybolduktan sonra ne oluyor?" Kekona bas bas

CamScanner ile tarandı

bağıran birini susturmaya çalışıyormuş gibi iki elini birden havaya kaldırdı. "Birinci ihtimal, kıskanç ve sahiplenici erkek arkadaş. Ya da kıskanç ve sahiplenici eski bir erkek arkadaş."

"İkisi de aynı ihtimal yani?"

"Evet. Şimdi dikkatini bana ver. İkinci ihtimal de yabancı ya da büyük olasılıkla yabancı olan biri. Bu da psikopat/sapık/sosyopat/akıl hastası/seri katil seçeneği. Ya bunlardan biri, belki de daha fazlası."

Kekona bana bilmediğim bir şey söylemiyordu. Ben de televizyona daldım. Son birkaç gündür izleyememiştim çünkü evde haberleri açmak hâlâ yasaktı. Josh'ın DNA sonuçlarıyla ilgili haberini kaçırmıştım, bu yüzden de bir ara internetten bakmayı aklıma not ettim.

"Peki ya sonuç?" Kekona sanki bunu soran benmişim gibi konuşuyordu. "Ölüm. Tecavüz ve ölüm. İşkence, tecavüz ve ölüm."

Bu konuda pek bir şey söyleyemezdim.

"Bazen biri hayatta kalır," dedi.

"Nadiren."

Kekona başını salladı. "Kurgu olsa bile."

Tenis oynamaya geri döndük. Nihayet ona sorabilecek bir sorum vardı. "Sence neden bu kadar ilgi gösteriliyor? Kayıp kadın hikâyesine?"

"Başı dertte olan genç bir kadına kim karşı koyabilir ki?"

Hepimizin telefonunda internet olduğundan evimizdeki haber yasağı biraz aldatmacaydı. Herkes DNA sonuçlarını biliyordu. Yemekten sonra Millicent beni ani bir randevu gecesi için garaja çağırdı.

Sonuçları Jenna ile paylaşmak istiyordu. Saç olayının üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ama Jenna o zamandan bu yana iyi görünüyordu. Hatta mutluydu. Mil-

CamScanner ile tarandı

licent yaşananların tekrarlanmasından korkuyordu. Neyin tekrarlanacağından emin değildim. Jenna'nın paranoyak değil, tedbirli olduğunu düşünmeye başlıyordum. Çünkü kim bir psikopat/sapık/sosyopat/seri katil tarafından kaçırılmak isterdi ki? Kesinlikle benim kızım değil.

Arabada otururken Millicent konuya nasıl yaklaşmamız gerektiğine dair planını anlattı. Onu üzmek istemiyorduk ama haberleri de görmezden gelemezdik. Jenna'yı küçümsemek niyetinde değildik ama arkadaşı da olamazdık. Konuşmak istiyorduk ama ona ders veriyor gibi görünmek de istemiyorduk, bebek gibi davranmadan onu rahatlatmak istiyorduk. Millicent sanki bu plan onun değil de bizimmiş gibi sürekli *biz* kelimesini kullanıyordu.

"O nasıl?" diye sordum.

"Şu anda iyi görünüyor. Ama geçen hafta da iyi görünüyordu ve sonra..."

"Jenna'dan bahsetmiyorum."

Kafası karışmış bir hâlde başını yana eğdi. Canı sıkılmıştı. O anda anladı.

"Naomi'den bahsediyorsun," dedi.

"Hâlâ yaşıyor mu?"

"Evet."

Bu soruyu geri almak istedim. Millicent'ı güldürecek, adrenalinimi yükseltecek, ikimizi de iyi hissettirecek bir şey söylemek istedim.

Ama zihnim bomboştu.

Birbirimize baktık, gözleri o kadar derindi ki birer kara deliği andırıyordu. Ya susacak ya da Naomi'nin nerede olduğunu soracaktım.

Bakışlarımı çevirdim.

Millicent derin bir nefes verdi.

Beraber eve gittik. Salona geçip Jenna ve Rory'nin televizyon izlediği kanepeye oturduk. Televizyona değil de

CamScanner ile tarandı

onlara baktığımızı ilk fark eden Rory oldu. Daha sonra Jenna'yla bizi yalnız bıraktı.

Konuşmamız iyi gidiyordu. Jenna dinliyor, başını sallıyor ve gülümsüyordu. Millicent sorusu olup olmadığını sorduğunda Jenna başını salladı. Nasıl hissediyorsun dediğimde iyi olduğunu söyledi.

"Korkuyor musun?" diye sordu Millicent.

Jenna uzanıp kısa saçlarına dokundu. "Hayır."

"Owen sana zarar vermez."

"*Biliyorum.*"

Tedirgin ses tonu ikna ediciydi. Sesi normal geliyordu ve saçı dışında kendisi de normal görünüyordu.

Daha sonra, Millicent ve ben odamıza geçtik. Etrafı toplayıp, yatak odası ile dolap arasında gidip gelerek bazı şeyleri kaldırıp bazılarını çıkarmakla meşguldü. Sabahları çıkmak daha kolay olsun diye yatmadan önce her şeyi toparlardı. Dağınıklık ona göre değildi. Geç kalmak da öyle.

Gözlerim onun üzerindeydi. Kızıl saçları gevşekçe toplanmış ve dağılmıştı, tek eliyle geriye doğru tarayıp duruyordu. Eski moda kalın, çizgili çoraplar giymişti. Yatarken giyinmek konusunda pek yetenekli değildi ve ona ne kadar aptalca göründüğünü söylemeliydim. Ama yapmadım. Onun yerine koridora gidip Jenna'yı kontrol ettim.

Beyaz yorganının altındaki turuncu çarşaflara sarınmış uyuyordu. Yüzü rahat ve huzurluydu. Korkmuyordu.

Odamıza döndüğümde Millicent yatağına yeni girmişti, hemen yanına sokuldum. Bana bakıyordu, sanırım garajdaki konuşmamızdan bahsedecekti. Ama bunun yerine hiçbir şey olmamış gibi ışığı söndürdü.

Nefes alış verişi yavaşlayana kadar bekledim, sonra kalkıp tekrar Jenna'yı kontrol ettim.

İkinci kez kalktığımda yatağa geri dönme zahmetine girmedim. Gece boyunca üç kez daha onu kontrol ettim.

CamScanner ile tarandı

Arada da televizyon izledim. Sabahın ikisinde eski bir film izlerken uyuyakaldım. Uyandığımda Owen'ın yüzü karşımdaydı. Televizyonda onunla ilgili bir belgesel vardı.

Owen'ın işlediği suçlar hakkında farklı düzeylerde ayrıntıları işleyen belgeseller yapılmıştı. Owen'ın kurbanlarına neler yaptığını okumaktan kaçındığım gibi bunlardan da kaçınmıştım. Ama bu sefer yapmadım çünkü yanlış bir zamanda uyanmıştım. Tam Owen'ın yüzü belirdiği anda görüntü değişti. Gördüğüm bir sonraki şey, kurbanlarını tuttuğu odaydı.

Bu belgesel, Owen'ın hiçbir zaman gerçekleşmeyen mahkemesi için hazırlanmıştı. On beş yıllık görüntüler titreyen bir el kamerasıyla çekilmişti. Owen terk edilmiş bir dinlenme tesisini boşaltmış, erkekler ve kadınlar tuvaleti arasındaki duvarı yıkmıştı. Yer döşemeleri bir zamanlar beyaz olabilirdi ama şimdi grimsi bir kahverengiydi. Odada bir lavabo, bir şilte, bir masa ve tuvalet vardı. Borular, çatlak duvarlardan aşağı yukarı uzanıyor, yerin derinliklerinden başlayıp tavan boyunca diğer taraftan aşağıya ve tekrar beton zemine geri dönüyordu. Kelepçeler için mükemmel boyuttaydılar. Hatta borulardan birine hâlâ bir çift takılıydı.

Görüntü titreyerek zemine yaklaştı. Geniş açıda kan görünmüyordu ama şimdi o noktada birkaç damla kan belli oluyordu. Sanki birisi yere kırmızı boyalı bir fırça düşürmüş gibi her yer kırmızı lekelerle kaplıydı. Kamera zemin boyunca bir köşeye doğru ilerledi. Duvara da büyük miktarda kan bulaşmıştı. Yaralı her kimse sanki çömelmiş gibi yerden birkaç santim aşağıdaydı.

Açı tekrar şilteye doğru hareket edince Naomi'yi onun üzerinde yatarken hayal ettim.

Ve kanalı değiştirdim.

CamScanner ile tarandı

OTUZ ALTI

Trista'nın başına gelenleri öğreneli iki gün olmuştu. Bana haberi veren Millicent'tı.

Cumartesi akşamıydı. Rory üst katta, Jenna da bir arkadaşının evindeydi. Salon bana kalır kalmaz kendimi koltuğa atıp ayaklarımı masaya uzattım. Normalde bu yasaktı ama Millicent yanıma oturduğunda hiçbir şey demedi.

Yine de ayaklarımı masadan kaldırdım. Bu çok garipti. "Sorun ne?" diye sordum.

Elini benimkinin üzerine koyduğunda endişelenmeye, hatta paniklemeye başlamıştım.

"Millicent..."

"Trista," dedi.

"Trista mı?"

"Kız kardeşi aradı. Andy kimseyle konuşamayacak kadar üzgünmüş."

"Kız kardeşi mi? Neden..."

"Trista intihar etmiş."

Sanki kulaklarım duymuyormuş gibi başımı salladım. Sanki az önce Trista'nın kendini öldürdüğünü söylememiş gibi.

"Çok üzgünüm," dedi Millicent.

Bunun gerçek olduğunu anladığımda büyük bir şok geçirdim. "Anlamıyorum."

CamScanner ile tarandı

"Söylenilenlere bakılırsa kimse anlamamış. Özellikle de Andy."

"Nasıl?" dedim.

"Kendini duş demirine asmış."

"Aman Tanrım."

"Sorunları olduğunu biliyordum ama bu kadar üzgün olduğunu bilmiyordum."

Millicent'ın asıl sebebin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü ona Trista'dan hiç bahsetmemiştim, Owen'la çıktığından hiç bahsetmemiştim. Ve hâlâ ona âşık olduğundan.

Akşam yemeğim midemde bir delik açıyormuş gibi hissediyordum. Banyoya koşup hepsini kustum. Millicent kapıya gelip iyi olup olmadığımı sordu. Öğürürken bile evet dedim.

Çok fazla yemek yediğim içindir dedim.

Eğilip alnımı kontrol etti, ateşim yoktu. Yere oturup duvara yaslandım ve elimi sallayarak ona iyi olduğumu söyledim.

Uzaklaştı. Gözlerimi kapatıp mutfaktan gelen sesleri dinledim, buzdolabını karıştırıyor, beni hasta eden şeyi arıyordu.

Ona beni hasta edenin biz olduğunu söylemek istedim. Okula bıçak götürüp saçlarını kısacık kesen bir kızımız vardı. Şimdi bir kadın ölmüştü ve bu, Naomi değildi, başka biriydi.

Buna Owen sebep olmuştu ve ben. O mektupları Josh'a ben yazmıştım.

Millicent elinde pembe bir ilaç şişesiyle geri geldi.

İlacı bir dikişte içip tekrar kustum.

Cenaze töreni, Lindsay'in cenazesinin olduğu yerde, Alton Cenaze Evi'nde yapılmıştı. Onunkine gitmemiştim ama bir

CamScanner ile tarandı

yerlerde okumuştum. Millicent'ın ona yaptıkları yüzünden Lindsay kapalı tabutla defnedilmişti. Trista'nın tabutu açıktı.

Andy hâlâ onun kocasıydı ve her şeyi o ayarlamıştı. Salon genişti, bütün sandalyeler doluydu. Cenazesinin insanların ayakta kalacak kadar kalabalık olacağını bilmek Trista'yı memnun ederdi diye düşündüm. Herkes ya saygılarını sunmak ya da etrafa bakınmak için en şık siyah kıyafetlerini giyip gelmişti. Bu ölümün sorumlusu ben olduğum için ben de buradaydım.

Millicent yanımdaydı ama hâlâ Trista'nın kendini neden öldürdüğünü bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Kulüptekiler günlerdir, biten evliliğinden, depresyondan, para sorunlarından konuşuyorlardı. Her an uyuşturucu bağımlısı, alkolik ya da seks bağımlısı olarak adı çıkabilirdi. Ya da hamileydi yahut da hamile kalmıştı ama bebeği kaybetmişti. Belki de ölümcül bir hastalıktan veya beyin tümöründen ölmek üzereydi.

Yirmi yıl önce Owen Oliver Riley ile sevgili olduğunu kimse hatırlamıyor, hatta bilmiyor gibiydi.

Kız kardeşi de törendeydi. Trista'nın daha kilolu, esmer hâlini andırıyordu. Anne ve babaları çalışırken Trista'nın kendisine baktığını, akşam yemeklerini hazırladığını ve çamaşırlarını yıkadığını anlatıyordu.

"Biz şehrin diğer tarafında büyüdük. Trista belli bir süre Hidden Oaks'ta yaşadı."

Bu, kulağa bir hakaret gibi geliyordu. Trista'nın küçük kız kardeşi hâlâ şehrin diğer tarafında yaşıyordu.

Andy'den hiç bahsetmedi bile.

Sonraki kişi, Trista'nın yeni arkadaşlarından biriydi. O da Trista kadar zayıf ve sarışındı ve onun her zaman dinlemeye, yardım etmeye ve elinden geldiğince bir şeyler yapma-

CamScanner ile tarandı

ya ne kadar istekli olduğuyla ilgili uzun bir hikâye anlattı.

Söz alan son kişi Andy'ydi. Onu son gördüğümden bu yana saçlarını kestirmiş, eşofman yerine koyu bir takım elbise giymişti. Trista ile nasıl tanıştığını anlattı. Trista sanat tarihi diplomasıyla iş arayan bir stajyer olarak o zamanlar bir müzede çalışıyormuş. Andy ise bir etkinlik için oradaymış ve yolları bir heykelin önünde kesişmiş. Ona heykelin tarihçesini anlatmış.

"Büyülenmiştim. Konuşma tarzından, söylediklerinden, hatta sesinin tonundan bile etkilenmiştim. Daha iyi bir kelime düşünemiyorum. Trista tek kelimeyle büyüleyiciydi."

Son cümlesinde Andy'nin sesi titredi. Önce gözyaşlarına, sonra hıçkırıklara boğuldu.

Kimse kıpırdamıyordu.

Başka yöne baktım. Bu manzara beni hasta ediyordu.

Andy'nin erkek kardeşi yanına yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Andy derin bir nefes alıp kendine gelerek konuşmaya devam etti. Gerisini dinlemedim hâlâ o kelimeyi düşünüyordum.

Büyüleyici.

Konuşması bittiğinde Trista'ya son vedalarımızı etmek için tabutun yanından geçme şansımız oldu. Hemen hemen herkes aynı şeyi yaptı. Sadece birkaç kişi geride kalmıştı. Millicent ve ben onlardan biri değildik.

Tabut, o kadar koyu renkli bir ahşaptan yapılmıştı ki neredeyse simsiyahtı; içiyse soluk şeftali rengindeydi. O kadar da kötü görünmüyordu. Bu renk, Trista'nın sarı saçlarını ve şeftali rengi rujunu tamamlıyordu. Bu renk ona çok yakışıyordu ve birinin bunu akıl edebilmesine mutlu olmuştum.

Kıyafetiyse bunun tam tersiydi. Uzun kollu, koyu mavi düz bir elbiseydi. Boynunda inci bir kolye, kulaklarında da

CamScanner ile tarandı

inci küpeler vardı. Bunların hiçbiri Trista'yı yansıtmıyordu. Onun tarzı olan bir elbise yerine ağırbaşlı bir kıyafetle gömülmesi gerektiğini düşünen biri tarafından aceleyle alınmış gibiydi.

Garip bir şekilde buna üzüldüm. Trista'nın nefret ettiği bir kıyafetle sonsuzluğa mahkûm olmasını düşünmek hoşuma gitmemişti. Umarım bu cenazeyi yukarıdan izlemiyordur.

"Çok güzel görünüyor," dedi Millicent.

Eğer Trista'yla konuşabilseydim ondan özür dilerdim. Kıyafetler için, Owen hakkında onu sorguladığım için ve Owen'ı geri getirdiğim için.

Ayrıca Andy'nin haklı olduğunu söylerdim. Büyüleyici bir kadındı. Tıpkı Andy'nin söylediği gibi.

Millicent da büyüleyiciydi. Bende onu harfi harfine böyle tanımlardım. Onunla tanıştığımda büyüleyiciydi, halen daha öyle. Eğer ölen o olsaydı ve cenaze töreninde konuşmak zorunda kalan ben olsaydım Andy'den hiçbir farkım olmazdı. Onun ne kadar büyüleyici olduğundan bahsederken, bir daha asla onunla olamayacağımı bilerek Tanrı'ya isyan ederdim. Ya da her şeyi mahveden kimse ona.

Andy'nin durumunda, bu kişi ben oluyordum. Onun arkadaşı.

CamScanner ile tarandı

OTUZ YEDİ

Televizyondaki adam aşırı kilolu ve sağlıksız görünüyordu, elli yaşlarında olmasına rağmen bir gözü toprağa bakıyor gibiydi. Yuvarlak bir göbeği, gıdısı ve başını çevreleyen gri saç telleri vardı. Bu tipleri bilirdim. Çoğu öğrencim onun gibiydi ya da eskiden öylelerdi.

Josh, Lancaster Otel'in önünde bu adamla röportaj yapıyordu. Naomi'nin sanıldığı gibi iyi bir kız olmaktan uzak olduğunu ima eden, hatta bunu söyleyen ilk kişiydi.

"Yanlış bir şey yaptığını söylemiyorum," dedi. "Sadece eğer onu bulacaksak kim olduğu konusunda dürüst olmamız gerektiğini düşünüyorum."

Ayda iki kez şehre gelen ve geldiğinde Lancaster'da sık sık kalan bir misafirdi. Naomi'yle ve otelin diğer müdavimlerden bazılarıyla birkaç kez konuşmuştu. "Kızın bazı konuklarla her zaman iş havasında olmadığını söyleyebilirim."

"Bunu detaylandırabilir misiniz?" diye sordu Josh. "Buna gerek olduğunu düşünmüyorum. İnsanlar bunu kendi başlarına anlayabilecek kadar akıllı."

Naomi'nin mesai dışı aktivitelerinden ilk kez söz ediliyordu ve bu son da olmayacaktı. Onun hakkındaki gerçeği bildiklerini iddia eden diğer iş arkadaşları da ortaya çık-

CamScanner ile tarandı

tı. Çok sayıda erkekle yatmıştı. Bazıları otelde misafirmiş. Kimse paradan bahsetmiyordu, sadece seks. O bir fahişe değildi. Birden fazla otel misafiriyle seks yapmış yirmi yedi yaşında bir kadındı.

Âşıklarından öne çıkan ilk kişi kimliğini açıklamadı. Televizyonda yalnızca bir siluet olarak görünüyordu ve sesi değiştirilmişti. "Hiç Lancaster Otel'de kaldınız mı?"

"Evet, kaldım."

"Peki, Naomi adında bir resepsiyon görevlisi tanıyor musunuz?"

"Evet."

"Onunla seks yaptınız mı?"

"Yaptığımı söylemekten utanıyorum." Naomi'nin agresif olduğunu söylemeye devam etti. Adama yanaşan oydu.

Başka bir adam daha ortaya çıktı. Ardından birkaç kişi daha. Daha fazla siluet, daha fazla sesi değiştirilmiş adam. Hepsi isimsiz kaldı. Naomi ile yatan adamlardan hiçbiri kendini ifşa etmeyecekti. Bunun nedeni evli olmaları değildi çünkü en az ikisinin bekâr ya da boşanmış olduğu biliniyordu. Sadece onun yattığı adamlardan biri olarak görülmek istemiyorlardı.

Ya da avları. Televizyondaki biri onlara böyle demişti.

Kulüpteki konuşmalar değişmeye başlamıştı. İnsanlar artık bu durumun rezaletinden ve utancından bahsetmeyi bıraktılar. Hatta bazıları Owen'ın bir canavar olduğunu söylemeyi bile bırakmıştı. Bunun yerine Naomi'nin böyle bir duruma nasıl engel olabileceğini tartışmaya başladılar. Kurban olmaktan nasıl kaçınabilirdi?

Kekona da bunlardan biriydi. Naomi hakkındaki hikâyeler, bela arayan insanların belayı çektiği gerçeğini doğruluyordu. Ve ona göre seks de bela sayılırdı.

Televizyonda Naomi'nin özel hayatı hakkında konuşmayı bırakmayacaklardı. Josh, bu hikâyenin merkezindey-

CamScanner ile tarandı

di, konuşmak isteyen herkes önce ona gidiyordu. Olanları izledikçe daha da büyüleniyordum. Naomi, göz açıp kapayıncaya kadar başka bir kişi olmuştu.

Jenna psikoloğuyla son seansındayken Millicent ile bu konuyu konuşma fırsatı yakaladım. Hep beraber okula geri döndüğümüzde Jenna yaklaşan bir bağış toplama etkinliği için spor salonunu süslemek üzere arkadaşlarına katıldı. Sonra da Millicent beni kulübe geri götürdü. Radyoyu açtığı anda haberler başladı. Spiker, diğerleri gibi adı açıklanmayan başka bir adamın daha Lancaster'da kalırken Naomi ile yattığını iddia ediyordu. Bu yedinci kişiydi.

"Mükemmel," dedi Millicent.

"Mükemmel mi?"

"Naomi veya Owen hakkında konuştukları sürece endişelenecek bir şeyimiz yok."

Jenna'dan ve bunun onu nasıl etkilediğinden konuşmak istiyordum. Kızımın hayatının geri kalanında bakire kalmasını ne kadar tercih etsem de bunun sağlıklı bir şey olmadığını biliyordum.

Millicent bana doğru eğilip elimi sıktı. "Değiştirmek doğru karardı. Annabelle'le böyle olmazdı."

Bu doğruydu. Bu yüzden ben de onun elini sıktım.

İyi geceler demek için Jenna'nın odasına çıktım. Yatağında uzanmış, kitap okuyordu çünkü dizüstü bilgisayarı aşağıdaydı. Saçları biraz daha uzamıştı ve oldukça havalı görünüyordu. Ne istediğimi sorar gibi kitabın üstünden bana baktı.

Yanına gelip yatağının kenarına oturdum.

"Konuşmak istiyorsun, değil mi?" dedi.

"Babana göre fazla zeki olmaya başladın."

Jenna gözlerini kıstı. "Neden beni şımartıyorsun?"

"Bak, gördün mü? Ne kadar zekisin."

CamScanner ile tarandı

İç çekip kitabını bıraktı. Kendimi aptal gibi hissediyordum, çocuklarımın yanında hep böyle hissederdim.

"Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim."

"Ciddiyim. Konuş benimle."

"İyiyim," dedi omuzlarını silkip.

"Doktorunu seviyor musun?"

"Sanırım."

"Owen'dan hâlâ korkmuyorsun, değil mi?"

Yine omuz silkti.

Son birkaç haftadır konuşmalarımız hep bu şekildeydi. Eskiden böyle olmazdı. Jenna bana tüm arkadaşlarını ve öğretmenlerini anlatırdı. Eğer müsaade edersem sonsuza dek gevezelik ederdi.

İlk aşkını bile biliyordum. Çocuk, İngilizce dersinde Jenna'nın önünde oturuyordu ve bu derste zorlanmasının sebebi de buydu. Artık bizimle hiç sohbet etmiyordu, bunun nedeni psikoloğa gitmesi olabilirdi. Sanırım konuşmaktan sıkılmıştı.

Eğilip onu alnından öptüm. Tam o anda gözümün kenarına parlak bir şey ilişti. Yatakla komodinin arasında, şiltenin altında bir şeyin ucu çıkmıştı. Bizim mutfağımızdan alındığı belliydi.

Kızım başka bir mutfak bıçağı alıp yatağının altına saklamıştı.

Sesimi çıkarmadım.

İyi geceler diledim ve yavaşça kapıyı çekerek odasından çıktım. Koridorda yürürken Rory'nin odasının önünden geçtim ve telefonda konuştuğunu duydum. Tam içeri girip uyumasını söylemek üzereydim ki Naomi hakkında konuştuğunu duydum.

Haberleri evden uzak tutmak imkânsızdı.

CamScanner ile tarandı

OTUZ SEKİZ

Millicent'tan sakladığım bazı şeyler vardı. Yıllar önce bozulan kamyonetim ve Trista. Bir zamanlar Owen Oliver Riley ile sevgili olduklarından hiç bahsetmemiştim. Andy'yi bu yüzden terk ettiğini, intiharının sebebinin bu olduğunu da hiç söylememiştim.

Ve Petra. Şu anda ona sağır olmadığımdan şüphelenen Petra'dan bahsetmek aptallık olurdu. Onu gündeme getirmek için hiçbir sebep yoktu.

Ve Rory. Rory'nin şantajını da anlatmamıştım çünkü bu bizi Petra'ya götürürdü.

Bir de Crystal vardı.

Millicent hiçbir zaman evde bir yardımcıya ihtiyaç duymamıştı, kimsenin onun istediği gibi temizlik yapacağına inanmıyordu, başkalarının çocuklarını büyütmesini de istemiyordu. Birini tuttuğumuz tek zaman, çocukları okula ve okuldan çeşitli aktivitelere götürüp getirmesi içindi. Ki bu da birkaç yıl önceydi, Millicent ve ben kendi işlerimizle o kadar meşguldük ki yardım almadan hiçbir şeye yetişemiyorduk.

Bu aynı zamanda Holly'nin ölümünden hemen sonraydı. Diğerlerinden çok önce.

Çocukları götürüp getirmesi için tuttuğumuz kızın adı Crystal'dı. Her zaman dakik ve çocuklarla arası iyi olan,

CamScanner ile tarandı

hoş bir genç kadındı. Millicent artık ona ihtiyacımız olmadığına karar verene dek bizim için çalıştı.

Ama ondan önce de beni öptü.

Millicent, Cooper adında hiç hoşlanmadığım bir iş arkadaşıyla konferans için Miami'deydi.

Millicent'ın evde olmadığı üç gün boyunca Crystal her zamankinden daha fazla yanımızdaydı. Çocukları okuldan alıyor ve onlara akşam yemeği hazırlıyordu. Bir öğleden sonra kendimizi evde yalnız bulmuş ve olanlar olmuştu.

Öğle yemeği için eve gittiğimde çocuklar okuldaydı ve o da yalnızdı. Bize sandviç yaptı ve ailesi hakkında sohbet ederken birlikte yemek yedik. Heyecan verici, sıradışı bir durum değildi. Benimle flört ettiğini düşündürecek hiçbir ima yoktu. Yemeğimizi bitirdikten sonra ben buzdolabına, o da lavaboya giderken birbirimize çarptık.

Çekilmedi.

Dürüst olmak gerekirse ben de çekilmedim. Belki de ne yapacağını görmek istedim.

Beni öptü.

Kendimi geri çektim. O âna kadar Millicent'ı hiç aldatmamıştım. Aklımdan bile geçirmemiştim bunu. Sadece Millicent'ın erkek iş arkadaşıyla Miami'de yalnız olduğunu düşünüyordum.

Ben konuşmaya fırsat bile bulamadan Crystal özür dileyerek odadan çıktı. Bir daha asla yalnız kalmadık.

Millicent'ı Orlando Havaalanı'ndan aldığım anda bunu ona söylemeyi düşündüm. Risk almayacaktım.

Ama tereddüt ettim çünkü tamamen dürüst olmayan tek kişinin sadece ben olduğumu sanmıyordum. Bence Millicent da bana yalan söylüyordu. Jenna hastalandığında da bu fikre kapıldım. İşten geç çıkmış ve eve yeni gelmiştim, konut kredisi danışmanları tarafından düzenlenen bir

CamScanner ile tarandı

partiye gitmemiz gerekiyordu. Millicent aceleyle hazırlanmaya çalışıyor, Rory video oyunu oynuyor ve Jenna da banyoda kusuyordu.

Millicent o gece partiye tek başına gitti. Ben Jenna ile evde kaldım.

Jenna'yı daha önce midesi için doktora götürmüştük. Aile doktorumuz fazla endişelendiğimizi, çocukların midesinin zaman zaman bozulduğunu söylemişti. Ama şimdi daha sık hastalanıyordu, Owen hayatımıza girdiğinden beri mide sorunları daha da kötüleşmişti. Ki bu da bana Owen konusundaki korkusunu yenemediğini düşündürtüyordu. Hatta bu durum onu fiziksel olarak hasta ediyordu.

Telefonumdan takvimime bakıp ne sıklıkta hastalandığını anlamaya çalıştım. Bu olay ilk gerçekleştiğinde Millicent'la Lindsay'i kaçırmış, sonrasında da onları yalnız bırakarak Jenna'nın yanına gitmiştim.

Lindsay'in cesedi bulunduğundan beri hem o geceyi hem de Jenna hasta olmasaydı neler olacağını merak ediyordum. İşi sonuna kadar götürüp Lindsay'i öldürür müydük? Yoksa Millicent bana Lindsay'i hayatta tutmak istediğini söyler miydi?

Peki ya onunla ne zaman ilgilenmişti? İşte olması gerektiği zamanlarda mı? Tüm evleri satmaya zaman ayırıp Lindsay'i bir yıl boyunca nasıl hayatta tutmuştu? Cevaplayamadığım çok fazla soru vardı. Kendime sakladığım şeyler vardı. Onun neden olmasındı ki?

İlk fikrim aptalcaydı. Millicent'ı takip ederek bunca zaman ne yaptığını, belki de Naomi'yi nerede tuttuğunu öğrenebileceğimi düşündüm. Ama bunu düşündüğüm anda neden imkânsız olduğunu anladım. Arabamı ve plakamı biliyordu. Bir saniyede beni fark ederdi.

CamScanner ile tarandı

Üstelik çalışmak zorundaydım. İş saatlerim esnekti ama isteğe bağlı değildi.

Sonra onu takip etmek zorunda olmadığım aklıma geldi, teknoloji bunu benim yerime yapabilirdi. İnternette yaptığım beş dakikalık araştırma sayesinde bunun tıpkı filmlerdeki gibi olduğunu öğrendim. Mıknatıslı bir GPS takip cihazı satın alıp aktive ettim ve arabasının altına yapıştırdım. Tek yapmam gereken arabasının nerede olduğunu görmek için telefonumdaki uygulamaya giriş yapmaktı. Aynı zamanda bu uygulama durduğu adresleri de kaydediyordu, böylece gerçek zamanlı olarak takip etmek zorunda kalmıyordum. Bunların hepsi, gerçek zamanlı bilgi için ödenen ücrete rağmen inanılmaz ucuzdu. Birini gözetlemek hiç bu kadar basit olmamıştı.

Kulağa kolaymış gibi geliyordu ve teknik olarak da öyleydi ama asıl bedeli benim ruhum ödeyecekti. Ve evliliğim.

Cihazı satın aldıktan sonra hemen takamamıştım bile. Arabamın bagajında durup zihnimin bir köşesine baskı yapıyordu. Evliliğimi ve ailemi mahvetmek istemiyordum, ki Millicent onu takip ettiğimi öğrenirse olacak olan da buydu. Her ne kadar bunu yapmak istemesem de ne iş üstünde olduğunu da bilmek istiyordum.

İşten eve döndüğümde Millicent çoktan evdeydi ve arabası garajdaydı. Takmak sadece bir saniyemi almıştı. Akşamın ilerleyen saatlerinde, belki de arabasında takip cihazı olduğunu anlayabilmesinin bir yolu olabileceği aklıma geldi. Her teknolojinin karşı teknolojisi vardı –en azından ben öyle olduğunu varsayıyordum– bu yüzden telefonumda bir saat boyunca Millicent'ın yaptığım şeyi öğrenebilmesinin yolları olup olmadığını araştırdım. Sonuç olarak, haklı çıktım, öğrenebilirdi. Ama önce onu takip ettiğimden şüphelenmesi gerekiyordu.

CamScanner ile tarandı

Bakışlarımı ona çevirdim. Rory ile yemek masasında oturmuş, tarih dersi için bilgi kartları hazırlıyorlardı. Oğlumuz hiçbir zaman harika bir öğrenci olmamıştı çünkü öğretmenlerinin dediği gibi kendini derse vermiyordu. Millicent da aynı fikirdeydi ve haftada birkaç gün ona dersleri konusunda yardımcı oluyordu. Telefon yoktu, dikkat dağıtıcı şeyler yoktu, ödevinden ve annesinden başka hiçbir şey yoktu. Millicent, Rory'ye ders çalıştırırken ben bile araya girmezdim.

Birkaç dakika sonra ona baktığımı hissetti. Bana bakıp göz kırptı. Aynı şekilde ben de ona.

O gecenin ilerleyen saatlerinde arabasındaki takip cihazını söktüm.

Ertesi sabah tekrar taktım.

CamScanner ile tarandı

OTUZ DOKUZ

Birini şahsen gözetlediğimde bu bana samimi gelirdi. İzlendiklerine dair hiçbir fikirleri yoktu, bu yüzden hem savunmasızlardı hem de saflardı. Nasıl yürüdüklerini, nasıl hareket ettiklerini ve nasıl tepki verdiklerini öğrenirdim. Bazen bir sonraki adımda ne yapacaklarını bile söyleyebiliyordum.

Ama takip cihazı kullanmak farklıydı çünkü o zaman Millicent'ı izleyen ben olmuyordum.

Haritada hareket eden mavi bir noktayı izliyordum sadece. Uygulama bana nereye gittiğini –adres, enlem ve boylam olarak– söylüyordu. Gittiği yerde ne kadar kaldığını, ne kadar hızlı araba kullandığını, park ettiği yeri bile biliyordum. Araba kullanırken ne kadar zaman harcadığını, ortalama hızını ve her konumdaki ortalama süresini gösteren tablolar ve grafikler hazırlıyordu. Millicent'ı direksiyon başında, iş kıyafetleriyle telefonla konuşurken veya müzik dinlerken hayal etmeye çalışıyordum. Acaba benim bilmediğim bir şey mi yapıyor diye de merak etmeden duramıyordum. Belki yalnızken şarkı söylüyordu. Ya da kendi kendine konuşuyordu. İkisini de yaptığını hiç görmedim ama bir şeyler yapıyor olmalıydı. Herkes yalnızken bir şeyler yapar.

CamScanner ile tarandı

İlk gün çocukları okula bırakıp ofise gitti. Bir emlak ofisinde çalışmasına rağmen masa başında çok fazla vakit geçirmiyordu. Daha sonra, Lark Circle'a, Hidden Oaks'ta bulunan bir eve gitti. Sonraki sekiz ya da dokuz saat boyunca hepsi satılık olan on bir eve uğradı. Her birini kontrol ettim. Çocukları okuldan alıp markete uğradıktan sonra da eve geldi.

Şaşırtıcı olansa öğle yemeği için durduğu yerdi. Salata, sandviç ya da fast food yemek yerine bir dondurmacıya gitti.

Günün geri kalanında külahta mı yoksa kapta mı yediğini merak ettim.

Akşam yemeğimiz kızarmış hindinin yanına tatlı patates ve domuz sucuğuydu. Rory tarih sınavından aldığı notu geçiştirmek için sigara içerken yakalanan ve kim olduğu anlaşılmadan kaçan bir çocuk hakkında heyecan verici bir hikâye anlatıyordu. Jenna da aynı hikâyeyi duymuştu ama arkadaşının arkadaşı bu çocuğun müdür yardımcısının oğlu olduğunu ve bu yüzden kaçtığını söylemişti.

"Yanlış," dedi Rory. "Ben Chet olduğunu duydum."

Jenna burun kıvırdı. "O da pisliğin teki."

"Chet Allison mı?" diye sordu Millicent. "Allisonlara evlerini ben sattım."

"Hayır. Chet Madigan."

"Okulda iki Chet mi var?" dedi.

"Üç," dedi Jenna.

Bir an masaya sessizlik hâkim oldu. Chet adının bolluğunu düşünürken bir yandan da Millicent'ın tabağına bakıyordum. Kalın bir hindi dilimi, biraz sucuk ve bir parça tatlı patates vardı. Onun için normal porsiyonda bir akşam yemeği. Tatlı olaraksa meyve ve zencefilli kurabiye vardı. Dondurma yoktu.

Birden kendimi karımın yeme alışkanlıkları karşısında büyülenmiş buldum. Acaba akşam yemeğinde ve tatlıda ne

CamScanner ile tarandı

yiyeceğimizi her zaman onun öğle yemeği mi belirliyordu?

Ertesi gün mavi noktayı tekrar izledim.

Millicent çocukları okula bırakmış ama onları ben almıştım, bu süre zarfında o da Willow Park sitesindeki bir evdeydi. Bugün ofise gitmişti ama öğle yemeğine kadar bile orada durmamıştı. Tıpkı dünkü gibi en çok ev sattığı bölgelerde ve oranın yakınlarında dolaşmıştı.

Öte yandan polis aramalarını genişletmişti. Geceleri Millicent uyuduktan sonra, banyoda telefonumdan haberleri izliyordum çünkü garaja gidersem oğlum hâlâ annesini aldattığımı düşünecekti.

Josh artık haberlerine Naomi'nin ortadan kaybolmasının üzerinden geçen gün sayısını söyleyerek başlıyordu. Buna, "Sayım," diyordu ve yirmi iki gün olmuştu bile. Ayın 13'ünden bu yana yirmi iki gün geçmişti ve Josh hâlâ polisi terk edilmiş binalara, barakalara ve sığınaklara kadar takip ediyordu. Bir uzman bunun muhtemelen boşuna olduğunu çünkü Owen'ın haberleri izlediğini ve bu nedenle Naomi'nin boş bir binada, barakada ya da sığınakta tutulmayacağını söylüyordu. Ayrıca bir kadın her yere kilitlenebilirdi. Tek kişilik bir oda, bir konteyner ya da bir gardırop.

Bu haber iki dakika içinde sona erdi. Eskiden haber bültenlerinin yarısı buna ayrılırdı halbuki. Hikâye unutulmaya yüz tutmuştu çünkü yeni bir gelişme olmamıştı ve Naomi artık komşu kızı değildi. Üzerine kara çalınmış ve izleyiciler ondan huzursuz olmuştu.

Bense mavi noktanın esiri olmuştum. Bunca yıllık evliliğim boyunca Millicent'ın bir evi göstermek için kaç saat harcadığını, ne kadar süre öğle yemeği yediğini ya da günde kaç ev gezdirdiğini hiç merak etmemiştim. Şimdi onu takip ettiğim için tüm bunlar ilgi çekici hâle gelmişti.

CamScanner ile tarandı

Uygulamayı bulduğum her fırsatta kontrol ediyordum. Tenis derslerinden önce ve sonra, arabamdayken, kulüpteyken ve soyunma odasındayken. Naomi'den tek bir iz bile yoktu. Millicent bir tane bile olağandışı bir binayı ya da terk edilmiş bir yeri ziyaret etmemişti, gittiği evlerin hepsi satılıktı. Markete, okula ya da bankaya gidiyordu. Dört gün sonra, Naomi'nin çoktan ölüp ölmediğini merak etmeye başladım.

Ne kadar rahatsız edici olsa da bunun yararımıza olduğunu düşünüyordum.

Eğer Naomi öldüyse, bir daha ondan haber alınamayacaksa ya da bulunamayacaksa Owen da onunla birlikte ortadan kaybolabilirdi. Haberlerden adı silindiğinde sanki hiç geri dönmemiş gibi olacaktı.

Ne var ki Trista yine de ölmüş olacaktı. Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Ama en azından Jenna artık korkmayacak, Owen hakkında düşünmeyi bırakacaktı.

Bundan bir yıl sonra Owen haberlere geri dönecekti. Olayın yıldönümü belgesellerle, özel programlarla ve dramatik canlandırmalarla anılacak ancak haber yapmaya değecek yeni bir şey olmayacaktı. Sadece Naomi'yi ve gölgeler içindeki adamların değiştirilmiş seslerini duyacaktık.

Owen bir kez daha gözden kaybolduğunda Naomi de onunla birlikte kaybolacaktı.

Jenna bir yaş daha büyüyecek ve erkekler hakkında konuşacaktı. Saçları yeniden uzayacak ve yatağının altında bıçak olmayacaktı.

Günler geçtikçe tüm bunların doğru olduğunu düşünmeye başladım. Naomi artık hayatta değildi ve Millicent da ona işkence yapmıyor, onun yanına gitmiyordu. Polisin elinde hâlâ bir şey yoktu. Tüm yaptıklarımızdan paçayı sıyıracak ve her şey unutulup gidecekti. Gülümseyerek mavi noktayı izledim. Millicent öğleden sonra eve gidip çocuk-

CamScanner ile tarandı

ları bıraktıktan sonra tekrar dışarı çıkmıştı. Bir kafede durup vanilyalı latte alacağını biliyordum. Belki vanilyasını fazla koydurmuştur ama sadece haritadaki noktadan bunu söyleyebilmek zordu.

Millicent'ı izlemeye o kadar daldım ki son dakika haberlerini kaçırdım. Bir kadın, Owen Oliver Riley'nin kendisine saldırdığını iddia ediyordu.

CamScanner ile tarandı

KIRK

Bu kadının adını ilk defa EZ-Go'dayken duydum. İçecek otomatının üzerine mağazadaki herkesin görebileceği şekilde güvenlik aynalarıyla beraber bir televizyon asılmıştı. Son dakika yazıları her yerdeydi ama Josh ekrana çıkana kadar dikkatimi vermedim. Bir kadının Owen Oliver Riley tarafından saldırıya uğradığı iddiasında bulunduğunu söylüyordu.

Kadın siluet olarak bile televizyonda görünmedi. Olay şimdilik polise yapılan bir ihbardan ibaretti. Metin ekranda belirdi ve bir kadın muhabirin sesinden okundu:

> *Salı gecesi, Owen Oliver Riley'nin son kurbanı oldum ama Tanrı'nın lütfuyla ondan kurtuldum. Ben bir kuaförüm ve işten sonra hepimiz bir şeyler içmek için caddenin karşısına geçtik. Gecenin ilerleyen saatlerinde Mercer Road'da bir bardaydım ancak ertesi gün çalışmam gerektiği için eve dönmeye karar verdim. Saat 23.00 civarıydı; bunu hatırlıyorum çünkü biri bana saati söylediğinde bir an önce eve gitmemin iyi olacağını düşünüp kalkmaya karar vermiştim. Arabam arka tarafta park ediliydi,*

CamScanner ile tarandı

ışıklar yüzünden otoparkın arka tarafı karanlık bile değildi, ay çok parlaktı; belki dolunaydı ama dikkat etmemiştim. Tek başıma yürüyebileceğim kadar aydınlıktı, ben de yürüdüm. Dürüst olmak gerekirse Owen'ı düşünmedim bile. Hiç aklıma gelmedi.

Birinin beni çektiğini hissettiğimde arabamdan birkaç metre uzaktaydım. Sanki çantamın askısı bir şeye takılmış gibiydi. Sert değildi, beni korkutmamıştı. Sadece durdum ve ben de geri çekiştirdim, kesinlikle bir şeye takılmıştı. Sonra arkamı döndüm.

Orada öylece durmuş, çantamın askısını tutuyordu. Takıldığı şey buydu. Owen'ın eli.

Şapkası yüzünün yarısını kapatacak kadar aşağıya çekilmiş olsa da o olduğunu biliyordum. Ağzını görebiliyordum. O gülümsemeyi. Herkes o gülümsemeyi bilirdi; tüm haberlere çıkan o eski sabıka fotoğrafındaki gülüşüydü, bu yüzden karşımdakinin o olduğundan kesinlikle emindim. O an çantamı bıraktığım gibi kaçtım.

Beni yakalamadan önce fazla uzaklaşamamıştım. İşte bu sıyrıklar ondan kurtulmaya çalışırken oldu. Ama yapamadım çünkü çok güçlüydü ve her hareket etmeye çalıştığımda beni daha sıkı tutuyordu.

Şu anda hayattaysam telefonum sayesinde. Telefonum çaldığında abimin aradığını ona atadığım zil sesinden biliyordum. Tüm zil seslerimi kişiye özel belirlerim çünkü kimin aradığını bilmek hoşuma gidiyor. Ağabeyimin zil sesi büyük bir patlama gibiydi çünkü o da

CamScanner ile tarandı

öyledir. Ne zaman bir işi patlasa beni arar. Ama artık bundan şikâyet etmiyorum çünkü beni aradığı için ve o zil sesi çaldığı için hâlâ buradayım. Patlama sesi o kadar yüksekti ki Owen'ın sıçramasına neden oldu. Etrafına bakındı, sanırım gerçekten de bir şeylerin patladığına inandı.

Ayağa kalkmak için çabalayarak doğruca bara geri koştum, arkamdan gelmedi. Herhangi bir patlama olmadığını fark ettiğini sanmıyorum. Belki de hâlâ öyle olduğunu düşünüyordur.

Açıklamanın sonu böyleydi ya da en azından haberlerde okunan kısmı bu kadardı. Ekrandaki kelimeler kaybolduğunda Josh belirdi. Mercer'daki barın arkasındaki otoparkta duruyordu. Yirmi yaşımdan beri o bara gitmemiştim. Eskiden kimlik sormamalarıyla bilinen bir yerdi.

Josh ciddi görünüyordu. Hatta üzgün. İşi kapmıştı, artık korkunç haberleri sunarken heyecanlı görünmüyordu. Saldırıya uğrayan kadının kimliğini açıklamamıştı.

"Affedersiniz."

Yaşlı bir kadın yanımdan hızla geçti. Hâlâ markette içecek otomatının yanında dikilip ekrana bakıyordum. Bir diğer bakan da kasadaki adamdı. Bu seferki her zaman gördüğüm kasiyer Jessica değildi. Bu adamın floresan ışıkları altında parlayan kel bir kafası vardı.

Bana bakarak, "Ne kadar korkunç," der gibi başını salladı.

Her zamanki gibi kahvemi ve bir paket barbekülü cips alırken başımı salladım.

Millicent'la yaşamak hep böyle olmuştur. Hayat normal akışında devam ederken ara sıra tümseklerle karşılaşırdı-

CamScanner ile tarandı

nız; bunun dışında oldukça sorunsuz bir yolculuktu. Ama bazen de birdenbire kendinizi her şeyi yutacak kadar dipsiz bir yarıkta bulabilirdiniz. İçine düşmek bazen iyi, hatta harika hissettirirken bazen de öyle olmazdı.

Holly'nin hayatta olduğunu söylediğinde böyle hissetmiştim. Robin'in kafasına pankek tavasıyla vurduğunda da. Ve Owen'ı dirilttiğinde.

Bunlar, yarığın dünyanın kendisinden daha dipsiz olduğu devasa olaylardı. Çoğu bu kadar büyük değildi. Ama bazen bu yarıklar beni yutacak kadar büyük olurdu; eve sarhoş gelişimden sonra Millicent'ın çocukları alıp sekiz gün ortadan kaybolması gibi.

Bir de çatlaklar vardı. Zemin yarıldığında küçük çatlaklar ortaya çıkardı. Bazıları diğerlerinden daha büyüktü; Jenna'nın yatağının altında bıçak olması gibi. Ya da Trista'nın kendini öldürmesi. Hepsi farklı boyutlardaydı –uzun, kısa, çeşitli biçimlerde– ama hepsi aynı yarığa çıkıyordu.

İlk çatlak düğün günümüzde açıldı.

Millicent ve ben ailesinin evinde, kişniş, biberiye ve kekikle çevrili bir tarlada evlendik. Ayak bileklerine kadar uzanan beyaz tülden bir elbise giymişti, başında nergis ve lavantadan yapılmış el yapımı bir taç vardı. Bense ayak bileklerimi açıkta bırakan bej bir pantolon ve düğmelerini açık bıraktığım beyaz bir ceket giymiştim, ikimiz de yalın ayaktık. Mükemmeldi, ta ki öyle olmayana kadar.

Düğünümüze sekiz kişi katılmıştı. Yurtdışına birlikte gittiğim üç arkadaşım da yanımdaydı, Andy dahil. Ama Trista yoktu. Çıkıyorlardı ama evli değillerdi ve Andy onun bazı fikirlere kapılması istemediği için düğüne getirmemişti. Millicent'ın anne babası Abby ve Stan, bir de liseden bir arkadaşı oradaydı. Diğer ikisi komşuydu.

CamScanner ile tarandı

Tören sadece bir eğlenceydi; bir ritüel. Ne Millicent ne de ben dindardık. Sonraki pazartesi Woodview Belediye Binası'nda resmi nikahla evlenecektik. O gün Millicent'ın babası nikah memuru rolü yaparken biz de evleniyormuş gibi yaptık. Stan, boynuna kadar iliklenmiş ekose gömleği ve jölelenmiş ince gri saçlarıyla çok resmi görünüyordu. Elinde bir kitapla ot tarlalarının önünde durdu. İncil değildi, öylesine bir kitaptı ve yine de doğru kelimeleri söyledi.

"Hanımlar ve beyler, bu genç adam bugün kızımla evlenmek istiyor ama önce kendini kanıtlaması gerekiyor." Stan bana kötü kötü bakıyormuş gibi yaptı. "Öyleyse duyalım, evlat."

Yeminimi yüksek sesle söylemem gerektiğini bildiğim hâlde yine de onlarca kez tekrar tekrar yazmıştım. Beni rahatsız eden etrafımızdakiler değildi. Bu sözleri Millicent'a söylediğim için gergindim. Derin bir nefes aldım.

"Millicent, sana dünyaları vadedemem. Sana büyük bir ev, lüks bir araba ya da dev bir elmas yüzük alacağıma söz veremem. Masada her zaman yemeğimiz olacağına bile söz veremem." Gözlerini kırpmadan bana baktı. Parlak güneşin altında birer kristal gibiydi.

"Sana tüm bunları vermeyi ancak umut edebilirim, yine de mümkün olup olmayacağını söyleyemem. Geleceğimizde bizi neler beklediğini bilmiyorum ama birlikte olacağımızı biliyorum. Sana tereddüt etmeden, asla yalan söylemeden sözünü verebileceğim tek şey bu. Ne olursa olsun seninle, senin yanında olacağım." Gözünden bir damla yaş aktığını görünce gülümsedim. "Umarım şimdi yemek yiyebiliriz."

Sekiz kişi güldü. Millicent başını salladı.

"Pekâlâ," dedi Stan kızına dönerek. "Sanırım sıra sende. Bizi bu adamın senin için doğru kişi olduğuna ikna et."

Millicent elini kaldırıp yanağıma koydu. Eğilip dudaklarını kulağımın yanına getirip fısıldadı. "İşte başlıyoruz."

CamScanner ile tarandı

KIRK BİR

Akşam yemeğinde kimse haberlerden ya da isimsiz kadından bahsetmedi. Burada bizimleydi ama onu görmezden geliyorduk. Onun yerine rehabilitasyona giden bir ünlü hakkında konuştuk. Tekrar.

İzlemediğim bir futbol maçından bahsettik.

Film gecesinde ne izleyeceğimizi konuştuk. Rory, üniversite döneminde geçen komedi izlemek isterken Jenna romantik komedi izlemek istiyordu.

Konuştuğumuz tek güncel olay, komşu eyaletteki bir alışveriş merkezinde yaşanan silahlı saldırıydı.

"Kafadan kontaklar," dedi Rory.

Jenna çatalıyla onu işaret etti. "Savaş oyunları oynayan sensin."

"Adı üstünde 'oyun'."

"Ama hoşuna gidiyor."

"Kapa çeneni."

"Sen kapa çeneni."

"Yeter," dedi Millicent.

Sessizlik.

Yemek bittiğinde ikisi de yukarı çıkıp odalarına çekildiler. Millicent ve ben bakıştık. "Sen miydin?" diye sordu ses çıkarmadan dudak hareketleriyle.

CamScanner ile tarandı

İsimsiz kadına saldıranın ben olup olmadığımı soruyordu. Başımı sallayarak garajı işaret ettim.

Bulaşıklar yıkanıp çocuklar uyuduktan sonra garaja inip arabaya bindik. Millicent, Cadılar Bayramı'ndan kalan şekerlerimizi getirmişti, bir şişe de maden suyu paylaştık. Kısa kollu parlak mavi bir gömlek giymişti. Sanırım yeniydi çünkü günün erken saatlerinde arabasının alışveriş merkezinde durduğunu görmüştüm.

"Senin bu kadınla hiçbir ilgin yok mu?" dedi.

"Kesinlikle yok. Sen söylemeden böyle bir şey yapmam."

En azından yapacağımı sanmıyordum.

"Umarım öyledir."

"Hem Jenna'yı daha fazla korkutacak bir şey de yapmam."

Millicent başını salladı. "Tahmin etmem gerekirdi."

"Belki o kadın yalan söylüyordur," dedim.

"Olabilir. Ya da rasgele bir adam ona saldırdı ve o da bunu yapanın Owen olduğunu düşündü. Ne gördüğünü bilmiyoruz."

"Üçüncü bir seçenek daha var," dedim.

"Var mı?"

Bir parça çikolatayı açıp ikiye böldüm ve yarısını ona verdim. "Ya gerçekten döndüyse?"

"Owen mı?"

"Evet. Ya o yaptıysa?"

"Mümkün değil."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü bu aptalca olurdu. Herkes onu ararken neden geri dönsün ki?"

"Doğru."

Bej renkli ofise geri dönüp Jenna'nın psikoloğuyla görüşmesinin bitmesini bekledim. Doktor, isimsiz kadın olayını duyduktan sonra aradı ve fazladan bir seans daha istediği-

CamScanner ile tarandı

ni söyledi. Bu yeni saldırının Jenna'nın iyileşmesini geriletece-ğinden endişe ediyordu. Gerileyecek kadar ilerlediğinden emin değildim ama yine de kabul ettim. Millicent gelemeyeceğini söyledi, ben de bekleme odasında oturup onun mavi noktasını izledim. Karım, Danner Drive'da yarım milyon doların biraz altında satış fiyatı olan bir evdeydi.

Sonra bir şarküteriye gitti.

Bazen müşterilerle öğle yemeğine çıkardı ama onları hiç şarküteriye götürdüğünü duymamıştım.

Millicent doktorun ofisinden yalnızca birkaç dakika uzaklıktaydı ama buraya gelmiyordu. Onun yerine bir şarküteriye gitmişti, Jenna doktorun yanından çıktığında hâlâ oradaydı. Kızım ne mutlu ne de üzgün görünüyordu ki bu da içeri girdiğindeki hâliyle aynıydı.

Ben Dr. Bej'le konuşurken bekleme sırası ondaydı. Benim için o sadece Dr. Bej'di. Bu isim ne adil ne de doğruydu çünkü sadece ofisi bejdi, kişiliği değil. Aslında renkli, kibirli bir pislikti. Öyle olmayan bir doktorla hiç tanışmamıştım zaten.

"Jenna'nın gelmesi iyi oldu," dedi. "Bu yeni saldırı oldukça sürpriz oldu."

Dr. Bej, Jenna'nın şaşırdığını söylemedi ama demek istediği buydu. Doktor-hasta mahremiyetini bu şekilde aşıyordu. "Kesinlikle sürpriz oldu," dedim.

"Önemli olan onun hiçbir şeyin değişmediğini, güvende olduğunu bilmesini sağlamak."

"*O* güvende."

"Elbette."

Birbirimize baktık.

"Davranışlarında herhangi bir değişiklik fark ettiniz mi?" diye sordu. "Aklınıza ne gelirse?"

"Aslında size bir şey sormak istiyordum, Jenna midesiyle ilgili bazı sorunlar yaşıyor. Genelde mide bulantısı."

"Peki bu ne zaman başladı?"

CamScanner ile tarandı

"Uzun zaman olmadı ama giderek kötüleşiyor. Bunlar birbiriyle bağlantılı olabilir mi?"

"Ah, kesinlikle. Zihinsel stres kesinlikle fiziksel strese dönüşebilir. Başka bir şey oldu mu?"

Düşünüyormuş gibi yapıp başımı salladım. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Yalan söylediğimi anlayıp anlamadığını merak ettim. Yatağın altındaki bıçağı kimse bilmiyordu.

Telefonum titrediğinde konuşmamız bitmişti. Millicent.

Gelemediğim için üzgünüm, nasıl geçti?

Mavi noktası şarküteriden yeni ayrılıyordu. Jenna bekleme odasında televizyon izlerken bir yandan da not defterine bir şeyler karalıyordu. Kısa saçları gözlerini ortaya çıkarmış, kot pantolonu ve spor ayakkabılarının üzerine uzun bir tişört giymişti. Kardeşini almadan önce bir şeyler atıştıracağımızı söyledim. Gülümsedi.

Joe'nun Yeri navigasyona göre arabayla yedi dakika uzaklıktaydı. Otoparka girdiğimde Millicent çoktan gitmişti. Şarküterinin eskisi gibi popüler olmadığı belliydi. Burası şehrin daha yeni ve daha parlak kısmına karşı savaşı kaybetmekte olan eski bir bölgesinde yer alıyordu.

İçerisi, tezgâhın ve vitrinin üzerindeki çizikleri görebilecek kadar aydınlıktı. Etler, peynirler ve hazır salatalar biraz karışık görünüyordu. Şarküteride sadece biz vardık ve Jenna, büyük olasılıkla paslandığı için gıcırdayan cips standını döndürene kadar ortalık sessizdi. Sanki oturuyormuş da birdenbire ayağa kalkmış gibi tezgâhın arkasında bir kadın belirdi. Tombul ve sarışındı, yorgun görünüyordu ama gülümsediğinde tüm yüzü aydınlandı. "Joe'nun Yeri'ne hoş geldiniz," dedi. "Ben Denise."

"Memnun oldum, Denise," dedim. "Buraya daha önce hiç gelmemiştik. Ne önerirsiniz?"

CamScanner ile tarandı

Bir parmağını kaldırarak bana beklememi işaret etti ve tezgâhın arkasında gözden kayboldu. Elini cam dolaplardan birine sokup bir tabak dilimlenmiş et aldı. Önümüze koydu. "Şekerli baharatlı hindi. Biraz acı, biraz tatlı. Tam kıvamında."

Jenna'ya baktım.

"Harika," dedi.

İki sandviç aldık; onunki yedi tahıllı, benimki yumuşak sandviç ekmeğiydi ve ikisinin de içinde marul, domates ve hindi vardı. "Hindinin tadını alabilmeniz için," dedi kadın.

Joe'nun Yeri'nin yan tarafında ön otoparktan görünmeyen açık bir veranda vardı. Duvarlarla çevrili bir alana birkaç masa konmuştu; temiz ve derli topluydu ancak sönük bir yerdi. Bir dakika sonra bunun hiçbir önemi kalmadı çünkü hindi enfesti. Jenna bile yiyordu.

"Burayı internetten mi buldun?" dedi Jenna.

"Hayır, neden?"

"Tuhaf sandviç mekânları araştırmak tam sana göre."

"Tuhaf değil. Güzel."

"Annem buradan nefret ederdi," dedi. "Organik değil."

"Ona buraya geldiğimizi söyleme."

"Yalan mı söylememi istiyorsun?"

Bunu duymazdan geldim. "Doktorun hakkında ne düşünüyorsun? Yardımcı oluyor mu?"

Omuz silkti. "Sanırım."

"Hâlâ korkuyor musun?"

Aniden şarküterinin yan kapısından, cam tezgâhın üzerindeki televizyonu işaret etti. Sarışın tezgâhtar kadın kasanın yanındaki sandalyede oturmuş haberleri izliyordu. Başlıkta isimsiz kadının yarın akşam bir basın toplantısı düzenleyeceği yazıyordu.

CamScanner ile tarandı

KIRK İKİ

Millicent ve ben Ferndale Alışveriş Merkezi'nin boş otoparkında duruyorduk. Sessizliği bozan tek ses arkadaki otoyoldan geliyordu. Cuma gecesi Jenna bir pijama partisindeyken Rory de bir arkadaşıyla video oyunları oynuyordu.

İsimsiz kadının basın toplantısı bir saat önce sona ermişti. Millicent ve ben onu alışveriş merkezinin yanındaki popüler bir spor barında izlemiştik. Basın toplantısı bütün ekranlarda yayınlanıyordu. Seri katil dramamızdaki son dönemeç, tavuk kanadı ve birayla tamamlanan bir cuma gecesi eğlencesine dönüşmüştü. İsimsiz kadının söylediği her kelimeye inanan başka bir çiftle, Rhinehartlarla izlemiştik.

Millicent arabaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, saçları rüzgârda uçuşuyordu. Her zaman durumа uygun bir şeyler giyerdi; spor barındaki ciddi bir durum için bile. Siyah kot pantolon ve üzerinde Naomi'nin kaybolmasından bu yana sıkça kullanılan bir slogan olan WOODVIEW BİRLİĞİ yazan bir tişört giymişti. Örülü saçları sırtından aşağı uzanıyordu.

Başını salladı. "O kadından hoşlanmıyorum," dedi. "Hikâyesinden de."

CamScanner ile tarandı

Aklıma esir tutulan Lindsay geldi. Belki onu da sevmemişti.

"Bir önemi yok," dedim.

"Bunu bilmiyoruz."

"Ne olabilir ki..."

"Sadece daha fazlasını bilmemiz gerekiyor," dedi.

"Abartıyorsun..."

"Hiçbir şeyi abartmıyorum."

Millicent dönüp kapıyı açmadan önce bir süre sessizce durduk. Arabamın yolcu tarafına binişini izledim. Kapıyı kapatıp bana baktı. Hareket etmedim. Kapıyı açıp dışarı çıkarken iç çektiğini duyabiliyordum. Tabanı lastik ayakkabılar giymişti ve bana doğru yürürken adımları ses çıkarmıyordu.

Avuçlarını göğsüme koyarak bana baktı. "Hey," dedi.

"Efendim."

"İyi misin?"

Omuz silktim.

"Bu hayır demek mi?" dedi.

İç çekme sırası bendeydi. Ya da oflama sırası. Derin bir nefes alma sırası. Ne olursa. "Her şeyi berbat ettik, biliyorsun, değil mi?" dedim.

"Biz mi berbat ettik?"

"Bana kalırsa öyle."

"Konuş benimle."

Nereden başlayacağımı bilmiyordum, her şey birbirine girmişti ve yanlış bir şey söylemek istemiyordum. Ona hiç bahsetmediğim Petra ya da Rory'nin şantajı gibi. Jenna'yı biliyordu ama her şeyi bilmiyordu. Trista'nın intiharı. Arabadaki takip cihazı. Joe'nun Yeri. Millicent'ın bilmediği çok şey vardı. Yine de daha keşfedilecek çok şey varmış gibi hissediyordum.

CamScanner ile tarandı

"Owen olayı," dedim en sonunda. "Kontrolden çıktı."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Peki ya Jenna?"

"Bunun olacağını tahmin etmeliydim."

Cevabı beni şaşırtmıştı. Kabul etmesi bir yana, hata yapması bile pek sık rastlanan bir durum değildi. Bu yüzden Dr. Bej'in söylediklerini ona anlatmamaya karar verdim. Tüm bu olup bitenlerin Jenna'yı fiziksel olarak hasta ettiğini söylemek için iyi bir zaman değildi.

Alışveriş merkezinin köşesinden geçen bir arabanın farları gözümüzü aldı. Yaklaştıkça bunun bir araba olmadığını anladım. Alışveriş merkezinin güvenlik aracı olan golf arabasıydı bu ve orta yaşlı bir kadın tarafından kullanılıyordu. Durup bize her şeyin yolunda olup olmadığını sordu.

Millicent ona el salladı. "Her şey yolunda. Kocam ve ben oğlumuzun notlarını konuşuyoruz sadece."

"Ah, anlıyorum. Bende de üç tane var."

"O zaman duruma aşinasınızdır."

Güvenlik görevlisi başını salladı. Karımla birbirlerine anaç bir şekilde gülümsediler. "Yine de burada durmayın. Alışveriş merkezi kapandı."

"Teşekkürler. Gidiyoruz," dedi Millicent. Biz arabaya binip uzaklaşırken güvenlik görevlisi de gözden kaybolmamızı izledi. Kırmızı ışıkta durduğumuzda Millicent elini koluma koydu. "Jenna'yı savunma sanatları dersine kaydettirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bence bu, özgüvenini tekrar kazanmasına yardımcı olur."

"Bu iyi bir fikir." Gerçekten de öyleydi.

"Yarın bir bakarım."

Millicent'ın Joe'nun Yeri'nde durması tek seferlik bir olay değildi. Ertesi gün öğle yemeği saatinde tekrar oraya uğradı ve başka bir evi göstermeye gitmeden önce kırk dakika

CamScanner ile tarandı

kadar orada kaldı. Durduğu diğer yerlerin hiçbiri sıradışı değildi. Hatta Jenna için iki farklı dövüş sanatları okuluna bakmış, yemekten sonra yatak odasında yalnız kaldığımızda bana onlardan bahsetmişti.

"Okullardan biri rekabetçi tekvando öğretiyor. Müsabakaları ve takımları var, kuşaklar için mücadele ediyorlar. Ama şehir merkezinde Krav Maga dersi veren bir okul daha var. Biraz daha pahalı ama daha çok kendini savunmaya yönelik."

"İkisini de denesin, hangisi hoşuna giderse ona devam eder."

Millicent gelip burnumdan öptü. "Çok zekisin."

Gözlerimi devirdiğimde kıkırdadı.

Sandviç dükkânından ya da kocaman gülümsemesi olan tombul sarışın kadından bahsetmedi. Durup dururken, "Bugün öğle yemeğinde ne yedin?" diye sormadan konuyu buraya nasıl getireceğimi bulmaya çalışıyordum. Ama Millicent'ın söylediği kadar zeki değildim çünkü kendi öğle yemeğimin ne kadar güzel olduğu hakkında saçmalamaya başladığımda bana karşılık vermedi. Sadece başını salladı ve yatmaya hazırlanırken gülümsedi, hayali öğle yemeğimi anlattığım uzun monoloğumu dinliyormuş gibi yapıyordu. Joe'nun Yeri'nin konusu açılmadan yatağa girdik.

Gecenin bir yarısı kalkıp kitaplığa indim. Bu odayı kitaplarla dolu raflar ve büyük bir maun masayla dekore ettiğimiz için buraya kitaplık diyorduk ama burayı sadece özel telefon görüşmeleri için kullanıyorduk. Bugünlerde internetten gizlice araştırmalar yapmak için de kullanmaya başlamıştım.

Joe'nun Yeri yirmi iki yıl önce açılmıştı. İki kere el değiştirmişti ama şarküteri hep aynı binada kalmıştı. Dükkânın sahibi değil kiracıydılar. Yerlerin ıslak olduğunu iddia

CamScanner ile tarandı

eden bir adam tarafından açılan bir kayıp düşme davası dışında bir sorun yaşanmamıştı. Olay mahkemeye gitmeden çözülmüştü. Bunun dışında karıştığı bir suç, dava ya da sağlık kuralları ihlali yoktu. Joe'nun Yeri tam olarak göründüğü gibiydi; sıradan bir şarküteriydi. Bu kadar normal olması da her şeyi şüpheli kılıyordu. Millicent'ın oraya iki kez gitmesi bir yana, kapısının önünden geçmek için bile bir nedeni yoktu.

Bölgenin uydu haritaları, eskiden çok daha işlek olan bir yol üzerinde müstakil bir bina olduğunu gösteriyordu. Caddenin karşısında küçük bir ikinci el araba galerisi vardı. Onun yanında bir hırdavatçı, sonra da bir saat tamircisi.

Eğer orada sadece bir kez durmuş olsaydı buna tesadüf diyebilirdim. Başka birinden duyup denemeye karar verdiği ama sonra ona göre bir yer olmadığını anladığı tuhaf bir yer olabilirdi. Hatta her zamanki bölgesinden kilometrelerce uzakta olsa da burada sadece susadığı için durduğuna inanmaya bile razıydım. Joe'nun Yeri'nde durmasını gerektirecek tek seferlik bir nedene inanabilirdim. Tabii iki gün sonra oraya geri dönmesi dışında.

Millicent'ın Joe'nun Yeri'ne gitmek için başka bir nedeni vardı. İlk başta bunun Naomi olduğunu düşündüm, belki de onu o bölgede tutuyordu ama Millicent başka bir yerde durmamıştı. Bölgede boş bir bina ya da terk edilmiş bir işyeri de yoktu, Şarküterinin otoparkından yürüyerek gidebileceği başka hiçbir yer yoktu.

Bu hiç mantıklı değildi. Sağlıksız, işlenmiş etlerle dolu sandviçlere karşı bir hayranlık beslemeye başlamadıysa tabii. Ki böyle bir şeyin mümkün olmadığını biliyordum.

CamScanner ile tarandı

KIRK ÜÇ

Holly'den sonra, bir başkasının olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. Ta ki Robin kapımıza gelip ona para vermezsem her şeyi mahvetmekle tehdit edene kadar.

Robin'den sonra bir tane daha olacağı da aklımın ucundan geçmemişti. Ta ki ben tekrar yapmak isteyene kadar.

Bu fikir bir süredir aklımdaydı, ilk olarak Millicent'la diğer kadınlar hakkında konuştuğumuz o yılbaşı partisinde ortaya çıkmıştı. Bu konuşma önümüzdeki birkaç ay boyunca devam etti ve internetten kadınları araştırmaya başladığımız bir noktaya geldi. Bu aktivite bizim afrodizyağımız olmuştu.

Onları nasıl öldüreceğimizi ve bundan nasıl paçayı sıyıracağımızı konuşurduk ve o geceler her zaman muhteşem bir seksle son bulurdu. Vahşi seks. Çocuklar evde olmadığı sürece sevişebildiğimiz her yerde sevişirdik. Evdeyseler de sessiz olmaya çalışırdık.

Sanki bir merdivene tırmanıyor gibiydik. Bunun hakkında şakalaştık, konuştuk, kadınları seçtik ve planladık. Her bir basamağı tırmandığımızda diğerine adım attık. Sonra birimiz bunu gerçekten yapmayı önerdi. Ben.

Bunu mutfaktayken söylemiştim. Sabahın geç saatleriydi, soğuk fayansın üzerinde çırılçıplaktık. Lindsay'i inter-

CamScanner ile tarandı

nette yeni bulmuştuk. İkimiz de onun mükemmel olduğu konusunda hemfikirdik.

"Bence yapmalıyız," dedim.

Millicent kıkırdadı. "Sanırım az önce yaptık."

"O değil. Şey, evet ama benim kastettiğim bu değildi."

"Lindsay'i öldürmeliyiz demek istedin."

Bir an dondum kaldım. "Evet."

Millicent bana şaşkınlığın yanı sıra başka bir şeyin karışımıyla baktı. O an bunu anlamamıştım. Şimdi bunun merak olduğunu düşünüyorum. Ya da ilgi. Ama tiksinti değildi. "Bir psikopatla mı evlendim?" dedi.

Güldüm. O da güldü.

Karar verilmişti.

Millicent bana o geceyi hiç hatırlatmadı, benim fikrim olduğunu hiç söylemedi. Asla benim hatam olduğunu söylemedi. Ama ben öyle olduğunu biliyordum. Ben bu fikre kapılmasaydım Lindsay de Naomi de hayatta olacaktı ve Owen geri dönmeyecekti. Kızımızın hâlâ uzun, parlak saçları olacaktı ve yatağının altında bıçak saklamayacaktı.

Ya da belki de Millicent'tı. Belki de başından beri beni yönlendiren oydu.

Artık bilmiyordum.

İşte birkaç gün sonra, bu kararımızı bir kez daha hatırladım. Ve bunun istenmeyen sonuçlarını.

Dövüş sanatları stüdyoları, Jenna'nın bunu sevip sevmeyeceğini görmek için yeni başlayanlar sınıfına katılmasına izin verdi. Önce tekvandoya gittik. Yarım saat sonra Jenna olumsuz anlamda başını salladı ve oradan ayrıldık. Yarışmalarda yer almak, kuşaklar ve kupalar için mücadele etmek istemiyordu. Sadece Owen'la savaşmak istiyordu.

Ertesi gün öğleden sonra Krav Maga'ya gittik. Tekvandonun aksine burada o beyaz üniformayı giyip kuşak takma zorunluluğu yoktu ki bu da Jenna'nın hoşuna gitmişti; eşofman ve tişörtünü giymeyi tercih ediyordu.

CamScanner ile tarandı

Ona bir şeyler öğretmeye çalışan çocuğa zarar vereceği, hele onu bayıltmaya çalışacağı asla aklıma gelmezdi.

Her şey o kadar hızlı oldu ki kimse görmedi. Ben bile görmedim, Jenna'yı ebeveynler için ayrılmış bölümden izliyordum. Bir dakika önce ikisi de ayaktaydı ve çocuk Jenna'ya nasıl düzgün bir yumruk atılacağını gösteriyordu. Bir an sonra yere düştü ve acı içinde çığlık attı.

Birkaç damla kan minderin üzerine döküldü ve herkes deliye döndü.

"Bu da ne..."

"Nasıl..."

"O bir taş mı?"

Turkuaz kazaklı bir anne Jenna'yı işaret etti. "O yaptı. Ona bir taşla vurdu."

Bunu daha çok çığlık ve suçlamalarla dolu bir kargaşa izledi.

Olanları yatıştırmak birkaç saat sürdü; çocuğun annesi gelip neden kimsenin ambulans çağırmadığı konusunda bağırmaya başlayınca ambulans çağrıldı. Ve polis.

İki üniformalı memur geldiğinde ne olduğunu sordu. Çocuğun annesi Jenna'yı işaret ederek, "Oğluma vurdu," dedi.

Memurların kafasının karıştığı belliydi çünkü insanların düzenli olarak darbe aldığı Krav Maga stüdyosundaydık. Ayrıca bir kızın bir oğlana vurmasının biraz komik olduğunu düşündüler. Ama stüdyonun sahibi olan adam bunun hiç de komik olmadığını düşündü.

Nihayetinde çocukta bir şey yoktu. Kan dudağındaki küçük bir kesikten gelmişti ve sadece birkaç damlaydı. Kimse hastaneye gitmedi, kimse tutuklanmadı ama Jenna ve ben Krav Maga stüdyosundan kovulduk.

O birkaç saat içinde çocuğun annesi defalarca bizi dava edeceğine dair tehditler savurdu. Bu da yetmezmiş gibi birkaç tenis dersimi iptal etmek zorunda kaldım ve birkaç öğrencimi kızdırdım.

CamScanner ile tarandı

Arabada yalnız kaldığımızda, "Neden?" diye sordum.

Jenna pencereden dışarı baktı.

"Bir nedeni olmalı," dedim.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de yapabileceğimi görmek içindi."

"O çocuğa bir taşla vurmayı mı?"

"Onu bayıltabilir miyim diye."

Açıkçası onu bayıltmamıştı, tek yaptığı dudağını ikiye yarmaktı.

"Anneme söyleyecek misin?" dedi Jenna.

"Evet."

"Gerçekten mi?"

Aslında hiçbir fikrim yoktu. O anda Jenna'nın yüzüne bile bakamıyordum.

Millicent'a hiç benzemiyordu. Rory doğduğunda saçları kızıldı. Jenna kel bebeklerdendi. Saçları nihayet uzamaya başladığında benimkilerle aynı renk olduğu ortaya çıktı: kızıldan eser olmayan koyu kahverengi. Gözleri de benimkilerle aynıydı.

Büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım.

Kişisel bir şey değildi. Jenna'nın yaptığı ya da yapmadığı bir şey değildi. Sadece oğluma ve alev rengi saçları olan karıma benzeyecek kızıl saçlı küçük bir kız istemiştim. Kafamdaki resim buydu, ailemi düşündüğümde aklıma gelen resim. Gerçek Jenna uymuyordu çünkü kendi annesi yerine benim anneme benziyordu.

Bana Millicent'ı hatırlattığı ilk an, o çocuğa taşla vurduğu zamandı. Tıpkı Millicent'ın mutfağımızda Robin'e yaptığı gibi.

Karımda seksi bulduğum şey kızımda dehşet verici duruyordu.

CamScanner ile tarandı

KIRK DÖRT

Akşamın geç saatleriydi. Millicent ve ben onun ofisindeydik. Yıllardır yeteneklerinin altında kalan küçük çaplı bir emlak ofisi olan Abbott Realty için çalışıyordu. Ofisleri alışveriş merkezinde, bir spor salonuyla bir Çin restoranı arasında sıkışmış bir yerdeydi. Bu saatte kimsenin emlakla işi olmadığından içerisi boş ve sakindi. Dezavantajı ise ön cephenin komple cam olmasıydı, bu da herkesin içeriyi görebileceği anlamına geliyordu. Masaların açık düzeni de hiçbir mahremiyet sağlamadığı için ışıkları kapatıp arkada oturduk. Koşullar farklı olsaydı romantik olabilirdi.

Millicent'ın Jenna'nın yaptığından haberi vardı. Benden önce bir arkadaşı ona söylemiş, bu da onu çileden çıkarmıştı. Aradığında kulak zarımı delecek kadar yüksek sesle bağırarak onu daha stüdyodayken aramam gerektiğini söylemişti. Haklıydı.

Şimdi Jenna evde güvendeydi, yatağında uyuyor ve taş atmıyordu. Kusmuyordu. Saçından geriye kalanları kesmiyordu. Millicent sakinleşmişti. Tatlı bile getirmişti, büyük bir parça çikolatalı ekler. Her iki yarısı da eşit olacak şekilde ikiye böldü. Benimkinden bir ısırık aldım, o da kendi

CamScanner ile tarandı

diliminden bir ısırık aldı ve üst dudağına bulaşan çikolatayı sildim.

"Kızımız iyi değil," dedi Millicent.

"Değil."

"Doktoruyla konuşmamız gerek. İstersen ben..."

"Sence o Holly gibi mi?" dedim.

Millicent şaşkınlıkla elindeki ekleri yere bıraktı. "Holly mi?"

"Belki de aynı şeydir. Aynı hastalık."

"Hayır."

"Ama..."

"Hayır. Holly iki yaşındayken böceklere işkence etmeye başlamıştı."

Bu karşılaştırmaya göre haklıydı. Jenna ne zaman bir böcek görse çığlık atardı. Bırakın işkence etmeyi, bir örümceği bile öldüremezdi. "O zaman bu bizim hatamız," dedim. Owen'dan kurtulmalıyız."

"Bunu yapmaya çalışıyoruz zaten."

"Bence Naomi avı sona ermeli," dedim. "Onun bulunmasına izin vermeliyiz."

"Bunun nasıl bir faydası olacak..."

"Böylece Owen'dan sonsuza dek kurtulabiliriz." Millicent bariz olanı vurgulamaya başlayınca elimi kaldırdım. "Biliyorum, biliyorum. Hiç geri dönmemiş birinden kurtulmak zor, değil mi?"

"Öyle de denebilir."

"Bu harika bir fikirdi, inkâr etmiyorum. Ama bize çok şeye mal oldu."

"O çok mu?"

"Jenna. Bu kasabanın insanları. Kadınların gerçekten korkması." Trista gibi bilmediği şeyler de vardı.

Millicent başını salladı. "Jenna'yı asla incitmek istemedim."

CamScanner ile tarandı

"Bunu biliyorum." Söylediklerimi iyice duysun diye sandalyemde öne eğilip Millicent'a yaklaştım. "Ceset olmadan onu ölü gibi göstermek imkânsız değilse bile çok zor. Bunun tek yolu gerçekten de okyanusta veya gölde boğulması ve ceset ihtimalini ortadan kaldırmamız ama bu da şüphe çekecektir. Bu yüzden bu hikâyeyi kısmen makul kılmak için güvenilir birine ihtiyacımız olacak."

"Naomi gibi," dedi Millicent.

"Peki, Naomi'nin bunu yapmasına izin verme şansımız nedir?"

"Olumsuz."

"O zaman belki Owen ölmez. Belki öylece gider." Biraz durup bir tepki vermesini bekledim. Bir şey demeyince konuşmaya devam ettim. "Owen o kadar büyük bir egoya sahip ki herkes onun geri döndüğünü ve bir sonraki kurbanını tam olarak ne zaman kaçıracağını duyurmak için bir muhabire mektup yazdı. Öyleyse neden gideceğini de herkese duyurmasın ki? Yaptığı şeylerle övünecek bir karakteri var, değil mi? Bence tam olarak, 'Size ne yapacağımı ve ne zaman yapacağımı harfi harfine söyledim ama siz yine de beni yakalayamadınız. Şimdi beni asla bulamayacaksınız,' derdi."

Millicent bunu düşünüyormuş gibi hafifçe başını salladı.

"Mükemmel bir çözüm olmadığını biliyorum," dedim. "Ama Owen giderse herkes onun hakkında konuşmayı bırakacak ve Jenna da artık korkmayacak."

"Zamanlama doğru olmalı," dedi. "Sen bir mektup daha göndermeden önce Naomi'yi bulmaları gerekiyor."

"Ah, kesinlikle."

"Önce bunu halledeceğim."

"Belki de birlikte yapmalıyız."

Başını yana eğip bana baktı. Bir an gülümseyeceğini sandım ama gülümsemedi. Artık her şey ciddiye binmişti.

CamScanner ile tarandı

Artık bunu ön sevişme olarak kullanmanın ötesine geçmiştik.

"Naomi'yle ben ilgilenirim," dedi. "Sen mektuba odaklan. Herkes Owen'ın gittiğine inanmalı."

Tartışmak ve kendi fikrimi söylemek istiyordum ama bunun yerine başımı salladım. Mantıklı olan onun fikriydi.

İç geçirdi. "Umarım işe yarar."

"Umarım."

Uzanıp elini tuttum. Benim eklerimden kalanı alıp ısırana kadar öylece oturduk. Ben de onunkini alıp aynısını yaptım. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Elini sıktım. "İyi olacağız," dedim.

Millicent da yıllar önce böyle söylemişti. Çok gençtik, bir bebeğimiz vardı ve diğeri de yoldaydı. İlk evimizi ve ardından daha büyük olan ikinci evimizi satın aldığımızda böyle söylemişti.

Bir de kafası tenis raketiyle parçalanan Holly'nin cesedi salonumuzda yatarken söylemişti.

Ben Holly'nin başında durmuş, az önce yaptığım şeyle yüzleşmeye çalışırken Millicent doğruca işe koyulmuştu.

"O muşamba hâlâ garajda duruyor mu?" dedi.

Algılamam birkaç saniye sürdü. "Muşamba?"

"Sızıntı olduğu zamandan kalma."

"Sanırım duruyor."

"Hemen getir onu."

Polisi aramamız gerektiğini düşünerek durakladım. Çünkü nefsi müdafaa sebebiyle birini öldürdüğünüzde böyle yapardınız. Polisi arar ve olanları açıklardınız çünkü yanlış bir şey yapmamışsınızdır.

Millicent aklımı okudu.

"Sence polis, Holly'nin senin için bir tehdit olduğuna inanır mı?" dedi.

CamScanner ile tarandı

Sporcu olan bendim. Kırık tenis raketi benimdi. Holly'nin silahı bile yoktu.

Tartışmaya devam etmedim. Garaja gittim ve büyük bir rulo hâlindeki mavi muşambayı bulana kadar etrafı karıştırdım. Salona döndüğümde Holly'nin vücudu düzeltilmişti, bacakları ve kolları bedeninin iki yanında duruyordu.

Muşambayı yere serdik ve birlikte Holly'nin cesedini bir mumya gibi sardık.

"Onu garaja götürelim," dedi Millicent. Sanki ne yapacağını önceden biliyor gibiydi.

Dediğini yaptım, Holly'yi arabamın bagajına koyduk. Millicent kanı temizlerken ben de onu ormana götürüp gömdüm. Çocuklar okuldan eve gelene kadar Holly'ye ait bütün izler silinmişti.

Aynı şeyi Robin'e de yapmış ama onu gömmemiştik. Cesedi ve küçük kırmızı arabası gölün dibine boylamıştı. Millicent haklıydı. Biz iyi bir ekiptik. Şimdi bundan emin olma sırası bendeydi.

Eklerin iki yarısı da bittiğinde Millicent kırıntıları çöpe attı. Gitmek için ayaklandık ve karanlık ofisten geçip arabaya doğru yürüdük. Geç olmuştu. Çin restoranı bile kapanmıştı ama spor salonu yirmi dört saat açıktı. Karanlık gökyüzünde tek bir halojen yıldız gibi göze çarpıyordu.

Arabayı çalıştırmadan önce Millicent'a döndüm. Telefonunu kontrol ediyordu. Uzanıp elimi yanağına koydum, tıpkı onun da bana pek çok kez yaptığı gibi. Şaşkınlıkla bana döndü.

"Peki bir planımız var mı?" dedim. Gözlerinin içi güldü. "Kesinlikle."

CamScanner ile tarandı

KIRK BEŞ

Kafamdaki gürültü bir anda kesilmişti. Ne kadar imkânsız görünse de ilk defa her şey çok netti. Jenna'nın o çocuğa vurduğunu görene kadar Millicent'la yaptıklarımızın farkında değildim. Kendi elimizle ailemizi mahvetmiştik.

Owen'ın son mektubu yazması en kolay olanıydı. Artık bir amacım vardı: Owen'dan kurtulmak ve bunu nasıl başaracağımı biliyordum. Her zaman yaptığım gibi Josh'a gönderecek olsam da mektup aslında şehrin insanlarına hitap ediyor, onlara aptal olduklarını söylüyordum.

Size bir fırsat verdim. Bir sonraki kurbanımı tam olarak ne zaman kaçıracağımı söyleyerek beni yakalamanıza yardım etmeye çalıştım. Hatta size hazırlanmanız, plan yapmanız için iki hafta verdim. Yine de başarısız oldunuz. Beni durduramadınız, yakalayamadınız ve sizin yüzünden Naomi öldü. Hata olmasın: O benim yüzümden değil sizin yüzünüzden öldü.

Naomi biliyordu. Haberleri o da izlemiş, bir önceki mektubumu o da okumuştu ama

CamScanner ile tarandı

yine de o cuma gecesi dışarıda tek başınaydı. Naomi o gece aptallık ettiğini biliyordu. Yine de inancı vardı. Onu aradığınıza, onu bulacağınıza inanıyordu. Neredeyse haklıydı.

Zamanım olsaydı ona yaptığım her şeyi size anlatırdım. Vücudunda bıraktığım her işareti, her kesiği, her morluğu. Ama buna gerek yok. Onun bedeni zaten size ait.

Gerçekten, söylenecek başka bir şey yok. Bir oyun oynadık ve siz kaybettiniz. Naomi kaybetti. Ben hariç herkes kaybetti. Ve şimdi işim bitti. Geri geldim ve amacıma ulaştım. Kanıtlayacak hiçbir şeyim kalmadı. Size de kendime de.

Elveda.

Nihayet.

Mektup son hâlini aldığında bunu Millicent'a söyledim. Okuldan sonra golf oynamak için kulüpte olan ve işi benden önce biten Rory'yi almak için gelmişti. Tenis kortunda bir sonraki öğrencimi beklerken yanıma geldi. Gülümseyerek bana doğru yürürken ten rengi topukluları betonun üzerinde tıkırdıyordu.

O geceki konuşmamızın üzerinden günler geçmişti. İsimsiz kadın kimliğini açıkladığından beri her haber kanalına röportaj veriyordu. Dün gece ortaya çıkan ikinci isimsiz kadın vakasına kadar ondan kaçmak imkânsızdı.

Bir basın toplantısı düzenlemek yerine hikâyesini internet üzerinden canlı anlattı ve haber kanalları da bunu yayınladı. Kadın diğerlerinden daha gençti, belki hâlâ üniversitede okuyordu; simsiyah saçları, soluk bir teni ve kanla boyanmış gibi görünen dudakları vardı. İkinci kadın, Owen'ın tipik kurbanlarının neredeyse tam tersiydi ancak ilk kadın ile neredeyse aynı hikâyeyi anlatmıştı. Birkaç çar-

CamScanner ile tarandı

pıcı değişiklikle birlikte yalnızca otoparkın yeri farklıydı. Bu kadın, Owen'dan dayak yediğini iddia etti ve yanağında ondan kalan bir çürük olduğunu gösterdi.

Canlı yayın biter bitmez eski dostum Josh televizyona çıktı. Son zamanlarda Josh çok ciddiydi ama dün gece sesi neredeyse iğneleyici bir tondaydı. Açık açık ikinci kadının yalan söylediğini söylemedi ama söylemiş kadar olmuştu. Kimsenin bu kadına inandığını sanmıyordum. Ben inanmamıştım.

Asıl sorun onun gibi kadınların Owen'ı haberlerden düşürmemesiydi. Millicent'a bunu hatırlatmama bile gerek yoktu.

"Ne zaman istersen ben hazırım," dedim.

Koyu renk güneş gözlükleri gözlerini hem güneşten hem de benden saklasa da başını salladı. "Sana da merhaba."

"Pardon." Eğilip onu yanağından öptüm. Narenciye gibi kokuyordu. "Merhaba."

"Mektup hazır mı?"

"Okumak ister misin?" Evet demesini istedim; okurken onu izlemek istiyordum ama olumsuz anlamda başını salladı.

"Gerek yok. Sana güveniyorum."

"Ah, biliyorum. Sadece soruyorum."

Gülümseyip beni yanağımdan öptü. "Evde görüşürüz. Akşam yemeği altıda."

"Her zamanki gibi."

Uzaklaşmasını izledim.

Bugün Joe'nun Yeri'ne gitmemişti. Tamamen iş odaklıydı; ya ofiste ya da ev gezdirmesindeydi.

Hâlâ takip cihazından onu izliyor, nereye gittiğini kontrol ediyordum ama bunun nedeni Naomi hakkında bir şeyler öğrenmek istemem değildi. Bilmem gerekeni biliyordum zaten. Eğer çoktan ölmediyse yakında ölecekti.

CamScanner ile tarandı

Takip cihazını izliyordum çünkü Millicent'ı takip etmeyi seviyordum.

Bir gün daha geçmişti, sonra bir gün daha ve Josh, Naomi'nin kaybolmasından bu yana kaç gün geçtiğini tekrar saymaya başlamıştı. Sürekli telefonumdan son dakika haberlerine bakıyor, cesedinin bulunup bulunmadığını kontrol ediyordum. Gecenin bir yarısı uyandığımda bile yeni bir gelişme olup olmadığına bakma ihtiyacı duyuyordum. Her an internete haberi düşebilirdi. Normalde beklemek sorun olmazdı ama şimdi oldukça can sıkıcıydı, rahatsız ediciydi.

Aşağı inip arka bahçeye çıktım ve telefonumu kontrol ettim. Haberler yatmaya gittiğim zamankiyle aynıydı. Hiçbir gelişme, hiçbir haber yoktu; sadece sıkıcı bir tekrar.

Ama yorgun değildim. Sabahın ikisinde hava durgundu, mahallemiz de öyle. Hidden Oaks'ta kimse gece geç saatlere kadar parti vermezdi, hatta yüksek sesle bile müzik çalmazdı. Neredeyse hiçbir evde ışık yanmıyordu.

Keşke buranın hayalimizdeki ev olduğunu söyleyebilseydim, keşke buraya bir kez baktığımızda olmak istediğimiz yerin burası olduğunu, bizim olması için çok çalıştığımız yerin burası olduğunu söyleyebilseydim. Ama bu doğru değildi. Hayalimizdeki ev, Hidden Oaks'un biraz daha derinlerinde, evlerin gerçek birer malikâne olduğu yerdeydi. Risk portföyü yöneticileri ve cerrahların yaşadığı o çemberdeydi.

Biz orta çemberde yaşıyorduk ama bunun tek nedeni varlıkların dondurulmasına ve ardından bankanın el koymasına neden olan çekişmeli boşanmalardı. Millicent o bankaya pek çok ipotek işi gönderdiği için karşılamamızın mümkün olmadığı bir evi satın alabilmiştik. Bu yüzden Hidden Oaks'ın ortasında yaşıyorduk. Aslında çemberin

CamScanner ile tarandı

en dışında olmalıydık ama bir kez daha kendimi ortada bulmuştum.

Çalılardan gelen bir hışırtı yerimde zıplamama neden oldu ama bu gece rüzgâr yoktu.

Ses evin yan tarafından geliyordu. Bir köpeğimiz olsaydı sesi onun çıkardığını varsayardım ama yoktu. Bu bölgede geyik bile yoktu.

Hışırtı tekrar geldi, ardından da bir gıcırtı sesi.

Elimde telefonum gidip bakmak için ayağa kalktım. Arka verandamız, mutfaktan köşeye kadar ancak evin yarısı ederdi. Karanlıkta, uzaktaki korkuluğa doğru yürüdüm. Evin yan tarafındaki yol, bir sokak lambası tarafından kısmen aydınlatılmıştı ve etrafta kimse görünmüyordu. Hayvan yoktu, hırsız yoktu, seri katil yoktu.

Yukarıdan hafif bir tırmalama sesi geldi. Rory'nin eve gizlice girdiğini görmek için tam zamanında yukarı bakmıştım. Gizlice kaçtığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

CamScanner ile tarandı

KIRK ALTI

Parti, uyuşturucu, kızlar. Ya da sadece öylesine. Rory'nin evden gizlice kaçmasının sebepleri bunlar olabilirdi. Tüm delikanlılar bunu yapar. Önce ot içmek için evden kaçtım. Sonra kaçabildiğimi anladığım için kaçtım. En sonuncu da Lily yüzündendi. Ailemin hiç haberi olmadı. Ya da daha büyük olasılıkla umursamadılar.

Yine de Rory beni gizlice dışarı çıkarken gördüğünde onun da aynı şeyi yaptığı aklıma gelmemişti. İşte bu kadar dikkatsizdim.

Rory'yi gördüğümde onunla yüzleşmek yerine ertesi güne kadar bekledim. Bu bana onunla konuşmadan önce gözden kaçırdığım ya da bilmem gereken herhangi bir şey olup olmadığını görme şansı verdi.

Odası masası dışında her zamanki gibi dağınıktı. Biraz obsesif-kompulsif belirtileri var gibiydi ama ben pek sanmıyordum çünkü başka hiçbir konuda titiz değildi. Kıyafetlerinin üst üste yığılmış olması ya da kitaplarının yerde olması umurunda değildi ama masası her zaman düzenliydi. Belki de hiç kullanmadığı içindi.

Normalde asla odasını aramazdım. Daha önce bunu hiç yapmamıştım. Ama daha önce onun gizlice evden kaçtığını da görmemiştim. Oğlumun sırları vardı ve bana göre bu, odasını aramamı haklı çıkarıyordu.

CamScanner ile tarandı

Rory okuldaydı. Telefonu yanındaydı ve bilgisayarının odasında durmasına da izin vermiyorduk, bu yüzden aramam gerçek dünyayı kapsıyordu. Önce komodin, sonra çalışma masası, şifonyer ve dolap. Hatta yatağın altına, şifonyerin altına ve çorap çekmecesinin arkasına bile baktım.

Hayal kırıklığı yaratan bir arama olmuştu bu.

Porno yoktu çünkü internetten izliyordu. Kızlardan gelen notlar yoktu çünkü mesaj atıyorlardı. Fotoğraf yoktu çünkü onlar da telefonundaydı. Uyuşturucu ya da alkol yoktu çünkü bunları kullanıyorsa odasında saklayacak kadar aptal değildi. Buna sevinmem lazımdı herhalde. Oğlum aptalın teki değildi.

Millicent'a söylemedim çünkü onun başında yeterince dert vardı.

Bilmiyordu. Eğer bilseydi Rory çoktan ömür boyu cezalı olurdu. Bilmiyordu çünkü onu hiçbir koşulda duymazdı. Millicent'ın uykusu ağırdı. Yangın alarmının bile onu uyandıracağından emin değildim.

Bu manasız aramayı bitirdiğimde neredeyse öğle yemeği vakti gelmişti, bu yüzden okula gittim. Ofis yöneticisi, Rory'nin öğretmenine onu çağırdığımı haber vermişti. Rory ve Jenna özel okula gidiyorlardı ama üniforma giyme zorunluluğu yoktu. Kıyafet yönetmeliği vardı sadece, bu yüzden Rory her gün bej pantolonun üzerine bir gömlek giyiyordu. Bugünkü gömleği beyazdı. Sırt çantası bir omzunda asılıydı, kızıl saçlarının kesilmeye ihtiyacı vardı. Beni görür görmez alnına düşen saçlarını geriye attı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Elbette sadece öğleden sonrayı birlikte geçirebileceğimizi düşündüm."

Kaşları kalktı ama itiraz etmedi. Şimdilik benimle olmak öğleden sonra derslerinde olmaktan daha iyiydi.

CamScanner ile tarandı

Öğle yemeği için Rory'nin en sevdiği restorana gittik, orada Millicent'ın kendisi için hiç pişirmediği bifteği sipariş etti. Garson evde bulundurmadığımız gazozla dönene kadar hiçbir şeyi sorgulamadı ama bir şeylerin döndüğünü biliyordu, bu yüzden, "Neler oluyor baba?" dediğinde şaşırmadım. Ama ardından, "Annemle boşanıyor musunuz?" diye sorduğunda şaşırdım.

"Boşanmak mı? Neden böyle bir şey soruyorsun?"

Omuz silkti. "Çünkü böyle bir şey söylemek zorunda kaldığında böyle şeyler yaparsın."

"Öyle mi?"

"Evet." Sanki herkes bunu bilirmiş gibi konuşuyordu.

"Annenle boşanmıyoruz."

"Tamam."

"Gerçekten boşanmıyoruz."

"Seni duydum."

Buzlu çayımdan uzun bir yudum aldım, o da gazozundan. Başka bir şey söylemedi, benim konuşmamı bekliyordu.

"Okul nasıl gidiyor?"

"İyi, baba. Senin işlerin nasıl?"

"Harika. Yeni bir şeyler var mı?"

Rory tereddüt etti. O an yemeğimiz geldi ve ona gerçekten ne sorduğumu düşünmesi için biraz daha zaman tanıdı.

Garson gittiğinde başını hafifçe salladı. "Pek sayılmaz."

"Nasıl yani?"

"Baba."

"Hımm?" Bifteğimden bir ısırık aldım.

"Bana neden burada olduğumuzu söyle."

"Sadece hayatında yeni ve heyecan verici bir şeyler olup olmadığını bilmek istiyorum. Çünkü seni gecenin bir yarısı evden kaçmaya zorluyorsa kesin yeni ve heyecan verici bir şey olmalı."

CamScanner ile tarandı

Rory'nin bıçak tutan elleri bifteğini keserken dondu kaldı. Aklından geçen seçenekleri neredeyse görebiliyordum.

"Sadece bir kez oldu," dedi.

Bir şey demedim.

Rory içini çekip çatal bıçağı bıraktı. "Daniel'la beraber yaptık. Bundan paçayı sıyırıp sıyıramayacağımızı görmek istedik."

"Sıyırdı mı peki? Daniel?"

"Bildiğim kadarıyla evet."

"Peki, kaçıp ne yaptınız?"

"Hiçbir şey, gerçekten. Sahaya gittik, futbol oynadık. Dolaştık."

Mantıklıydı. On dört yaşındayken gece yarısı evden çıkmak bile heyecan verici gelirdi. Ama bana kalırsa bu, pencereye tırmandığı ilk sefer gibi görünmüyordu.

Rory o gece ya da ertesi gece evden kaçmadı. Yakalandığı için bu gayet normaldi. Ama ben sadece geceleri onun ne yaptığını izlemedim. Görmezden gelinen her şeye dikkat ettim.

Akşamları mesajlaşırken, telefonu titrediğinde ve kim olduğuna baktığında ya da bilgisayar başındayken onu izledim. Film gecesinde telefonunu sakladığını ama sıklıkla kontrol ettiğini izledim. Bir keresinde telefonu çaldı ama çıkan ses rock müziği ya da video oyunlarından bir melodi değildi. Sanki bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi boğuk gelen bir kadının söylediği bilmediğim bir şarkıydı.

Çocukları okuldan alırken, kapıyı en önden görebilecek kadar erken gittim. İşte o zaman oğlumun abayı yaktığı kızı gördüm. Pembe dudakları, süt beyazı teni ve çenesine kadar gelen saçları olan ufak tefek bir sarışındı. Konuşurlarken kız saçlarıyla oynuyor ve ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. Kız da en az onun kadar gergindi.

CamScanner ile tarandı

Bunun ne zaman başladığını merak ettim. Ne zaman dan beri bir kız arkadaşı vardı? Geçen gece onu yakalamasaydım, demek ki bunu hiçbir zaman bilemeyecektim. Belki de hayatım boyunca oğlumun hoşlandığı bu küçük sarışın kızdan haberim olmayacaktı.

Oğlumu bu kız kadar çılgına çeviren başka kızlar –sarışınlar, esmerler ya da kızıllar– olmuş muydu? İlk sevgilisini, ikinciyi, üçüncüyü kaçırmış mıydım? Şu anda bunu bilmemin imkânı yoktu. Sorsam da söylemezdi. Bana şu anki olaydan bile bahsetmemişti.

Eğer kendi çabalarımla bunu öğrenmeseydim, belki de hiç bilmeyecektim, umursamayacaktım.

Acaba benim aileme de mi böyle olmuştu? Hiç çaba göstermemişler ve ben de öylece yaşayıp gitmiş miydim?

CamScanner ile tarandı

KIRK YEDİ

Akşam yemeği sırasında hepimizin telefonu Millicent'ın arkasındaki tezgâhta sıralanmıştı. Yanında pırasa ve havuç haşlaması olan mantarlı risotto yiyorduk ki telefonum ardı ardına ötmeye başladı.

Son Dakika Haberi.

Millicent arkasına uzanıp telefonumu susturdu.

"Üzgünüm," dedim, "Spor uygulaması."

Bana sert bir bakış attı. Telefonların akşam yemeğinde sessize alınması gerekiyordu.

Son dakika haberi binbir türlü şey olabilirdi ama öyle olmadığını biliyordum. Haber uygulamasında Naomi, Owen Oliver ve *ceset bulundu* kelimeleri için filtre ayarlamıştım. Teknoloji inanılmaz bir şeydi.

Aynı zamanda da korkunç bir şeydi çünkü daha fazlasını öğrenene kadar yemek bitene kadar oturmak zorundaydım. Bu yirmi dakika boyunca ne olup bittiğini öğrenememekten daha kötüydü.

Nihayet yemek bittiğinde çocuklar masayı toplarken ben de telefonumu aldım.

KADIN CESEDİ BULUNDU

CamScanner ile tarandı

Millicent'a baktım. Eski bir sweatshirt, siyah tayt ve benim çoraplarımdan birini giymiş, lavabonun önünde duruyordu. Telefonumu işaret ederek göz göze geldik.

Gülümseyerek hafifçe başını yana eğdi.

Bulaşıklar bitene ve çocuklar televizyon izlemeye oturana kadar haberin geri kalanına bakamadım. Anca yukarı çıkıp banyoya girdikten sonra haberleri izleyebildim.

Mükemmeldi.

Naomi'nin cesedi, Lancaster Oteli'nin arkasındaki bir çöp konteynerinde bulunmuştu. Ki kendisi en son, ayın 13'ünde cuma günü işten çıktıktan sonra, aynı çöplükten pek de uzakta olmayan bir otoparkta görülmüştü. Naomi'nin son görüntüsü, otoparktan arabasına doğru yürürken bir güvenlik kamerasına yansımıştı. Kameralar otoparkın sadece bir kısmını kapsıyordu. Naomi'nin arabası ve çöp konteyneri kör noktadaydı.

Josh otelin karşısında, tam da benim arabamı park edip Naomi'yi izlediğim yerde duruyordu. Kafeinin, adrenalinin ya da her ikisinin de etkisi altındaymış gibiydi; onu yeniden böyle görmek güzeldi. İsimsiz kadınlar, özellikle ikincisi, onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Şimdiyse enerjikti, şu noktada her şey ima ve spekülasyonlardan ibaretti çünkü henüz gerçekler açıklanmamıştı. Emin olduğumuz tek şey, bir atık imha şirketi tarafından boşaltılan çöp konteynerinde kayıp Naomi'ye benzeyen bir cesedin bulunduğuydu. Polis çağrılmış, tüm bölge kapatılmıştı ve bu gece bir basın toplantısı olabilirdi de olmayabilirdi de ama Josh olacağını düşünüyordu.

Gündeme gelmeyen tek şey Naomi'nin geçmişiydi. Artık kayıp değil de ölü olduğuna göre, onun hakkında kötü şeyler söylemek kabalık olurdu.

CamScanner ile tarandı

Josh, Owen Oliver Riley'den en son haber alınmasının üzerinden haftalar geçtiğini belirtti.

Güldüm.

Mektup televizyon kanalına gönderilmişti ve üzerinde *Josh için ve Gizli* ibaresi yazılmıştı. Mektup eline ulaştığında Josh'ın yüzündeki hazzı hayal edebiliyordum ama bunun Owen'dan aldığı son mektup olduğunu öğrendiğinde hayal kırıklığına uğrayacaktı. Bu mektuplar Josh'u yerel bir kahraman hâline getirmişti ve ulusal bir kanala geçeceğine dair söylentiler dolaşıyordu. Böyle bir kanalda iyi iş çıkarırdı. O kadar ciddi ve içten konuşuyordu ki ona inanmamak elde değildi.

Josh tüm bu olaylar sonucunda daha iyi bir hayata sahip olacak birkaç kişiden biriydi.

Trista'nın aksine.

Zavallı, ölü Trista asla bir kurban olarak tanımlanmayacaktı. Kendi canına kıymış olsa bile. Onun için üzülüyordum çünkü diğer kadınlar için çok üzülmüştü. Bu kadar duygusal birini sevmemek çok zordu.

Şu anda yapabileceğimiz en iyi şey bunun tekrarlanmasını önlemekti.

Aşağı indim, çocuklar hâlâ ne izleyeceklerini tartışıyorlardı. Millicent, bir noktada anlaşamazlarsa onları kitap okumaları için odalarına göndermekle tehdit ettiğinde salon birden sessizliğe büründü. Jenna'nın sevdiği bir gençlik dizisinin jeneriği başladı, garip bir şekilde Rory homurdanmamayı başardı. Bunun da sebebinin küçük sarışın olduğundan şüphelendim. Muhtemelen o kız da Jenna'yla aynı programları izliyordu.

Millicent bana işaret etti ve mutfaktan, sadece tatillerde ve akşam yemeği partilerinde kullandığımız resmi yemek odasına geçtik.

CamScanner ile tarandı

"Onu bulmuşlar mı?" diye fısıldadı.

Başımla onayladım. "Bulmuşlar. Resmi onay bekleniyor."

"Peki sen..."

"Yarın postalarım."

"Mükemmel."

Güldüm. Beni tutup burnumun ucundan öptü. Salona geri dönüp çocuklara katıldık ama canlı televizyon izlediğimiz için Naomi'nin adına maruz kalmaktan kaçınamadık. Aniden reklamlar arasında son dakika haberi duyurulduğunda kanalı çevirecek zamanı bulamadık.

Rory'nin telefonun ekranı yandı ve mesajlaşmaya başladı.

Jenna tepki vermedi. Sanki ölü bir kadınla ilgili haberleri değil de kendi programını izliyormuş gibi hâlâ televizyona bakıyordu.

"Kim dondurma ister?" diye sordu Millicent.

Rory parmağını kaldırdı. "Ben."

"Jenna?"

"Olur."

"Bir kaşık mı?"

"Üç."

"Tabii tatlım," dedim koltuktan kalkarken.

Millicent kaşlarını kaldırıp beni mutfağa kadar takip etti. Dört kâse çıkarıp herkese üç top dondurma koydum. Millicent bir şeyler söylemeye başladığında sözünü kestim.

"Bu gece aldıkları şeker oranından bahsetmeyelim. İyileşmeden önce daha da kötüye gidecek." Ve bu doğruydu. Naomi her gece haberlerde olacaktı ve nasıl öldürüldüğüne dair her detayın üzerinden geçeceklerdi. Josh mektubumu aldığında daha da kötüleşecekti çünkü o zaman saatlerce Owen'ın gerçekten ortadan kaybolup kaybolmadığını ya da hepimizin yeniden rehavete kapılmasını mı beklediğini tartışacaklardı.

CamScanner ile tarandı

En nihayetinde unutulacaktı. Yerini başka bir şey alacak ve Owen sonsuza dek kaybolmuş olacaktı.

Biz de o zamana kadar üç top dondurmamızı yiyecektik.

Salona geri döndüğümüzde gençlik dizisi sona ermişti. Rory kanalı değiştirdi ve biten başka bir dizinin ardından ne başlayacağını merak ederek izlemeye devam ettik. Bittiği anda haberler başladı. Millicent kumandayı almaya fırsat bulamadan ekranda Josh belirdi. Diğer kanalda duyduğumuz bilgilerin aynısı tekrarladı.

Naomi'nin cesedinin bulunmasıyla ilgili konuşması bittiğinde Rory kız kardeşine döndü. "Sence işkence mi görmüş?"

"Evet."

"Bir öncekinden daha mı az, daha mı çok?"

"Hey," dedim. Çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Daha çok," dedi Jenna.

"Bahse var mısın?"

Omuz silkti. El sıkıştılar.

Millicent ayağa kalkıp odadan çıktı.

Dondurma kâsemi alıp mutfağa götürdüm. Telefonumun şarjı bitmek üzereydi ve bir şarj aleti bulmak için ıvır zıvır çekmecemizi karıştırdım. Her zaman etrafta bir iki tane olurdu ama ihtiyacım olduğunda onları asla bulamazdım, çekmecede de yoktu. Ardından kilere bakayım diye düşündüm, bazen bulamadığım şeyler oradan çıkabiliyordu. Jenna daha küçükken onu peluş hayvanlarıyla birlikte kurabiye kavanozlarının etrafında oturmuş, onları korurken bulurdum. Şimdi orada sadece elektronik aletler buluyordum.

Ama bu gece onu da bulamamıştım. Ne var ki alt rafta, birkaç kutunun arkasında küçük bir şişe göz damlası buldum. Millicent'ın alerjisi olduğu türden.

CamScanner ile tarandı

KIRK SEKİZ

Göz damlasını gördüğümde aklıma Rory geldi. Millicent bunları kafasının güzel olduğunu örtbas etmek için kullandıysa, diğer gençler de muhtemelen aynı şeyi düşünmüşlerdir. Belki de geceleri gizlice dışarı çıktığında yaptığı şey budur. Belki o ve küçük kız arkadaşı ot içiyorlardı.

Daha kötüsünü de yapıyor olabilirlerdi. Çok daha kötü şeyler.

Göz damlasını kilerde tutmak pek de mantıklı değildi ama sanırım saklamak için oraya koymuştu. Belki de eve kafası güzel gelmiş ve son anda oraya koymuştu. Ya da belki de alt raftaki kutuların arkasına kimsenin bakmayacağını düşünmüştü.

Belki de Jenna'ydı. Belki de ot içen oydu.

Hayır, bu doğru olamaz. Jenna ciğerlerini mahvetmezdi. Futbol onun için çok önemliydi.

Şişeyi aldım. Kulübe doğru yola çıktığımda duman, toz ya da tahriş edici başka bir madde dışında gözlerin kızarmasına neyin neden olabileceğini merak ettim. Alerji ve yorgunluk da olabilirdi ama ikisi de saklanacak bir şey değildi. Belki akşamdan kalma olmak, belki de adını hiç duymadığım yeni bir uyuşturucu da buna sebep olabilirdi.

Kekona derse geldiğinde bir bankta oturmuş, göz damlası şişesine bakıyordum.

CamScanner ile tarandı

Kekona kendini dedikodulara o kadar kaptırmıştı ki altmış değil de altı yaşındaymış gibi bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. Şehirden ayrılmadan önce duyduğu her dedikoduyu anlatmak için korta adım atar atmaz konuşmaya başladı. Kekona her yıl bir aylığına Hawaii'ye giderdi ve seyahat tarihi hızla yaklaşıyordu. Naomi'nin cesedi bulunduğuna göre gitmeden önce tüm dedikoduları almak istiyordu.

"Boğulmuş," dedi. "Diğerleri gibi."

"Biliyorum."

"İşkence de görmüş. Kahrolası kâğıt kesikleri."

Kalbim çarptı. "Kâğıt kesikleri mi?"

"Polis, kadının kâğıt kesikleriyle kaplı olduğunu söyledi. Gözkapaklarında bile varmış." Hava soğukmuş gibi birden bedeni titredi.

Kâğıt kesikleri.

Millicent'ın bunu yaptığını hayal etmemeye çalışarak gözlerimi kapattım. Aramızdaki şakayı böylesine iğrenç bir şeye dönüştürdüğü fikrini zihnimden silmeye çalıştım.

Henüz sabahın on biriydi. Daha öncesinde polis Naomi'nin parmak izlerinin kazındığını söylemişti ama diş kayıtları ellerinde mevcuttu. Ceset kesinlikle oydu.

"Kesikler olduğunu polis mi söyledi?" dedim.

"Resmi olarak değil. Sadece isimsiz kaynaklar," dedi Kekona. "Ama bana sorarsan asıl garip olan şey zamanlama." Duraksadı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eh, son kadın bir yıl tutuldu. Peki ya Naomi? Bir ay."

"Belki de Owen, polisin onu bulmasını beklemekten yorulmuştur."

Kekona gülümsedi. "Bugün lafını esirgemiyorsun, ha?"

Omuz silkip oynamamız gerektiğini hatırlatmak için bir tenis topunu elime aldım çünkü bana bunun için para

CamScanner ile tarandı

ödüyordu. Kekona biraz esneyip raketini salladı. "Bu bir film olsaydı zamanlama farkının bir anlamı olurdu."

Haklıydı ama tamamen yanlış nedenlerden dolayı. "Hayatın bir korku filmi olmadığını söyleyen sen değil miydin?"

Kekona cevap vermedi.

"Servis kullan," dedim.

İki kez servis kullandı. Ama topu hâlâ karşılamak istemiyordu, bu yüzden servislerine karşılık vermedim. Doğrudan ace yapmak istiyordu.

"Bedeninde yanıklar olduğunu da söylediler," dedi.

"Yanık mı?"

"Aynen öyle. Kaynar suyla haşlanmış gibi."

Kazara haşlanma düşüncesi bile beni ürpertmişti. Oysa Millicent bunu bile isteye yapmıştı.

"Biliyorum, benim de midemi bulandırıyor," dedi Kekona. Tekrar servis attıktan sonra durdu. "Bu sabah, eski suçlarını tekrarlıyor olabileceklerini söylediler. Eski kurbanlarından birini daha yakmış. Bianca ya da Brianna. Onun gibi bir şey. Bu sabah o kızın fotoğrafını gösterdiler, Naomi'ye çok benziyor."

Tüm bunları kaçırmıştım demek. Evde haber izleyememek sorun olabiliyordu. "Tuhaf," dedim. "Tekrar servis."

Servisi kullandı ve durana kadar dokuz tane attığını saydım ama durduğunda Owen hakkında konuşmadı.

Jenna'dan bahsetti.

"Kızının olayını duydum."

Kekona'nın Krav Maga'daki olayı duyması beni şaşırtmamıştı. Bu tam da dedikodusunu yapacağınız türden bir olaydı. Ancak bu sefer konu benim ailemdi.

"Evet," dedim, nasıl açıklayacağımı, kızımın bir çocuğa taşla vurmasını nasıl mazur göstereceğimi düşünmeye çalı-

CamScanner ile tarandı

şarak. Kötü bir gün mü geçirdi, sınavdan mı kaldı, ilaçlarını mı almayı unuttu? Hepsi kulağa kötü geliyordu. Hepsi kızımın kendini kontrol edemediğini ima ediyordu.

Kekona yanıma gelip koluma vurdu. "Dert etme," dedi. "Kızın tam bir baş belası olacak."

Güldüm. Umarım haklıdır. Diğer seçeneklerden ziyade Jenna'nın baş belası olmasını tercih ederdim.

***

Kekona'nın dersi bittiğinde nihayet haberlere bakabildim. Eski kurban konusunda haklıydı. Bianca ve Naomi birbirlerine benziyordu; ikisinin de koyu renk saçları ve sevimli komşu kızı bakışları vardı. Bianca da haşlanmıştı ama suyla değil.

Yağla.

Bu benzerlik, medyanın dikkatini tekrardan Lindsay'e çekmişti ve böylece yine düz sarı saçları olan, eski bir kurban bulmuşlardı.

Bence tüm bunlar abartıydı. Medyanın sadece konuşacak bir şeye ihtiyacı vardı ve gerçekleri umursamadan var olmayan bağlantılar kuruyorlardı. Eğe Millicent, Owen'ın eski suçlarından birini yeniden yaratmak isteseydi ayrıntılar benzer olmazdı. Tam olarak aynı olurdu.

Bu haber biraz sinirimi bozmuştu. İşe dönmeden önce mektubu Josh'a postaladım. Saat erken olduğu için postanenin otoparkı henüz boştu, bu yüzden mektubu posta kutusuna atarken ellerimdeki ameliyat eldivenlerini kimse görmedi. Eğer son gelişmelerden haberim olsaydı, mektubu değiştirirdim. Josh'a medyanın yanıldığını ve her zamanki gibi bir şeyler uydurduklarını söylerdim. Eski kurbanlara karşı işlenen suçlar tekrarlanmıyor, bu yüzden işkence yöntemlerini tartışmayı bırakın derdim.

CamScanner ile tarandı

Kızımın bunları duymasına gerek yoktu.

Ama haberleri görmemiş, Bianca'yı duymamıştım ve artık çok geçti.

Josh kulüp binasındaki televizyonlarda tekrar göründü, bu sefer bitkin ama dinçti. Hâlâ Lancaster Oteli'nin karşısında duruyordu. Gün ışığı binayı daha da şatafatlı gösteriyordu.

"Otelin arkasındaki çöp konteynerinde bulunan kadının Naomi George olduğunu artık biliyoruz ama diğer bilgilerin henüz hiçbiri doğrulanmadı. Ancak kaynaklarımız Naomi'nin bulunmadan bir gün önce öldüğünü söylüyor..."

Millicent'ın GPS verileri o gün olağandışı bir şey göstermemişti. Joe'nun Yeri'ne bile gitmemişti, sadece çocukları okula bırakmış, ardından da ofise, satılık birkaç eve, markete ve bir benzin istasyonuna gitmişti. Naomi'nin nerede tutulduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Tabii satılık evlerden birinde tutulmuyorsa. İnsanların gün boyu oraya girip çıktığı düşünülürse bu pek olası görünmüyordu.

Şimdi bu pek önemli değildi çünkü Naomi bulunmuştu.

Ve yarın Josh mektubumu alacaktı.

Yayınlamak için de fazla beklemeyecekti. Geçen sefer, polisin mektubu incelemek için daha fazla zaman harcamasını beklemiştim ama neredeyse hemen kamuoyuyla paylaşılmıştı. Bu sefer de böyle olacaktı. Tamamen aynı görünüyor, aynı kokuyor ve hatta kâğıt bile aynı tomardan geliyordu. Aynı kişiden geldiğine şüphe yoktu. Eğer bir kumarbaz olsaydım, ben daha işten eve gelmeden mektubun tüm haberlere çıkacağına bahse girerdim.

Ama ben kumarbaz değildim. Otuz dokuz yılda her şeyini planlayan bir adama dönüşmüştüm. Hatta bu konuda oldukça ustalaşmıştım.

CamScanner ile tarandı

KIRK DOKUZ

Hayali bahsi kazandım mı kaybettim mi söylemek zordu. Bu bir tecrübe meselesiydi ya da bu durumda saat meselesiydi.

Benim düşüncem, Josh'ın mektubu akşam haberlerinden hemen önce yayınlayacağı ve böylece insanların akşam yemeğine oturduğu saatte her kanalda yer alacağı yönündeydi. Ama bunun aksine tam da Jenna ve ben Dr. Bej'in ofisinde olduğumuz saatte yayınlandı. Doktor, Jenna'nın daha sık terapiye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Ama bence yeni bir doktora ihtiyacı vardı. Jenna onunla görüşmeye başladığından bu yana saçını kesip kendini hasta etmekten birine taşla vurmaya kadar işi ilerletmişti.

Millicent ve ben artık randevuları paylaşıyorduk. Krav Maga olayından sonra Dr. Bej'in önerdiği gibi Jenna'yı haftada üç seansa götürmek için ikimizde işimizden üç gün izin alamazdık. Bugün bekleme odasındaki sıra bendeydi; seçeneklerim tedaviye yönelik çizgi romanlar, eğitici dergiler ya da televizyondu. Herkesi görmezden gelen, simsiyah bir peruk takmış sert görünümlü resepsiyonist dışında etrafta kimse yoktu. Televizyonda bir yarışma programı açıp içimden eşlik ettim.

CamScanner ile tarandı

Son dakika haberi, Jenna'nın seansının bitimine on dakika kala patladı. Televizyon ekranında beliren Josh, kısa bir girizgâhtan sonra Owen'ın mektubunu yüksek sesle okumaya başladı.

Resepsiyonist başını kaldırdı.

Josh benim yazdığım kelimeleri okurken sırtımdan bir ürperti indi. Owen'ın vedasının sonuna geldiğinde gülümsememek için kendimi zor tuttum. Owen o mektupta gerçekten ukala bir piç gibi konuşuyordu.

Elveda.
Nihayet.

Jenna, Dr. Bej'in ofisinden çıkana kadar Josh mektubu iki kez daha okudu. Kızımın canı sıkılmış gibiydi.

Doktor da hemen arkasındaydı. Memnun görünüyordu. "Buyurun," dedi. Ofise alınma sırası bendeydi, yani Dr. Bej tüm o sıkıcı saçmalıklarına beni de maruz bırakmak istiyordu.

Bugün pas geçecektim. "Özür dilerim ama vaktimiz yok. Müsait bir zamanınızda arasam olur mu?"

İyi doktor bu duruma hiç memnun olmamıştı.

Umurumda değildi.

"İyi olur," dedi. "Eğer telefona cevap veremezsem mesaj bırakın..."

"Harika. Çok teşekkür ederim."

Elimi uzattığımda sıkması bir saniyesini aldı. "Peki o zaman. Güle güle.

"Hoşça kalın."

Otoparka girer girmez Jenna göz ucuyla bana baktı.

"Tuhaf davranıyorsun," dedi.

"Her zaman öyle değil miyim?"

"Her zamankinden daha tuhafsın."

"Ne kadar da tuhaf."

CamScanner ile tarandı

"Baba." Kollarını göğsünde kavuşturup bana baktı.

"Sosisli sandviç ister misin?"

Jenna bana sanki ona alkol içmeyi teklif etmişim gibi baktı. "*Sosisli mi?*"

"Evet. Bilirsin, küçük bir parça et ya da her neyse, hardallı bir ekmeğin içinde ve..."

"Annem sosisliye izin vermez."

"Onu da çağıracağım."

Sanırım buna karşılık Jenna'nın kafası iyice karışmıştı ama tek kelime etmeden arabaya bindi.

Top Dog, tofu da dahil olmak üzere otuz beş çeşit sosisli yapan bir mekândı. Millicent tofulu olandan sipariş etmişti. Rory de iki tane dana etli acılı sosisli sipariş etmekten başka bir şey söylememişti. Sanki kutlama yapıyor gibiydik ki aslında öyleydi. Owen sonsuza dek hayatımızdan çıkmıştı. Haberler duvara asılı televizyonlarda durmadan gösteriliyordu. Bugün her şey plana uygun gitmişti ve herkes bunu hissediyor gibi görünüyordu.

"Artık ev normale dönebilir mi?" diye sordu Rory.

Millicent gülümsedi. "'Normal'i tanımla."

"Haber yasağının kalkması. Medeniyete dönüş."

"Haberleri mi izlemek istiyorsun?" diye sordum.

"Daha çok bunun yasaklanmasını istemiyorum."

Jenna gözlerini devirdi. "Sadece Faith'i etkilemek istiyorsun."

Böylece Rory'nin sarışın arkadaşının adının Faith olduğunu öğrendim.

"Faith kim?" diye sordu Millicent.

"Hiç kimse," dedi Rory.

Jenna kıkırdadı. Rory onu çimdikleyince ciyakladı.

"Kes şunu," dedi.

"Kapa çeneni."

CamScanner ile tarandı

"Sen kapa çeneni."

"Dur bakalım, Faith Hammond'dan mı bahsediyorsun?" dedi Millicent.

Rory cevap vermedi, bu da evet anlamına geliyordu.

Aynı zamanda Millicent'ın Faith'in ailesini tanıdığı anlamına da geliyordu, muhtemelen Hammondlara evlerini o satmıştı.

"Onu neden yakalayamadılar?" dedi Jenna televizyona bakarak.

Belki de tam olarak normale dönememiştik.

"Daha önce yakaladılar," dedi Rory. "Ama ellerinden kurtuldu."

"Yani onu yakalayamazlar mı?"

"Yakalayacaklar. Onun gibi insanlar sonsuza dek özgür kalamaz," dedim.

Rory bir şey söylemek için ağzını açtığında Millicent onu bir bakışıyla susturdu.

Söylemeyi düşündüğüm her şey kafamda aptalca geliyordu, bu yüzden çenemi kapalı tuttum. Rory bile konuşmadı. Jenna bir şey söyleyene kadar kimse konuşmadı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum." Karnını ovuşturuyordu. Barbekülü ve soğanlı sosisli yemişti, neredeyse benim peynirli acılı sosislim kadar büyüktü. Bugün midesini bozan şeyin stres olduğunu sanmıyorum.

Millicent bana baktı.

Başımı affedersin anlamında salladım. Doğru, sosisli yemek büyük bir hataydı.

Millicent çantasını alıp artık gitmemiz gerektiğini söyledi. Önceden konuşmadığımızı düşünürsek sosisli sandviç konusunda hiç sorun çıkarmamıştı, uzanıp elini tuttum. Hep beraber otoparka doğru yürüdük.

"Miden nasıl?" diye sordu.

"Mükemmel. Senin?"

CamScanner ile tarandı

"Hiç bu kadar iyi olmamıştı."

Eğilip onu öpmeye çalıştım. Kafasını yana çevirdi.

"Nefesin iğrenç kokuyor."

"Seninki de tofu gibi kokuyor."

O gülünce ben de güldüm, midem iddia ettiğim kadar iyi durumda değildi. Eve gelir gelmez Jenna da ben de kustuk. O üst kattaki banyoya gitti ama ben yetişemedim. Sonunda koridordakini kullandım.

Millicent ikimiz arasında koşturup bize zencefilli gazoz ve soğuk kompres getiriyordu.

"Köpekler* kadar hastasınız!" diye bağırdı Rory. Hâlimize gülerken ben de içimden güldüm.

Bu akşam, banyoda kusarken bile her şey komik geliyordu. Sanki ciğerlerime derin bir nefes dolmuştu.

Nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim.

* Türkçede sosisli anlamına gelen *hot dog* kelimesindeki *dog* (köpek) ifadesinin gerçek anlamına gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

CamScanner ile tarandı

ELLİ

O sosisli gece boyunca beni uyutmamıştı, bu yüzden ertesi sabah biraz daha geç uyandım. Evden çıktığımda EZ-Go'da durmak için çok geç kalmıştım. Bunun yerine, Hidden Oaks tabelasının hemen dışında bulunan bir kafeye gittim. Beş dolarlık kahve satmasının yanı sıra korkutucu sakallı, gözlerini televizyona dikmiş erkek baristası olan bir yerdi.

Bana bir fincan sade kahve doldururken başını sallayarak, "Haberleri izlemeyi bırakmalıyım," dedi.

Bir de bana sor diye düşünerek başımı salladım. "İnsanın sinirlerini bozuyor."

"Hakikaten," dedi.

İnsanların bayadır "Hakikaten" kelimesini kullandıklarını duymamıştım ama bu koca sakallı adam gayet içten bir tavırla söylemişti bunu.

Haberleri sormadan oradan çıktım. Hâlâ Owen'ın gerçekten ortadan kaybolup kaybolmadığını tartışıyorlardı ama kayda değer bir haber yoktu. Yeni bir gelişme yoktu. Eski haberleri döndürüp duruyorlardı.

Owen şimdiden unutulmaya başlamıştı bile. Hâlâ ana haber konusuydu ama artık tüm yayını ele geçirmiyordu.

Tıpkı düşündüğüm gibiydi.

CamScanner ile tarandı

Ve şimdi tüm düşüncelerim ailem ve çocuklarım etrafında dönüyordu. Mesela Rory'nin hâlâ tanışmadığım kız arkadaşı... Hammondların hemen yanımızdaki evde oturduklarını öğrendim. Rory'nin bizim evden onların evine gitmesi, kestirme yolu kullandığı takdirde yalnızca altmış saniyesini alırdı. Evden kaçtığını çok önceden fark etmeliydim ama ben de aynı şeyi yapmakla meşguldüm. Şimdi kaybettiğim zamanı telafi etmeye çalışıyordum.

Jenna'nın makyaja karşı yeni bir tutkusu ortaya çıkmıştı. Bu geçen haftalarda başlamıştı, belki de artık Owen'dan kaçmaya çalışmadığı içindi. Bir sabah okula gitmeden önce onu dudak parlatıcısı sürerken yakaladım ve Millicent da banyomuza birinin girmiş olduğunu düşündüğünü söyledi.

Yatağının altındaki bıçak hâlâ duruyordu. Orada olduğunu unutmuş olup olmadığını merak ediyordum.

Eğer kafam hâlâ Owen, Naomi, Annabelle ve Petra ile meşgul olsaydı tüm bunları kaçırırdım. Kullan at telefonumu en son ne zaman şarj ettiğimi hatırlayamıyordum bile.

Ve Millicent. Bu sefer gerçek bir randevu gecesi yapmaktan bahsetmiştik. Bunu henüz yapamasak da yaptığımızda Holly, Owen ya da buna benzer konular hakkında konuşmayacaktık. Tüm bunların arasında bir de internette sosisli karşıtı bir kampanya başlatmıştı.

Arabasındaki takip cihazını söktüm. Artık karımı temsil eden mavi noktayı değil, karımı görmek istiyordum.

İşimde bile büyük gelişmeler vardı. İki yeni öğrencim vardı çünkü programım eskisi kadar düzensiz değildi. Günümün çoğu kulüpte geçiyordu, böylece ders vermediğim zamanlarda yeni insanlarla tanışabiliyordum.

Andy. Hidden Oaks'tan taşındığından beri onunla konuşmamıştım. Trista öldükten hemen sonra gitmiş ve evi satışa çıkarmıştı, o zamandan beri onu görmemiştim. Ku-

CamScanner ile tarandı

lübe de artık gelmiyordu. Hayatımdan bir anda kaybolmasına izin vermem doğru gelmiyordu. Kopmamızın sebebi kısmen kendi yoğun çalışma saatlerimdendi, kısmen de Trista yüzünden.

Nasıl olduğunu sormak için onu aradığımda cevap vermedi, geri de aramadı. Nerede yaşadığını öğrenmek için internetten yarım yamalak bir araştırma yaptıktan sonra bundan vazgeçtim.

O göz damlası şişesi hâlâ bendeydi ama Rory'nin ya da bir başkasının uyuşturucu kullandığına dair tek bir kanıt yoktu. Neden evde böyle bir şey olduğunu, hatta neden kilerde saklı olduğunu da çözememiştim. İnsan göz damlasını neden saklardı ki?

Kekona bir aylığına Hawaii'ye gitmişti, bu yüzden bugünün ilk öğrencisi Bayan Leland'dı. Suç, Owen ya da benzeri konular konuşmaktan hoşlanmazdı. Sadece tenis hakkında konuşan ciddi bir oyuncuydu.

Ders bittiğinde bir sonraki öğrencim gelene kadar Millicent'tan gelen mesajı kontrol edecek kadar boş vaktim vardı.

?

Ne anlama geldiğini veya ne sorduğunu bilemediğim için cevaben şunu yazdım:

Ne?

Arthur adında bir emekliyle dersteyken Millicent bana bir haber linki gönderdi. Haberin başlığı tam bir saçmalıktı.

OWEN ÖLDÜ

Haberi okudum, sonra tekrar okudum ve üçüncü okuyuşumda ilk okuduğumdan daha inanılmaz bir hâl aldı.

CamScanner ile tarandı

On beş yıl önce, Owen Oliver Riley cinayetle suçlanmış ve teknik bir hata nedeniyle serbest bırakılmıştı. Yakın zamana kadar iz bırakmadan ortadan kaybolduğu sanılıyordu, ta ki genç bir kadının cesedi bulunana ve Riley olduğunu iddia eden biri yerel muhabire bir mektup gönderip cinayetin sorumluluğunu üstlenip başka bir kadını öldürmeye söz verene, hatta kaybolacağı günü söyleyene kadar. İkinci bir kadının cesedi bulunduğunda sözünü yerine getirmiş gibi görünüyordu. Bir sonraki mektupta artık işinin bittiğini ve burayı temelli terk edeceğini bildiriyordu. Peki ya Owen gerçekten Hidden Oaks'a dönmüş müydü?

"Hayır," diye belirtiyor Jennifer Riley. Owen'ın kız kardeşi geçen hafta polisle temasa geçmiş ve ardından bu açıklamayı yapmıştı.

Şok edici gerçek inanması zor olsa da on beş yıl önce Owen Riley'nin serbest bırakılmasından sonra hem kendisinin hem de kız kardeşinin Avrupa'ya taşındığı yönündeydi. Kız kardeşinin ifadesine göre ikisi de Amerika'ya bir daha adım atmamışlar ve isimlerini değiştirerek orada yaşamışlardı.

Beş yıl önce de kardeşine pankreas kanseri teşhisi konulduğunu ve birkaç seans kemoterapiden sonra hastalığa yenik düştüğünü belirten Jennifer Riley, Owen'ın cesedinin yakıldığını söylüyor.

Owen Riley'nin ölüm ilanı hiçbir Amerikan gazetesinde yer almasa da Jennifer Riley'nin iddiasına göre, ölüm ilanı sadece Birleşik Krallık'taki bir gazetede takma isimle duyuruldu.

CamScanner ile tarandı

Kız kardeşi ölüm belgesiyle birlikte ilanın bir kopyasını da polise ulaştırmış; yetkililer an itibarıyla bu bilgileri doğrulamaya çalışıyorlar.

Jennifer Riley polise verdiği ifadede, yakın zamana kadar kardeşinin büyüdükleri bölgeye "geri döndüğünden" hiç haberi olmadığını söylemiş. "Yıllar önce şehri terk ettikten sonra bu olayla herhangi bir ilgim olsun istemiyordum. Ancak eski bir arkadaşım bana ulaştı ve bir şeyler söylemem konusunda beni ikna etti çünkü polis failin Owen olduğuna inanmıştı."

"Bunu olabildiğince net bir şekilde ifade edeceğim: Yakın zamanda iki genç kadının öldürülmesi trajik ve yürek burkucu. Ancak kardeşimin bu olaylarla hiçbir ilgisi olmadığını açıkça belirtmek isterim."

CamScanner ile tarandı

ELLİ BİR

Telefonum yere düşmüştü, ekranı paramparçaydı. Düşürdüğümü hatırlamıyordum. Belki de ben atmıştım.

Bir el koluma dokundu. Öğrencim Arthur kalın, gri kaşlarının altına gizlenen gözleriyle bana bakıyordu. Endişeliydi. "İyi misiniz?" diye sordu.

Hayır. İyi değildim. "Özür dilerim. Gitmem gerekiyor. Ailevi bir mevzu..."

"Tabii. Gidin."

Telefonumu ve çantamı alıp korttan ayrıldım. Otoparka giderken insanların bana merhaba dediğini duyuyordum ama yüzlerini göremiyordum. Tek gördüğüm şu başlıktı:

OWEN ÖLDÜ

Arabaya binip motoru çalıştırdığımda Millicent'ın nerede olduğunu bilmediğim aklıma geldi. Takip cihazı olmadan onun nerede olduğunu bilemezdim.

Parçalanmış ekrandan ona bir mesaj gönderirdim.

Randevu gecesi.

Cevap verdi:

Öğle yemeği randevusu. Şimdi.

CamScanner ile tarandı

Otoparktan hemen çıktım.

Çocuklar okulda olduğu için evde buluştuk. Arabasını evin önüne park etmişti, içeride salonda volta atıp duruyordu. Bugün ayakkabıları lacivertti, yürürken hiç ses çıkarmıyordu. Saçları daha kısa, omuzlarının üzerinde kesilmişti çünkü Jenna'nın ailedeki kısa saçlı tek kız olmasını istememişti.

İçeri girdiğimde birbirimize baktık. Söylenecek pek bir şey yoktu.

İşleri batırmamız dışında.

Hafifçe tebessüm etti. Mutlu bir gülümseme değildi. "Böyle bir şeyi tahmin edemezdik."

"Evet, edemezdik."

Kollarımı ona uzattığımda bana sarıldı. Kalbim normalden daha hızlı atıyordu, başını göğsüme yasladı.

"Gerçek katili aramaya başlayacaklar," dedim.

"Evet." Başını geri çekip bana baktı.

"Buradan gidebiliriz."

"Gitmek mi?"

"Her şeyi ardımızda bırakabiliriz. Burada yaşamak zorunda değiliz. Bu eyalette bile yaşamak zorunda değiliz. Ben her yerde tenis öğretebilirim. Sen de her yerde gayrimenkul satabilirsin." Bu fikir Millicent'ın kollarındayken aklıma gelmişti. "Bir yer seç."

"Ciddi olamazsın."

"Neden olmasın?"

Benden uzaklaşıp tekrar yürümeye başladı. Zihninde listeler oluşturduğunu ve yapılması gerekenleri zihninde sıralamaya çalıştığını görebiliyordum. "Okul döneminin ortası."

"Biliyorum."

"Nereyi seçeceğimi bile bilmiyorum."

CamScanner ile tarandı

"Birlikte seçeriz."

Sessiz kaldı.

Bariz gerçeği tekrarladım. "Gerçek katili arayacaklar." Bu daha önce bizim için bir sorun değildi. Lindsay'e kadar hiçbir ceset bulunmamıştı. O zamana kadar bir katil olduğu bile bilinmiyordu. Kimseyi aramıyorlardı.

Şimdi arayacaklardı ve o kişinin Owen'ı taklit eden biri olduğunu biliyorlardı.

"Biz olduğumuzu asla çözemeyecekler," dedi.

"Asla mı?"

Millicent başını salladı. "Nasıl olacağını bilmiyorum ama ikimizin de bu işte payı var. Ama mektuplar yoluyla bana ulaşamazlar..."

"Peki ya Naomi'yi tuttuğun yer..."

"Orayı görmedin bile. Ya sen? Kimse seni onunla..."

"Hayır. Tek kelime bile etmedim," dedim.

"Hiç mi?" Millicent bir an sessiz kaldı. "O zaman iyi. Kimse seni onunla görmedi."

"Hayır."

"Peki ya Lindsay?"

Başımı salladım. Lindsay'le sadece doğa yürüyüşü yaparken konuşmuştuk. "Hiç kimse bizi görmedi."

"İyi."

"Jenna," dedim. "Neredeyse onun yüzünden taşınmamız gerektiğini..."

"Şimdilik bekleyelim ve bunun gerçek olduğundan, bir tür aldatmaca olmadığından emin olalım..."

İroni o kadar barizdi ki gülümsemeden edemedim. "Owen'ın mektupları gibi. Bir aldatmaca."

"Evet, aynen öyle."

Telefonumdaki hatırlatıcı çaldı. Bir sonraki öğrencim on beş dakika sonra geliyordu. Ya hemen evden çıkacaktım ya da dersi iptal edecektim.

CamScanner ile tarandı

"Git," dedi. "Artık beklemekten başka çaremiz yok."
"Eğer gerçekse..."
"Bunu o zaman tartışırız."
Eğilip alnına bir öpücük kondurdum.
Elini yanağıma koydu. "İyi olacağız."
"Her zamanki gibi."
"Evet."

Çocuklar haberleri çoktan duymuşlardı. Akşam yemeğinde birlikte söylemeyi planlamıştık ama zaten biliyorlardı. İnternet ve arkadaşları bizden daha hızlıydı.

Bu haber Rory'nin umurundaysa bile belli etmiyordu. Kız arkadaşıyla arasındaki hayati bağ olan telefonuyla uğraşıyordu.

Jenna'nın yüzü taş kesilmişti. Normalde derin manalar saklayan gözleri şimdi doğrudan bize bakıyordu. Dinlemiyordu, hatta bizimle bu odada bile değildi. Nerede olduğunu bilmiyordum. Haftalardır Millicent'la tekrar tekrar söylediğimiz o cümleyi duyana kadar sesi çıkmadı: Güvendesin.

Sanırım bize inanmıyordu. Ben bile bize inanamıyordum. Doğru olduğunu düşündüğü her şey yanlış çıkıyordu. Owen hiçbir zaman geri dönmemişti. Katil başka biriydi ve kim olduğunu kimse bilmiyordu.

İçine kapandığı için onu suçlayamazdım. Ben de aynı şeyi yapmak istiyordum.

Konuşmamız bitince Rory ayaklanıp merdivenlere yöneldi. Hâlâ mesajlaşıyordu.

Jenna ise hâlâ boş boş bakıyordu.

"Bebeğim?" Elini tutmak için uzandım. "İyi misin?"

Bana dönüp gözlerimin içine baktı. "Yani her şey yalan mıydı? Katil buradan hiç gitmemiş bile."

CamScanner ile tarandı

"Henüz bilmiyoruz," dedi Millicent.

"Ama öyle olabilir."

Başımı salladım. "Belki."

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha.

"Tamam," dedi elini elimden çekerek. Ayağa kalktı. "Yukarı çıkıyorum."

"İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim."

Millicent ve ben onun arkasından baktık.

Akşamın geri kalanını internette, yaşayabileceğimiz yeni bir yer araştırarak geçirdim. Hava durumu, okullar, yaşam maliyeti ve haberlerle ilgili siteler arasında gidip geldim.

Bundan sonraki adımın ne olacağını bilmemek garip geliyordu. Josh'a ilk mektubu yazdığımdan bu yana çıkan haberler beni hiç şaşırtmamıştı. Mektuplarda ne yazdığını zaten biliyordum ve uzmanların onları nasıl analiz edeceğini tahmin edebiliyordum. Hatta Naomi'nin cesedi bile sürpriz değildi. Detayları bilmiyordum ama bulunacağını biliyordum.

Beni şaşırtan tek şey kâğıt kesikleri olmuştu.

Şimdiyse ne olacağını bilmiyordum, hiçbir şey beklediğim gibi olmamış ve bundan hiç hoşlanmamıştım.

CamScanner ile tarandı

ELLİ İKİ

Sanki bu işin içinde değilmişim gibi, sanki sadece bir seyirciymişim gibi televizyonda haber izliyordum. Olanların seyrini değiştirecek gücüm olmadığı için elimden tek gelen yalnızca umut etmekti. Haberleri her açtığımda Owen'ın kız kardeşinin yalan söylediğinin ortaya çıkmasını bekliyordum. Ama bir gece, arka verandada, saat on bir haberlerini izlerken Josh bunun aksini söyledi.

Bu gece stüdyodaydı, ceket giyip kravat takmıştı, yüzü programın başlamasından dakikalar önce tıraş edilmiş gibiydi. Josh, Jennifer Riley'nin kardeşinin adını temizlemek için ülkeye geri döneceğini söylerken oldukça ciddi bir haberci gibiydi.

İçimdeki telefonu fırlatma dürtüsüne engel olmak isterken yan taraftan gelen seslerle irkildim. Kalkıp ne olduğuna baktım.

Rory'di.

Sadece benim oğlum yakalandıktan sonra gizlice evden kaçmaya devam edebilirdi.

Ya da daha doğrusu, yakalandıktan sonra bile evden kaçmaya rahat rahat devam edebilirdi. Acaba kaç kez bana görünmeden kaçmıştı?

Ayakları yere değdiği anda beni gördü. Dışarıdan gelmiyor, dışarı gidiyordu.

CamScanner ile tarandı

"Ah," dedi. "Selam."

"Biraz akşam havası mı almak istedin?"

Sessiz kalıp omuzlarını silkti.

"Gel, otur," dedim.

Verandada oturmak yerine bahçe tarafına doğru ilerledik. Büyük meşe ağacı ile sökülmüş oyun evinin arasında şemsiyeli bir piknik masamız vardı.

"Gizlice kaçmak konusunda konuşmasan iyi edersin," dedi Rory.

Günler önce, Owen'ın sonsuza dek ortadan kaybolmuş olması gerekirken bu yorum beni rahatsız etmeyebilirdi. Oğlumla ilk kız arkadaşı hakkında konuşmayı dört gözle bekliyordum. Şimdiyse sadece bir angarya gibi geliyordu.

Banklardan birini işaret ettim. "Otur çabuk şuraya."

Oturdu.

"Öncelikle," dedim, "kız kardeşinin zor zamanlar geçirdiğini fark etmişsindir. Eminim ki sen, onun tek erkek kardeşi olarak onun daha kötü hissetmesini istemezsin, değil mi?"

Kafasını salladı.

"Elbette istemezsin. Bu yüzden anneni aldattığıma dair küçük teorini kardeşine anlatmayacağını biliyorum."

"Teori mi?"

Gözlerimi ona diktim.

Tekrar başını salladı. "Hayır. Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Geceleri gizlice evden çıkmak konusunda kendini benimle kıyaslamayacağını da biliyorum. Çünkü sen benim yaşımın yarısında bile değilsin. Henüz bir yetişkin olmaya yakın bile değilsin. Geceleri evden kaçamazsın."

Başını salladı.

"Ne?" dedim.

"Hayır. İkimizi kıyaslamayacaktım."

CamScanner ile tarandı

"Ayrıca sana neden gizlice dışarı çıktığını sorarsam Daniel'la takılmak için olduğunu söylemeyeceğini de biliyorum. Çünkü bunu yapmayacaktın, değil mi?"

"Hayır."

"Faith Hammond'ı görmek için evden kaçıyorsun."

"Evet."

"Harika. Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim."

Rory'nin telefonu titredi. Gözleri telefonla benim arasında gidip geldi ama gelen mesaja bakmadı.

"Hadi git," dedim.

"Tamam."

"Faith'i bekletme."

Telefonunu kontrol edip kızıl saçlarını gözlerinden çekerek bir mesaj gönderdi. Faith hemen cevap verince o da bir mesaj yazdı. Konuşma devam etti, Rory telefonu masanın üzerine ekranı açık bir şekilde bırakana kadar bekledim.

"Özür dilerim," dedi.

İç çektim.

Rory'ye kızgın değildim. O sadece kızların o kadar da kötü olmadığını yeni keşfetmiş bir çocuktu. Eskiden kızların "iğrenç, berbat ve en çok da çirkin" olduğunu söylerdi. Beni her zaman güldüren bu cümleyi okuduğu bir kitaptan bulmuştu. Bunu her söylediğinde Millicent'a dönüp "Onları her hafta kütüphaneye götüren sensin," derdim. Eğer o an mutfaktaysak bana bulaşık havlusuyla şaka yollu vururdu. Bir keresinde o kadar sert vurmuştu ki kolum kesilmişti. Yara yüzeyseldi, deriyi o kadar da parçalamamıştı ama Rory annesinden etkilenmişti. Bendense o kadar değil.

Şimdiyse küçük sarışın Faith'i görmek için gece evden kaçıyordu.

CamScanner ile tarandı

"O da mı evden kaçıyor?" diye sordum. "Başka bir yerde mi buluşuyorsunuz?"

"Bazen. Ama odasına çıktığım da oluyor."

Faith'in bunu yapmasını yasaklamak, penceresine kilit takmak ve ailesini arayıp bunun için çok küçük olduklarını ve ayrıca tehlikeli bir şey yaptıklarını söylemek istiyordum. Owen ölüydü ve dışarıda bir katil vardı.

Ama bu doğru değildi. Sadece öyleymiş gibi davranmak zorundaydım. Tıpkı ilk kız arkadaşımı hatırlamıyormuş gibi davranmam gerektiği gibi.

"Buna bir son vermelisiniz," dedim. "Haberleri gördün. İkinizin de geceleri tek başınıza dışarıda olmanız çok tehlikeli."

"Evet, biliyorum ama..."

"Artık gizlice kaçmak da yok. Annene söylersem pencerene kilit takıp evin her yerine kameralar koyar."

Rory kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyor mu yani?"

"Eğer bilseydi üniversiteye kadar ev hapsinde olurdun. Kız arkadaşın da."

"Tamam. Bir daha yapmayacağız."

Derin bir nefes aldım. Kızgın olmam sorumsuz olduğum anlamına gelmiyordu. "Madem artık bir kız arkadaşın var, korunma yöntemini..."

"Baba, nereden prezervatif alacağımı biliyorum."

"Peki, peki. Akşam sadece mesajlaşın, tamam mı? Gündüz görüşebilirsiniz."

Başını sallayıp hızla ayaklandı, sanki fikrimi değiştireceğimden korkuyordu.

"Bir şey daha," dedim. "Ama bana doğruyu söyle."

"Tamam."

"Uyuşturucu kullanıyor musun?"

"Hayır."

"Ot içmiyorsun yani?"

CamScanner ile tarandı

Başını salladı. "Yemin ederim, içmiyorum."

Gitmesine izin verdim. Şu an yalan söyleyip söylemediğini anlamak için zamanım yoktu.

Haberleri izlemediğim zamanlarda tek düşünebildiğim başka neleri kaçırmış olabileceğimizdi. Yakalanabileceğimiz tüm yollar, televizyondan öğrendiğim tüm adli deliller; DNA, eser madde, doku gibi kanıtlar aklımdan geçiyor ama hiçbirinin beni işaret etmeyeceğini biliyordum. Naomi'ye bırak dokunmayı, tek kelime bile etmemiştim. Bulacakları her kanıt onları Millicent'a götürecekti.

***

Owen'ın kız kardeşini ilk kez televizyonda gördüm. Owen cinayetleri işlediğinde otuzlu yaşlarındaydı, eğer yaşasaydı şimdi ellili yaşlarda olurdu. Jennifer biraz daha genç görünüyordu, kırklı yaşlarının ortasında gibi. Aynı mavi gözlere sahipti ancak saçları sarının daha kirli bir tonuydu. O kadar zayıftı ki köprücükkemikleri ve boyun damarları dışarı fırlamıştı. Kameranın insana beş kilo koyduğu söylenirdi, eğer bu doğruysa Jennifer gerçek hayatta hastalıklı derecede zayıf görünüyor olmalıydı.

Kulüp binasındaki tüm televizyon ekranlarında o vardı; öğle yemeği kalabalığı kokteyl eşliğinde basın toplantısını izlemeye gelmişti. Halk, Owen'ın kardeşiyle ilk kez tanışıyordu.

Bir yanında polis şefi, diğer yanında da adli tıp uzmanı vardı. Birinin saçları varken diğeri keldi ama iki adam da göbekliydi.

Jennifer, Owen Oliver Riley'nin kız kardeşi olduğunu ve bu cinayetler konusunda herkesin yanıldığını söylüyordu.

"Owen'ın son beş yılda kimseyi öldürmediğini kanıtlayabilirim. Herkesin kardeşimin öldüğünden emin olmasını sağlamak için buraya kadar geldim." Jennifer elindeki kâ-

CamScanner ile tarandı

ğıt parçasını kaldırdı ve bunun Owen'ın ölüm belgesi olduğunu, İngiltere'deki bir adli tabip tarafından imzalanıp mühürlendiğini belirtti. Sonra kameralara dönüp tekrar etti: *"Öldü."*

Adli tıp uzmanı mikrofona doğru eğilip Jennifer'ın söylediğini doğruladı.

Öldü.

Ardından sözü polis şefi aldı ve polis departmanının Owen'a odaklanmasının kaçınılmaz olduğunu ancak yanlış yönlendirildiklerini söyledi. O da Jennifer'ın iddiasını doğruladı.

Öldü.

Artık her şey çok açıktı. Hepimiz kadına inanıyorduk. Owen ölmüştü ve polis neyi gözden kaçırdığını bulmak için delilleri yeniden inceleyecekti.

Ama önce Jennifer'ın söylemek istediği bir şey daha vardı. *"Aileler için çok üzgünüm. Gerçek katili aramak yerine kardeşime odaklanıp bu kadar zamanın heba edilmesine de. Eski bir arkadaşım Woodview'de olanları anlatıp geri dönmem için yalvardığında doğru şeyi yapmam gerektiğini biliyordum."*

Jennifer arka taraftaki birine işaret ettiğinde adli tıp uzmanı kenara çekildi ve kamera arkadaşına yakınlaştı.

Başım o kadar hızlı dönüyordu ki neredeyse bayılacaktım.

Jennifer Riley'i arayan kadın, tombul, sarışın ve ekranı aydınlatan bir gülümsemeye sahipti.

Denise. Joe'nun Yeri'ndeki tezgâhtar kadın.

CamScanner ile tarandı

ELLİ ÜÇ

GPS takip cihazı arabamın gösterge panelinde duruyordu. Onu önce bir tarafa, sonra diğer tarafa çevirip her şeyi yeniden gözden geçirmeye başladım. Millicent'ın yeni favori mekânı Joe'nun Yeri'ndeki o kadını televizyonda gördüğümden beri tek yaptığım şey buydu.

Denise. Jenna ve bana sandviç hazırlayan kadın.

Bu bir tesadüftü. Öyle olmalıydı. Owen'ın ölmüş olmasının Millicent ve bana hiçbir faydası yoktu. Aksine zararı vardı.

Eğer Joe'nun Yeri, organik otlarla beslenmiş ineklerin etini satan bir bistro olsaydı, bunun bir tesadüf olmadığı aklımın ucundan bile geçmezdi. Ama Joe'nun Yeri öyle bir yer değildi. Organik kelimesinin hiçbir anlam ifade etmediği bir şarküteriydi sadece.

Millicent'a bu ucuz şarküteri sandviçlerine karşı olan yeni sevgisini sorabilseydim sorardım. Ama bunu bilmemem gerekiyordu. Bu bilgiyi karımı gözetleyerek edinmiştim.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Düşünmüş ama yapmamıştım. Karımı bir iş arkadaşından daha fazlası olarak gören o adama rağmen hem de. Onunla tanıştığım anda bunu anlamıştım.

CamScanner ile tarandı

Cooper. Hiç evlenmemiş, evlenmek de istemeyen züppenin tekiydi. Tek yapmak istediği Millicent'la yatmaktı.

Cooper, Millicent ile Miami'deki konferansa giden adamdı. Crystal'ın beni öptüğü o hafta sonu.

Cooper'ın da Millicent'ı öptüğüne ikna olmuştum.

Döndüklerinde bu takıntım beni neredeyse ikisini de gözetlemeye zorlayacaktı ama yapmadım. En azından karıma. Ama Cooper'ı, tanıştığı her kadınla yatmak istediğini anlayacak kadar izlemiştim. Konu Millicent değildi.

Bildiğim kadarıyla da yatmamışlardı.

Şimdi karımı gözetlerken de aynı problemi yaşıyordum. Öğrendiğim bilgileri hiçbir şekilde kullanamıyordum. Takip cihazı arabanın konsolunda duruyor, bense kulübün otoparkında öylece cihaza bakıyordum çünkü casusluk sadece daha fazla casusluğa yol açıyordu. Bunun böyle bir kısır döngüye sebep olacağını bilseydim asla bu işe kalkışmazdım.

Ben düşüncelerim arasına sıkışmışken Millicent mesaj attı.

Akşam yemeği için Vietnam usülü tavuk pho?

Kulağa güzel geliyor.

Randevu gecesi ya da bugünkü haberlere atıfta bulunan bir mesaj daha bekledim ama hiçbir şey gelmedi.

Eve geldiğimde Millicent'ın arabası çoktan garajdaydı. Takip cihazını takmayı tekrar düşündüm ama yapmadım.

Mutfakta tavuk pho yapıyordu. Ona yardım etmeye başladım. Millicent et suyuna taze soğan ve zencefil eklerken ben de sebzeleri doğradım.

Çocuklar etrafta görünmüyordu.

CamScanner ile tarandı

"Üst kattalar," dedi ben sormadan. "Ödevlerini yapıyorlar."

"Haberleri izledin mi?"

Dudaklarını büzüp başını salladı. "Ölmüş."

"Neredeyse bin kere bunu söylediler."

Hafifçe gülümsedim. O da öyle yaptı. Owen'ın ölü olduğu gerçeğini değiştiremezdik.

Birkaç dakika sessiz kalıp yemeği hazırlarken Denise konusunu açmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Ama böyle bir fırsat bulamadan çocuklar aşağı indi.

Haberlerde duyduklarına aldırış etmemeleri gerektiğini tekrarladım. "Size hiçbir şey olmayacak."

Bu, geçen gece Rory'ye gizlice dışarı çıkmasının çok tehlikeli olduğu hakkında söylediklerimle çelişiyordu ama Rory taşla çocuklara vurmuyordu. Jenna vuruyordu.

Bu durumu fark edince gözlerini devirdi. Arka bahçedeki sohbetimizden bu yana pek konuşmamıştık. Evden kaçarken yalandığı için mi yoksa uyuşturucu kullanıp kullanmadığını sorduğum için mi kızgındı emin değildim. Muhtemelen her ikisi için de.

Kimsenin Owen hakkında söyleyecek bir şeyi kalmayınca konu cumartesiye geldi. Rory'nin golfü, Jenna'nın da futbol maçı vardı ve bu sefer maça gitme sırası Millicent'taydı. Ben çalışıyordum. Sonra da öğle yemeği için buluşacaktık.

Yemek bitip de bulaşıklar yıkandıktan ve çocuklar uyuduktan sonraya kadar Owen tekrar gündeme gelmedi. Ben haberleri izleyip onu beklerken Millicent banyoda kremleniyordu. Üzerinde benim tişörtüm ve bir çift terlikle banyodan çıktı, yüzü kremden parlıyordu. Televizyona bakarken hâlâ ellerindeki fazla kremi ovuşturuyordu.

Josh, Jennifer Riley'nin kaldığı Lancaster Oteli'nin önünde duruyordu. Biraz basın toplantısı hakkında konuştuktan sonra ekranlara bir video geldi.

CamScanner ile tarandı

"Bunu görmemiştim," dedi Millicent.

"Görmedin mi?"

"Hayır."

"Ama internetten okudum."

Sesi açtım. Basın toplantısında her *öldü* kelimesi geçtiğindeki kesitler gösteriliyordu. Kimse vefat etti kelimesini kullanmamıştı, kardeşi bile.

Denise ekranda göründüğünde Millicent'a baktım.

Başını yana eğdi.

Bekledim.

"Bu tuhaf," dedi video bittiği zaman.

"Ne tuhaf?"

"Bu kadını tanıyorum. Müşterim."

"Gerçekten mi?"

"Şarküteri dükkânı var. Oldukça da iyi iş yapıyor. Bir ev satın almak istiyormuş."

Millicent banyoya geri döndü.

Tuttuğum nefesimi verdim. Demek Denise bir müşteriydi. Bir ev alacak kadar parası olduğu –en azında Millicent'ın sattığı türden evler için– aklımın ucundan geçmezdi ama varmış.

Çok aptaldım.

Tüm bunların tamamen benim Millicent'ı gözetleme maceramdan kaynaklanan garip bir tesadüf olduğunu bilmek beni rahatlatsa da esas problem ortadan kalkmamıştı. Daha da kötüleşmişti. Owen ölü bir adamdı ve polis gerçek katili arıyordu.

Polis şefi, davaya yeni bir dedektif atandığını söyledi. Bu dedektif başka bir karakoldan geliyordu ve tüm dava dosyasına yeni bir gözle bakacaktı. Ben de Denise'e yeni gözlerle bakmalıydım.

CamScanner ile tarandı

Millicent banyodan çıktığında televizyon ve ışıklar kapalıydı. Yatağa girdiğinde yüzünü göremeyecek kadar karanlık olmasına rağmen ona döndüm.

"Taşınmak istemiyorum," dedi.

"Biliyorum."

Elimi tuttu. "Ama endişeleniyorum."

"Jenna hakkında mı? Yoksa polis mi?"

"İkisi de."

"Şehir dışına çıkmaya ne dersin?" dedim.

"Az önce dediğimi duymadın mı..."

"Tatile çıkmayı kastediyorum."

Bir şey demedi. Aklımdan niye buradan gidemeyeceğimize dair tüm engelleri sıralıyordum. Çocuklar okulu kaçıracaklardı. Fazladan paramız yoktu. Millicent'ın bekleyen iş anlaşmaları vardı. Derslerimi bir daha iptal edemezdim. Aynı sebepler onun da aklından geçiyor olmalıydı.

"Düşüneceğim," dedi. "Bakalım önümüzdeki günler ne olacak."

"Pekâlâ."

"Güzel."

"Tavuk pho harikaydı," dedim.

"Çok şapşalsın," dedi.

"Şu anda tatile gidemesek bile tüm bunlar sona erdiğinde kesinlikle gitmeliyiz."

"Gideceğiz."

"Söz ver."

"Söz veriyorum," dedi. "Şimdi uyu."

CamScanner ile tarandı

ELLİ DÖRT

Yeni dedektif bir kadındı. Tam adı Claire Wellington'dı, kulağa ailesinin kökleri Mayflower'a kadar uzanıyormuş gibi geliyordu ama eminim ki öyle değildi. Önemli de değildi zaten.

Claire, kısa kahverengi saçlı, soluk tenli ve kahverengi ruj süren sert görünümlü bir kadındı. Koyu renkler pantolon takımlar giyiyor ve asla gülmüyordu. Bunu artık anlamıştım çünkü sürekli televizyondaydı. Dedektiflik anlayışı halktan yardım istemekti.

"Aranızdan birilerinin farkına varmasa bile bir şeyler gördüğünü biliyorum. Naomi'nin kaybolduğu geceden bahsediyorum. O gece herkes tetikteydi ve bir şey olacağını biliyordu. Ya da belki de Naomi George'un cesedi Lancaster Otel'in arkasına atıldığında görmüş olabilirsiniz. Lütfen o geceye geri dönün ve ne yaptığınızı, kiminle olduğunuzu ve ne gördüğünüzü düşünün. Bir şey görmüş ve farkına bile varmamış olabilirsiniz."

İnsanların ihbar paylaşabilmesi için bir internet sitesi kuruldu. Bir de Lindsay ve Naomi hakkında herhangi bir şey hatırladıkları takdirde isimlerini gizli tutarak arayabilecekleri özel bir ihbar hattı.

Bu gelişmelerden hoşlanmamıştım. Claire'ın televizyonda yaptığı kamuoyu çağrısı nedeniyle her türlü yeni bilgi

CamScanner ile tarandı

bir anda ortaya çıkabilirdi. Josh şimdiden polisin elinde düzinelerce yeni ipucu olduğunu bildiriyordu.

"Polis, ayrıca UF Sarasota'da geliştirilen inovatif bir bilgisayar programından da yararlandı. Öğrenciler, ihbarları sıralayabilen ve tekrar tekrar kullanılan kelimeleri eşleştirebilen bir algoritma yazdılar, bu sayede ihbarlar en yararlı olandan en az yararlı olana doğru sıralanabiliyor."

Tüm bunlar Claire'ın gelişinden sonraki birkaç gün içinde gerçekleşti. Onu televizyonda görmek zorunda kalmak yeterince kötüydü zaten. Hem de sürekli. Şimdi bir de ne kadar yenilikçi ve etkili olduğunu da duymak zorundaydım. Evde bile bundan kaçamıyordum. Millicent, hâlâ akşamları televizyon izlemek istemiyordu çünkü her reklam arasında ekranda Claire beliriyordu. Yerel kanallar, ihbar hattıyla ilgili kamu spotları yayınlamaya başlamıştı.

Televizyon izlemek yerine birlikte oyunlar oynuyorduk. Millicent evde bir deste iskambil kâğıdı ve bir kutu dolusu plastik fiş bulunca çocuklara poker oynamayı öğrettik çünkü bu, Claire'ı izlemekten daha iyiydi.

Rory nasıl oynandığını zaten biliyordu. Telefonunda bir poker uygulaması vardı.

Jenna hızlı öğrenen bir çocuk olduğu için bunu da hızla öğrendi. Ayrıca kusursuz bir poker yüzü vardı. Millicent'ınkinden bile daha iyi.

Benim poker yüzüm berbattı ve neredeyse her eli kaybediyordum.

Oynamaya devam ederken Rory, yarın okulda bir toplantı olacağını söyledi. Millicent kaşlarını çatıp sonra düzeltti. Daha fazla kırışıklığa sebep olmasın diye bunu azaltmaya çalışıyordu.

"Bir toplantı olacağından haberim yoktu," dedi.

"O dedektif okula geliyor," dedi Jenna.

CamScanner ile tarandı

"Hatun olan hani," dedi Rory. Millicent tekrar kaşlarını çattı.

"Neden *kadın* dedektif okula geliyor?" diye sordum.

Rory omuz silkti. "Muhtemelen bir şey görüp görmediğimizi sormak için. Televizyonda yaptığı şeyin aynısı. Daniel tüm okullara gittiğini söyledi."

Jenna da aynı şeyi duymuş gibi başını salladı.

"Çok sinir bozucu biri," dedi Rory. "Ama en azından dersi ekmiş oluyoruz."

Millicent ona bir bakış attı. Rory bunu görmezden gelerek kartlarını inceledi.

"Ben sevdim," dedi Jenna.

"Dedektifi mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Katili yakalayacak kadar sert birine benziyor."

"Aynen," dedi Rory. "Takıntılı bir tip."

Bizi yakalayabilecek tek kişinin Jenna'yı daha iyi hissettirmesi ironikti.

"Herkes ona çok güveniyor," dedim

"Umarım onunla konuşabilirim," dedi Jenna.

"Eminim çok meşguldür."

"Öyledir ama zaten ciddi değildim."

Jenna ve Rory'nin okulundaki toplantılar spor salonunda yapılmıyordu. Özel bir salonları vardı ve adını da burayı yaptıran bağışçıdan alıyordu. Ben geldiğimde salon çoktan öğrencilerle, öğretmenlerle ve velilerle dolmuştu. Claire haberlerde fazlasıyla göründüğü için neredeyse kasabanın ünlüsü gibi bir şeydi.

Boyu beklediğimden daha uzundu ve kalabalık bir odada bile göz korkutucu görünüyordu. Claire kendisi, geçmişi ya da deneyimleri hakkında konuşmayı es geçip çocuklara hepsinin güvende olduğunu söyleyerek konuşmasına başladı.

CamScanner ile tarandı

"Bu kadınları kim öldürdüyse sizin peşinizde değil. Sizin yaşınızdan daha büyük kadınları kaçırıyor. Naomi ve Lindsay'nin katiliyle yolunuz asla kesişmeyecek."

Jenna arkadaşlarıyla birlikte sahnenin sağ tarafında oturuyordu. Arkadan bile öne doğru eğildiğini, her şeyi duymaya ve görmeye çalıştığını görebiliyordum.

Rory kız arkadaşıyla ortada oturuyordu ama dikkatinin toplantıda olduğunu söylemek de anlamak da zordu.

"Ancak," dedi Claire, "eğer bu katille yolunuz kesiştiyse bunun farkında bile olmayabilirsiniz. Önemli olduğunu bile bilmediğiniz bir şey görmüş olabilirsiniz. Olağandışı olduğunu düşündüğünüz ya da gözünüze çarpan herhangi bir ayrıntı önemli olabilir."

Televizyonda söylediklerinin aynısını daha vurucu kelimelerle ve daha kısa cümlelerle anlatıyordu. Konuşmak isteyen olursa daha sonra müsait olacağını söyleyerek konuşmasını bitirdi. İşte bu yüzden buradaydım. İlk olarak, Jenna'nın Claire'le tanışma şansı olduğundan emin olmak için. İkinci olarak da kendisiyle tanışmak için.

Etrafta arkadaşları olduğu için Jenna bana sarılmadı. Birlikte Claire ile konuşmayı bekledik. Önünde karışık bir sıra oluşmuştu ve sıra bize geldiğinde Claire'e yaklaşıp kendimi tanıttım. Göz göze gelebileceğimiz kadar uzun boyluydu. Televizyonda gözleri düz kahverengi görünüyordu ama yakından bakınca altın rengi benekleri gördüm.

"Bu benim kızım Jenna," dedim. Claire, Jenna'ya kaç yaşında olduğunu ya da kaçıncı sınıfta olduğunu sormak yerine ona dedektif olmak isteyip istemediğini sordu.

"Çok isterim!" dedi Jenna.

"O zaman bilmen gereken ilk şey, her ayrıntının önemli olduğudur. Hiçmiş gibi görünen küçük ayrıntıların bile."

Jenna başını salladı. Resmen gözleri parlıyordu. "Bunu yapabilirim."

CamScanner ile tarandı

"Yapabileceğine eminim." Claire bana döndü. "Kızınız harika bir dedektif olacak."

"Bence şimdiden öyle."

Birbirimize gülümsedik.

Bize arkasını dönerek bir sonraki kişiye geçti.

Jenna parmak uçlarında zıplayıp duruyordu. "Sence gerçekten dedektif olabilir miyim?"

"Olmak istediğin her şey olabilirsin."

Zıplamayı bıraktı. "Baba, tıpkı reklamlardaki gibi konuşuyorsun."

"Üzgünüm. Ama bu doğru. Ve bence sen harika bir dedektif olurdun."

İç geçirip kendisine el sallayan arkadaşlarına döndü. Ona sarılmaya çalıştığımda beni uzaklaştırdı. "Gitmem gerek."

Dedektifin söylediklerini benden daha büyük bir coşkuyla karşılayan arkadaşlarının yanına koşmasını izledim.

Bu yaptığım kim bilir kaçıncı hataydı ve Jenna sadece on üç yaşındaydı.

Çocukların kendilerini güvende hissetmeleri konusunda özel bir ihtimam gösteren Claire'e minnettardım. Jenna'yı uzun zamandır görmediğim kadar mutlu etmişti.

Yine de bu, Claire'den hoşlandığım anlamına gelmiyordu. Hatta onunla yüz yüze tanıştıktan sonra ondan nefret etmiştim.

CamScanner ile tarandı

ELLİ BEŞ

Ben yeni dedektifimizi araştırma fırsatı bulamadan Jenna araştırmaya başlamıştı. Akşam yemeğinde bize Claire Wellington'ın hayat hikâyesini anlattı. Chicago'da doğmuş, New York'ta üniversite okumuştu, ilk işi New York Polis Departmanı'ndaydı. Daha sonra orta batının kırsal kesimine taşınmış, orada dedektifliğe başlayarak narkotik şubenin bir parçası olmuştu. Bunun ardından küçük kasabalardan daha büyük bir şehre taşınmış, sonunda cinayet masası dedektifliğine terfi etmişti. River Park Cinayetleri olarak bilinen bir grup cinayeti araştıran ekibin bir parçasıymış. Soruşturmaya başladıktan iki ay sonra katili yakalamışlardı.

Claire, departmanındaki en başarılı cinayet dedektiflerinden biri olmuştu. Cinayet davalarını kapatma oranı, diğerlerinin ortalamasından yüzde beş daha yüksekti.

Göründüğü kadar çetin cevizdi.

Claire'le tanışan sadece çocuklar ve ben değildik. Millicent da tanışmıştı. Claire'in kiralık bir yere ihtiyacı vardı çünkü otelde konaklamak polis bütçesini aşıyordu, bu yüzden kiralık bir ev bulmak için emlak ofisini aramıştı. Küçük, sade ve mobilyalı, aydan aya sözleşmeyi uzatan bir yer istiyordu. Millicent kiralama işleriyle ilgilenmiyor-

CamScanner ile tarandı

du ama Claire uğradığında ofiste olduğu bir zamana denk gelmişti.

Pazar sabahı henüz çocuklar uyanmamışken mutfakta yalnız olduğumuz bir an Millicent'a Claire Wellington hakkında ne düşündüğünü sordum.

"Çok uzun boylu."

"Zeki biri," dedim.

"Biz değil miyiz?"

Gülümsedik.

Millicent koşudan henüz dönmüştü. Koşu taytıyla lavabonun başına geçmişti, manzara hoşuma gitmişti. Baktığımı yakalayarak tek kaşını kaldırdı.

"Yatağa dönmek ister misin?" dedim.

"Bana ne kadar zeki olduğunu mu göstermek istiyorsun?"

"Evet."

"Ama önce duş almam lazım."

"Eşlik edebilir miyim?"

Başını evet anlamında salladı.

Duşta başlayıp yatağa geçtik. Kaçamak seksimiz tutkulu olmaktan ziyade rahat ve tanıdıktı. Kötü değildi.

Rory uyandığında hâlâ yataktaydık. Onun olduğunu biliyordum çünkü kapıyı çarparak kapatıyor ve gürültülü adımlarla aşağı iniyordu. Çok geçmeden Jenna da kalkıp aynı rutini izledi –banyo ve sonra mutfak– ama onun hareketleri daha yumuşaktı.

Millicent yanımda kıvrılmış yatıyordu. Çıplak ve sıcaktı.

"Kahve makinesi çalışıyordu," dedi. "Nerede olduğumuzu merak ederler."

"Bırak etsinler." Mecbur kalmadıkça yataktan çıkmaya niyetim yoktu. Gerinip gözlerimi kapattım.

CamScanner ile tarandı

Televizyon açıldı, bangır bangır sesi geliyordu. Çocuklar muhtemelen aşağıda olmadığımıza sevinmişlerdi. Normalde pazar sabahları televizyon izlemezdik, bu yüzden şimdi bunun tadını çıkarıyordu. Çizgi filmler ve aksiyon filmleri arasında gidip geliyorlardı.

"Bahse varım şu anda mısır gevreği yiyorlardır," dedi Millicent.

"Bizim mısır gevreğimiz mi var?" diye sordum.

"Organik. Şekersiz."

"Sütümüz var mı?"

"Soya."

Sesli olarak demesem de içimden "Iyy!" diye düşündüm. "Fena değilmiş o zaman."

"Sanırım öyle."

Biraz daha bana sokuldu.

Holly'den önce hayatımız böyleydi. Her şey biraz daha yavaş, daha az çılgın ve pek de heyecan verici değildi.

Günler birbirinin aynısı gibi geçer, sadece büyük olaylar aradan sıyrılırdı. İlk evimiz çok küçüktü ama en azından ailemiz genişleyene kadar bize yetmişti; ardından Millicent'ın ilk büyük satışı, Jenna'nın okuldaki ilk günü, daha büyük bir eve taşınmamız ve ödeyecek daha büyük kredi borcumuz gelmişti. Bir de Rory'nin elindeki kâğıt kesiği.

Jenna dört yaşındayken soğuk algınlığına yakalandı, hastalık sonradan bronşite döndü. Öksürük nedeniyle uyanmadan önce sadece bir saat kadar uyuyabiliyordu. Millicent ve ben üç geceyi onun odasında geçirdik, ben yerde uyurken o da Jenna'nın küçük yatağında yattı. İkimiz de Jenna'nın uykusunu alması için her şeyi yaptık.

Rory'ye bisiklet sürmeyi öğretmiştim. Asla kabul etmese de uzun bir süre dört teker üstünde kullandı. Denge pek onluk bir iş değildi. Hâlâ da öyle.

O zamanlar bunların hiçbiri heyecanlı gelmiyordu. Arada bir gülümsemenin ve kahkahaların olduğu tipik rutin

CamScanner ile tarandı

ve sorumluluklardı bunlar. Ufak tefek mutluluk anlarının ardından birbirini tekrar eden uzun günler geliyordu.

Şimdiyse hepsini geri istiyordum. Belki de çok fazla heyecan yaşamıştım ya da bu kadar heyecan bana yetmişti ama her halükârda istediğim şey bu değildi.

"Hey," dedi Millicent. Yatak örtüsüne sarınmış bir şekilde yatakta oturuyordu. Kızıl saçları birbirine karışmıştı. "Duyuyor musun?"

Alt katta, son dakika haberlerinin giriş melodisi geliyordu. Çocuklardan biri çizgi film kanalını açınca ses kesildi.

Gözlerimi devirdim. "Her beş dakikada bir son dakika haberi geçiyorlar." Millicent'ı tekrar yatağa, kollarımın arasına çektim, polis kapımıza dayanmadığı sürece kımıldamaya niyetim yoktu. "Muhtemelen ünlülerden biri tutuklanmıştır."

"Ya da ölmüştür."

"Ya da bir politikacı hile yaparken yakalandı," dedim.

"Bunun haber değeri bile yok."

Gülerek yorganın altına gömüldüm.

Umudum cinayetlerle ilgili birinin tutuklandığı yönündeydi. Bu kişi Naomi ve Lindsay'in katili olmayabilirdi ama kötü şeyler yapmış başka biri olabilirdi. Bir kişiye daha zarar vermeden önce hapsedilmesi gereken biri. Bu kişiyi üstü başı perişan, pasaklı ve deli deli bakan gözleri olan bir adam olarak hayal ettim.

"Tamam, bu kadar yeter," dedi Millicent. "Ben kalkıyorum." Eski bir yara bandını söker gibi yatak örtülerini bir çırpıda attı. Yatak onsuz rahat değildi.

Üstüne bir sabahlık geçirip aşağı indi. Önce ben duşa girdim.

Çocuklar koltuğa uzanmış, uzaylılarla ilgili bir gençlik dizisi izliyorlardı. Millicent'ın boş mısır gevreği kâselerinin hâlâ sehpanın üzerinde durmasına izin verdiğini görmek

CamScanner ile tarandı

beni şaşırtmıştı. Onu mutfakta, kahve makinesinin yanında dikilirken buldum. Fincanı devrilmiş, içindeki kahve tezgâhın üzerinden yere damlıyordu. Ama o buna bile bakmıyordu. Gözleri mutfakta duran küçük televizyona kilitlenmişti.

Ekranda Josh vardı. Çalılıklarla kaplı ormanlık bir alanın önünde durduğu için arkasındaki binayı göremiyordum; sadece ağaçların üzerinde yükselen çan kulesini görebiliyordum. Buranın neresi olduğunu bilmiyordum. Kilisenin önündeki ahşap tabela hava şartlarından yıpranmış ve solmuştu. Josh'ın ağzı hareket ediyor ama hiç ses gelmiyordu. Televizyonun sesi çok düşüktü.

Sese gerek de yoktu. Son dakika haberi ekranın alt kısmında kırmızı renkli bir şeridin içinde yazıyordu.

TANRI'NIN EVİ Mİ, KORKU EVİ Mİ?

TERK EDİLMİŞ KİLİSEDE YERALTI ZİNDANI BULUNDU.

CamScanner ile tarandı

ELLİ ALTI

Bir an için Millicent'ın bu korkunç, şok edici habere üzüldüğüne inandım çünkü bu haberin bizimle bir ilgisi olamazdı. Ya da ben buna inanmak istedim.

Bir saniye sonra olanları idrak ettim. Lindsay ve Naomi'yi götürdüğü yer burasıydı.

"Kilise mi?"

Tekrar üst kata çıkıp yatak odamıza geldik ama ruh hâlimizin on dakika öncesiyle uzaktan yakından alakası yoktu. Kilisedeki bir zindanın seksi hiçbir yanı yoktu.

Kiliseye giden bir aile değildik. Millicent agnostik olarak yetiştirilmiş, ben de Katolik bir ailede büyüsem de bu işlerden erken yaşta soğumuştum. Kilise sadece düğünler, cenazeler ve kermesler için gittiğimiz bir yerdi. Buna rağmen ben bile bu yerin hayatta seçilebilecek en yanlış yerlerden biri olduğunu biliyordum. Bundan daha kötüsü belki bir anaokulu olabilirdi.

Kısa bir süre sonra Millicent'ın şaşkınlığı da korkusu da geçti. Şimdi savunmacı bir tavır almıştı. "Bir yere ihtiyacım vardı. Hiç aramayacakları bir yere."

"Sesini alçalt." Çocuklar aşağıda televizyon izliyorlardı ama yine de duyabileceklerinden korkuyordum.

CamScanner ile tarandı

"Kimsenin buradan haberi yoktu, değil mi? Onlar hâlâ hayattayken yani."

"Hayır. Claire kasabaya gelene kadar kiliseden kimsenin haberi yoktu." Josh'ın söylediğine göre, bu kilise bir ihbar üzerine bulunmuştu. Birisi çalılıkların ardındaki eski bir park yerinde bir araba görmüştü.

Millicent elleri belinde önümde duruyordu. Sabahlığı hâlâ üzerindeydi.

Arkasında, yatak odamızdaki televizyon açıktı. Basının kiliseye girmesine izin verilmemiş, herhangi bir fotoğraf da yayınlanmamıştı. Bu nedenle Josh, isimsiz kaynaklardan aldığı bilgileri tekrarlayıp duruyordu.

"Korkunç bir yer... Duvarlara bağlı zincirler... Kana bulanmış demir kelepçeler... Tecrübeli bir polis memuru bile gözyaşlarına engel olamamış... Âdeta bir filmden fırlamış gibi."

Millicent abartılı bir şekilde ellerini savurdu. "Kanla kaplı falan değil. Orası da bir zindan değil, bodrum katı. Hem o kilise yüz yıllık olmalı. Orada neler yaşandığını kim bilebilir?"

"Ama sen arkanı temiz bıraktın, değil mi?"

Gözleri kısıldı. "Gerçekten bana bu soruyu soruyor musun?"

Cevap olarak ellerimi havaya kaldırdım.

Millicent bana doğru yürüdü, yüzü yatakta olduğumuzdan daha yakındı ama içimi ısıtan hiçbir şey yoktu.

"Şimdi benden şüphe etmenin sırası değil."

"Etmiyorum..."

"Ediyorsun, kes şunu."

Arkasını dönüp banyoya doğru kaybolurken sabahlığı da arkasından sallanıyordu.

Öfkesini anlayabiliyordum. Kilisenin bulunmasına ve ondan şüphe etmeme kızmıştı. Ama ben olsam o bodrum-

CamScanner ile tarandı

da tek bir kan lekesi bile bırakmazdım. Her şeyi amonyakla, çamaşır suyuyla ya da kanı, vücut sıvılarını ve her türlü DNA'yı yok eden bir şeyle silerdim. Sonra da içeride yanan bir sigara bırakıp her şeyin yanmasına izin verirdim, böylece tüm bunlar bir kaza gibi görünürdü.

Bunların hiçbirini yapma şansım olmadı çünkü kilisenin nerede olduğunu bilmiyordum ve sormaya da cesaret edememiştim.

Millicent, bu öğleden sonra hep birlikte sinemaya gitmeyi önermişti. İçinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında bu çok saçma bir öneriydi ama bütün gün haberleri izlemektense böylesi daha iyi olacaktı. Doğru, dışarı çıkmak iyi bir fikirdi. Zihnimden uzaklaşmak. Josh'tan uzaklaşmak. Giyinirken kendi kendime bunu tekrarladım, kiliseyi ve bodrum katını unutmaya çalıştım. Neredeyse işe yaramıştı.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum." dedim. Kendimi kötü göstermek için karnımı tuttum.

Millicent bana bakıyordu. "Belki biraz patlamış mısır iyi gelir."

"Hiç sanmıyorum, siz gidin. İyice eğlenin."

Beni bırakıp gittiler.

Haberleri açmadım. Bunun yerine doğruca kiliseye gittim.

Televizyonda gördüklerim yeterli değildi. Millicent'ın Lindsay ve Naomi'yi tuttuğu yeri kendi gözlerimle görmek istiyordum.

Kilise hiçliğin ortasında ıssız bir yolun üzerindeydi. Etrafındaki binalar tahtalarla kapatılmış bir bardan harap bir benzin istasyonundan ve özel bir yolun sonunda yer alan boş bir çiftlikten ibaretti. Bu yüzden GPS'te kiliseyi fark etmemiştim. Çiftlik satılıktı ve adresi birkaç kez takip cihazında görünmüştü. Millicent çiftliğin arka kapısından çıkıp

CamScanner ile tarandı

birkaç dakika içinde kiliseye ulaşabilirdi. Yoldan geçen kimse onu göremezdi.

Şimdi bu bölge arabalar, TV minibüsleriyle ve meraklılarla doluydu. Ceket giyip şapka takarak kalabalığın içine karışmaya çalıştım.

Muhabirler kilisenin önüne kamp kurmuştu, çan kulesi hemen arkalarında yükseliyordu. Üniformalı polisler tarafından korunan sarı şeridin tam önündelerdi. Bazıları henüz bebek yüzlü çaylaklarken diğerleri şişman ve emekli olmanın eşiğindeydi.

Josh'a hiç bu kadar yakın olmamıştım, onu televizyon dışında hiçbir yerde görmemiştim. Ekranda göründüğünden daha kısa ve daha zayıftı.

Yanımda gözleri üç muhabir arasında gidip gelen yaşlı bir kadın vardı.

"Affedersiniz, yeni bir haber var mı?" diye sordum.

"Ne zamandan beri?" Sesinden sigara tiryakisi olduğu belliydi. Gür, beyaz saçları ve sarımsı gözleri vardı.

"Yaklaşık yarım saat önce."

"Hayır, bir şey kaçırmadınız."

Sık ağaçların arasından beyaz bir çadırın tepesi görünüyordu. Düğünlerde ve çocuk partilerinde kullanılan o çadırlara benziyordu. "Orası ne?"

"Polis ilk iş olarak orayı kurdu. 'Ana karargâh' diyorlar."

"Polis şefi orada," dedi arkamda duran bir adam. Benden hem daha kalıplı hem en az on santim daha uzundu.

"Emin olmak istiyorlar," dedi.

"Ne konusunda emin olmak istiyor?"

"Sadece o iki kadın olduğundan," dedi. "Daha fazlası olmadığından."

"Tanrı korusun," dedi kadın.

Elbette iki kişi daha vardı –Holly ve Robin– ama ikisi de o bodrumda tutulmamıştı.

CamScanner ile tarandı

ELLİ YEDİ

Bir an için Josh'a daha fazla bilgisinin olup olmadığını sormayı düşündüm. Mektuplar dışında onunla hiç iletişim kurmamıştım ancak bu gizli mesaj söylentisi panikleme neden olmuştu. Neredeyse.

Geçmişte sık sık olduğu gibi aptalca bir şey yapmak yerine geri adım attım. Durup düşündüm ve bir sonuca vardım: Saçmalık. Bu bilgi tamamen uydurmaydı.

Josh'ın kaynakları yanlıştı. Polisin bu sözde mesajı bulması bir günden daha az sürdüyse Millicent'ın bunu kaçırması imkânsızdı. Oğlunun geceleri gizlice evden kaçtığını bilmiyor olabilirdi ama iki oda öteden tozları fark edebilirdi. Duvara yazılmış bir mesajı kaçırmazdı.

Peki, Naomi ya da Lindsay ne tür bir mesaj bırakmış olabilirdi? *Yardım edin? Kaçırıldım?*

Millicent'ın onlara gerçek adını söylemiş olmasına imkân yoktu, bu yüzden kendilerini kimin esir tuttuğunu yazamazlardı.

Gizli mesaj hiç şüphesiz bizi ortaya çıkarmak için Claire tarafından uydurulmuş bir yalandı. Televizyon izleyen herkes polisin yalan söylediğini bilirdi. Ama bu, eve dönüp Millicent'la konuşmam için yeterli bir sebepti.

CamScanner ile tarandı

Geldiğimde ev boştu. Televizyonu açıp haberlere göz attım. Josh hâlâ bu sözde mesajdan bahsediyordu ama başka ayrıntılar vermemişti. Başka bir kanaldaki muhabir, Josh'ın söylediklerini tekrarladı. Üçüncü bir muhabirse kilise hakkında konuşuyordu.

Bread of Life Hıristiyan Kilisesi, tek bir aileyle başlamış ve yaklaşık elli kişilik bir cemaate dönüşmüştü. Eski fotoğraflarda yıpranmış yüzleri ve yırtık pırtık giysileriyle sert görünümlü bir grup insan görülüyordu. Daha sonraki yıllarda, cemaat daha zenginleşmiş, ekmekleri bollaşmıştı, daha kilolu ve mutlu görünüyorlardı. Ellili yıllarda zirveye ulaşmışlar ve seksenli yıllara gelindiğinde tarih sayfalarından silinmişlerdi. Bilindiği kadarıyla, kilise binası en az yirmi yıldır terk edilmiş bir hâldeydi. Pazar günü olduğu için şehir planlama ofisi, kilisenin planını verememişti ancak yerel tarihçiler, bodrum katının orijinal binanın bir parçası olduğunu düşünüyorlardı. Soğuk depo olarak kullanılan bir oda da olabilirdi.

Bir son dakika gelişmesi bekleyerek kanallar arasında gezindim. Millicent ve çocuklar eve geldiğinde saat akşam beşi geçmişti. Öğleden sonrayı sinemada ve alışveriş merkezinde geçirmişler, Jenna bir çift yeni ayakkabı ve Rory de yeni bir kapüşonlu sweatshirt almıştı. İkisi de gelir gelmez yukarı koşup Millicent'la beni yalnız bıraktı.

"Daha iyi misin?" diye sordu. Sesinde alaycı bir ton vardı.

"Pek sayılmaz."

Tek kaşını kaldırdı.

Televizyon kapalıydı. Haberleri duyup duymadığını bilmiyordum. "Gizli bir mesajdan bahsediyorlar," dedim.

"Ne mesajı?" Millicent mutfağa gidip yemek yapmaya başladı. Onun arkasından gittim.

"Duvarda. Esir tarafından bırakılmış diyorlar."

CamScanner ile tarandı

"İmkânsız."

Ona baktım. Salata için marul doğruyordu. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedim.

"Al, doğramayı bitir." Kâseyi ve marulu bana doğru kaydırdı. "Akşam için ton balığı sandviçi yaparız diye düşündüm."

"Öğle yemeğinde ton balığı yedim."

"Hepsini mi?"

"Çoğunu."

Buzdolabının kapısını pat diye açıldı. Bir şey söylemese de öfkesini duyabiliyordum.

Kapı çarparak kapandı.

"Sanırım fırında patlıcan ya da başka bir şey hazırlayabilirim," dedi.

"Harika olur."

Birlikte çalıştık; o, patlıcanı keserken ben güvecin üstü için peynir rendeledim. Yemek nihayet fırına girdiğinde Millicent bana döndü. Gözlerinin altındaki halkalar hiç olmadığı kadar koyuydu.

"Sabahki mevzu için üzgünüm," dedi.

"Sorun değil. Claire ve kilise yüzünden ikimiz de gerginiz."

"Korkuyor musun?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?" Sesi şaşırmış gibiydi.

"Sen korkuyor musun?"

"Hayır."

"O zaman iyiyiz, değil mi?"

Kollarını boynuma doladı. "Harikayız."

Öyleymişiz gibi geliyordu.

Çocuklara iyi geceler dilemek için yukarı çıktım. Rory'nin odasının ışığı kapalıydı ama telefonuyla oynuyordu.

CamScanner ile tarandı

Ben bir şey söylemeden önce, "Evet, Faith'le mesajlaşıyorum. Ve Daniel'la. Aynı zamanda da oyun oynuyorum,"

"Bunlardan birini bile iyi yapabiliyor musun bari?" diye sordum.

Telefonu indirip bana o bakışıyla baktı. Millicent'ınkiyle aynıydı. "Ve hâlâ ot içmiyorum." dedi.

Tahmin ettiğim gibi, hâlâ kızgındı.

"Ee, kız arkadaşın nasıl?" diye sordum.

"Faith."

"Faith nasıl?"

İç çekti. "Hâlâ kız arkadaşım."

"Bu gece gizlice dışarı çıkmak yok, değil mi?"

"Sen çıkmazsan ben de çıkmam."

"Rory."

"Evet, baba?" Sesinden ukalalık akıyordu. "Bu gece bana hangi konuda nutuk çekmek istiyorsun?"

"İyi geceler."

O cevap veremeden kapıyı kapattım. Bu gece bunu duymak istemiyordum.

Jenna henüz yatağa girmişti ve ben de onunla konuşmak için yatağa oturdum. Çocukların ikisi de kiliseyi ve yeraltı odasını daha önce olduğu gibi ışık hızıyla öğrenmişlerdi. Keşke buna engel olmanın bir yolu olsaydı çünkü Jenna hâlâ çok küçüktü. Peluş hayvanlarla uyuyacak kadar küçük değildi ama onları yanında tutacak kadar küçüktü. Ama yine de bu tarz şeylere çok fazla maruz kalmıştı. Kitaplarda, filmlerde, dizilerde ve gerçek hayatta kızlar kaçırılıyor, hapsediliyordu. Böyle şeylerden bihaber olması imkânsızdı, o da biliyordu.

"Yeraltında zincirlenmişler, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Henüz bilmiyoruz."

"Yalan söyleme."

CamScanner ile tarandı

"Muhtemelen öyleydiler."

Başını sallayıp komodine doğru döndü. Gece lambası abajuru çiçek şeklindeydi ve tabii ki turuncuydu.

"Miden nasıl oldu?" diye sordum.

"İyi."

"Sevindim."

"Neden biri insanlara böyle zarar verir ki?"

Omuz silktim. "Bazı insanlar doğuştan böyledir. Kötünün iyi olduğunu düşünürler."

"Bahse varım Claire onu yakalar."

"Yakalayacağından eminim."

Küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Umarım yanılıyordur.

CamScanner ile tarandı

ELLİ SEKİZ

Bodrumdan gelen ilk fotoğraflar şaşırtıcıydı. Kafamda canlandırdığım ortaçağ zindanlarına benzemiyordu.

Daha çok eski bir binanın bitmemiş bodrumuna benziyordu. Toprak zemin, duvarda ahşap raflar, eski bir merdiven. Sadece merdivenlerden en uzaktaki duvar farklı görünüyordu çünkü o bodrumda neler yaşanmış olabileceğini gösteren tek yer orasıydı. Tuğlalardan örülmüş ve üzeri sıvayla kaplanmıştı. Yerde bir yığın zincir ve kelepçe birbirine karışmıştı.

Claire, akşamki basın toplantısında fotoğrafları gösterirken ben de olayı bir barda takip ediyordum. Lindsay'in cesedinin bulunduğunu öğrendiğim bardı.

Biramı yudumlarken ön pencereden dışarıyı görebiliyordum. Caddenin karşısındaki First Street Bar & Grill'de dev hamburgerlerin yanında dev özel üretim biralar satılırdı ve her şey göründüğünden daha ucuz olurdu. Millicent hamburger ve birayı çok sevmediğinden oraya sadece müşterilerle buluşmak ya da partilere katılmak için giderdik.

Claire her fotoğrafı gösterip detaylarıyla açıklıyordu. Duvarlardaki ve toprak zemindeki lekeler yakın çekimlerle gösteriliyordu. Pas gibi görünüyorlardı ama Claire kan oldukları konusunda emindi.

CamScanner ile tarandı

Barmen başını salladı. Kimseden çıt çıkmıyordu. İçmek ve izlemekle meşgullerdi.

Eğer dediği doğruysa Millicent'ın arkasında bu kadar çok kan bırakması bana mantıklı gelmiyordu. Belki de Claire yalan söylüyordu. Doğrudan kameraya bakan gözleri sanki benim üzerimdeymiş gibi hissettiriyordu. Ya da yanımdaki adamın. Ya da barmenin. Çok rahatsız ediciydi.

Onun pantolon takımlarından nefret ediyordum. Bu gece lacivert bir pantolon ve koyu gri bir bluz giymişti. Her zaman cenazeye gider gibi görünüyordu.

Claire kilisenin yakınındaki bir platformda duruyordu ama arkasında ağaçlardan başka bir şey görünmüyordu. Kilisenin çan kulesi bile kaybolmuştu. Bir yanında polis şefi ve belediye başkanı, diğer yanında bir şövale vardı. Üzerine fotoğrafların büyük kopyaları konmuş ve Claire konuşurken birkaç üniformalı polis fotoğrafları çeviriyordu.

"Kan lekelerinden aldığımız örnekleri Naomi ve Lindsay'nin kanıyla karşılaştırarak test ediyoruz. Ayrıca tükürük kalıntıları da bulduk ve onlar da test ediliyor."

Soru kabul etmiyordu. Tüm basın toplantısı yaklaşık yirmi dakika sürdü, bu da haber sunucularına ve uzmanlara olayı tartışmaları için zaman veriyordu. Claire ne duvara bırakılan mesajdan bahsetti ne de bu mesajın bir fotoğrafı vardı.

Barmen kanalı değiştirerek spor haberlerini açtı. Bir bira daha sipariş ettim ama neredeyse hiç dokunmadım.

Kırk dakika sonra onu gördüm. Caddenin karşısındaki Josh, First Street Bar & Grill'e giriyordu. Burası onun en sevdiği restorandı.

Birkaç gün önce First Street'te arabayla giderken tesadüfen bu bilgiyi keşfetmiştim. Kırmızı ışıkta beklerken Josh'ın arabasından inip restorana girmesini izlemiştim.

CamScanner ile tarandı

Ertesi gün yine oradan geçerken arabasını ön tarafa park ettiğini gördüm. Üçüncü akşam da aynı şey oldu. O akşam oradan geçerken onu barda tek başına oturmuş bira içip televizyon izlerken gördüm.

Hemen karşıya geçip Josh'tan birkaç bar taburesi uzağa oturdum. Yemek yemiş olduğum için bir shot ve bir bira ısmarladım. Tıpkı onun gibi.

Ona bakıp gözlerimi kaçırdım. Sonra sanki onu tanıyormuşum gibi dönüp bakmaya devam ettim.

Başını bile çevirmeden, "Evet. Ben haberlerdeki adamım," dedi.

"Ah, siz olduğunuzu anlamıştım. Sizi neredeyse her gece televizyonda izliyorum," dedim. Josh gerçek hayatta çok farklı görünüyordu. Yüzü o kadar pürüzsüz değildi. Cildinin renk tonu düzensizdi. Burnu ve gözleri kırmızıydı. Keşke göz damlaları yanımda olsaydı.

İç çekip sonunda bana döndü. "İzlediğiniz için teşekkür ederim."

"Hayır, haberciliğiniz için ben teşekkür ederim. Bu büyük davanın gerçekten bir numaralı adamı oldunuz, değil mi? Öldürülen kadınların davası?"

"Öyleydim."

"Hâlâ öylesiniz. Her şeyi ilk sizden duyuyoruz."

Josh bir yudumda biranın üçte birini içti. "Sen şu gerçek suç manyaklarından mısın?"

"Pek sayılmaz. Sadece bu pisliğin yakalanmasını isteyen biriyim."

"İyi."

Birkaç shot daha söylemek için barmene işaret ettim. "Hey, dostum," dedim Josh'a. "İçkiler benden olsun."

"Alınma ama eşcinsel değilim."

"Alınmadım, ben de değilim." Josh shot'ı kabul etti. Barmen yanında iki bira daha getirdi.

CamScanner ile tarandı

Birlikte spor kanalını izleyip takımlar hakkında sohbet ettik. Birkaç tane daha shot ısmarladım ama o bakmazken benimkini çerez kâsesine döktüm. Josh içtikten sonra iki tane daha sipariş etti.

Bir futbol maçı başladığında başıyla işaret etti. "Blazers'a bahis oynadım. Sen?"

"Aynen." Yalandı.

"Oynuyor musun? Oynuyor gibi görünüyorsun."

Omuz silktim. "Pek sayılmaz."

Kalan birayı da bir dikişte bitirdikten sonra iki tane daha istedi. "Eskiden Marauders adında bir futbol takımında oynardım. Berbattık ama insanlar yine de bizden çekinirdi. Harika bir duyguydu."

"Kulağa öyle geliyor."

Reklam arasında, yerel haberlerin özetinde bugünün basın toplantısını gösteriliyordu. Claire Wellington bir kez daha ekrandaydı.

Josh başını sallayıp bana doğru baktı. Gözleri bara girdiğim zamanki kadar ayık değildi. "İçeriden bilgi ister misin?" dedi.

"Elbette."

Televizyona işaret etti. "O kadın tam bir sürtük."

"Gerçekten mi?"

"Mesele kadın olması değil. Gerçekten, bununla hiçbir ilgisi yok. Ama bir kadının liderlik etmesindeki sorun şu ki illaki her şeyi değiştirmek zorunda kalmaları. Kendilerini kanıtlamaları gerekiyor, anlarsın ya? Ve bu onların suçu değil, anlıyorum. Ama keşke her şeyi mahvetmeseler."

"Bu doğru mu?"

"Yüzde bir milyon doğru."

İzlediğim genç, ciddi muhabir televizyondaki göründüğü kişi değildi. Neden onun öyle olmasını beklediğimi bilmiyordum.

CamScanner ile tarandı

Birkaç shot daha söyledim. Josh bir dikişte içtikten sonra bardağı tezgâha vurdu.

"Birkaç gün önce bir kaynağımın bana söylediği şeyi haber yaptım. Ertesi gün beni arayıp artık bilgi veremeyeceğini söyledi. Teknik olarak polis basına konuştuğu için kovulabilir. Ama Claire sadece kuralı devreye soktu." Sanki bu iğrenç bir şeymiş gibi ellerini havaya kaldırdı. "*Benimle* konuşsalar bile... Owen'dan gelen o mektupları aldığımda ben *polisle çalışıyordum*. Ya da onları her kim gönderdiyse. Bunu yapmak zorunda değildim. Mektupları hiç polise haber vermeden doğrudan canlı televizyonda yayınlayabilirdim."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum. "Kaynaklarınız artık sizinle konuşmayacak mı?"

"Ah, hâlâ benimle konuşuyorlar. Sadece bunu televizyonda söylememe izin yok. Aslında bunu yapabilirim ama ben iyi bir adamım. Kimseyi işinden kovdurmak istemem, özellikle de ihtiyacım olan birini. O sürtük sonsuza dek burada olmayacak."

Ben cevap veremeden telefonu titredi. Telefona bakıp gözlerini devirdi. "İşte bahsettiğim şey bu. Kaynaklarımdan bir ipucu alıyorum, üstelik bu bilgiyi ikinci kez duyuyorum ama hiçbir şey yapamıyorum. Diyor ki S-S-İ yani 'Sadece Senin İçin'." Yüksek sesle iç çekti.

"Gelmiş geçmiş en kötü kısaltma."

"En kötüsü."

Bekledim. Tek kelime etmeden, tüm bunların umurumda olmadığını göstermeyi umarak televizyona baktım. Çünkü ne kadar az umursarsam bana anlatma şansı o kadar artardı.

Birkaç shot daha içtikten sonra o kıvama geldi.

CamScanner ile tarandı

"Pekâlâ, artık birine söylemem lazım," diye mırıldandı. "Ama ola ki birine söylersen sana bunu gösterdiğimi inkâr ederim. En azından kamuoyuna açıklanana kadar."

"Sence açıklayacaklar mı?"

"Başka şansları yok."

Josh telefonu bana doğru kaydırdı. Ekranda J adında birinden gönderilmiş bir mesaj vardı. Bu durum bana Tobias olduğum zamanları hatırlatıyordu.

Ta ki mesajı okuyana kadar.

SSİ: Kilisenin altında gömülü cesetler var.

CamScanner ile tarandı

ELLİ DOKUZ

Mesajın duvardaki sözde mesaj hakkında olacağını düşünmüştüm. Bunun yerine gömülü cesetlerden bahsediyordu. "Ne olmuş yani?" dedim.

"Nasıl ne olmuş?" dedi Josh.

"O kilise yüz yılı aşkındır orada. Muhtemelen orada gömülü bir sürü insan vardır."

"Eminim öyledir ama onun bahsettiği bu değil." Josh eğilip sesini biraz alçalttı. Alkollü nefesi yüzüme çarptı. "Oraya hiç gittin mi?"

Neredeyse "evet" diyecektim ama sonra gerçek suç manyağı olmadığımı hatırladım. "Hayır."

"Bir grup ağacın arkasına büyük bir çadır kurmuşlar. Cesetleri oraya taşıyorlar."

"Sürekli bunu söyleyip duruyorsun. Hangi cesetler?"

"Bodrumdaki cesetler yüz yıl öncesinden kalma değil," dedi. "Yakın zamanda öldürülmüş kadınlar."

"Yok artık."

"Evet ve ben bunu televizyonda yayınlayamam."

Josh, Claire ve kaynaklarından tekrar şikâyet ederek gevezeliğe devam etti. Ama artık dinlemiyordum.

Naomi ve Lindsay zaten bulunmuştu, geriye Holly ve Robin kalıyordu. Holly, hiçliğin ortasında, ağaçların arasında gömülüydü.

CamScanner ile tarandı

Robin bizim mutfağımızda öldürülmüştü. Arabası ve cesedi yakındaki bir gölün dibindeydi.

Josh'ın sözünü kestim. "Bu bilginin ne zaman açıklanacağını biliyor musunuz?"

"Çok yakında olduğuna eminim. O cesetleri sonsuza dek saklayamazlar."

Konuşmaya devam etti ama ben sadece Claire Wellington'ı düşünüyordum. Kapımıza dayanıp Millicent'ın kız kardeşi Holly hakkında sorular sormaya başlaması sadece bir dakikasını alacaktı.

Ve neden kayıp ihbarı yapılmadığını.

Çünkü sadece taşındığını düşünmüştük.

Çünkü umursamamıştık.

Çünkü karıma işkence ediyordu.

Çünkü deliydi.

Millicent'a mesaj attım.

Randevu gecesine ihtiyacımız var.

Reddetti.

Randevu gecesi yok. Hastanedeyim.

Tezgâha para bırakmadan önce mesajı üç kez okudum ve Josh'a tek kelime etmeden oradan ayrıldım. Belki de gitmem gerektiğini söylemişimdir. Emin değildim.

Ben ona ulaşmaya çalışırken Millicent beni aradı. Hızlı konuşuyordu ve ben de içki içtiğim için konuşmayı sadece ana hatlarıyla anlayabiliyordum.

Rory. Acil servis. Pencereden düştü.

Arabayı almakla uğraşmadım çünkü koşacak kadar yakındım. Hastane üç sokak ötedeydi. Vardığımda Millicent'ı koridorda volta atarken buldum.

Onu görür görmez anladım.

Rory iyiydi. Ya da iyi olacaktı.

CamScanner ile tarandı

Millicent'ın yumrukları sıkılı, dudakları büzülmüş ve sanki içinden bir elektrik akımı geçiyor gibiydi. Rory gerçekten yaralanmış olsaydı endişelenir, ağlar ya da şu an şokta olurdu. Ama değildi. Sadece öfke patlaması yaşıyordu.

Beni yakalayıp sarıldı. Hızlı ve şiddetliydi bir sarılmaydı bu, sonra geri çekilip nefesimi kokladı.

"Bira," dedim. "Ne oldu?"

"Oğlumuz kız arkadaşını görmek için evden kaçmış. Onun penceresine tırmanırken de düşmüş."

"İyi mi peki şu an?"

"İyi. El bileğinin kırıldığını sanmıştık ama kötü bir burkulmaymış. Askı kullanması gerekecek."

"Neden olayı öğrenince beni aramadın?" diye sordum.

"Aradım, sana mesaj attım."

Telefonumu çıkardım. Mesajlar tam da çatlak ekranın üzerinde duruyordu. Bulunduğu yer bakımından okuması zor olabilirdi. "Aman Tanrım, çok üzgünüm..."

"Unut gitsin. Şimdi buradasın. Önemli olan onun iyi olması." Millicent'ın öfkesi geri döndü, tabii gerçekten gittiyse. "Sadece yüz yıl boyunca cezalı."

Birisi kıkırdadı.

Köşedeki bekleme odasında Jenna oturuyordu. El salladı. Ben de el salladım. Millicent beni kahve otomatına yönlendirdi. Kahve acıydı ve dilimi yaktı ama tam olarak ihtiyacım olan şeydi. Aksini yapması gerekirken beni sakinleştirdi. Buraya koşarak geldiğimden, alkol aldığımdan ve hastanede yatan oğlum yüzünden kalbim çok hızlı atıyordu.

Millicent, Rory'nin yanına gitmek için muayene odasına yöneldi. Dışarı çıktıklarında Rory'nin bileğinde bir destek ve kolunda askı vardı. Millicent'ın öfkesi yatışmış görünüyordu, en azından şimdilik.

CamScanner ile tarandı

Rory gözlerime bakamıyordu. Belki hâlâ bana kızgındı ya da başının belada olduğunu biliyordu. Bunu söylemek zordu çünkü şu anda kafasına vurmakla ona sarılmak arasında gidip geliyordum. Onun yerine saçlarını karıştırdım.

"Golf oynamak istemiyorsan söylemen yeterliydi," dedim.

Gülmedi. Golf oynamayı seviyordu.

Eve vardığımızda gece yarısıydı. Rory yattıktan birkaç dakika sonra onu kontrol ettim. Hemen uyumuştu.

Bitkin bir hâlde yatağıma oturdum.

Arabam hâlâ First Street Bar & Grill'deydi.

Ve kilisenin altında gömülü cesetler vardı.

"Millicent," dedim.

Banyodan çıktığında gece rutinini yarılamıştı. "Ne oldu?"

"Bu akşam Josh'la bira içiyordum. Muhabir olan."

"Neden böyle bir şey..."

"Bana kilise bodrumunda gömülü cesetler olduğunu söyledi."

"Cesetler mi?"

Başımı sallayıp onu izledim. Şaşkınlığı gerçek gibi görünüyordu. "Cesetlerin kime ait olduğunu söyledi mi?" diye sordu.

"Sanırım Holly ve Robin."

"Onlar o kilisenin yakınında bile değiller. Bunu biliyorsun." Banyoya doğru yürüdü.

Onu takip ettim. "Oradaki cesetlerle ilgili gerçekten hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Kesinlikle hayır."

"Bu kilisenin bodrumunda tesadüfen bir ceset yığını var yani?"

"Tanrı aşkına, bilmiyorum. Aynı muhabir duvarda bir mesaj olduğunu da iddia etmişti. O nerede?"

CamScanner ile tarandı

Doğru bir noktaya parmak basmıştı.

Belki Josh yanılıyordu. Belki de birileri onu gerçeklerden uzak tutmak için yalanlarla besliyordu.

Dizilerdeki polisler bunu hep yapardı. Ve Claire de en az onlar kadar zekiydi.

CamScanner ile tarandı

ALTMIŞ

Millicent, Rory'nin bir kız arkadaşı olduğunu ve onu görmek için gizlice evden kaçtığını öğrendikten sonra durumu tartışmak için Faith'in ebeveynleriyle görüşmek istemişti. Hammondlar müşterisi olduğu için bir akşam yemeğinde buluşmak için kolayca ikna oldular. Ne Rory ne de Faith davetliydi.

Beyaz masa örtüleri ve zengin menüsüyle geleneksel bir restorana gittik. Millicent'ın değil, onların seçimiydi.

"Makul insanlar," dedi Millicent.

"Eminim öyledirler," dedim.

Vardığımızda Hammondlar çoktan masaya oturmuştu. Hank Hammond kızı gibi ufak tefek ve sarışındı. Corinne Hammond ise ne ufak tefek ne doğal sarışındı. Her ikisi de klasik giyinmiş, nazikçe gülümsüyorlardı. Doğrudan yemeğe geçtik. Kimse şarap sipariş etmedi.

Hank'in sesi cüssesine göre fazla gürdü.

"Faith iyi bir kızdır. Oğlunuzla tanışana kadar asla evden kaçmadı," dedi.

Topun bizim sahamıza atıldığını görebiliyordum. Millicent kibar ama yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Biz de kızınız için aynı şekilde düşünüyoruz ama suçlamakla bir yere varamayız."

CamScanner ile tarandı

"Suçlamaktan bahsetmiyorum. Onları birbirlerinden uzak tutmaktan bahsediyorum."

"Rory ve Faith'in birbirlerini görmelerini yasaklamak mı istiyorsunuz?"

"Zaten Faith'in oğlunuzla okul dışında bir yerde görüşmesi yasak," dedi Hank. "Sanırım *okulda da* görüşmelerini engelleyemeyiz."

"Kızınıza evde eğitim verebilirsiniz," dedi Millicent. "Böylece birbirlerini hiç göremezler."

Elimi Millicent'ın koluna koydum. Kolunu salladı.

"Belki de evde eğitim alması gereken oğlunuzdur," dedi Hank.

Corinne başını salladı.

"Gerçekten görüşmelerini yasaklamanın... onları durduracağını mı sanıyorsunuz?" dedi Millicent.

"Kızımız kendisine söylenileni yapacaktır," dedi Hank.

Millicent'ın dilini ısırdığını hissedebiliyordum çünkü ben de aynısını yapıyordum.

Gerginliği Corinne bozdu. Sesi beklediğimden daha güçlüydü. "En iyisi bu," dedi.

Millicent gözlerini Corinne'e çevirip, "Sadece çocuklarıma yasaklar koyma gibi bir alışkanlığım yok," demeden önce bir duraksadı.

Yalan.

"Sanırım bu konuda farklı düşünüyoruz," dedi Hank.

"Belki de konumuza geri dönmeliyiz," dedim. "Ebeveynlik yöntemlerimizi tartışmaya hiç gerek yok."

"Pekâlâ," dedi Hank. "Siz oğlunuzu kızımdan uzak tutun, bu iş burada bitsin."

Hesap geldiğinde Millicent, Hank'ten önce davranıp adisyonu kaptı. Bana uzatıp, "Biz hallederiz," dedi.

CamScanner ile tarandı

Akşam yemeği kısa ve soğuk bir vedalaşmayla sona erdi. Millicent eve dönerken sessizdi.

Eve girdiğimizde Rory kapıda bekliyordu. Bileği burkulmuştu, golf oynayamıyordu ve cezalıydı. Faith, onun sahip olduğu ya da öyle olduğunu düşündüğü tek şeydi. Onu da kaybettiğini söylemek acımasızlıktı.

Böylece hiçbir şey söylemedik. Millicent, Rory'nin yanına gidip elini yanaklarına koydu. "Her şey yolunda," dedi.

"Her şey yolunda mı? Gerçekten mi?"

"Sadece bir daha evden kaçma."

"Söz veriyorum."

Rory, ebeveynlerinden farklı bir cevap alacak olan Faith'le mesajlaşmaya gitti.

Millicent bana göz kırptı.

Acaba bazı kızlar bu kadar sinsi olmayı nereden öğreniyorlardı? Başkasının annesinden mi?

Ertesi gün okuldan bir telefon aldık. Bu sefer konu Jenna'ydı, Rory değil. Ne okula bıçak götürmesi ne de midesiyle alakalıydı mevzu; notlarıyla ilgiliydi.

Jenna her zaman onur öğrencisi olmuştu ancak notları son bir ayda düşmüştü. Bugün teslim etmesi gereken bir ödevi bile unutmuştu. Öğretmenine mazeret bile sunmamıştı.

Millicent da ben de ne yapacağımızı bilmiyorduk. Jenna o kadar iyi bir öğrenciydi ki velilere özel haftalık raporlarına bile bakmazdım. Bir dizi mesajlaşmanın ve görüşmenin ardından akşam yemeğinden sonra onunla konuşmaya karar verdik.

Millicent okuldan gelen telefondan bahsederek anlatmaya başladı ve sonra, "Neler oluyor, konuş bizimle," dedi.

CamScanner ile tarandı

Jenna birkaç kez homurdanıp başını sallamaktan başka ir cevap vermedi.

"Anlamıyorum," dedi Millicent. "Sen mükemmel bir ğrencisindir."

"Ne anlamı var ki?" dedi Jenna. Yataktan kalkıp odaın bir ucuna yürüdü. "Eğer biri beni bodruma kilitleyip şkence yapabilecekse tüm bunların ne anlamı var?"

"Kimse sana bunu yapamaz," dedim.

"Eminim o ölü kadınlar da aynısını düşünmüşlerdir."

Karnıma yumruk yemiş gibi oldum. Bu seferki buz kıracağı gibi hissettirmişti.

Millicent derin bir nefes aldı.

Claire'le tanıştığından beri, Jenna daha iyi görünüyordu. Sürekli dedektif olmaktan bahsediyordu. Ama kilise mevzusu ortaya çıktıktan sonra her şey durmuştu.

Onunla konuşup korkusunu gidermek için mantığımızı kullanmaya çalışıyorduk ama pek işe yaramıyordu. Ondan alabildiğimiz tek söz, hiçbir dersten kalmayacağına dairdi.

Jenna'nın odasından çıkarken yatağının üzerinde açık duran bir defter gördüm. Her yıl kaç kadının kaçırıldığını ve öldürüldüğünü araştırmıştı.

Millicent telefonla konuşuyor, başka bir terapist bulmaya çalışıyordu.

Kilise hakkında yeni bir gelişme olmayan üçüncü gündü bu. Claire her akşam basın toplantısı yapıyor ve halihazırda bildiklerimizi tekrarlıyordu.

Dördüncü gün bir köpeğin havlamasıyla başlamıştı. Mahallemizdeki köpeklerden hangisinin beni sabahın beşinde uyandırdığını söylemek zordu ama bir türlü susmak bilmiyordu.

Yatakta oturup neden daha önce bunun hiç aklıma gelmediğini düşündüm.

CamScanner ile tarandı

Bir köpek.

Jenna'nın kendisini güvende hissetmesini sağlayacak kadar büyük ve dışarıda birisi olduğunda havlayacak kadar korumacı bir köpek. Mesela Rory gizlice evden kaçmaya kalktığında.

Bunu nasıl daha önce düşünemediğimi merak ederek kendime kızdım. Bir köpek pek çok sıkıtımızı çözebilirdi.

İlk defa Millicent'tan önce kalkmıştım. Spor kıyafetleriyle aşağı indiğinde hâlâ internetten köpek araştırıyor ve kahve içiyordum. Beni görünce donakaldı.

"Neden bu saatte ayaktasın?"

"Bak," dedim ekranı göstererek. "Barınakta, bir rottweiler-boxer melezi var."

Millicent elimden kahveyi kapıp bir yudum aldı. "Köpek mi istiyorsun?"

"Çocuklar için. Jenna'yı korumak ve Rory'nin gizlice dışarı çıkmasını engellemek için." Bana bakıp başını salladı.

"Çok iyi düşünmüşsün."

"Bazen işe yaradığım oluyor."

"Bu köpeğe sen mi bakacaksın?"

"Çocuklar bakacak."

Gülümsedi. "Sen öyle diyorsan."

Bunu evet olarak kabul ettim.

Dersler arasındaki molada barınağa uğradım. Ben ne aradığımızı anlatırken hoş bir kadın bana barınağı gezdirdi. Birkaç farklı köpek önerdi; biri adı Digger olan rottweiler-boxer meleziydi. Evraklarını kontrol ettikten sonra iyi bir aile köpeği olacağını söyledi ancak sahiplenmemize onay verilmeden önce çocukların barınağa gelip onunla tanışması gerekiyordu. Kadına geri döneceğime dair söz verdim.

Köpek işi moralimi biraz yerine getirmişti.

Buzlu kahve ve sandviç almak için arabaya servis yapan bir mekâna uğradım. Siparişimin gelmesini beklerken içe-

CamScanner ile tarandı

rideki televizyona gözüm takıldı. Claire Wellington başka bir basın toplantısı yapıyordu. Ekranın altındaki kelimeler kalbimin teklemesine sebep oldu:

KİLİSEDE BAŞKA CESETLER DE BULUNDU

Kasiyer siparişimi uzatmak için servis penceresini açtığında Claire'in sesini duydum.

"... bodrumda gömülü üç kadın cesedi bulundu."

Basın toplantısının geri kalanını otoparkta, arabamın radyosundan dinledim.

Üç kadın. Hepsi de yakın zamanlarda öldürülmüştü.

Polis bu konuda yanılıyor olmalıydı. Lindsay'in orada tutulduğu sırada birinin gelip oraya ceset gömmesine imkân yoktu...

"Üç kadından ikisi nasıl öldürüldüklerini tespit edebilecek kadar yakın zamanda hayatını kaybetmiş. Diğerleri gibi onların da boğularak öldürüldükleri belirlendi. Ayrıca işkence izleri de var."

Claire konuşmasını bitirmediği için nefes alamadım.

"Ayrıca bodrumun duvarında, bir rafın arkasına yazılmış kelimeler bulduk. DNA testleri henüz sonuçlanmadı ama kan grubu Naomi'ninkiyle uyuşuyor."

Claire duvardaki kelimeleri söylediğinde kalbim duracak gibi oldu.

Tobias.

Sağır.

CamScanner ile tarandı

ALTMIŞ BİR

Naomi, Tobias'ın adını yazmış olamazdı. Onunla hiç tanışmamıştı.

Bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışarak düşünüp durdum. Tobias'ı tanıyan Lindsay'di. Sağır olduğunu bilen oydu.

Ama Naomi kaybolmadan önce Lindsay'in cesedi bulunmuştu. Dolayısıyla birbirleriyle konuşup böyle bir bilgi alışverişi yapmış olamazlardı.

Geriye bir tek Millicent kalıyordu.

Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Hiçbiri.

Otoparktan çıkarken basın toplantısı sona erdi. Bittiğinde spikerler konuşmaya devam ettiler. Duvardaki kelimeleri tekrar tekrar söyleyip durdular.

Tobias.

Sağır.

Naomi, Tobias'ı tanımıyordu.

Lindsay tanıyordu.

Ve Millicent.

Arabayı yol kenarına çektim. Zihnim o kadar karman çormandı ki hem düşünüp hem araba kullanamıyordum.

Tobias.

Sağır.

CamScanner ile tarandı

Radyoyu kapatıp gözlerimi yumdum. Naomi'nin kilisenin bodrumunda, o duvara zincirlenmiş hâli gözlerimin önünden gitmiyordu. Bu görüntüyü zihnimden uzaklaştırıp mantıklı düşünmeye çalıştım. Ancak hâlâ onu görüyordum, bir köşede büzülmüş, kir içinde ve kanla kaplıydı.

Midem kalktı. Boğazıma kadar yükselen safranın tadını alabiliyordum. Midem bulanarak arabadan çıktığımda telefon çaldı.

Millicent arıyordu.

Telefonu açtığımda konuşmaya başlamıştı bile.

"Lastik mi patladı?" diye sordu.

"Ne?"

"Yol kenarında duruyorsun."

Sanki bir dron ya da kamera beni izliyormuş gibi yukarı baktım ama gökyüzü temizdi. Hatta kuş bile yoktu. "Nerede olduğumu nasıl biliyorsun?"

İç çekti. Derin, bıkkın bir iç çekiş; bunu yapmasından nefret ettim. "Arabanın altına bak," dedi.

"Ne?"

"Arabanın. Altına. Bak."

Diz çöküp baktım. Bir takip cihazı vardı. Tıpkı onun arabasına taktığım gibi.

Bu yüzden kiliseden hiç haberim olmamıştı.

Onu izlediğimi biliyordu.

Olanların farkına varmam kafamda bir bomba etkisi yarattı.

Naomi'nin kanını kullanarak o mesajı yazabilecek tek kişi vardı. Bunu duyduğum anda anlamıştım, yalnızca başka bir açıklaması olduğunu umuyordum.

Ama yoktu.

"Bana tuzak kurdun," dedim. "Hepsinde. Lindsay, Naomi..."

CamScanner ile tarandı

"Ve diğer üçü. Onları unutma."

Zihnimin içi Millicent'ın kadınları tek başına öldürdüğü ve cinayetleri benim üzerime yıktığı görüntülerle doldu taştı.

Şimdi, Jenna'nın hasta olduğu zamanlarda ben kızımızla birlikte evdeyken onun neler yaptığını biliyordum.

Gelecek kanlı bir halı gibi önüme seriliyordu.

Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yasladım ve Millicent'ın bana tuzak kurabileceği tüm o yolları düşündüm. Erişebildiği DNA'm. Yerleştirdiği tüm o kanıtlar ve polise bıraktığı izler. Beni Tobias adında sağır bir adam olarak tanıyan insanları saymıyordum bile.

Annabelle. Petra. Hatta barmenler.

Hatırlayacaklardı.

Her şey beni işaret edecekti.

Beynim karşıt bir yol bulmaya çalışıyordu. Düşünceler arasında dönüp duruyor, bir tanesini sonuna kadar takip ettiğimde asla işe yaramayacağını fark ediyordum. Her yol tıkalıydı, her bir fikir Millicent tarafından çoktan düşünülmüştü. Çıkışı olmayan dev bir labirentte gibiydim. Ne de olsa ben karım gibi her adımını önceden planlayan biri değildim.

Arabanın yanında volta atıp durdum. Sanki kafama defalarca şok veriliyormuş gibi hissediyordum.

"Millicent, neden böyle bir şey yaptın?"

Güldü. Isırıyormuş gibi bir ses geldi. "Bagajını aç."

"Ne?"

"Bagajını," dedi. "Aç."

Neyle karşılaşacağımı düşünürken tereddüt ettim. Her şey daha ne kadar kötüye gidebilirdi ki?

"Aç," dedi.

Bagajı açtım.

CamScanner ile tarandı

İçinde tenis malzemelerimden başka bir şey yoktu. Bütün raketler yerindeydi. "Sen neden..."

"Yedek lastik," dedi.

Telefonum, tek kullanımlık olan. Lindsay ve Annabelle'den gelen mesajların olduğu. Lastiğin jantının içine uzandım ama telefonu bulamadım. Onun yerine beni başka bir şey bekliyordu.

Çubuk şekerler.

Lindsay.

Yattığım ilk kadın.

İkinci yürüyüşten sonra olmuştu.

Çok tatlısın, demişti Lindsay.

Hayır, tatlı olan sensin.

Millicent'ın sesi beni şu âna geri getirdi. "İnsanların bir yıl esir tutulduktan sonra sana neler söylediğine inanamazsın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu kaçırdığımız akşam seni gördü. Sen gitmeden önce Lindsay uyanmaya başlamıştı. Sağır olmaman onu gerçekten çok şaşırtmıştı."

Mide bulantısı tekrar vurdu. Yaptıklarım yüzünden. Karımın yaptıkları yüzünden.

"Komik olan şu ki," dedi, "Lindsay seninle yattığı için ona işkence ettiğimi düşünüyordu. Ona öyle olmadığını anlatmaya çalıştım ama bana inandığını hiç sanmıyorum."

"Millicent, ne yaptın sen?"

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Millicent. "Sen yaptın. Tüm bunları sen yaptın."

"Ne olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama..."

"İnkâr ederek bana ukalalık taslama."

Kan tadı alana kadar dilimi ısırdım. "Bunu ne kadar zamandır planlıyorsun?"

"Fark eder mi?"

CamScanner ile tarandı

Hayır. Artık etmezdi.

"Açıklayabilir miyim?" diye sordum.

"Hayır."

"Millicent..."

"Ne? Kusura bakma, bir anda oldu ve hiçbir anlamı yok muydu?"

Dilimi ısırdım. Gerçekten.

"Peki ne yapacaksın? Kaçıp saklanacak mısın, yoksa kalıp savaşacak mısın?"

Hiçbiri. İkisi de. "Lütfen bunu yapma."

"İşte, senin sorunun bu."

"Ne?"

"Her zaman yanlış şeylere odaklanıyorsun."

Ona neyin yanlış olduğunu soracaktım ki kendime engel oldum. Tam da düşündüğü şeyi yapmıştım.

Güldü ve...

Hat kesildi.

CamScanner ile tarandı

ALTMIŞ İKİ

Midem kalkmalıydı. İçinde ne varsa kusmalıydım. Çünkü on beş yıllık karım, birden fazla kadını öldürerek suçu benim üzerime yıkmışken midem bulanmalıydı. Ne var ki ben vücudum uyuşturulmuş gibi hissediyordum.

Aslında kötü değildi çünkü hissetmek yerine düşünebiliyordum.

Kaç ve saklan. Kal ve savaş.

İkisi de cazip seçenekler değildi. Hapishane de, idam cezası da, ölümcül iğne de.

Kaç.

Önce durum değerlendirmesi yaptım. Araba, yarım depo benzin, sandviç, buzları erimiş bir kahve ve yaklaşık iki yüz dolar nakit. Kredi kartlarını kullanamazdım çünkü Millicent izliyordu.

Acaba ATM'den nakit çekecek zamanım var mıydı?

Bunların dışında başka seçeneğim yoktu. Plakadan kurtulmadığım sürece arabayı da kullanamazdım ve daha nereye gideceğimi bile bilmiyordum. Kanada çok uzaktı. Oraya vardığımda fotoğrafım tüm haberlere çıkmış olacaktı.

Meksika arabayla gidebileceğim tek yerdi ama o bile zordu. Her şey olayların ne kadar hızlı çözüleceğine bağ-

CamScanner ile tarandı

lıydı. Adım ve fotoğrafım birkaç saat içinde haberlerde yer alabilirdi.

Yurtdışına uçabilirdim ama o zaman kesinlikle pasaportumu kullanmam gerekecekti ve nereye indiğimi de bileceklerdi. Böyle bir kaçış için hazırlıklı değildim.

Millicent bunu biliyordu.

Kaçmak yakalanmama sebep olurdu.

Bu aynı zamanda çocuklarımı da bırakmak demekti. Millicent'ın yanına hem de.

Daha fazla kendimi tutamayacaktım. Arabamın arkasına geçip yol kenarında kustum. Midemde ne var ne yoksa çıkardım.

Kaç ve saklan. Kal ve savaş.

Aklıma üçüncü bir seçenek geldi. Ya polis merkezine gidip her şeyi anlatırsam?

Olmaz. Millicent tutuklanabilirdi ama o zaman ben de tutuklanırdım. Masum olduğumu iddia edemezdim çünkü bu doğru değildi.

Yine de bir yolu olmalıydı. Benim yerime onu suçlayabileceğim bir yol, ne de olsa ben kimseyi öldürmemiştim. Doğru avukat, doğru savcı ve doğru kanıtlarla bir anlaşma yapılabilirdi. Ancak elimde hiçbiri yoktu. Millicent'ın aksine ben eşimi tuzağa düşürmemiştim.

Her zaman yanlış şeylere odaklanıyorsun.

Belki de haklıydı, belki de sebebinin hiçbir önemi yoktu ama olacaktı. Nereye gidersem gideyim beni rahatsız edecek, geceleri yatağa yattığımda beni uyutmayacaktı. Tabii bir yatakta yatabilirsem. Belki de hapishane ranzası olacaktı. Sebebi konusunda haklıydı. Bunu düşünmenin sırası değildi.

Kaç ve saklan. Kal ve savaş.

Seçenekler, bodrumun duvarına yazılan o kelimeler gibi zihnimde dönüp duruyordu. Millicent, sanki var olan tek seçeneklerim bunlarmış gibi konuşmuştu. Ya birini ya da diğerini seçmek zorundaymışım gibi.

CamScanner ile tarandı

Ama yanılıyordu. Bunlar tek seçeneklerim değildi.

Her şeyden önce burada kalacaktım. Çocuklarımı yalnız bırakmayacaktım.

Ama kalırsam saklanmam gerekiyordu. En azından polisin Millicent konusunda bana inanmasını sağlayacak bir yol bulana kadar.

Bu da savaşmam gerektiği anlamına geliyordu.

Kal, saklan, savaş. İlki kolaydı. Kaçmak yoktu.

Polis. Polise gidip her şeyi anlatabilirdim, onlara...

Hayır. Bunu yapamazdım. Benim de ellerimde kan vardı, acemi bir polis bile bunu anlardı. Eğer polise gidemiyorsam onlardan kaçmak zorundaydım.

Para. Cüzdanımda iki yüz dolar vardı ve bu kısa sürede tükenecekti. Bankaya gidip maliyeyi alarma geçirmeden çekebildiğim kadar nakit para çekmeye çalışacaktım. Millicent'ın bundan haberi olacaktı çünkü takip cihazı hâlâ arabamdaydı.

Millicent. Ne kadar zamandır biliyordu? Beni ne kadar süredir takip ediyordu? Bunu planlamaya ne zaman başlamıştı? Aklımdaki sorular sonsuz ve cevapsızdı.

Yaşadığımız onca şeye, birlikte yaptığımız onca şeye rağmen benimle konuşmaması, bana hiçbir şey sormaması, hatta masum olduğuma dair açık kapı bırakmaması benim için akıl almaz bir durumdu. Açıklama yapma şansımı da elimden almıştı.

Neredeyse delilikti bu.

Ve yürek parçalayıcı.

Ama ikisini de düşünecek zamanım yoktu. Bir saatten daha kısa bir süre içinde hayatım en temel seviyeye indirgenmişti: hayatta kalmak.

Şimdiye kadar bu konuda pek başarılı değildim. Millicent nerede olduğumu biliyordu ve bundan sonra ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

CamScanner ile tarandı

Ev. Hâlâ aklıma gelen ilk yerdi.

Alabildiğim her şeyi aldım: kıyafetler, banyo malzemeleri, dizüstü bilgisayarım. Kadınları araştırırken kullandığımız bilgisayar ortalıkta görünmüyordu, muhtemelen yok edilmişti ama Millicent'ın tabletini bulup yanıma aldım. Ve fotoğraflar... Çocukların duvara asılı birkaç fotoğrafını da aldım. Ayrıca onlara bir de mesaj gönderdim.

Duyduğunuz her şeye inanmayın. Sizi seviyorum.

Evden çıkmadan önce GPS takip cihazını kapattım ama yine de yanıma aldım. Bir süreliğine evde olup olmadığımı merak edecekti. Tabii karımı tanıdığımı varsayarsak.

Garaj yolundan çıktım ve nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim olmadan caddede ilerledim.

Boş bir bina, yol kenarında bir motel, bir otopark? Bataklık, orman, yürüyüş patikaları? Hiçbir fikrim yoktu ama bilmediğim bir yerde olmak pek akıllıca görünmüyordu. Sessiz bir yere, düşünebileceğim bir yere ihtiyacım vardı. Birkaç saat boyunca kimsenin beni rahatsız etmeyeceği bir yere.

Hiçbir seçeneğimin olmaması beni şehir kulübüne götürdü.

Buranın bir çalışanı olarak hiç kullanmadığım ofisimin, ekipman odalarının ve kortların anahtarı bende vardı. Çoğunluğu abur cubur olan bir torba yiyecek almak için markete uğradım ve saat dokuzu geçene kadar da ortalıkta görünmedim. Tenis kortlarındaki ışıklar o saatte kapatılır, güvenlik gece için burayı kilitlerdi.

Geldiğim yer burasıydı. Kulüp binasının içinde kameralar vardı ama kortlarda yoktu.

CamScanner ile tarandı

ALTMIŞ ÜÇ

Tenis kortlarına dair her şey bana tanıdık geliyordu. Kortlarda büyümüş, tenis oynamayı burada öğrenmiştim ama tek yaptığım da bu değildi. Antrenörüm beni formda tutmak için bu kortların etrafında defalarca koştururdu. Bu kortlarda kupalar kazanmış, bu kortlarda yenilmiştim.

Burası benim kaçış yerimdi; arkadaşlarımdan, okuldan ve özellikle de ailemden uzaklaşmak için gelirdim. İlk başta burada beni arayacaklar mı diye merak ederdim sadece. Sonra aramadıklarını fark edince kortlar benim sığınağım oldu. İlk öpücüğümü bile burada yaşamıştım.

Lily. Benden bir yaş büyüktü ve çok daha deneyimliydi, en azından öyle görünüyordu. Yıllar önce Cadılar Bayramı'nda arkadaşlarımla korsan olmuştuk. O ve arkadaşları da oyuncak bebek gibi giyinmişlerdi. Oaks'ta kapı kapı gezip şeker toplarken karşılaştık ve Lily bana şirin olduğumu söyledi. Bunun beni sevdiği anlamına geldiğini düşünmüştüm ki bence öyleydi.

Laf lafı açtı, çok geçmeden ona havalı bir yere gitmeyi teklif ettim. Olur, dedi.

"Havalı" biraz abartılı olabilirdi ama on üç yaşındayken gece vakti dışarıda bir kızla birlikte olmak her halükârda havalıydı. Lily de öyle olduğunu düşünüyordu ki

CamScanner ile tarandı

beni öpmüştü. Tadı çikolata ve meyan kökü gibiydi; buna bayılmıştım.

Bir anlığına da olsa bu anı beni öylesine içine çekti ki her şey yolundaymış gibi hissettim. Ama öyle değildi. Tenis kortundayım. Çünkü polisler peşimdeydi ve eve gidemiyordum.

Fakat Lily'yi düşünmek bana gidebileceğim bir yer olduğunu hatırlattı.

Telefonumun alarmı saat beşte çalıp beni uyandırdı. Hemen kalkıp eşyalarımı topladıktan sonra arabama bindim. Saha kenarındaki bankta uyumaya çalışırken plan yapacak bolca zamanım olmuştu. Telefonumdaki internet de iyi bir plan yapmama yardım etmişti. Ortadan kaybolmanın, izinizi kaybettirmenin, polisten, patronunuzdan ya da öfkeli eşinizden kaçmanın yollarını açıklayan düzinelerce internet sitesi olduğunu keşfettim. Herkes bir şeyden kaçmak istiyordu.

Şehir dışından otoyola çıkıp en az bir saat durmadan araba sürdüm. Sonunda bir benzin istasyonunda durup GPS takip cihazını açtım ve bir tırın altına taktım. Telefonumun bataryasını çıkardıktan sonra da marketten tek kullanımlık bir telefon aldım.

Ardından Hidden Oaks'a geri döndüm.

İnternet bunu önermiyordu ama internetin çocukları yoktu. Eğer çocuklarım olmasaydı arabamı sürmeye devam eder, plakayı değiştirir ya da ondan tamamen kurtulurdum. Şehirlerarası otobüse biner ve eyalet eyalet dolaşıp en sonunda kendimi Meksika'da bulurdum.

Ama böyle bir seçeneğim yoktu. Jenna ve Rory hâlâ karımla birlikteyken olmazdı.

CamScanner ile tarandı

Yolun yarısında durup bir bagaj dolusu yiyecek aldım. Tüm gazeteleri kontrol ettim, kendi yüzümü aradım ama hiçbir yerde göremedim. Başlıklar sadece iki kelimeydi.

SAĞIR TOBIAS

Eve doğru sürerken tekrar aptallık edip etmediğimi merak ediyordum.

Oaks'un iki girişi vardı. Ön girişin kapısında bekçiler duruyordu, içeri girmek için onları geçmeliydiniz.

Ancak Hidden Oaks, yüzlerce evin yanı sıra bir de koca bir golf sahasına sahip olduğu için oldukça büyük bir alan sayılırdı, bu yüzden de bir arka kapısı vardı. Daha doğrusu iki tane. Biri şifre istiyordu, diğerinde de garajlarda kullanılan bir çeşit mekanizma vardı ancak burada bekçi yoktu. İşte bu kapıdan girdim.

İçeri girdikten sonra daha ucuz evlerin yanından geçip orta sınıf bölgesinin içinden geçerek nihayet bizimkinin iki katı büyüklüğünde bir eve vardım. Altı yatak odası, en az o kadar banyosu ve arka bahçede bir havuzu vardı. Kekona hâlâ Hawaii'de olduğu için evi boştu.

Bu planımın en zekice kısmıydı. Ya da en aptalca. İçeri girmeye çalışana kadar bunu bilemeyecektim.

Burası Lily'nin yaşadığı yerdi. O Cadılar Bayramı gecesi, benim ilk kız arkadaşım olmuştu. Pek çok gece evden kaçıp gizlice onunkine girmiştim. Tıpkı şimdi oğlumun yaptığı gibi.

Bunun üzerinden uzun yıllar geçti ve ev yeniden boyandı, tadilattan geçti ve yenilendi. Muhtemelen kilitler de birkaç kere değiştirilmişti. Ama emlak dünyasının güzelliği de buradaydı. İnsanlar her zaman ön ve arka kapının kilitlerini değiştirirlerdi. Eminim ikinci katın arka tarafındaki

CamScanner ile tarandı

camlı kapının kilidini değiştirmemişlerdir. O kapının kilidi asla düzgün kapanmazdı. Anahtara bile gerek yoktu.

Benim yaşımdaki biri için tırmanmak eskisi kadar kolay değildi ama en azından görülme endişem yoktu. Kekona'nın evi, Oaks'un herkesin fazlasıyla geniş arazilere sahip olduğu pahalı bölgesindeydi. En yakın komşular bırakın arka tarafı, ön taraftan bile zar zor görülebiliyordu.

Bir şekilde düşmeden yukarı tırmandım ve görür görmez anladım. Kapılar boyanmış, hatta belki de kaplanmıştı ama kilit aynıydı. Yirmi dört saatten sonra ilk defa gülümsedim.

Çok geçmeden içeri girip garajdan dışarı çıktım. Kekona'nın garajında sadece bir tane SUV vardı, bu da garajında benim arabam için ekstra yer bırakıyordu.

Yiyecek poşetlerini getirdim, duş alıp yerleştim. İlk defa bir şansım varmış gibi hissediyordum. Ne için olduğunu bilmiyordum ama en azından bir tenis kortunda uyumuyordum.

Dizüstü bilgisayarımı açtığımda ilk sorunla karşılaştım: kablosuz ağın şifresi.

Kekona modemin altındaki etiketi çıkarmıştı, bu yüzden şifreyi bulmak kolay olmadı. Etiketin buzdolabının kapısında asılı olduğunu fark edene kadar çok zaman kaybetmiştim.

Bağlandıktan sonra Millicent'ın tabletini açmanın bir yolunu aradım. Dört haneli bir şifre istiyordu. Asla doğum tarihlerimizden birini ya da yıldönümü tarihimizi kullanmayacağını denemeden biliyorum. Başka bir yol bulmalıydım.

Haberlerde basın toplantısı, Tobias ve bodrumda gömülü olan üç kadın hakkında konuşuyorlardı.

Kim olduklarını anlamaya çalıştım. Millicent kimi seçerdi? Listemizdeki kadınları mı? Yoksa Annabelle ya da

CamScanner ile tarandı

Petra gibi benim reddettiğim kadınları mı? Umarım Annabelle değildir. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

Hem bu mantıklı olmazdı. Tobias adında sağır bir adamı teşhis etmek için ikisinden birinin hayatta olması gerekirdi. Tobias'ı tanıyan herkesi öldürmüş olamazdı.

Belki Millicent yabancıları, hiç görmediğim ya da hiç konuşmadığım kadınları seçmiştir. Ya da belki de onun için fazla rasgeleydi.

Kendime durmam gerektiğini söyledim. Zihnimdeki düşünceler hiçbir yere varamadan dönüp duruyordu.

Şifreyi bulmayı umarak tablet üzerinde çalışmaya devam ettim. Güneş battığında şifreyi hâlâ bulamamıştım.

Saat altı olmuştu, akşam yemeği için evde olmam gerekiyordu. Bu akşam film gecesiydi ve ben orada değildim. Eğer mesajım Rory ve Jenna'ya bir şeylerin yanlış gittiğini gösteremediyse yokluğum illaki gösterecekti.

***

Evde olduğumu zannederek uyandım. Millicent'ın aşağıdan gelen seslerini dinliyordum, koşudan dönmüş kahvaltı hazırlıyordu. Bugünkü derslerimi düşündüm; ilk dersim saat dokuzdaydı. Kalkmak için yuvarlandım ve küt diye yere düştüm.

Evimde değildim. Kekona'nın büyük odasındaki koltukta uyumuştum. Deniz köpüğü yeşili koltuk çok büyük olsa da yine de düşmüştüm. Gerçeklik, ahşap zeminle birlikte yüzüme çaptı.

Televizyonu açıp kendime kahve yaptım ve bilgisayarı açtım. Önceki geceyi liste yaparak geçirmiştim. Bildiklerim, bilmediklerim, bilmem gerekenler ve ihtiyacım olan bilgiye nasıl ulaşacağım. Son liste biraz kısaydı çünkü ben ne hacker ne de dedektiftim. Bildiğim tek şey önümde iki yol

CamScanner ile tarandı

olduğuydu: Ya o kadınları onun öldürdüğünü kanıtlamak ya da benim öldürmediğimi kanıtlamak. Ya da her ikisi de.

Naomi'nin kaybolduğu gece, Millicent'ı onunla yalnız bırakarak eve gitmiş ve çocuklarla kalmıştım. Aynı şekilde Lindsay'in kaybolduğu gün de Jenna hastalandığı için eve gitmiştim. Çocuklar benim mazeretimdi ama iyi bir mazeret değillerdi. Uyuduktan sonraki zaman için hiçbir şeyi doğrulayamazlardı.

Ama asıl suçlunun Millicent olduğunu kanıtlayabilir miydim? Kendi masumiyetimi kanıtlamak kadar zor bir işti bu da.

Millicent'ın tableti düşündüğümden daha büyük bir sorundu. Şifreyi sıfırlayan bir yazılım olsa da bu işlem sadece tabletteki e-posta adresinde oturum açtığımda yapılabiliyordu. Hiç bilmediğim ve tahmin bile edemediğim bir başka şifre. Gecenin bir yarısı, benimle aynı problemi yaşayan gençlerin bir sürü mesaj yazdığı hacker forumlarını okumaya başladım.

Başka bir yolu olabilirdi. Belki de vardı. Tabii birilerini bana yardım etmeye ikna edebilirsem.

Sabahın yarısını ne zaman yardım istemem gerektiğini düşünerek geçirdim; yüzüm tüm haberlerde yayınlanmadan önce mi yoksa aranan bir adam olduktan sonra mı? Psikopat olan ya da olmayan birinin yardım için bana geldiğini hayal etmeye çalıştım. Ona yardım eder miydim yoksa kapıyı yüzüne çarparak polisi mi arardım?

Cevap aynıydı. Duruma göre değişirdi.

Ve seçeneklerim sınırlıydı. Arkadaşlarım Millicent'ın da arkadaşlarıydı. Birçok öğrencim vardı ama çoğu sadece öğrencimdi. Geriye tek bir ihtimal kalıyordu. Hem yardım edebilecek hem de bunu isteyebilecek tek kişi, tabii kabul ederse.

Andy.

CamScanner ile tarandı

ALTMIŞ DÖRT

The Golden Wok, Hidden Oaks'tan otuz dakikalık mesafede bulunan bir Çin restoranıydı. Bir keresinde başka bir yere giderken oraya da gitmiştim, diğer Çin restoranlarından bir farkı yoktu. Erkenden gelip açık büfeden tabağımı Moğol bifteği, tatlı ekşi domuz eti, tavuk *chow mein* ve kızarmış çin böreği ile doldurdum. Yemeğin yarısında Andy Preston restorana gelip bana katıldı.

Ayağa kalkıp elimi uzattım. Elimi kenara itip bana sarılmayı tercih etti.

Andy, Trista kendini öldürmeden önce tanıdığım adam değildi. Hatta cenazesinde gördüğüm adam bile değildi. Fazla kiloları gitmişti, neredeyse tığ gibi kalmıştı. Sağlıklı görünmüyordu. Ona bir tabak almasını söyledim.

Çin büfesi onun tercihiydi. Trista öldükten sonra Hidden Oaks'tan ayrılmış ve Kekona bana onun işini bıraktığını ve günlerini tanımadığı insanları intihardan vazgeçirmek için internette geçirdiğini söylemişti. Bu bana inandırıcı gelmişti.

Andy masaya oturup gülümsedi. Gözleri boş bakıyordu. "Ee, nasıl gidiyor?" dedim. "Nasılsın?"

"Harika değil ama daha kötü de olabilirdi. Her zaman daha kötüsü olabilir."

CamScanner ile tarandı

Başına gelenlerden sonra böyle bir şey söyleyebilmesi beni etkilemişti. "Haklısın, olabilir."

"Peki ya sen? Millicent nasıl?"

Boğazımı temizledim.

"Eyvah," dedi.

"Yardıma ihtiyacım var."

Başka bir soru sormadan kafasını sallamakla yetindi. Ben zor günlerinde onun yanında olamasam da o hâlâ benim arkadaşımdı.

Tüm sabahı Andy'ye durumun ne kadarını anlatacağım konusunda düşünerek geçirdim. İlk sırada tablet vardı. Spor çantamdan çıkarıp ahşap masanın üzerinden kaydırdım. "Bunu açmama yardım edebilir misin? Şifresi var ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Andy önce tablete, sonra bana baktı. Gözleri biraz daha canlandı. "Sekiz yaşındaki bir çocuk bile bunu becerebilir."

"Çocuklardan bunu isteyemem."

"Yani bu, Millicent'ın."

Başımla onayladım. "Ama düşündüğün gibi değil."

"Değil mi?"

"Değil." Tabağını işaret ettim. "Yemeğini bitir. Sonra her şeyi anlatacağım."

"Her şeyi" derken ciddi değildim.

Yemeklerimiz bittikten sonra, gidip kamyonetinde oturduk. Eski bir pikaptı bu ve eskiden kullandığı spor arabasına hiç benzemiyordu.

"Ne yaptın sen?" dedi.

"Neden benim bir şey yaptığımı düşünüyorsun?"

Yan yan bana baktı. "Berbat görünüyorsun, telefon numaranı değiştirmişsin ve karının tabletine girmek istiyorsun."

CamScanner ile tarandı

Her şeyi ona anlatmak istesem de bunu yapamazdım. Tanışıklığımız ne kadar eskiye dayanırsa dayansın, arkadaşlığın da bir sınırı vardı. Cinayet de bunlardan biriydi. Arkadaşının karısı hakkında sırlar saklamak da öyle.

"Millicent'ı aldattım," dedim.

Şaşırmış görünmüyordu. "Kötü olmuş, sanırım."

"Bu ifade az bile kalır."

"Yani seni evden kovup her şeyi almak mı istiyor? Ev, emeklilik hesabın, çocukların üniversite fonu?"

Keşke tek istediği bu olsaydı. "Tam olarak değil," dedim. "Millicent bundan daha fazlasını istiyor."

"Şaşırdığımı söyleyemem." Bir saniye durup kafasını salladı. "Artık her şeyi mahvettiğine göre sana gerçek fikrimi söyleyebilirim."

"Neymiş o?"

"Millicent'ı hiç sevmedim. Bana hep biraz soğuk gelmiştir."

Gülecek gibi oldum ama bu uygunsuz kaçardı. "Yapmadığım şeyler için bana tuzak kuruyor. Çok kötü şeyler."

"Yasadışı şeyler mi?"

"Evet. Kesinlikle evet."

Daha fazla konuşmamı istemiyormuş gibi elini kaldırdı. "Yani haklıymışım. Gerçekten soğuk biriymiş."

"Haklıydın."

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Düşünceleriyle meşgul olan insanlar gibi elini direksiyonun etrafında gezdirdi. Tek yapabileceğim çenemi kapalı tutup benim ne kadar deli olduğuma karar vermesine izin vermekti.

"Madem tek istediğin o tablete girmekti, neden bana tüm hikâyeyi anlattın?" dedi.

"Seninle uzun yıllara dayanan bir dostluğumuz var. Sana gerçeği borçluyum."

CamScanner ile tarandı

"Ve?"

"Ve muhtemelen yakında haberlere çıkacağım."

"Haberlere mi? Ne haltlar karıştırıyor böyle?"

"Dün akşamdan beri beni gören ilk kişisin," dedim. "Lütfen kimseye söyleme."

Oturduğumuz yerden dışarıyı izleyip The Golden Wok tabelasına baktı. "Daha fazlasını bilmek istemem, değil mi?" dedi.

Hayır anlamında başımı salladım. "O zaman sana yapacağım gerçek iyilik bu," dedi. "Çenemi kapalı tutmak."

"Aynen öyle. Bir de şu tableti açman," dedim arabanın konsolunda duran Millicent'ın tabletini göstererek. "Bana yardım edecek misin?"

Tekrar sessizleşti.

Bunu yapacaktı. Belki farkında değildi ama çoktan yardım etmeye karar vermişti. Aksi takdirde şimdiye kadar gitmiş olurdu. Ve görünüşüne göre buna en az benim kadar ihtiyacı olabilirdi.

"Her zaman tam bir baş belası oldun," dedi. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, tenis derslerin çok pahalı."

Hafifçe gülümsedim. "Anladım. Ama sen de beni karınla yatmakla suçladın. Bana borçlusun." Başını salladı.

"Ver şunu bana."

Tableti ona uzattım.

Beklemek en kötüsüydü. Bir bombanın patlayacağını bilip bunun ne zaman ve nerede olacağını bilmemek gibiydi. Ya da kim tarafından patlatılacağını. Sonraki günü Kekona'nın sinema odasında geçirdim. Duvar kadar geniş bir ekran ve yıpranmış deri koltuklarla döşeliydi. Josh'ın durmadan Tobias hakkında konuşmasını izledim. Hatta sağır olmanın nasıl bir şey olduğunu uzmanlara danışıyordu.

CamScanner ile tarandı

Açıkçası bazı bilgiler ilginçti. İhtiyaç durumunda bunları bilmek kullanışlı olurdu.

Son dakika haberlerinin müziği düşüncelerimi böldü. Ekrana gelen fotoğrafla kalbim tekledi.

Annabelle.

Erkek arkadaşı sarhoş bir sürücü tarafından öldürülen, park görevlisi, tatlı Annabelle.

Hayattaydı.

Kısa saçları ve narin yüz hatlarıyla hâlâ her zamanki gibi sevimliydi ama gülümsemiyordu. Josh onu "Tobias adında sağır bir adamla karşılaşan kadın" olarak tanıttığında hiç de mutlu görünmüyordu.

İlk onun ortaya çıkması şaşırtıcı değildi. Erkek arkadaşını kurtaramadığı için geride kalan herkesi kurtarmak istiyordu.

Annabelle benim olduğunu iddia ettiğim arabaya neredeyse ceza yazacağı andan başlayarak, hikâyemizi bildiği kadarıyla anlattı. Sokakta birbirimize nasıl rastladığımızdan ve onu bir şeyler içmeye davet ettiğimden bahsetti. Hatta barın adını bile verdi. Barmen Eric henüz ortaya çıkmamışsa bile o da çıkacaktı.

Annabelle hiçbir şeyi atlamadı, bana gönderdiği mesajı bile. Şimdi polis o telefon numarasına ulaşacaktı.

Acaba aradıklarında Millicent cevap verecek miydi?

Son olarak Annabelle polis merkezinde Tobias'ın eşgalini çizdirdiğini söyledi. Röportaj bittikten hemen sonra robot resim yayınlandı.

Tam olarak benim gibi görünüyor ve aynı zamanda bana hiç benzemiyordu.

Millicent'ın bunu izlediğini ve çizimi eleştirdiğini hayal ettim; burnun biraz fazla büyük, gözlerin de çok küçük gibi şeyler derdi muhtemelen. Kulağımın arkasındaki beni

CamScanner ile tarandı

ya da ten rengimin tonunun farklı olduğunu söyleyecekti. Her şeyi görecekti. Çünkü hep görürdü.

Kimliğimin tespit edilmesi uzun sürmeyecekti. İnsanlar çoktan beni arıyor olmalıydılar. İşverenim mesela. Millicent aniden ortadan kayboluşum karşısında çıldırmış gibi davranıyordur muhtemelen.

Jenna ve Rory... Kim bilir neler düşünüyorlardı?

Günün geri kalanını evde geçirdim, hava hâlâ aydınlıkken dışarı çıkmaktan korkuyordum.

Bu bana Millicent'la evlendiğim günü hatırlattı; ailesinin hiçliğin ortasındaki evini... O sade elbisesi ve üzerine minik çiçekler serpiştirilmiş toplu saçlarıyla sanki başka bir dünyadan gelen bir peri kızı gibiydi. Böyle bir kadındı o, her şeyiyle başka bir dünyaya aitti. Hâlâ öyle olduğunu düşünüyordum.

O gün söylediği şeyi düşündüm zira tam olarak şu anı anlatıyordu.

İşte başlıyoruz.

Haberler hızla yayılmaya başladı ki bu hiç de sürpriz değildi. Kamuoyundan daha fazla bilgi almak için yeteri kadar ayrıntı verilmişti.

Tobias'ı tanıdığını iddia eden ikinci kişi bir barmendi ama Eric değildi. Bu genç adam Petra'yla tanıştığım barda çalışıyordu. Josh, tüm haberler karşısında aşırı heyecanlı görünse de bu barmen onu hayal kırıklığına uğratmış gibiydi çünkü Tobias'la tanıştığı tam tarihi veya saati hatırlamıyordu. O kadar az şey hatırlıyordu ki televizyona çıkması âdeta utanç vericiydi. Üstüne üstlük içkiyi bile yanlış hatırlamıştı. Tobias asla votka tonik sipariş etmemişti.

Neredeyse bu duruma gücenmiştim. Bana göre Tobias'ın akılda kalıcı bir havası vardı.

CamScanner ile tarandı

Saat ilerleyip de gece yarısını bulduğunda eski filmler başladı. Dizüstü bilgisayarımı açıp gerçek suç sitelerine baktım. Az önce izlediğim tüm röportajlarla birlikte robot resmim her yerdeydi. Tüm forumları taradım. Adım hiçbir yerde geçmiyordu, geçmemeliydi de zaten. En azından hemen.

CamScanner ile tarandı

ALTMIŞ BEŞ

Uzun süre uyuyamadım. Uyandıktan bir saat sonra da haber kanalları Claire Wellington'ın düzenleyeceği basın konferansına hazırlanıyordu. Başlamasını beklerken tahmin ettiğim gibi kahve midemi bulandırdı. Claire henüz iyi bir şey söylememişti ve bu sabah da söylemeyeceğinden emindim.

Polis merkezine bir kürsü yerleştirilmişti. Etrafı Amerika ve eyalet bayraklarıyla çevrilmiş, mikrofonlar, kameralar ve ışıklarla donatılmıştı. Toplantının başlama saatinden on dakika sonra Claire kürsüye çıktı. Pantolon takım giymemişti. Bugün Millicent'ın giydiklerine benzeyen lacivert bir etek ve ona uygun bir ceket giymişti, tek farkı o kadar dar olmamasıydı. Nedense bunu kötü bir işaret olarak yorumladım.

Claire halihazırda yayınlanmış robot resimle toplantıya başladı ve halktan bunu işyerlerine, okullara, sivil binalara asıp ayrıca sosyal medyada da paylaşmalarını istedi. Gerçi şimdiye kadar bunu görmemiş olanların ya televizyonu yoktur ya da interneti. Ya da komadadır.

Ancak Claire'in basın toplantısı yapmasının sebebi bu değildi. Bu sadece açılıştı. Asıl olay bundan sonra başlayacaktı.

CamScanner ile tarandı

"Şimdi, kilisenin yeraltı odasında bulduğumuz üç kadın hakkında yeni gelişmeler var. Cesetlerin farklı çürüme dereceleri göz önüne alındığında kimliklerini tespit etmeye çalışmak oldukça zahmetli bir süreç. Parmak izleri de silinmiş durumda," dedi.

Kısa bir süre duraklayıp derin bir nefes aldı. *"Ancak Woodview adli tıp uzmanları ve dedektifleri harika bir iş çıkardılar. Bu kadınlardan ilkinin kimliği tespit edildi ve ailesiyle iletişime geçildi. Pek çok insanın sıkı çalışması sayesinde bu genç kadın nihayet ebediyete uğurlanabilecek."*

Kadının adını söylemeden önce ekranda bir fotoğraf belirdi.

Onu tanıyordum.

Jessica.

Kahve aldığım EZ-Go marketindeki kasiyerdi. Kısa bir süre önce işten ayrılmıştı. Yerine gelen adam, onun başka bir eyalette okula gittiğini söylemişti. Millicent'ın onun kim olduğunu bilmesi beni hayrete düşürdü. EZ-Go'dan kahve ya da başka bir şey almışlığı yoktu.

Beni sandığımdan daha uzun süredir takip ettiğini fark ettim. Belki ne yaptığımın ya da kimle konuştuğumun her zaman farkındaydı.

Bu düşünce kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Kahvemi bıraktım.

Televizyon ekranı ikiye bölünmüş, bir yanda Jessica, diğer yanda Claire vardı. Dedektif hâlâ konuşuyor ve diğer kadınların kimliklerinin henüz tespit edilmediğini açıklıyordu.

Artık Millicent'ın ne yaptığını biliyordum. Benimle bağlantısı olan, tanıdığım kadınları öldürmüştü. Belki de bu beni düşürdüğü tuzağın bir parçasıydı.

Belki de hepsiyle yattığımı düşünüyordu.

Belki de çılgına dönüp tehdit oluşturabilecek herkesi öldürmüştü.

CamScanner ile tarandı

Aklımda diğer kadınların kim olabileceği dönüyordu. Öğrencilerimden biri olamazdı. Yakın zamanda kaybolan kimse yoktu; olsaydı bilirdim. Varlıklı insanlar kimse onları aramadan bir anda ortadan kaybolmazlardı.

Owen'ın profilindeki özelliklere uygun, tanıdığım tüm genç kadınları gözden geçirdim. Bir kısmı kulüpte barmen, garson ya da satış görevlisi olarak çalışıyordu. Hepsini simaen tanıyordum ve çoğuyla da selamlaşırdım. Hatta bazıları diğerlerinden daha uzun süredir orada çalışıyordu. Çoğu *hâlâ* hayattaydı, bir kilise bodrumunda gömülü değillerdi.

Biri hariç.

Beth.

Alabamalı güler yüzlü Beth kulüpte garson olarak çalışıyordu. Aramızda hiçbir şey olmadı; sadece hoş bir kızdı ve bazen kulüpte yemek yerken konuşurduk. Hepsi buydu.

Kısa bir süre önce Mobile'daki ailevi bir acil durum nedeniyle işten ayrılmıştı. Bunu bana restoran müdürü söylemişti. Kimse bunu sorgulamadı. Kimse ona bir şey olduğundan şüphelenmedi. Kimse onu aramak için gelmedi.

Daha fazla zaman geçmiş olsaydı belki ailesi arardı.

Ayağa kalkıp evde volta atmaya başladım; önce sinema odasında, sonra tüm evde. Üst katta, alt katta, tüm odalara girip çıkarak daireler çizdim.

Bir tane daha.

Millicent üçüncü bir kadını daha öldürmüştü. Bildiğim kadarıyla başka kimse kaybolmamıştı, bu yüzden üçüncü kadın Petra olabilir diye düşündüm. Annabelle ve barmenler Tobias'ı tanıyacakken ondan kurtulmaması için bir engel yoktu.

Telefonumun çalmasıyla yaşadığım panikten sıyrıldım. Yeni numaramı bilen tek kişi Andy'ydi.

CamScanner ile tarandı

"Sensin," dedi robot resimden bahsetmeden ki buna gerek de yoktu.

Sanki beni görebiliyormuş gibi telefona başımı salladım. "Sana anlatmak istediğim şey buydu," dedim. "Bana tuzak kuruyor."

"Evet, o kadarını anladım. Ama öfkesinin büyüklüğünü anlatmayı es geçmişsin."

"Bilmek istemeyeceğini söyledim."

"Böyle bir şeyi nasıl yapabilir ki?"

Ona anlatmak istesem de bunu yapamazdım. Ayrıca iyi bir cevabım da yoktu. "Bilsem polise söylerim."

İç geçirdi. Telefonu kapatmadan önce, "Lanet olasıca," dedi.

Millicent'ın tableti hâlâ ondaydı.

Bütün gün haberleri izleyip bilgisayarımda takıldım ve internetten çocuklarım hakkında bir habere ulaşmaya çalıştım. Araştırmalarım sonucunda yeni bir şey bulamadım, sadece yerel gazetede Jenna'nın futbol takımıyla ve Rory'nin bir golf turnuvasıyla alakalı eski haberler çıkıyordu.

Evden aldığım fotoğraflara baktım. Sanki yüz yıl öncesinden, şimdi bir rüya gibi gelen bir hayatımın olduğu zamandan kalma gibiydiler.

Gece olmuştu. Havuzun yanında bir ileri bir geri yürüyordum. Etrafta Kekona'nın komşuları olsaydı benim deli olduğumu düşünebilirlerdi ki belki de öyleydim ama neyse ki buraya yeterince yakın değillerdi. Kimse olmadığından kıyafetlerimle havuza atlamaya karar verdim ve nefesim tükenene kadar suyun altında kaldım. Yüzeye çıktığımda havayı hissetmek tam bir şok etkisi yarattı. Beni hem uyandırmış hem de sakinleştirmişti.

Havuzdan çıkıp verandaya uzandım, gökyüzüne bakarak işlerin daha ne kadar kötüleşebileceğini düşünmemeye çalıştım.

CamScanner ile tarandı

Hayatım mahvolmuştu, öfkeli olmalıydım. Sanırım öfkem derinlerde bir yerde kaynıyor; üzüntü, kalp kırıklığı, suçluluk, utanç ve korkuyla karışıyordu. Hepsi bir anda yüzeye çıkıp beni alt edecekti ama henüz değildi; kendimi bu karmaşadan nasıl kurtaracağımı bulana kadar buna izin veremezdim.

Ve çocuklarımı alana kadar. Onları düşünerek uyuyakaldım. Millicent olmadan, sadece biz.

Güneşe ve kuşların sesine uyandım. Kekona'nın evi çok huzurluydu; dünyanın geri kalanı yokmuş gibi davranmak burada çok kolaydı. Oaks'tan neden nadiren ayrıldığını şimdi anlıyordum. İnsan neden bu gerçek hayat için böyle bir yeri bile isteye terk etsin ki? Mecbur olmasam ben de yapmazdım.

Sonunda içeri girip televizyonu açtım.

Ben.

Geri çekilip ekrandan kendime baktım. Fotoğrafım ekranı doldururken o malum ifadeyle birlikte altında adım yer alıyordu:

ŞÜPHELİ ŞAHIS

Bunu bekliyor olsam da yine de dizlerimin üzerine düşmekten kendimi alamadım.

Olanların hızına yetişemiyordum. Tüm hayatım bir haftadan daha kısa bir süre içinde darmadağın olmuştu. Tüm bunlar benim değil de bir başkasının başına gelseydi hayatta ona inanmazdım.

Josh'ın sesi kafamı kaldırmaya zorladı. Her zamanki gibi konuşuyordu ama bugün muhabir değildi. First Street Bar & Grill'de tanıştığımız için bu seferki röportajın öznesi oydu. Yıldızı oydu.

CamScanner ile tarandı

Söylediklerinin çoğu yalandı, hem de kısaltılmış versiyonlarıyla. Ona ben yaklaşmışım, davayı ben sormuşum, kaynaklarının isimlerini vermesi için yalvarmışım falan. Sarhoş olduğunu, Claire Wellington'a kaltak dediğini, canlı yayında söyleyemediği bilgileri benimle paylaştığını atlamıştı.

"Anladığım kadarıyla polis bu adamı şüpheli olarak belirlemiş ve belki de bu doğrudur. Bense size sadece ne hissettiğimi söyleyebilirim. Yanlış bir şey olduğu içinize doğduğu andaki o hissi bilir misiniz? Sanki kafanızın içinde size uzaklaşmanızı söyleyen bir alarm çalıyormuş gibi? İşte bu adam bana öyle hissettirdi."

Josh'la tanıştığımda hiçbir şey hissedecek durumda olmamasına rağmen bu sözleri beni suçlu hissettirecek kadar ürkütücüydü.

Kendi telefonumun bataryasını geri takmak istedim. Çocuklarımın bana mesaj atıp atmadığını, endişelenip endişelenmediklerini, hakkımda söylenenlere inanıp inanmadıklarını görmek için. Ya da polisin kaç kez aradığını görmek için.

Bunun yerine Kekona'nın güzel evinde konuşacak kimsem olmadan tek başıma kapana kısılmış durumdaydım.

Ta ki telefon çalana kadar. Andy.

Telefonu açtığımda tek kelime bile etmedim. O çoktan konuşmaya başladı bile.

"O cinayetler Trista'yı gerçekten çok üzdü. Daha fazlası olduğunu göremeyeceği için neredeyse sevineceğim."

Trista hâlâ hayatta olsaydı, bu kadınları Owen'ın öldürmediğini bilecek ve intihar etmek için hiçbir nedeni olmayacaktı. Bundan tabii ki bahsetmedim.

"Hatırlıyorum," dedim. "Kulüpte bahsetmişti."

"Ama sen yapmadın."

CamScanner ile tarandı

"O kadınları ben öldürmedim." Doğru. Sadece Holly'i öldürmüştüm ve kimse onu bulamamıştı.

"Eğer bunun tam tersi olduğunu öğrenirsem..."

"Polisi ara," dedim. "Beni ihbar et."

"Seni bizzat öldüreceğimi söyleyecektim," dedi.

Derin bir nefes aldım. "Anlaştık."

"Şifreyi kırdım. Nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Kendi iyiliğin için..."

"Bilmesem daha iyi," dedi. "Anlaşıldı."

The Golden Wok'un dışındaki değil de başka bir otoparkta buluştuk. Kılık değiştirmem sadece bir beyzbol şapkası ve güneş gözlüğünden ibaretti ve iki gündür tıraş olmamıştım. Fazla bir şey sayılmazdı ama Kekona'nın SUV'sinin içinde kimse beni aramıyordu. Güvenlik görevlilerinden kaçmak için de Hidden Oaks'un arka kapısından çıkıyordum.

Gündüz dışarı çıkmıyordum çünkü karanlıkta fark edilme olasılığım daha düşüktü. Ayrıca Andy'nin arabayı ya da plakayı görmesine izin veremezdim, bu yüzden iki sokak ötede park edip otoparka doğru yürüdüm. Elinde Millicent'ın tableti, kamyonetinin önünde duruyordu. Etrafta başka araba yoktu, hiçbir dükkân açık değildi. Bu boş otopark kapatılmış bir araba parçası dükkânına aitti.

Andy son görüşmemizdeki hâlinden biraz daha düzgün görünüyordu. Başı dimdikti.

"Lanet olası bütün ilçe seni arıyor," dedi.

"Evet, farkındayım."

Andy arkasını dönüp tableti kaputun üstüne koydu, düşmesin diye de eliyle destekledi.

"Eğer bana beceremediğini söylersen senin bir dâhi olduğuna inanmayı bırakırım," dedim.

"Ben asla başarısız olmam. Ama bunların sana bir faydası olur mu emin değilim." Ekranı kaydırdığında tuş ta-

CamScanner ile tarandı

kımı ortaya çıktı. "Yeni şifre. Altı-üç-yedi-dört. Önce kötü haber. Bunu aldığını biliyor olmalı çünkü bulutta kayıtlı olan her şeyi silmiş."

"Tabii ki silmiştir,"

"Endişelenme, bazı iyi haberler de var. Sabit diskte kayıtlı bazı bilgiler varmış. Onlara ulaşamadı."

Bana birkaç fotoğraf gösterdi. Birkaç çocuk fotoğrafı, gezdirdiği evlerin fotoğrafları ve bir alışveriş listesinin fotoğrafı.

Başımı salladım. Bunların hepsi işe yaramayacak kadar sıradandı.

"Oyunları seviyormuş," dedi Andy ve birkaç eşleştirme oyunuyla bulmaca açtı.

Tüm umudum kurumuş bir yaprak gibi uçup gitti. Elbette tablette hiçbir şey yoktu. Millicent asla bu kadar aptal olmazdı.

"Birkaç yemek tarifi buldum," dedi birkaç pdf dosyasını açarak.

"Mantar dolması, ha?"

"Ispanaklı humus da kulağa iyi geliyor."

İç çektim. "Piçlik yapma."

"Hey, bu senin karın," dedi. "Son olarak, internette yaptığı aramalar ve ziyaret ettiği siteler. Geçmişi temizlemiş ama çoğunu kurtarmayı başardım, belki işine yarar."

Çok fazla değildi. Daha fazla yemek tarifi, bilek burkulması ve mide rahatsızlıkları hakkında internet siteleri, okulun çevrimiçi takvimi ve bir sürü emlak sitesi.

"Göze çarpan bir şey yok," dedim.

"Öyle görünüyor."

İç çektim. "Yapacak bir şey yok. Denediğin için sağ ol."

"Bana ömrünün sonuna dek borçlusun."

"Eğer müebbet ceza almazsam."

Eski kamyonetiyle uzaklaşmadan önce bana sarıldı.

CamScanner ile tarandı

Tekrar yalnız kalmıştım, Kekona'nın evine dönmek için acelem yoktu. Büyük bir ev bile boğucu hissettirebilirdi.

Bunun yerine tableti elime alıp ziyaret ettiği tüm emlak sitelerini inceledim. Kimse mükemmel değildir, dedim kendime. Hatta Millicent bile. Bir şekilde, bir yerlerde hata yapmış olmalıydı.

Gözlerim neredeyse kan çanağına dönmüşken o hatayı buldum.

CamScanner ile tarandı

ALTMIŞ ALTI

Millicent'ın en çok ziyaret ettiği internet sitesi bir gayrimenkul veri tabanıydı. Her gün bu siteye girmiş, hepsi kamuya açık bilgiler olan satış kayıtlarını ve emlak devirlerini araştırmıştı. Tarayıcısı araştırdığı adresleri de kaydetmişti.

Bunlardan biri 1121 Brownfield Caddesi'ndeki ticari bir binaydı. Altı ay önce, Donald J. Kendrick adında bir adam binayı 162.000 dolara satmıştı. Bina yirmi yılı aşkın bir süredir oradaydı ve uzun süredir bir kiracısı vardı.

Joe'nun Yeri.

Donald binayı önce başka bir şirkete ve ardından da üçüncü bir şirkete satmıştı. Nihayetinde bu bina şimdi R. J. Enterprises şirketine aitti.

Rory. Jenna.

Millicent zekice davrandığını düşündüğü için bunu bir hata olarak görmüyordu. Çocuklarımız asla bir hata değildi. Bunu bilerek yapmıştı.

Altı ay öncesine geri dönüp üst üste üç ev sattığını fark ettim. Kullanabileceği bol miktarda nakit vardı.

Denise, Millicent'ın hiçbir zaman müşterisi değildi.

O kiracısıydı. Ne gariptir ki Owen'ın kız kardeşini tanıyan bir kiracı.

CamScanner ile tarandı

Millicent'ı tanıyorsam Owen'ın geçmişini, ailesini, nerede yaşadığını ve nerede okula gittiğini araştırmak için saatler harcamıştır. Owen'ın gerçekten öldüğünü keşfedene kadar bu işin peşini bırakmamış, sonra da bunu kanıtlayabilecek birini bulmuştu. Owen'ın kız kardeşi gibi. Sadece onu ülkeye geri dönmeye ikna etmesi gerekiyordu.

Bunun için eski bir arkadaştan daha iyi kim olabilirdi ki? Özellikle de talepkâr bir mülk sahibi olan bir eski arkadaş. Jennifer Riley'i arayıp Owen'ın ölümü hakkında konuşması için yalvaran bir eski arkadaş. Millicent.

Tüm bunlar Millicent'ın eseriydi. Hepsi de son altı ay içinde olmuştu.

Haberlerdeki kimliği belirsiz kurbanlar hakkındaki tepkisini şimdi anlıyordum. Millicent onların yalan söylediklerinden emindi, gerçek Owen'in geri dönmediği konusunda da ısrar etmişti. Onun öldüğünü zaten biliyordu.

Beni mahvetmek konusunda gösterdiği bu çaba böylesine iğrenç olmasaydı takdire şayan olurdu.

Ama hâlâ kanıtım yoktu. Sadece bir şirket ve ticari bir bina vardı ki kötü bir avukat bile bunun bir yatırım olduğunu, birini cinayetle suçlamak için tuzak olmadığını söyleyebilirdi.

Arka kapıdan Hidden Oaks'a girdim ve kapıyı açmak için Kekona'nın uzaktan kumandasını kullandım. İçine girdikten sonra evimin önünden geçme isteğime karşı koydum. Güneş doğmak üzereydi ve çocukların uyuyup uyumadıklarını merak ediyordum. Uyuyabiliyorlar mıydı acaba? Başka bir yerde yaşıyor olsaydık, evimizin etrafı gazetecilerle çevrili olurdu. Ama burada öyle bir şey olmazdı çünkü burası dışarıdan ziyarete açık değildi.

Ama evimin önünden geçmedim. Bu aptalca olurdu.

Bunun yerine Kekona'nın dev ekran televizyonunu açtım.

Ben. Her yerde ben vardım.

CamScanner ile tarandı

Artık kimliğim kamuoyuna açıklandığına göre, herkesin benim hakkımda söyleyecek bir şeyi vardı ve hepsi de kamera karşısına çıkmaya can atıyordu. Eski öğrencilerim, iş arkadaşlarım, tanıdıklar... Hepsi şüpheli olduğuma ve kayıp olduğuma inanmıştı.

"İyi adam. Belki biraz fazla yumuşak yüzlüydü ama bir tenis antrenöründen ne beklenir ki?"

"Kızım ondan ders almıştı ve şu an sadece hayatta olduğuna seviniyorum."

"Onu kulüpte görürdüm; her zaman yeni öğrenciler bulmaya çalışırdı."

"Eşim ve ben onları yıllardır tanıyoruz. Aklımızın ucundan bile geçmezdi böyle bir şey. Asla."

"Hidden Oaks'ta mı yaşıyormuş? Bu inanılmaz. Gerçekten."

"Korkunç."

Josh şu anda diğer muhabirlerle röportaj yapıyordu çünkü benimle tanışması onu haberin bir parçası hâline getirmişti.

Patronum, şimdiye kadar kulüpte çalışan en iyi tenis antrenörü olduğumu ve bir sapık olmamın onu çok üzdüğünü söylüyordu.

Ve Millicent. Kameralar karşısında değildi, fotoğrafını da yayınlamamışlardı ama o bir açıklama yapmıştı:

> *Çocuklarım ve ben, hayal edilemeyecek kadar bu zor zamanımızda mahremiyetimize saygı göstermenizi rica ediyoruz. Polisle tam bir işbirliği içerisinde olduğumdan başka söyleyecek bir şeyim yok.*

Bu kısa ve tatlı mesaj Millicent tarafından yazılmıştı. Muhtemelen bir avukat tarafından yazdırılmış, belki de müşterilerinden biri. Bir zamanlar arkadaşım olan biri.

CamScanner ile tarandı

Artık yanımda sadece Andy vardı ve gerçeği bilse beni öldürürdü.

Kekona'yı düşündüm; arkadaşım olup olmadığını, burada olsaydı bana inanıp inanmayacağını merak ettim. Birbirimizi en az beş yıldır tanıyorduk ve derslerimizde şakalaşarak rahatça sohbet ederdik. Dersi kaçırsa bile ücretini öder, parti verdiğinde de bizi hep davet ederdi. Bu onu arkadaşım yapar mıydı? Emin değildim.

Bu kadar yalnız olmaya alışkın değildim. On yedi yıldır Millicent'la birlikteydim ve bunun çoğunda da çocukluyduk. Benim için endişelenecek bir ailem vardı. Hidden Oaks'taki ilk birkaç yılımdan sonra eski arkadaşlarım evlenmeye, taşınmaya, kendi ailelerini kurmaya başladılar. Yanımda olmamaları önemli değildi. Onlar olmadan da yeterince meşguldüm.

Şimdi hatamı anlıyordum. Sadece aileme odaklanmak, beni arkadaşlarımdan soyutlamış ve yalnız bırakmıştı, gerçeği asla bilemeyecek olan eski bir arkadaşım dışında.

***

Kendime acıma partim, partilerden nefret ettiğine emin olduğum Claire Wellington tarafından bölündü. Onun böyle ortamlarda saatini kontrol eden, bir bardak suyunu yudumlamayı ihmal etmeyen ve kaçmak için fırsat kollayan kişi olduğundan emindim. Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de bana öyle geliyordu.

Saat beşte, tam da akşam haberleri vaktinde başka bir basın toplantısı daha düzenledi. Bugünkü kıyafeti, çirkin, gri renkli bir takımdı; kumaşı yünlü gibi görünse de elbette değildi çünkü burası Florida'ydı ve böyle giyinmek çok saçma olurdu. Saçları da cildi de matlaşmıştı. Muhtemelen

CamScanner ile tarandı

uykusunu alamıyordu ve çok fazla çalışmayı bırakması gerekiyordu.

"Herkesin bildiği üzere, kilisenin bodrumunda bulunan kadınların kimliğini tespit etmek için çalışan bir ekibimiz var. Yirmi üç yaşındaki Jessica Sharpe, kimliği tespit edilen ilk kişiydi. Şimdi diğer ikisi de belirlendi."

Derin bir nefes aldı, ben de öyle.

Her iki yanına da şövaleler yerleştirilmişti ve üzerinde her ne varsa üstü örtülüydü. Üniformalı bir polis memuru ilkini açtı.

Haklıydım. Bu Beth'di.

Fotoğrafta makyajlı değildi, saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. On iki yaşında gibi görünüyordu.

"Beth Randall yirmi dört yaşındaydı, aslen Alabamalıydı ve en son Hidden Oaks Şehir Kulübü'nde garson olarak çalışıyordu. Kısa bir süre önce, ailesi kızlarından geldiğini düşündükleri bir mektup aldı. Bunu yazan her kimse Beth'in bir çiftlikte çalışmak üzere Montana'ya taşındığını iddia ediyordu."

Millicent. Onun mizah anlayışını nerede olsa tanırdım. Balıkçı teknelerinden daha çok nefret ettiği tek şey çiftliklerdi.

"Aynı zamanda işvereni de ailevi bir acil durum olduğunu ve ailesine yardım etmek için Alabama'ya döndüğünü söyleyen bir mektup aldı. İkisi de mektuplarının sahte olduğunu bilmiyordu."

Kameralar Beth'in fotoğrafına yakınlaşırken Claire bir an duraksadı. Ardından diğer şövaleye döndü. Hâlâ Petra olmalı diye düşünüyordum. Ortadan kaybolan ya da taşınan başka biri aklıma gelmiyordu. Petra'yı da uzun zamandır kontrol etmemiştim. Evden çıkabilseydim yapardım.

Polis memuru fotoğrafın üzerindeki örtüyü kaldırdı.

CamScanner ile tarandı

Bu sefer yanılıyordum. Petra değildi.
Crystal'dı.
Eskiden bizim için çalışan kız.
Beni öpen kız.

Onun ismi aklımın ucundan bile geçmemişti. Şimdi düşünüyorum da aslında gelmeliydi ama Crystal'i bir yıldan fazla süredir görmemiştim. Bizim için çalışmayı bıraktığından beri ondan hiç haber almamıştım.

Millicent'ın öpücükten haberi var mıydı? Bu yüzden mi Crystal'ı öldürmüştü? Yoksa Millicent'ın büyük planının bir parçası olarak zayi mi olmuştu?

Bu soruların cevaplarını asla bilemeyebilirdim. Millicent'a soracağım onca soru arasında bunlar ilk onda yer almazdı.

Ama benim tahminim, Crystal'ın Millicent'a söylediği yönündeydi. Zorla söylemek zorunda kalmıştı.

Bunu düşünmek istemiyordum.

Basın toplantısı hâlâ devam ediyordu ve Claire, adını Owen hakkındaki bir belgeselden hatırladığım bir adamı tanıttı. Kendisi artık emekli olmuş, bağımsız danışmanlık yapan ve birkaç gerçek suç kitabı yazmış oldukça ünlü bir profil uzmanıydı. Uzun boylu, zayıf ve çökük bir suratı olan bu adam kürsüye çıkıp benim gibi bir katille hiç karşılaşmadığını söyledi.

"Bu kasiyer gibi çevresinde yer alan kadınları öldürmesinin yanı sıra daha fazla kurban bulmak için Tobias adında sağır bir adam olan apayrı bir kişilik yaratmış. Kullandığı yöntemlerin çeşitliliği onun bunca zamandır keşfedilmesini engellemiş olabilir."

Ya da belki de hepsi yalandı. Ama kimse bunu söylemiyordu.

Sanki gerçek değilmiş gibi hayatım parça parça yok edilmişti. Millicent'ın dizip de yıktığı domino taşları mi-

CamScanner ile tarandı

sali. Ne kadar hızlı düşerlerse kendimi bundan kurtarma ihtimalim de o kadar hızlı azalıyordu.

İzlemeye devam ettim.

Gözlerim bulanık görene ve başım önüme düşecekmiş gibi hissedene kadar izledim.

Kesin kanıt. İhtiyacım olan şey buydu. Cinayet silahındaki DNA kanıtı ya da Millicent'ın bu kadınlardan birini öldürürken çekilmiş videosu gibi bir şey.

Ki bunların hiçbiri bende yoktu.

Çalan telefon beni uyandırdı. Televizyondaki mahvoluşumu izlerken uyuyakalmışım. Kekona'nın koltukları çok rahattı.

Telefonumu açınca Andy'nin sesini duydum.

"Hâlâ nefes alıyor musun?"

"Zar zor."

"Seni yakalayamadıklarına inanamıyorum."

"Zekâmı hafife alıyorsun." Televizyonda, lise balosunda çekilmiş bir fotoğrafımı gösteriyorlardı.

"Daha çok aptal şansı gibi," dedi.

Her şeyin ötesinde suçluluk da duyuyordum. Andy bana inanıyordu çünkü olanların yarısını bile bilmiyordu.

Televizyonda başka bir profil uzmanı konuşuyordu. Kanalı değiştirmek istememe neden olan genizden bir aksanı vardı. Ama yapmadım.

"İşkencenin seviyesi, katilin kurbana duyduğu öfke seviyesiyle doğrudan ilişkilendirilebilir. Örneğin, Naomi'nin bedenindeki yanıklar, katilin bir nedenden dolayı ona kızgın olduğunu gösteriyor. Bu öfkenin onun yaptığı bir şeyden mi yoksa katile hatırlattığı birinden mi kaynaklandığını bilmek imkânsız. Muhtemelen katili yakalayana kadar da bunu bilemeyeceğiz."

CamScanner ile tarandı

Kanalı değiştirdiğimde karşıma bir hayalet çıktı. Geçmişimden bir hayalet.

Petra.

CamScanner ile tarandı

ALTMIŞ YEDİ

Sadece hayatta değil, farklı da görünüyordu. Fazla makyaj yapmamış, gösterişten uzaktı. Ama yine de son birkaç gününü kuaförde geçirmiş gibiydi. Mavi gözleri keskin ve dikkat çekici, daha önce göze çarpmayan saçları parlak ve havalıydı.

Dairesini, yatağını hatırladım. Lionel adındaki kedisini. Misket limonlu ve Fransız vanilyalı dondurma seviyordu ve pizzamda jambon sevdiğime inanamamıştı. Ki zaten sevmiyordum.

Petra'nın gerçekten sağır olup olmadığımı sorduğu zamanki ses tonunu da hatırlıyordum. Şu anda duyduğum sesle aynıydı. Şüpheli. Suçlayıcı. Biraz da incinmiş.

"Tobias'la bir barda tanıştım."

Muhabir neden ortaya çıkmak için günlerce beklediğini sorduğunda Petra cevap vermeden önce tereddüt etti.

"Çünkü onunla yattım."

"Onunla yattın mı?"

Utanç içinde başını öne eğdi. Seks yaptığı için mi yoksa beni seçtiği için mi utanmıştı bilmiyordum. Belki de her ikisi.

Başlangıçta medya beni sadece hasta, sapkın, psikopat bir seri katil gibi göstermişti. Şimdiyse *karısını aldatan*

CamScanner ile tarandı

hasta, sapkın, psikopat bir seri katildim.

Sanki insanların benden nefret etmek için başka bir nedene ihtiyaçları varmış gibi.

Nerede olduğumu bilseler, ellerinde küreklerle kapıma dayanırlardı. Ama bilmiyorlardı, bu yüzden hâlâ burada oturmuş televizyon izleyebiliyor, abur cubur yiyebiliyordum, yerim keşfedilene ya da Kekona eve dönene kadar burada kalabilirdim. Hangisi önce gelirse.

Petra hiç ortalıkta yokken bir anda her yerde görünmeye başladı. Bazen yalan söylerken bazen de gerçeği söylüyordu. Her röportajda hikâye biraz daha detaylandırılıyor ve ben giderek kendi depresyonuma daha da gömülüyordum.

Hâlâ bir şeyler yapabileceğimi düşündüğüm anlar oluyordu, bu yüzden saatlerce sanki yeni bir şey ortaya çıkacakmış gibi o aptal tableti karıştırıyordum. Belki Millicent'ın bodrumdaki bir videosu ya da öldürülecek kadınların listesi karşıma çıkardı.

İşe yarar bir şey yapmadığımda işe yaramaz bir adamdım. Kendinden nefret eden, kendine acıyan ve neden evlendiğini merak eden bir adam. Keşke Millicent'ı hiç görmeseydim, keşke o uçakta yanına oturmasaydım. O olmasaydı şu anda bu noktada olmazdım.

Depresyon bataklığına düşmediğim zamanlarda televizyon izliyordum. Tüm bunlar başkasının sorunuymuş gibi davranıyordum.

Çocuklarımın benden nefret edip etmediğini, Dr. Bej'in hakkımda neler düşündüğünü merak ediyordum. Eminim Jenna'ya tüm sorunlarının kaynağının ben olduğumu söylüyordu. Ne Millicent ne Owen, ben. Çünkü sorun anneleri olamazdı.

Andy tekrar aradı.

"Karını gördüm," dedi.

"Ne?"

CamScanner ile tarandı

"Millicent'ı. Evinize gittim," dedi.

"Neden?"

"Bak, sadece sana yardım etmeye çalışıyorum. O kadınla aynı odada olmaya bayıldığımdan değil yani," dedi. "Neyse onu aradım işte. Millicent ile birçok ortak noktamız var. İkimiz de eşlerimizi kaybettik."

Ama ben ölmemiştim. "Çocuklar orada mıydı?"

"Evet, ikisini de gördüm. İyilerdi. Evden dışarı çıkamadıkları için biraz canları sıkkındır. Medya falan."

"Benim hakkımda bir şey söylediler mi?"

Duraksadı. "Hayır."

Bu muhtemelen iyi bir haber sayılırdı ama yine de canımı acıttı.

"Dinle, ne yapacaksan bir an önce yapsan iyi olur," dedi Andy. "Millicent çocukları alıp bir süreliğine buradan gitmek istediğini söyledi."

Kocasının seri katil olduğunu öğrenen bir kadın için gayet makul bir gerekçeydi bu. Kocasına tuzak kuran bir seri katil için de. "Nereye gideceğini söylemedi, değil mi?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bir şey daha var," dedi.

"Neymiş o?"

"Bütün bunlar olmadan önce seninle konuşmamış olsaydım sana inanır mıydım bilmiyorum. Millicent'ı öyle gördükten sonra inanmazdım herhalde."

"Nasıl yani?"

"Yıkılmış gibi."

Bu beni endişelendirmişti. Kimse söylediklerime inanmayacaktı. Kanıt olmadan olmazdı.

Saatler geçtikçe Kekona'nın koltuğuna daha da gömüldüm. Televizyondaki görüntüler gözlerimin önünden geçiyordu: Lindsay, Naomi, ben, Petra, Josh. Konuşuyor, konuşuyor,

CamScanner ile tarandı

her şeyi tekrarlıyordu. *Otopsi. Boğulmuş. İşkence.* Sonuncusunu milyonlarca kez söylemişti.

Bir milyon birincide doğruldum.

Ayağa kalkıp Kekona'nın evinde bir oraya bir buraya koşturdum, onu bulana kadar kıyafetlerimi ve çöplerimi darmadağın ettim.

Millicent'ın tableti.

Çocukların rahatsızlıkları hakkında bilgi almak için tıbbi internet sitelerine bakmıştı ama belki de daha fazlası vardı. Belki de ben kaçırmıştım.

Eğer birine öldürmeyecek kadar işkence yapmak isteseydim bunu önceden araştırırdım. İnternet sitelerinde dolaşır, farklı yaralanmaları incelerdim.

Uzak bir ihtimal. Çok, çok uzak bir ihtimal.

Tablette bu tür kanıtların olabileceğine inandığım için kendimi ne kadar aptal hissetsem de içimden bir ses bakmaya devam et diyordu.

Tableti Kekona'nın yemek odasında, on altı kişilik büyük bir masanın üzerinde buldum. Oturup tableti gözden geçirmek için mükemmel bir yerdi. İşkence ve boğulmayla ilgili bir şeyler bulmak için her siteyi kontrol ettim. Sıcak su ve yağ yanıkları, iç kanama ve gözkapaklarında kesiklere kadar arattım. Saçma olsa da sigara yanığını bile arattım çünkü Millicent sigaradan nefret ederdi.

Sonuç olarak hiçbir şey bulamadım.

Burkulmuş bir bileğin ne kadar sürede iyileştiğine ve mide rahatsızlığı hakkında bazı bilgilere bakmıştı; neden kaynaklandığı ve ne yapılması gerektiği gibi şeyler.

Hepsi bu kadardı.

Ne işkence hakkında bir şey ne de işime yarayacak bir bilgi vardı.

Bunu anlamalıydım. Tableti sinirle ittiğimde uzağa doğru kaydı. Sanki çok önemliymiş gibi hemen kalkıp Kekona'nın yemek masasını çizip çizmediğini kontrol ettim.

CamScanner ile tarandı

Masaya bakıp parmağımı ahşap üzerinde gezdirirken tablet ekranında gözüme bir şey çarptı.

Hâlâ mide rahatsızlığı ile ilgili sayfadaydı. Sağ tarafta, olası nedenlerin bir listesi vardı. Bunlardan biri mavi yerine mordu çünkü linke tıklanmıştı.

Göz damlası.

CamScanner ile tarandı

ALTMIŞ SEKİZ

Tetrahidrozolin, kırmızı gözlere iyi gelen göz damlalarındaki etken maddeydi. Fazla miktarlarda yutulması ciddi sorunlara yol açabilir, kan basıncını düşürüp kişiyi komaya sokabilirdi. Ya da öldürebilirdi.

Ancak az miktarda yutulması ateş olmadan mide rahatsızlığına ve kusmaya neden oluyordu.

Göz damlaları Millicent'a aitti.

Onları Jenna'ya veren oydu.

Hayır.

İmkânsız.

Bu düşünce midemin altüst olmasına sebep oldu. Jenna bizim çocuğumuz, kızımızdı. O, Lindsay ya da Naomi değildi. İşkence edilecek biri değildi.

Belki de öyleydi. Belki Millicent için Jenna'nın hiçbir farkı yoktu.

Kızımın kronik bir mide problemi yoktu.

Onu zehirleyen bir annesi vardı.

***

Millicent'ı öldürmek istiyordum. Evime gidip karımı öldürmek ve bu işi oracıkta bitirmek istiyordum. Öyle öfkeliydim ki.

CamScanner ile tarandı

Bambaşka bir duyguydu bu. Daha önce hiç, "Bir kadını öldürmek istiyorum" ya da "Bu kadını öldürmek istiyorum" diye düşünmemiştim. İçimdeki arzu bu kadar net, bu kadar aşikâr değildi. Bu Millicent'la alakalıydı, ikimizle alakalıydı ve ondan istediğim şey bundan daha karmaşıktı.

Şimdi her şey çok basitti. Karımın ölmesini istiyordum.

Şapka takmadan, kılık değiştirmeden ya da yanıma herhangi bir silah almadan ön kapıya yöneldim. Öfkeliydim, karımdan nefret ediyordum ve bir planım olup olmadığı umurumda değildi. Ne kadar aptal olduğumu fark ettiğimde elim kapı kolundaydı. Meğer ne aptalmışım.

Muhtemelen Hidden Oaks'a fark edilmeden girebilirdim. Çoğu kişi buradan kaçtığımı, yaşadığım yerin civarında olmadığımı düşünüyordu. Evime ulaştığım anda içeri girebilirdim çünkü anahtarım vardı. Tabii evimiz polisler tarafından izlenmiyorsa.

Öte yandan karım vardı ki artık bir canavar olduğunu biliyordum.

Tıpkı gerçek Owen gibi.

Bir de çocuklarım. Evdeydiler ve ikisi de annelerinin değil de benim canavar olduğuma inanıyorlardı. Canavar olan bendim. Şu anda gözümde canlanan tek şey annelerini öldürdüğümde verecekleri tepkiydi.

Kapıyı açmadım.

Sadece bir plana ihtiyacım yoktu. Kanıta ihtiyacım vardı. Çünkü televizyondaki bütün kanıtlar beni gösteriyordu.

Benim DNA'm. Şaşılacak hiçbir yanı kalmadıysa da Millicent hâlâ beni şaşırtıyordu. Onunla tanıştığımdan beri tek söylediğim şey buydu.

DNA'mı o kilisenin her yerine bulaştırmayı başarmıştı. Ön taraftaki kapı kolunda, bodruma inen kapı kilidinin üzerinde, hatta merdiven korkuluklarında bile benim terim vardı. Sanki terimi şişeleyip her tarafa sürmüş gibiydi.

CamScanner ile tarandı

Duvardaki raflarda kan izlerim bulunmuştu.

Kelepçelerde daha fazla ter vardı.

Zincirlerdeyse daha fazla kan ve kir.

Sanki her yeri temizlemişim de birkaç noktayı atlamışım gibi. Claire tüm bunları kamuoyuyla paylaşmak için öğle saatlerinde bir basın toplantısı düzenledi. Resmi olarak şüpheli şahıstan tek şüpheli şahıs konumuna yükseltildim.

Hatta "muhtemelen silahlı ve kesinlikle tehlikeli" olduğumu paylaştı.

Saatlerce uzmanların, muhabirlerin ve eski arkadaşlarımın beni çarmıha germesini izledikten sonra nihayet evden çıktım. Hidden Oaks'tan çıkıp birilerinin tanıma ihtimalinin olduğu ya da olmadığı dünyaya adım attım.

Şehrin öbür ucunda, eskiden kahve aldığım EZ-Go'nun önünden geçtim. Durmak yerine, otoyolun on altı kilometre aşağısındaki aynı self-servis makineye sahip başka bir EZ-Go'ya gittim. Kafamda beyzbol şapkası ve neredeyse bir haftalık sakalımla içeri girip kendime bir kahve aldım.

Tezgâhın arkasındaki genç adam telefonundan zar zor başını kaldırdı. Neredeyse can sıkıcı bir durumdu.

Bu da beni biraz cesaretlendirdi. Dünyadaki her insan beni aramıyordu. Biri beni tanımadan önce muhtemelen bir restoranda yemek yiyebilir, alışveriş merkezine gidebilir ve bir sinemaya girebilirdim. Ama bunların hiçbirini yapmak istemiyordum.

Hidden Oaks'a vardığımda evimin önünden geçme dürtüsü hissettim. Çimlerdeki oyuncaklar ortadan kaldırılmış ve kapıdaki hoş geldiniz tabelası gitmişti. Güneşlikler indirilmiş, perdeler çekilmişti.

Acaba Millicent bir şişe daha göz damlası almış mıydı? Ya da eskisini aramış mıydı?

Zehirlediği tek kişinin Jenna olup olmadığını merak ediyordum.

CamScanner ile tarandı

Ben de birkaç kez hastalanmıştım. Eğer Millicent kendi kızını hasta edebiliyorsa bunu herkese yapabilirdi.

Eve girmedim. Henüz doğru zaman değildi. Kekona'nın evine geri döndüm. Ne takip edilmiştim ne de polis kapıda bekliyordu. İçerideki her şey aynı görünüyordu.

Tüm bu olanlardan biraz ayrı kalmak için neredeyse televizyonu kapatacaktım ama yapamadım.

Hemen hemen herkes DNA hakkında konuşuyordu ve aralarındaki tek istisna Josh'tı. Muhabirliğe geri dönmüştü ve bir kriminal patologla röportaj yapıyordu. Bu adamın sesi o kadar rahatsız edici olmasa da bir profesör gibi tek-düzeydi, ta ki Naomi'nin kâğıt kesiklerinden bahsedene kadar.

"Kâğıt kesiklerinin yerleri, onlara neyin sebep olduğunu belirlemek için önemli. Kesik türü nedeniyle bunlara 'kâğıt' diyoruz ancak farklı kâğıt türleri de vardır. Örneğin, Naomi'nin ayaklarının altı gibi daha sert bir deride sığ kâğıt kesikleri ve üst kolunun alt tarafı gibi daha yumuşak bölgelerde daha derin kesikler var. Bu, aynı maddenin kullanıldığını gösterse de sıradan bir kâğıt parçası olma ihtimali yok. Ayak topuğunu kesecek kadar keskin bir şey olmalı."

Şok geçirmiş gibi koltuktan fırladım. Bir nevi şoktaydım. Çünkü Millicent'ın o kesikleri açmak için ne kullandığını biliyordum.

CamScanner ile tarandı

Tüm bu kâğıt kesiklerini yapmak için bu kartı kullanmıştı. Bundan emindim.

Hidden Oaks saklanmak için kolay bir yer değildi. İnsanlar yeni arabaları, özellikle de bir anda ortaya çıkanları fark ediyorlardı. Koşanları ya da yürüyenleri fark etmezlerdi ama. İnsanlar her zaman spora başlayıp bırakıyorlardı, bu yüzden sokakta on kişi de olabilirdi, hiç kimse de. Millicent gibi bazıları sporunu aksatmazdı ama çoğu gelip geçiciydi.

Aynı beyzbol şapkası, daha fazla sakal, bol eşofman altı ve büyük bir tişörtle –fazla fazla büyük beden kıyafete sahip olan Kekona sayesinde– evinin arka kapısından çıkıp çitleri atlayarak yola doğru koştum.

Ortadan kaybolalı sadece bir hafta olmuştu ve basın hâlâ her yerdeydi. Millicent ve çocukların şu anda normal hayatlarını yaşamaları imkânsızdı. Muhtemelen işe gidemiyor, çocuklar da okula gidemiyordu ama Millicent'ın evden çıkıp çıkmadığını bilmek istiyordum. Arabayı garajdan çıkarıp benim erişebileceğim bir yere park ederse acil durum kartını almak çok daha kolay olurdu.

Tabii her şeyin ters gitme ihtimali de vardı. Belki de o kartı iyice temizlemişti, bu yüzden üzerinde ne ona ne de diğer kadınlara ait hiçbir DNA izi kalmamıştı. Belki de ondan çoktan kurtulmuş, atmış ya da yakmıştı.

Kendi adıma öyle yapmadığını umdum.

Bugüne kadar yaptıklarını anlayamamıştım belki ama içten içe onun kimin olduğunu biliyordum. O kartı bizi hatırlamak için saklıyordu. Ve o kadınlara ne yaptığını kendine hatırlatmak için. Millicent bundan zevk alıyordu. Artık bunu biliyordum.

Polise o kartı götürürsem bana inanırlar mıydı? Ya orada ölen kadınlardan birinin ya da birden fazlasının Mil-

CamScanner ile tarandı

licent'ınkiyle beraber DNA'sı varsa ama benimki yoksa? Yine de pek bana inanacaklarını pek sanmıyordum.

Millicent'ın üç paravan şirketle satın aldığı binayı, hem Denise'i hem de Owen'ın kız kardeşini anlatırsam ve tüm bu kadınlar kaçırıldığında onlara iş programımı gösterirsem bana inanırlar mıydı? Hep evdeydim. Ama çocukların evde olduğum akşamlar hakkında ne diyeceklerini hiç bilmiyordum.

Hayır, bana inanmazlardı. Millicent'ın performansı bir yana bodrumda DNA'm ve beni Tobias olarak teşhis eden bunca insan varken bir an bile masum olduğuma inanmayacaklardı. Ama Millicent ve benim o kadınları birlikte öldürdüğümüze inanabilirlerdi, bu da çocuklarımı Millicent'tan uzakta, güvende tutacaktı.

Sahip olduğum tek şans buydu. Sadece kendimi kurtarmak için değil, onu ait olduğu yere, hapse ya da cehenneme göndermek için. Çocuklarımın yakınında olmadığı sürece ikisi de benim için uygundu.

Evimin paralelindeki sokaktan aşağı doğru koşup, evlerin arasındaki yollardan Millicent'ın arabasına baktım. İkinci geçişimde, okula gitmek için döneceği sokakları kontrol ettim.

Tahmin ettiğim gibi arabası görünürde yoktu.

Gün boyunca tekrar kontrol ettim ama evden ayrıldığını göremedim. Emin olamıyordum. Takip cihazını arabasında bırakmış olsaydım her şey çok daha kolay olurdu. Yine de denedim çünkü yapmak zorundaydım. Koşu ve yürüyüş yeni hobim olmuştu. Keşke barınaktaki köpeği sahiplenebilseydim. Köpeğini dolaştırmaya çıkmış biri kimsenin dikkatini çekmezdi.

Andy'yi aradım. Benden haber aldığına şaşırmış gibiydi. Belki de hâlâ hayatta olduğuma şaşırmıştı.

"Sadece bir sorum var," dedim.

CamScanner ile tarandı

"Sor bakalım."

Millicent'ın evden hiç çıkıp çıkmadığını sordum. "Galiba işe de gitmiyor," dedim.

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Büyük ihtimalle. Komşular her gün yiyecek getiriyor. Her yer ağzına kadar yemek doluydu. Sanırım medyadan kaçmak için saklanıyorlar."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Neden?" dedi.

"Önemli değil. Tekrar teşekkürler. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Boğazını temizledi.

"Bir şey mi dedin?" dedim.

"Senden bir daha beni aramamanı istemek zorundayım." Ben bir şey söylemeyince konuşmaya devam etti. "Bu DNA işi. Tüm bu olay o kadar büyüdü ki..."

"Anlıyorum. Sıkıntı yok."

"Sana inanıyorum," dedi. "Sadece..."

"Biliyorum. Bir daha aramayacağım."

Telefonu kapattı.

Şaşırdığım tek şey, bu kadar uzun süre yanımda olmasıydı. Onun arkadaşlığını hak etmiyordum. Hele Trista'ya olanlardan sonra.

Güneş batmaya başlamıştı ve içeri girmeden önce evin yanından son bir kez geçmeye karar verdim. Tek yapmam gereken garaja girip arabasına binmekti ama bunu Millicent uyuduktan sonra yapmalıydım.

Anahtarlarım vardı.

On beş dakika sonra, paralel sokaktan geçip olağandışı bir şey var mı diye kontrol ettim. Çünkü sivil bir polis aracı pusuya yatmış az sonra yapacağım şeyi yapmamı bekliyor olabilirdi. Olağandışı arabalar yoktu, iş kamyonları yok-

CamScanner ile tarandı

tu. Mahallede aşina olmadığım hiçbir şey yoktu; sadece benim dışımda koşan çok fazla sakallı adam. Henüz kimsenin beni durdurmamış olması şaşırtıcıydı.

Farklı sokakları kullanarak Kekona'nın evine geri döndüm. Bu uzun yoldu, daha öncesinde kestirme olanı kullanmıştım. Evin yakınına geldiğimde donakaldım.

Önde bir araç vardı.

Şoför bagajdan bavulları indiriyordu.

Sesini duydum. Kekona eve dönmüştü.

CamScanner ile tarandı

YETMİŞ

O öğrendiğinde herkes nerede olduğumu öğrenecekti.

Kekona'nın, evinde birinin yaşadığını anlaması sadece saniyeler alacaktı. Polis de birkaç saniye içinde benim olduğumu çözecekti. Arabam garajdaydı. Parmak izlerim her yerdeydi. DNA'm da öyle, Millicent'ın tableti de mutfak masasının üzerindeydi.

Ah, bir de cüzdanım. Koşuda yanımda götürmemiştim. O da mutfak masasındaydı.

Geldiğim yoldan geri dönüp Oaks'taki en ucuz evlerin olduğu yere kadar koştum. Burada, çocuk parkından biraz uzakta küçük bir yeşil alan vardı; bir grup ağacın altında durup esniyormuş gibi yaptım.

Gidecek hiçbir yerim yoktu. Andy'nin yanına gidemez ya da onu arayamazdım. Param yoktu, arkadaşlarım yoktu, umudumu tamamen kaybetmiştim. Bir tek anahtarlarım vardı. Cebimdeki tek şey onlardı.

Bu akşam zaten acil durum kartını almak için garaja girdiğim gece olacaktı. Bir nevi hiçbir şey değişmemişti. Değişen tek şey, Millicent uyuyana kadar saklanacak bir yere ihtiyacım olmasıydı.

Aklıma ilk gelen kulüp oldu. Hava iyice kararana dek takılmak için bir sürü küçük oda ve dolap vardı. Ama asıl sorun içeri girip çıkmaktı. Çok fazla kamera vardı.

CamScanner ile tarandı

Golf sahası geceleri boştu ancak yoldan görülebilen geniş açık alanlarla doluydu.

Hidden Oaks'ta kilitlenmemiş bir araba bulmam imkânsızdı. Burada, herkesin kapıları otomatik olarak kilitlenen modern, pahalı arabaları vardı.

Bir an için bir arabanın altına saklanmayı düşündüm. Sadece birinin arabaya binip çalıştırmasından korktum.

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Giderek yaklaşsa da bana doğru değil, Kekona'nın evine doğru gidiyorlardı.

Seçeneklerim azalıyordu ve harekete geçmem gerekiyordu. Sonsuza dek bu küçük yeşil alanda kalamazdım. Tabii kendimi gömmediğim sürece.

Kendi arka bahçemde saklanmayı bile düşündüm. Ve sonra da öyle yaptım.

Her şey yukarıdan farklı görünüyordu. Mahalle, arabalar, gökyüzü. Evim. Işığın açık olduğu mutfağım.

Millicent.

Beni ağaca tırmanmaya ikna eden oydu. Bir daha böyle bir şey yapacağımı sanmazdım ama işte buradaydım, bahçemizin arkasındaki o büyük meşe ağacının dalları arasına gizlenmiştim. Evden o kadar uzaktaydım ki tırmanırken yaprakların hışırdadığını kimse duymamıştı.

Millicent mutfağı toparlıyordu. Kızıl saçları ve simsiyah kıyafetleri dışında başka hiçbir ayrıntıyı göremeyeceğim kadar uzaktaydı. Bahse girerim bugünlerde hep siyah giyiyordu, özellikle de polisle görüştüğünde. Ölen kadınların, kocasının ve ailesinin dağılmasının yasını tutuyordu.

Hem etkilenmiş hem de rahatsız olmuştum.

Rory mutfağa girdiğinde doğrudan buzdolabına gitti. Sağ kolunu hareket ettirmiyordu, sanırım askısı hâlâ üzerindeydi. Bir şeyler aldıktan sonra birkaç dakika orada kalıp Millicent ile konuştu.

CamScanner ile tarandı

Jenna'nın mutfağa geldiğini görmedim ama iyi olduğuna inanmak zorundaydım. Hasta değildi. Millicent'ın şu anda onu zehirlemesi için hiçbir nedeni yoktu.

Bacaklarıma kramp girmeye başlayınca gidecek bir yerim olmamasına rağmen biraz pozisyonumu değiştirdim. Mutfağın ışığı sönünce yatak odasının ışıkları yandı. Uyumak için hâlâ çok erkendi.

Herkes yatma hazırlığı yaparken mahalle sessizleşti. Yolda çok az araba vardı. Salı gecesi, gezmek için popüler bir gün değildi. Başımı ağaç gövdesine yaslayıp bekledim.

Saat ona kadar herkes yataklarına girmiş olmalıydı. On bir olduğunda neredeyse aşağı inmek üzereydim ama sonra yarım saat daha bekledim. Buçukta aşağı inip bahçenin kenarından çit boyunca eve yürüdüm.

Garajın yan kapısına doğru ilerlerken yukarı baktım.

Rory'nin ışığı sönmüştü, pencereler kapalıydı.

Garajın yan kapısını neredeyse hiç kullanmıyorduk. Arka bahçe kapısının önünde olduğu için gizlenme imkânım yoktu. Anahtarı kilide sokup kapıyı açtım. Çıkan ses muhtemelen olduğundan daha yüksekti, içeri adım atmadan önce bir saniye durdum.

Garaj kapısının yanında durup ışıkları açmayayım diye gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim.

Şimdi Millicent'ın arabasının dış hatlarını seçebiliyordum. Lüks SUV'sini garajın ortasına park etmişti. Artık benim arabama yer bırakmasına gerek yoktu. Sürücü tarafına doğru yürüdüğümde camın açık olduğunu gördüm. Kapıyı açmama bile gerek yoktu. Sadece yukarı uzanıp arabanın güneşliğini indirdim. Koltuğa bir şey düştü.

Etrafa bakındım ama ne acil durum kartı ne de ona benzer bir şey buldum. Arabanın kapısını açıp da bir anda içerisi aydınlandığında bej deri koltuğun üzerinde bir şey parladı.

CamScanner ile tarandı

Mavi cam küpe.

Petra.

Biliyordu. Millicent yattığım iki kadını da biliyordu.

Rory, Jenna'ya hiç söylememişti. Annesine söylemişti.

***

Dizlerimin üzerine çöktüm. Yenilgi şu hâlimi tarif edemezdi, artık bitmiş bir adamdım ben.

Sonunda kendimi beton zeminde cenin pozisyonunda yerde kıvrılmış yatarken buldum. Bırak kaçmayı, ayağa kalkma isteğim bile yoktu. Burada kalıp beni bulmalarını beklemek daha kolaydı.

Gözlerimi kapattım. Zemin çok soğuk sayılabilecek kadar serindi ve hava toz, yağ ve egzoz karışımından ibaretti. Rahatlatıcı değil, güzel hiç değil. Yine de hareket etmedim.

Bir ya da iki saat geçti. Hiçbir fikrim yoktu. Belki de sadece beş dakika olmuştu.

Beni ayağa kaldıran şey çocuklarımdı.

Ve Millicent'ın onlara yapabilecekleri.

CamScanner ile tarandı

YETMİŞ BİR

Ev tamamen zifiri karanlığa gömülmemişti. Sokak lambalarından ve aydan gelen ışık pencerelerden içeri süzülüyor ve hiç ses çıkarmadan ilerlememi sağlıyordu. Yakalanacağımı ve bunun çok yakında olacağını bilsem de biraz daha vaktim vardı.

Merdivenlerin altında durup üst katı dinledim. Hiç ses gelmiyordu. Yukarı çıktım.

Beşinci basamak biraz gıcırdadı. Muhtemelen gıcırdayacağını bilsem de dikkat etmemiştim.

İlerlemeye devam ettim.

Jenna'nın odası soldaydı, ardından Rory'nin odası ve koridorun sonunda yatak odamız vardı.

Önce kızıma baktım.

Pencereye doğru dönmüş, yan yatıyordu, nefes alıp verişi normaldi. Sakindi. Büyük beyaz yorganı, sanki bir bulutun içindeymiş gibi etrafını sarmıştı. Ona dokunmak istedim ama bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Onunla alakalı her şeyi zihnime kazıdım. Beni sonsuza dek hapse atarlarsa küçük kızımı böyle hatırlamak istiyordum. Güvende. Rahat. Sağlıklı.

Birkaç dakika sonra odadan çıkıp kapıyı kapattım.

Rory yatağına yayılmıştı, kolu bacağı her yerdeydi. Tabii askıdaki kolu hariç. Ağzı açık uyusa da garip bir şe-

CamScanner ile tarandı

kilde horlamazdı. Onu da Jenna'yı izlediğim gibi izledim, her detayını zihnime kazıdım. Küçük oğlumun babasından daha iyi bir adam olacağını, asla Millicent gibi bir kadınla tanışmayacağını umdum.

Annesine her şeyi anlattığı için onu değil kendimi suçladım. Petra için, küpeleri aldığım için. Her şey için.

Odasından çıkıp ses çıkarmadan kapıyı kapattım ve koridorun sonuna doğru yürümeye başladım. Millicent'ı yatağında, yorganın altına kıvrılmış, kızıl saçları beyaz yastığa yayılmışken hayal ettim. Derin bir uykuya dalmışken aldığı uzun nefeslerini duyabiliyordum. Uyanıp da ellerimi boğazında hissettiği anda gözlerindeki dehşeti görebiliyordum.

Çünkü karımı öldürecektim.

Millicent onu aldattığımı anladığında kırılma noktasını bulmuştu.

Ben de bu gece benimkini bulmuştum.

Kapalı kapının önüne gittim ve eğilip içeriyi dinledim. Ses yoktu. Kapıyı açtığımda ilk gördüğüm şey yatak oldu.

Boştu.

İçgüdüsel olarak kapının arkasını kontrol ettim. Belki de Millicent'ın beni sırtımdan bıçaklayacağını bildiğim içindi.

Ama kimse yoktu.

"Zamanı gelmişti." Sesi odanın öbür ucundan geldi. Gölge şeklindeki siluetini gördüm. Millicent pencerenin yanında, karanlıkta oturmuş beni izliyordu.

"Geleceğini biliyordum," dedi. Bir adım öne çıktım. Çok uzakta değildi.

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Hep böyle yaparsın."

"Eve mi dönerim?"

"Gidecek başka yerin yok."

CamScanner ile tarandı

Bu gerçek tokat gibi yüzüme çarptı. En kötüsü de gülümsediğini duyabiliyor olmamdı. Işığı açıp ayağa kalkana kadar oda yüzünü göremeyeceğim kadar karanlıktı çünkü. Uzun pamuklu geceliğini giymişti. Bembeyaz kumaşı ayaklarının etrafında dönüyordu. Uyanık olacağını hiç düşünmemiş, kendimi savunacak bir şey getirmemiştim.

Ama o getirmişti.

Elindeki silah yere doğru bakıyordu. Bana doğrultmamıştı ama saklamıyordu da.

"Planın bu mu?" Silahı göstererek konuştum. "Nefsi müdafaa diyip beni öldürmek mi?"

"Buraya beni öldürmek için gelmedin mi? Niyetin bu değil mi?"

İki elimi de havaya kaldırdım. Boştu. "Mümkün değil."

"Yalan söylüyorsun."

"Emin misin? Belki de sadece konuşmak istiyorumdur."

Güldü. "O kadar aptal olamazsın. Öyle olsaydın seninle evlenmezdim."

Aramızda sadece yatak vardı. Çift kişilik yataktan biraz daha genişti, silahı kaldırıp ateş etmeden önce üzerinden atlayıp atlayamayacağımı hesaplamaya çalıştım.

Muhtemelen yapamazdım.

"Acil durum kartını bulamadın, değil mi?" diye sordu.

Hiçbir şey söylemedim.

"O küçük ucuz küpeyi bana Rory verdi," dedi. "Beni aldattığını düşünüyordu ama sonra o kadınları öldürmek için gizlice evden çıktığını fark etti. Tabii ki ona ilk defa haklı olduğunu söylemedim."

Anlamaya çalışarak başımı salladım. "Neden..."

"O kadını herkes senin ne kadar yalancı biri olduğunu öğrensin diye öldürmedim," dedi.

Petra.

Petra hâlâ hayattaydı çünkü benimle seks yapmıştı. Hayatta kalmasının sebebinin bu olduğunu asla bilemeyecekti.

CamScanner ile tarandı

"Oğlumuzun alması gereken terapi hakkında herhangi bir fikrin var mı?" dedi Millicent.

Yaptığı şeyin çılgınlığını idrak edemiyordum. Bunun için gereken sabrı ve disiplini de. "Neden beni terk etmiyorsun ki?" dedim. "Neden tüm bunları yapıyorsun?"

"Ne yapıyormuşum? Evi çekip çevirmek, çocuklarla ilgilenmek, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak mı? Bütçemizi takip edip akşam yemeği yapmak mı? Yoksa Owen'dan mı bahsediyorsun? Çünkü asıl planımız onu geri getirmekti. Bizim için." Yatağa bir adım daha yaklaştı ama etrafından dolanmadı.

"Hayır..."

"Ve sen tüm bunlara dünden razı gibiydin. Benim hiçbir şey yapmam gerekmedi. Holly'yi sen öldürdün, ben değil."

"Seni tehdit ediyordu. Ailemizi tehdit ediyordu."

Millicent başını geriye atıp bana güldü.

Holly hakkında anlattığı tüm hikâyeleri hatırlayarak ona baktım. Yaralanmalar, kazalar, tehditler. Başparmağıyla işaretparmağı arasındaki kesik. Tüm parçalar yanlış yapılmış bir yapboz gibi kafamın içinde yeniden düzenlendi.

Millicent her şeyi kendi kendine yapmıştı. Tüm suçu da Holly'ye atmıştı.

"Tanrım," dedim. "Holly senin için asla bir tehdit olmadı, değil mi?"

"Kız kardeşim, ona yaptığım her şeyi hak eden zayıf, sümüklü bir kızdan başka bir şey değildi."

"Arabayı çarptı çünkü ona işkence eden sendin," dedim. "Tersi değil."

Millicent gülümsedi.

Her şey bir anda kafama dank etti. Başımı döndürecek kadar sert bir şekilde hem de. Millicent bana kurduğu tuzağın aynısını kız kardeşini de kurmuştu.

CamScanner ile tarandı

İnsanlara işkence eden her zaman oydu. Kız kardeşi. Lindsay. Naomi.

Jenna. Belki de onu sadece yolundan çekileyim diye zehirlememişti.

Beni de tabii. Belki de hasta olduğum onca zaman bunu bana o yapmıştı.

Çünkü Millicent insanları incitmeyi seviyordu.

"Sen bir canavarsın," dedim.

"Bu komik çünkü polis de senin hakkında aynı şeyi söylüyor."

Yüzünde zafer kazanmış gibi bir ifade vardı ve ilk kez onun ne kadar çirkin olduğunu gördüm. Güzel olduğunu düşündüğüme inanamıyordum.

"Göz damlasını buldum," dedim. "Kilerdekini."

Gözleri açıldı.

"Kızımızı zehirliyordun," dedim.

Bunu beklemiyordu. En azından anlayacağımı hesap etmemişti.

"Sen gerçekten delisin," dedi. Şimdi daha az inandırıcıydı.

"Haklı olduğumu biliyorum. Başından beri onu hasta eden sendin."

Başını salladı. Gözümün ucuyla bir şeyin hareket ettiğini gördüğümde kapıya baktım.

Jenna.

CamScanner ile tarandı

YETMİŞ İKİ

Turuncu-beyaz pijamalarıyla kapıda duruyordu. Saçları dağılmış, gözleri kocaman açılmıştı. Uyanıktı. Annesine bakıyordu.

"Beni zehirledin mi?" dedi. Sesi o kadar kısıktı ki yeni yürümeye başlayan bir bebek gibi çıkıyordu. Kalbi kırık bir bebek.

"Kesinlikle hayır," dedi Millicent. "Seni zehirleyen biri varsa o da babandı."

Jenna bana döndü. Gözleri yaşlarla doluydu.

"Baba?"

"Bebeğim, hayır. Ben yapmadım."

"Yalan söylüyor," dedi Millicent. "Seni zehirledi ve o kadınları öldürdü."

Millicent'a baktığımda kiminle evlendiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. O da bana bakıyordu. Kızıma döndüm. "Seni hasta etmek için yemeğine göz damlası koydu."

"Sen delisin," dedi Millicent.

"Bir düşün," dedim Jenna'ya. "Hasta olduğun onca zaman yemeğini hazırladı? Benim yemek yaptığımı hiç gördün mü?"

Jenna önce bana, sonra da annesine baktı.

"Bebeğim, onu dinleme," dedi Millicent.

CamScanner ile tarandı

"Neler oluyor?"

Hepimiz duyduğumuz bu yeni ses karşısında irkildik. Rory.

Jenna'nın arkasında duruyordu. Uykulu gözlerini ovuşturarak bir bana, bir annesine, en son da kız kardeşine baktı, kafası karışmıştı. Çocuklarım geçen hafta kendi hayatlarının mahvolduğuna şahit olmuşlardı. Babaları seri katil olmakla suçlanırken anneleri de muhtemelen onlara bunun doğru olduğunu söylemişti. Buna inanıp inanmadıklarını bilmiyordum.

"Baba?" dedi. "Neden buradasın?"

"Söyledikleri şeyleri ben yapmadım, Rory. Bana inanmak zorundasın."

"Yalan söylemeyi bırak," dedi Millicent.

Jenna kardeşine baktı. "Babam annemin beni zehirlediğini söylüyor."

"Zehirledi," dedim.

"Yalan söylüyor," dedi Millicent. "Tek yaptığı yalan söylemek."

Rory ona bakıp, "Polisi aradın mı?" diye sordu.

Millicent başını hayır anlamında salladı. "Fırsatım olmadı. Bir anda yatak odasına girdi."

"Sen de elinde silahla beni mi bekliyordun?" dedim.

Millicent'ın elindeki silahı gören Rory'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Hâlâ silahı bana doğrultmamıştı.

"Beni bekliyordu," dedim. "Böylece beni öldürüp ona saldırdığımı iddia edecekti."

"Kapa çeneni," dedi Millicent.

"Anne?" dedi Jenna. "Bu doğru mu?"

"Baban beni öldürmek için geldi."

Başımı salladım. "Bu doğru değil. Buraya ikinizi de annenizden uzaklaştırmaya geldim," dedim. Ardından daha da ileri gittim çünkü bilmeleri gerekiyordu "Anneniz bana

CamScanner ile tarandı

tuzak kurdu. O kadınları ben öldürmedim."

"Bir dakika," dedi Rory. "Anlamıyorum..."

"Neler oluyor?" diye bağırdı Jenna.

"Yeter," dedi Millicent alçak ve sert bir sesle.

Tıpkı bunu her söylediğinde yaptığımız gibi sustuk. Nefes alış verişlerimizi duyacak kadar sessizdik.

"Çocuklar," dedi Millicent. "Gidin buradan. Aşağı inin."

"Siz ne yapacaksınız?" dedi Jenna.

"Git dedim."

"Babamın silahı yok," dedi Rory.

Yeniden boş ellerimi gösterdim. "Telefonum bile yok."

Rory ve Jenna annelerine döndüler. Millicent onların yanına giderken elini kaldırıp bana ters bir bakış attı. Silahı bana doğrultmuştu.

"Anne!" diye bağırdı Jenna.

"Dur." Rory öne atılarak silahla benim arama girdi. Askısını atıp her iki kolunu da ona doğru uzattı.

Millicent elini indirmedi. Diğerini de kaldırıp silahı iki eliyle tuttu. Silahı oğlumuza doğrultmuştu.

"Çekil önümden," dedi.

Rory hayır anlamında başını salladı.

"Rory, geri çekil," dedim.

"Hayır. Silahını indir."

Millicent ileriye doğru bir adım attı. "Rory."

"Hayır."

Gözlerinden yüzüne yayılan öfkeyi görebiliyordum. Doğal olmayan bir kırmızıya dönüşmüştü.

"Rory," dedi. "*Çekil.*"

Sesi boğuktu. Jenna'nın korkudan titrediğini gördüm. Rory kımıldamadı. Elimi uzatıp kolunu tutarak onu önümden çekmeye yeltendim. Tam o sırada Millicent silahı kaldırıp bir el ateş etti. Kurşun yatağımıza saplandı.

Jenna çığlık attı.

CamScanner ile tarandı

Rory taş kesildi.

Millicent ona doğru bir adım attı.

Kontrolünü kaybetmişti. Bunu simsiyah olmuş gözlerinde görebiliyordum. Mecbur kalırsa Rory'yi vuracaktı.

Hepimizi vuracaktı.

Öne atılıp Rory'yi yere düşürdüm ve bedenimi ona siper ettim. Tam yere düşerken turuncu-beyaz puantiyelerden oluşan bir bulanıklık çarptı gözüme. Ve metalin parıltısı.

Jenna. Yatağının altındaki bıçağı almıştı. Elinde olduğunu bile görmemiştim.

Doğruca Millicent'a yönelip bıçağı kaldırdı ve ona saplandı. İkisi de yatağın üzerine yuvarlandı.

Silah ikinci kez patladı.

Bir çığlık koptu.

Ayağa fırladım. Rory hemen arkamdaydı. Millicent'ın elinden düşen silahı aldı. Jenna'yı tutup ondan kurtarmaya çalıştım. Millicent'ın içinden çıkan bıçak hâlâ elindeydi.

Kan.

Çok fazla kan.

Millicent şimdi yerdeydi, ellerini karnına bastırıyordu. Kan ondan geliyordu.

Jenna arkamda çığlık atıyordu, yaralanıp yaralanmadığını kontrol etmek için ona baktım. Rory başını bana doğru sallayıp duvarı işaret etti. İkinci kurşun oraya saplanmıştı, kızıma değil.

"Çıkar onu buradan," dedim.

Rory, Jenna'yı sürükleye sürükleye odadan çıkardı. Histerik bir hâlde çığlık atıp duruyordu, giderken kanlı bıçağı da elinden düşürdü.

Millicent'a döndüm.

Yerde yatarken bana bakıyordu. Beyaz geceliği gözlerimin önünde kıpkırmızı oldu. Tıpkı karıma benziyordu ama aynı zamanda da hiç benzemiyordu.

Ağzını açıp konuşmaya çalıştı ama çok fazla kan geliyordu. Vahşi gözlerle bana baktı. Fazla zamanı kalmamış-

CamScanner ile tarandı

SONSÖZ

Üç Yıl Sonra

Duvardaki harita, Avustralya'dan Amerika'ya, Kuzey Kutbu'ndan Güney Kutbu'na kadar tüm dünyayı gösteriyordu. Ucu sivri metallerden hoşlanmadığımız için haritaya dart atmadık. Bunun yerine gözlerimizi bağlayıp sırayla haritada bazı noktaları işaretledik. Önce Jenna, ardından Rory, en son da ben.

İlk parmaklardan ikisi Avrupa'yı işaret edince rahat bir nefes aldım. Ne Kuzey Kutbu ne de Antarktika cazip bir seçenekti. Bir Avrupa haritası hazırladık ve tekrar oynadık, ta ki yaşayacak yeni bir yer bulana kadar: Aberdeen, İskoçya.

Karar verilmişti.

Bu, polisin beni aklamasından iki buçuk yıl önceydi. Aklanacağımı hiç düşünmemiş, Millicent'ın kurbanlarından biri olarak anılacağımı sanmıştım.

Kimse onu bıçaklayanın Jenna olduğunu bilmiyordu, bıçağı silmiş ve üzerinde sadece kendi parmak izlerimi bırakmıştım. Üstelik itiraf da etmiştim. Polise karımı nefsi müdafaa için öldürdüğümü çünkü gerçek katilin o olduğunu söylemiştim. Sadece buna inanacaklarını beklemiyordum.

Tabii Andy de katilin ben olmadığımı söylemişti. Basit bir tableti bile kullanamıyordum nasıl olur da yakalanmadan onca kadını öldürmeyi başarabilirdim?

CamScanner ile tarandı

Bir de Kekona vardı; benim berbat bir yalancı olduğumu ve asla seri katil olamayacağımı söylemişti. Yine de çok iyi bir tenis antrenörü olduğumu belirtmeden de edememişti.

Ve çocuklarım. Jenna polise tartışmamıza kulak misafiri olduğunu ve annesinin bana tuzak kurduğunu itiraf ettiğini söylemişti. Rory de onlara yaşananların nefsi müdafaa olduğunu çünkü annesinin kendisini vurmak üzere olduğunu anlatmıştı. İkisi de gerçekte olanları kendilerine sakladı. Detaylar önemli değildi.

Polisin benim lehime tanıklık eden herkese inandığını, katil olamayacağım konusunda hemfikir olduklarını düşünmek istiyordum. Ama asıl mevzu DNA'ydı. Kilise bodrumundaki tüm kanıtlar Quantico'daki FBI laboratuvarında özenle test edildi. Sonuç, zaten bildiğimiz şeyi doğruluyordu: DNA benimdi.

Örnekler iki kaynaktan geliyordu: ter ve kan. Beni kurtaran da bu oldu. Ya da daha doğrusu Millicent'ın cahilliği. FBI testleri, tüm kan ve ter örneklerinin tamamen aynı kimyasal bozunma miktarına sahip olduğunu ortaya çıkardı. Millicent vücut sıvılarımı sadece bir kez toplamış ve sonra da hepsini aynı anda etrafa serpmişti. Rapora göre o bodrumda sadece bir kez bulunmuş olabilirdim, DNA'm bunu gösteriyordu. O kadınları farklı zamanlarda öldürmüş olmam imkânsızdı.

Millicent'ın ne kadar büyük bir hata yaptığını hiç bilmeyecek olması çok kötüydü.

Aklanır aklanmaz ilk iş evi satıp Hidden Oaks'tan ayrıldık. Alışmam gereken ilk şey soğuktu. Ve kar.

Daha önce hiç kar yağan bir yerde yaşamamıştım ama şimdi dört yanımız karla kaplıydı. İlk başta tıpkı bir pamuk şekeri gibi hafif ve kabarıktı. Şehri kapladığında her

CamScanner ile tarandı

yer sessizliğe bürünüyordu; sanki Aberdeen doğrudan bulutların arasına yükselmiş gibi...

Ertesi gün tüm şehir isle kaplanmış gibi sulu sulu ve pisti.

Artık üçüncü kışa yaklaşmıştık ve ben bu duruma alışmıştım. Rory ise henüz o noktada değildi. Geçen akşam bana Georgia'daki bir üniversitenin internet sitesini göstermişti.

"Çok uzak," dedim.

"İskoçya'dayız. Her yer uzak."

Haklıydı. Amacımız da buydu zaten; eski hayatımızdan uzaklaşmak. İyi gidiyorduk. Hiç şüphesiz bu doğruydu.

Jenna'nın yeni bir terapisti ve birkaç yeni ilacı vardı. Millicent'ın ona yaptıkları düşünüldüğünde hâlâ normal hayatını sürdürebiliyor oluşu inanılmazdı. Rory'nin de benim gibi kendi terapisti vardı. Arada bir grup seansımız oluyordu ve henüz birbirimizi incitmemiştik.

Millicent'ı özlediğimi onlara söylemiyordum. Kurduğu ailemizi, o yapıyı ve bizi düzenli tutma şeklini özlüyordum. Ama her zaman değil. Artık o kadar çok kuralımız olmasa da hâlâ biraz vardı. Her şey bana bağlıydı, bir kural koyabilir ya da bundan vazgeçebilirdim. Bu kuralı çiğneyebilir ya da çiğnemeyebilirdim. Etrafımda neyin yanlış neyin doğru olduğumu söyleyecek kimse yoktu.

Bugün Aberdeen'den daha büyük bir şehir olan Edinburgh'taydım. Vergi avukatımı görmeye gelmiştim. Yurtdışına taşınmak karmaşık bir işti. Paranın nerede tutulduğuna bağlı olarak vergilerin farklı yerlere ödenmesi gerekiyordu. Hidden Oaks'taki evimiz iyi bir fiyata satılmıştı, şimdilik oldukça rahattık. Ayrıca tenis antrenörlüğü de yapıyordum. İskoçya'da çok önemli bir spor olarak görülse de çoğu zaman kapalı kortlarda oynuyorduk.

CamScanner ile tarandı

Vergi avukatıyla işim bittiğinde Aberdeen'e giden bir sonraki tren kalkmadan önce biraz zamanım olduğunu fark ettim. İstasyona yakın bir bara girip bira istemek üzere barmene işaret ettim. Koyu renkli, yoğun kıvamlı bir sıvıyla doldurduğu bardağı bana uzattı, Amerika'da içtiğim hiçbir biraya benzemiyordu.

Yanımdaki kadın siyah saçlı ve soluk tenliydi. İşten yeni çıkmış ve eve gitmeden önce bir şeyler içmek isteyen biri gibi görünüyordu. Günün neredeyse sona ermiş olmasından duyduğu rahatlığı hissedebiliyordum.

İçkisinin yarısına geldiğinde bana bakıp gülümsedi.

Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim.

Başını öte yana çevirip tekrar bana baktı. Telefonumu çıkarıp bir mesaj yazdım ve ona doğru kaydırdım.

Merhaba. Benim adım Quentin.

CamScanner ile tarandı

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazmaya başladığımda nereden başlayacağımı bilemediğimi fark ettim. Daha önce hiç teşekkür yazısı yazmamıştım ama bildiğim bir şey varsa o da bu kitabın siz okurlara ulaşması için pek çok insanın yorulmak nedir bilmeden çalıştığıdır. Hepsine hakkıyla teşekkür etmem mümkün değil ama deneyeceğim.

Temsilcim Barbara Poelle. O olmasaydı Benim Sevgili Eşim yayımlanmış bir kitap olmazdı. Anlaşılan o ki o da benim kadar (belki daha fazla) kafadan çatlak ve benim gibi bir yeniyetmeye şans verecek kadar çılgın.

Editörüm Jen Monroe. Bu kitabı daha iyi bir hâle getirdi ve tüm hatalarımı yakalayarak ortaya mükemmel bir iş çıkardı. Gelen kutumda onun adını her gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi olsa da onu çok seviyorum.

Reklam sorumlusu Lauren Burnstein, mümkün olduğunu bile düşünmediğim şeyler yaptı. Sihirli güçleri olduğuna eminim.

Pazarlama ekibim Fareeda Bullert ve Jessica Mangicaro, herkesin Benim Sevgili Eşim'i duyduğundan emin olmak için ellerinden gelenin fazlasını yaptılar.

Berkley'deki herkese bu kitabı yayımlamaya karar verdiği için çok minnettarım ve ona ayırdığınız tüm zaman ve kaynaklar için teşekkür ederim.

CamScanner ile tarandı

Arkadaşlarım, eleştirmen dostlarım ve diğer yazarlar, siz olmasaydınız ben de şu an burada olmazdım. Bu kitaptan vazgeçmeme izin vermeyen Rebecca Vonier'dan başlamak istiyorum. O olmasaydı yayımlanacak bir kitap da olmazdı. Marti Dumas, hikâyedeki ve karakterlerdeki sorunlara dikkat çekip her zaman haklı olan arkadaşım. Laura Cherry, her küçük şeyi fark edip hemen bana söyleyen kişi. Ve Hoy Hughes, benim tüm bu harika insanlarla tanışmamı sağlayan orijinal yazar grubunu kuran kişi.

Zaman ayırıp yazdıklarımı okuyan (çoğu kötüydü) ve fikirlerini sunan daha pek çok kişi var. Herkesin ismi saymaya çalışmayacağım çünkü illaki birilerini unutacağım ama siz kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Tüm blog yazarları, yazarlar, eleştirmenler ve ellerinde bu kitabı tutan herkes. Her şeyden önce ben de bir okurum. Kitapların bana verdiği mutluluğun farkındayım ve insanların benim yazdığım kelimeleri okumak istemesi beni tahmin edemeyeceğiniz kadar çok onurlandırıyor. Bana her zaman destek olan patronum ve uzun zamandır arkadaşım olan Andrea'ya sonsuz teşekkürlerimle.

Son ama kesinlikle en önemlisi, aileme teşekkür ederim. Hangi çılgın maceraya atılırsam atılayım her zaman yanımda olan anneme. Ve beni dayanıklı kılan erkek kardeşime.

CamScanner ile tarandı

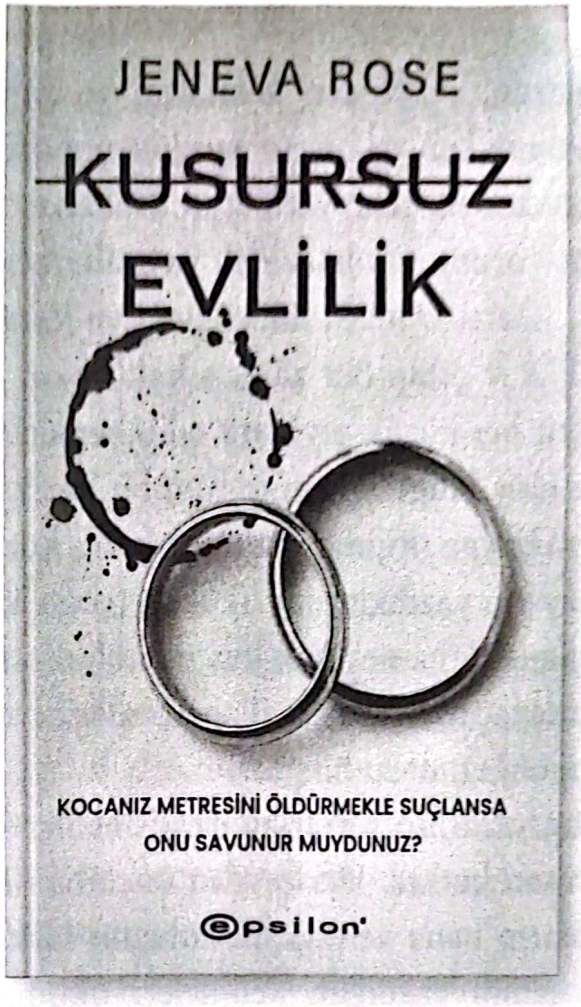

"Peki ama onu seviyor muydu? Vücudunun her bir zerresini seviyordu ama asıl soru sevip sevmediği değildi. Asıl soru... Onu öldürmüş müydü?"

Sarah Morgan, bu hayatta istediği her şeye kavuşmuş, başarılı ve güçlü bir savunma avukatı olmuş, henüz 33 yaşında çalıştığı şirkette ortaklığa yükselmişti. Kısacası hayatı tam da planladığı gibiydi.

Ne var ki aynı şey kocası için geçerli değildi. Başarısız bir yazar olan Adam, senelerdir ortaya elle konulur bir eser çıkaramamış ve omuzlarında bu yükün ağırlığıyla birbiri ardına yanlış kararlar vermişti. Karısının sürekli çalışmasından şikâyet ederken kendini çok yalnız hissediyordu. Teselliyi başka kollarda arayan Adam, gözlerden uzak dağ evinde Kelly Summers ile tutkulu bir ilişki yaşamaya başladı.

Ancak bir gün her şey değişir. Kelly öldürülür ve Adam da baş şüpheli olarak tutuklanır.

Sarah ise kendini bir anda metresini öldürmekle suçlanan kocasının avukatlığını yaparken bulur. Bütün sırların açığa çıkmasıyla iyice düğümlenen bu hikâyedeki esas soruysa şudur:

Adam suçlu mudur yoksa masum mu?

CamScanner ile tarandı

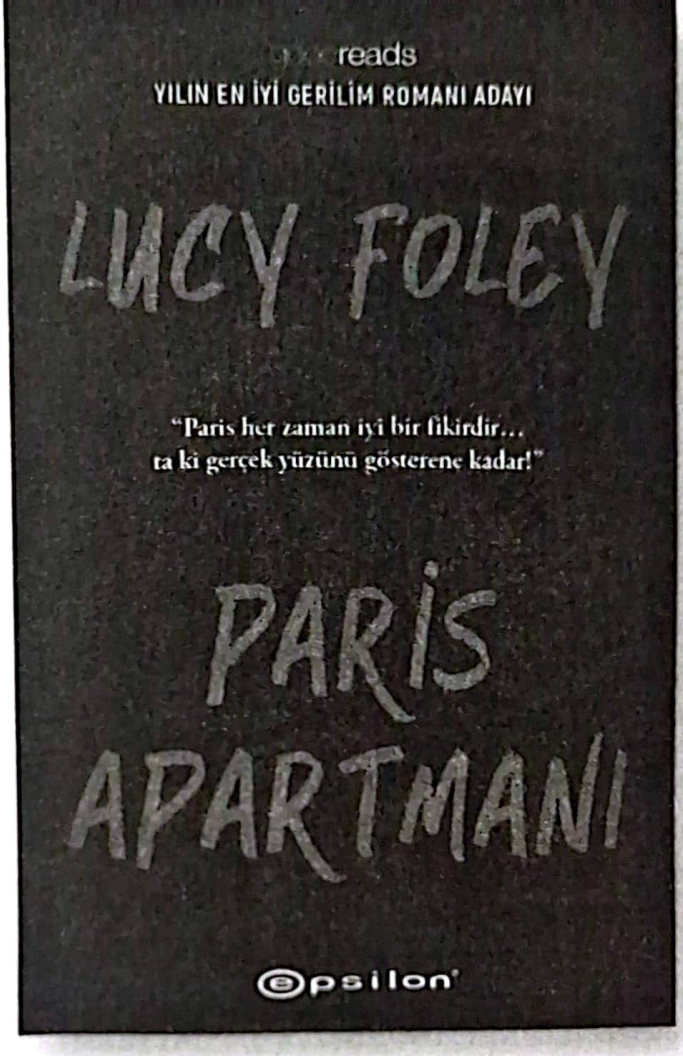

rue des Amants, No.12'ye hoş geldiniz...

Eyfel Kulesi'nin parıltılı ışıklarından ve
Seine Nehri'nin hareketli kıyılarından uzakta,
eski bir apartman...

Herkesin bir hikâyesinin olduğu gizemli bir yer.

Meraklı bir kapıcı
Sosyetik bir kadın
Alkolik bir koca
Korkak bir oğul
Depresyondaki bir kız
Ve istenmeyen bir misafir

Dün gece üçüncü kata biri girdi ve bir adam kayboldu.

Herkes komşu... Herkes şüpheli...
Herkes bir sır saklıyor...

Peki üçüncü katın anahtarı kimdeydi?

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

"İnanılmaz! Sürprizlerle, psikolojik açıdan iyi tasvir edilmiş karakterlerle dolu sürükleyici bir gerilim."

–Harlan Coben, *New York Times* çoksatan yazarı

Dışarıdan normal görünen bir evlilik.

Kusursuz bir suç ortaklığı.

Banliyö hayatının tekdüzeliğine ayak uydurmuş örnek bir aile tablosu: başarılı kariyerler ve iki harika çocuk.

Ne var ki bu çiftin karanlık bir sırrı vardır.

Millicent ve kocası, evliliklerinin monotonluğundan kaçmak için heyecan verici ve ölümcül bir oyun oynamaya başlar. Gün gelip de işler ters gitmeye başladığında, maskeleri düşmek üzere olan bu çift, bir anda her şeylerini kaybetme riskiyle karşı karşıya kalır. Her oyunla birlikte, sakladıkları sırlar ve gerilim artar.

Samantha Downing'in ilk romanı *Benim Sevgili Eşim* nefes kesen kurgusu ve beklenmedik dönemeçleriyle, okurları sıradan hayatların altındaki dehşet verici gerçeklerle yüzleştiriyor.

Her evliliğin kendi sırları vardır ancak bazıları ölümcül olabilir.

0172668 VTR
THG 0172668 VTR

₺ 275.00

30 yıl 3000 kitap

www.epsilonyayinevi.com

9 786254 145735

KDV'den muaftır.

CamScanner ile tarandı